DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

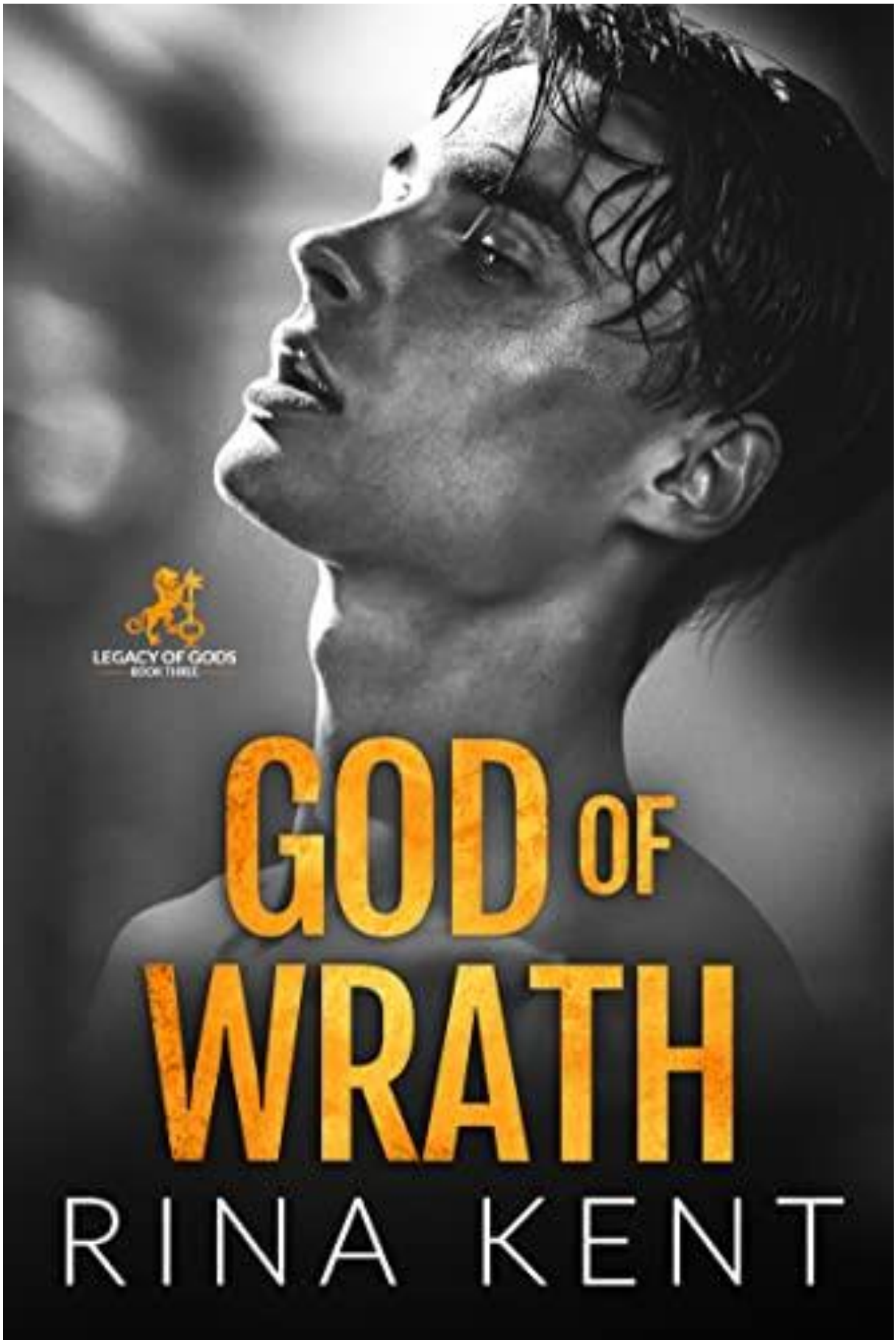

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GAZAP TANRISI

TANRILARIN MİRASI SERİSİ 3. KİTAP

RINA KENT

Gazap Tanrısı Telif Hakkı © 2022, Rina Kent

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

CECILY

Bu bir hatadır.

En kötüsü.

Hepsinden en felaketi.

Hatta belki de en ölümcülü.

Maskemin arkasında terleyerek yerimde kıpırdandım. Tişörtüm ve kot pantolonum ısınmış cildime neredeyse

dayanılmaz hale gelene kadar yapışıyor.

Aç ciğerlerime keskin nefesler çekiyorum ama sigara içiyor da olabilirim. Maskeye dokunmak ya da

kafatasıma saplanan peruğu yeniden ayarlamak için parmaklarım kaşınıyor.

Dikkatlice düşündükten sonra yapmam.

Burası güvenlik kameralarıyla dolu olmalı ve isteyeceğim son şey bu insanların dikkatini çekmek.

Burada olmamam gerektiği zaman değil. Düşman hatlarının gerisinde.

Burnumdan ve ağzımdan nefes almak arasında metodik olarak geçiş yaparken bakışlarım ihtiyatlı bir şekilde

yana doğru kayıyor.

Alacakaranlığın balyozları ufukta eğilmeye başlıyor ve gri bulutların arkasına bir miktar turuncu renk sıçratıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüyler ürpertici bir his kalın havayı kaplıyor ve kemiklerime sızıyor. Benden başka hiç kimse güneşin törensel

inişine ya da buranın kaplandığı tehlikenin cesur siluetine odaklanmış gibi görünmüyor.

Her iki yanımda da benzer beyaz maskeler takan, alınlarında siyah rakamlar yazılı insanlar duruyor.

Decadence Odası'na girmesine izin verilen ilk kişilerden biriydim ve numaram yirmi üç. Ben de ilk sırada

olduğu gibi yirmi kişinin bulunduğu ikinci sırada duruyorum.

Hayır, öğrenciler.

Dört sıra var ve beşinci sıra, siyah takım elbiseli ve tuhaf tavşan maskeli iri yapılı adamlar tarafından gotik

benzeri malikanenin içine yönlendirilen diğer katılımcılar tarafından sürekli olarak dolduruluyor.

Kırmızı çizgiler maskelerini ağızlarında çatlatıyor ve boş gözlerinin göründüğü delikleri çevreliyor. Ancak

keskin, kirli dişleri dışında beni ürküten kısım, girişteki kişinin telefonumdaki davetiye QR kodunu iki kez

kontrol etmesiydi.

Başka birinin davetiyesini çaldığımı ve olmamam gereken yere izinsiz girdiğimi anlayacağından o kadar

emindim ki.

Dikkat çekici gümüş rengi saçlarımı kapatmak için taktığım kahverengi peruğa, gri lenslere ve kalın çerçeveli

gözlüklere rağmen fark edilmeyeceğimden emin değildim.

Yine de İngiliz aksanımı belli etmemek için konuşmadım.

Sonuçta, The King's U tamamen Amerika'dan oluşan bir okul ve Royal Elite Üniversitesi'ndeki bizler kalabalığın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arasından kolaylıkla seçilebiliyoruz.

Özellikle parçası olmamamız gereken bir tanesi.

Bu inisiyasyon gibi.

Tavşan bana sert bir bakış attı, kesinlikle diğer katılımcılara yönelttiğinden daha uzun bir bakış attı ama

sonunda yüzüme numaralı bir maske ve bileğime de aynı numarayı taşıyan bir etiket taktı.

İçeri girmeme izin verilmeden önce telefonumu, anahtarlarımı ve gözlüğümü tavşan arkadaşına bırakmak

zorunda kaldım.

Ve şimdi diğer seksen beş kişiyle birlikte bekliyorum. Bunu seksen yedi yap.

Biliyorum çünkü saydım.

Sinirlerim damarlarımı kesip kanımı yere dökmek üzereyken yaptığım şey bu. Ben sayıyorum.

Ayrıca çevremi inceliyorum; izliyorum, gözlemliyorum ve bir çıkış yolu arıyorum.

Bana hata yaptığımı düşündüren kısım da bu oldu.

Burası bir kaçış yolu düşünülerek tasarlanmadı. Bir kez içeri girdiğinde, mahkumsun. Fiziksel olarak. Zihinsel

olarak.

Duygusal olarak.

Sonuçta bu konak kafirlere ait. The King's U'daki yozlaşmış güç, sonsuz zenginlik ve mafya bağlarıyla

kaynayan iki kötü şöhretli kulüpten biri.

Aslında üyelerinin çoğunluğu ya Rus mafyasına mensup ya da onunla bağları var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün gelen tüm öğrenciler -benim dışımda- TKU'lu ve bu gücün bir nebzesine bile susamış durumdalar.

Canavarlığın bir parıltısı.

Yılda iki kez, her dönemin başında gerçekleşen Kafirlerin inisiyasyonuna davet almak bir ayrıcalıktır.

Kulübe gerçekten kabul edilme şansı yaklaşık yüzde birdir. Bu tür inisiyasyonlar sadece acımasız olmakla

kalmıyor, aynı zamanda kurucu üyeler de oldukça seçici.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, herhangi bir madalya ya da kulübe girmek için gerçek bir şans için burada

değilim. Zaten kim olduğumu öğrendikleri anda beni dışarı atacaklar.

Tek amacım onların iç işleyişi ve güvenlikleri hakkında bilgi almak ve üyeleri ve mülkleri hakkında mümkün

olduğunca çok bilgi toplamak.

Şimdi, bunu dikkatleri üzerime çekmeden yapma ihtimalim muhtemelen yüzde beş civarındadır ki bu da

kuşkusuz düşüktür.

Ama benim bir süper gücüm var.

Görünmezlik.

Eğer istersem, fark edilmeden her duruma girebilirim. Tek yapmam gereken sessiz kalmak, arka plana

karışmak ve sorunsuz bir şekilde hareket etmek.

Giriş sürecinin sona erdiğini haber veren kapının gıcırdaması beni meşgul düşüncelerimden kurtarıyor.

Yüz öğrenci beş düzgün sıra halinde sıraya giriyor. Bazıları benim gibi tamamen sessiz, bazıları ise kendi

aralarında mırıldanıp sohbet ediyor. Hatta birçoğu şaka yapıyor, dirsek atıyor ve arkadaşlarını dürtüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Heyecanlıyım', 'bekleyemiyorum', 'nihayet' gibi kelimeler çarpık bir ninni enerjisiyle kasvetli havada süzülüyor.

Bu yerdeki her şey çarpıklık kokuyor. Bu hissiyatın bir kısmı, Kafirlerin yerleşim yeri olarak kullandıkları

malikanenin geniş, eski olması, katedral havası taşıması ve şeytani ritüelleri gerçekleştirmek için

kullanılabilmesi gerçeğiyle ilgilidir.

Üç katı, ayrı kanatları ve gözetleme amaçlı kullanıldığını tahmin ettiğim iki doğu kulesiyle dimdik ayakta

duruyor.

Kulübün sahip olduğu kötü şöhrete uygun olarak duvarlarının içinde ve çevresinde unutulmaz bir kalite akıyor.

Konağın kampüs dışında yer alması ve dolayısıyla yurtlardan daha fazla araziye sahip olması göz önüne

alındığında, büyük ve en önemlisi gözlerden uzak.

Araziyi büyük bir orman çevreliyor ama duyduğuma göre her şey kablolu, gözetleniyor ve Kafirler ya da davet

ettikleri kişiler dışında başka hiçbir ruhun girişine izin verilmiyor.

İblis benzeri tokmakları olan çift kapı aniden açılıyor ve tavşan maskeli sayısız adam bir dehşet denizinde

dışarı fırlıyor.

Tek kelime konuşulmuyor ama hızlanan ayak sesleri, deforme olmuş görüntüler ve olaya dahil olan insan

sayısı beni dondurmaya yetiyor.

Sistematik bir sırayla etrafımızı çevreliyorlar; Cadılar Bayramı benzeri maskeleri, dünyaya yansıttıkları tek

özellik olarak hizmet ediyor. Otuzbeş. Bu kadar çok var.

Ve hepsi kocaman, iri yapılı ve kesinlikle muhafızlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü elbette Kafirlerin üyelerinin kendi güvenlikleri var. Sonuçta onlar, geri dönülmesi gereken kan

imparatorlukları olan mafya prensleri.

Aileleri, güvenlik her hareketlerini gölgelemeden üniversiteye gitmelerine izin vermezdi.

Üst kattaki çift kapı açıldığında ve siyah giyinmiş beş kişi balkona çıktığında gündelik sohbet sona eriyor.

Bütün gözler onlara odaklanıyor.

Her yüz, her nefes ve insanın her zerresi, bize köylülermişiz gibi bakan Kafirlerin ana üyelerinin üzerindedir.

Neon arındırma tarzı maskeler, her biri farklı renkte olan özelliklerini kapsıyor. Kırmızı, beyaz, yeşil, sarı ve

turuncu.

Ve İngiltere'de hava her zamanki gibi akşam karanlığına yakın ve bulutlu olduğundan, renkler siyah olan her

şeyin önünde parlıyor.

Kötü bir pop.

Tüyler ürpertici bir pop.

Karanlıkta karşılaşan herkesin bu renkleri ve maskeleri hatırlamasını sağlayacak bir pop.

Bozulmuş bir ses konuşmadan önce havayı statik dolduruyor.

“Kafirlerin son derece rekabetçi başlangıcına katıldığınız için tebrikler. Sizler, kulüp liderlerinin kendi güç ve

bağlantı dünyalarına katılmaya layık olduğunu düşündükleri seçilmiş elit kişilersiniz. Bu tür ayrıcalıklar için

ödenecek bedel paradan, statüden veya isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulüp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurucularının gözünde hepinizin aynı olmanızdır. Kafir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam

anlamıyla. Bu parayı ödemek istemiyorsanız lütfen soldaki küçük kapıdan çıkın. Ayrıldığınızda tekrar bize

katılma şansınızı kaybedeceksiniz.”

Büyük kapının yanında bir kapı açılıyor ve tam on katılımcı başlarını eğerek dışarı çıkıyor.

Geriye kalan doksan kişi yerlerinden kıpırdamıyor. Sonuçta herkes buraya sadece üniversite hayatına değil,

sonrasında da geleceklerine fayda sağlayacak güç ve mevki vaadiyle geldi.

Eğer söz vermeseydim ben de ayrılırdım ama verdim ve sözümü tutmam gerekiyor.

Ses yine etrafımızda çınlıyor, kesinlikle tepemizden. "Tekrar tebrikler bayanlar ve baylar. Artık

inisiyasyonumuza başlayacağız.”

Dikkatim balkondaki beş kişiye kaydı; hareketsiz, sessiz ve kılımı bile kıpırdatmadan korkutucu olan.

Gerçek güç bağırmak ya da emir vermek değildir. Kasları esnetmiyor ya da silahları sergilemiyor. Bu adamlar

gibi tam bir özgüvenle ayakta durmak ve herkesin burada boğazından yakalandığını kesin olarak bilmektir.

Gerçek güç yüzeyin altında kaynıyor, enerjisi neredeyse dikiş yerlerinde patlıyor.

“Bu gecenin oyunu avcı ve av. Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız. Bu beşten doksana kadar

olacak, yani üstünlük sizde. Eğer onlar seni yakalamadan önce mülkün sınırına ulaşmayı başarırsan, Kafir

olacaksın. Aksi takdirde elenirsiniz ve dışarı çıkarılırsınız. Kurucu üyeler sizi yakalamak için şiddet dahil her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah sana dokunursa otomatik olarak elenirsin. Bedensel

zarar olabilir ve olacaktır. Eğer yapabiliyorsanız kurucu üyelere şiddet uygulamanıza da izin veriliyor. Tek kural

can almamaktır. En azından kasıtlı olarak değil. Hiçbir soruya izin verilmiyor ve merhamet gösterilmeyecek.

Saflarımızda zayıfların olmasını istemiyoruz."

Benimki dahil herkesin dikkati her üyenin silahına yoğunlaştı.

Red Mask'in parmakları, kayıtsız bir şekilde omzunda duran beysbol sopasının etrafında dönüyor.

Yeşil Maske bir yay tutuyor ve sırtına astığı bir sadakta lastik uçlu oklar var.

Beyaz Maske, ellerinin etrafına yılan gibi sarılmış devasa bir zinciri okşuyor.

Orange Mask'in eldivenli eli, yere dayalı metal bir golf sopasının üzerinde duruyor.

Sarı Maske'nin hiçbir silahı yok ama yumrukları havada.

Şiddet derken aslında şiddeti kastediyorlar. Bunu biliyordum, aslında dün geceyi buna zihinsel olarak

hazırlayarak geçirdim, ama gerçeklik hayal edebildiğim her şeyden farklı.

Veya tahmin edildi.

"On dakikalık bir avantajınız var. Koşmanı öneririm. Başlatma resmi olarak başladı."

Bir anda ayaklar etrafımda dolaşıyor, sonra herkes farklı yönlere koşuyor.

Siyah kıyafetleri, neon maskeleri ve hareketsiz duruşlarıyla Kafirlere son bir kez bakıyorum.

Davranışlarında hiçbir değişiklik olmadan katılımcıların dağılışını izliyorlar. Tepki yok. En ufak bir heyecan

kırıntısı bile yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunlar her zaman sakin kalmaları, zamanlarını beklemeleri, fırsatları beklemeleri ve asla heveslerini

göstermemeleri öğretilen insanlardır. Avın onlar için tatminden başka bir şey olmadığından emin olsam bile.

Bu kesinlikle yeni üyelerin kabul edilmesi veya en uygun olanın hayatta kalmasıyla ilgili değil. Geçmişte sayısız

inisiyasyon oldu, çoğu üye eklenmeden sona erdi ve hiç kimse inisiyasyonu geçmeyi başaran katılımcılar

hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Yüzleri maskelerden ya da vücut yapılarından ölçmeye çalışıyorum ama biraz daha zayıf olan Beyaz Maske

dışında hepsi benzer; kaslı ve uzun.

Yine de kimin kim olduğunu söylemek mümkün değil.

Veya kesinlikle uzak durmam gerekeni arayın.

Kazı şunu.

Hepsinden uzak durmalıyım.

Onlar yırtıcı ve ben de avın bir parçasıyım. Eğer onlardan biri tarafından yakalanırsam dişlerinin arasında

parçalanırım.

Ayaklarım bir saniyeliğine çok uzun bir süre bocalıyor, bende olmayan bir saniye, herkesin ormana doğru

koşmak için kullandığı bir saniye.

Arkamı dönüp onları takip ediyorum.

Her hareketimde uzuvlarım titriyor ama verdiğim söz göğüs kafesimin arkasında ikinci bir kalbin gaddarlığıyla

atıyor.

Öğrenciler, yerleşkeyi saran ve her köşeyi bucak saran kasvetli havadan habersiz, devasa ağaçların arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koşuyorlar.

Güneşin olmayışı ve çok az ışık nedeniyle yeşil ağaçlar karanlık, uğursuz ve kült ve şeytani hislerle dolu

görünüyor.

Göreve odaklanmayı seçerek mümkün olduğu kadar mesafe kat etmek için depar atıyorum. Tüm alanı

kapsayacak şekilde küçük kameraların ve hoparlörlerin stratejik olarak yerleştirildiği ağaçlarla karşılaşıyorum,

ancak bu yayınları izleyenlerin dikkatini çekmemek için başımı eğip ağaçların yanından geçiyorum. Üyelerin

onları bizi yakalamak için kullanacağından şüpheliyim ama kullanabilirler.

Sonuçta bu geceki avda kural yok.

Çalıların arkasına saklandım ve daha önce bir tür strateji hakkında fısıldaştıklarını duyduğum bir grup

öğrenciyi takip ettim.

Genellikle kendimle diğerleri arasına mümkün olduğu kadar mesafe koyardım ama bu canavarların nasıl

çalıştığını gözlemlemek için buradayım.

Dengesiz insanları durdurmanın tek yolu önce onları incelemek, onların derinlerine inmek ve işleyişini

anlamaktır.

Ancak o zaman her türlü hasarı verebilirsiniz.

Bu arada, o zarara neden olacak kişi ben değilim. Bunun için fiziksel olarak çok zayıfım. Ama süper gücüm

sayesinde mükemmel casusluk becerilerim var.

Üç kişilik grup, çalıların arkasındaki yerimden onları takip ettiğimi fark etmedi. Ayakkabılarım sessiz ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağaçların arasında kayarken çıkardığım her ses, onların çıkardığı seslerle senkronize oluyor.

Ormanda düzenli bir hızla ilerleyerek biraz mesafe kesiyoruz.

Daha güçlü değil, daha akıllı çalışıyorlar. Koşmak ve Kafirlerden kaçmaya çalışmak yerine, bu üçü bir şekilde

ormanın etrafında yollarını biliyor gibi görünüyor ve bu avantajı bitiş çizgisine daha hızlı ulaşmak için

kullanıyor.

"Yetmiş dört ve on sekiz numaralar elendi."

Konuşmacının sesiyle ürktüm ve onların nasıl elendiğini düşünmemeye çalıştım.

Takip ettiğim üç kişi, Beş, Altı ve Yedi, duyuru sırasında duraksmıyorlar bile.

Bu onlar için bir yeniden yapılanma olmalı. Önceki inisiyasyonlarda başarısız olan pek çok kişi, eğer üyeler

onları bir kez daha denemeye değer görürlerse Kafirlerin malikanesine tekrar davet edilebilirler.

Bunların takip edilecek mükemmel adaylar olmasının bir nedeni daha.

Düşen dalları itiyorlar ve kameralara dikkat etmeseler bile ustalıkla dalların arasından geçiyorlar.

Hoparlörden gelen ses etrafımızda tekrar tekrar yankılanıyor ve bazen gruplar halinde, bazen çiftler halinde

daha fazla sayının ortadan kaldırıldığını duyuruyor.

Ne zaman onlardan biri gelse, sakin kalabilmek için sarsılıyorum ve dönüşümlü olarak burnumdan ve

ağzımdan nefes alıyorum.

Öndeki beş kişi duruyor ve diğerleri de yumruklarını yanlarında sıkarak onu takip ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Turuncu Maske görüş alanına girmeden önce dalların ve yaprakların arasından yerde bir golf sopasının

sürüklenişini görüyorum.

Altı ona yumruk atmaya gidiyor ve Orange Mask sadece eğilmekle kalmıyor, aynı zamanda sopayla suratına da

vuruyor.

Altı'nın maskesinin altından kan fışkırırken ve o büyük bir gürültüyle yere düşerken çığlık atmamak için ellerimi

ağzıma kapattım. Bacaklarım titriyor ve çalıların arasına çömelerek küçük aralıklardan manzarayı izliyorum.

Five ve Seven farklı yönlere koşuyor ve Orange Mask golf sopasını Five'ın kafasının arkasına fırlatıyor, onu

ağaca çarpıyor ve Seven'ın peşinden koşuyor. Hareketleri kendinden emin ve korkutucu derecede bir kontrol

taşıyor.

Ve güç.

Her harekette çok fazla güç var. Her eylem. Verdiği her karar.

Sopasının Beş'e vurmasını bile beklemedi. Öyle olacağını biliyordu ve katılımcının yerdeki hareketsiz

vücudundan da anlaşılacağı üzere öyle de oldu.

İçimden bir ses onun Seven'ın peşinden koşmayı bir nedenden ötürü seçtiğini söylüyor ve bu nedenin ne

olduğunu öğrenmek için merakım içimi kemiriyordu.

Ama yapmıyorum.

Çünkü bu onların peşinden koşmak ve mutlaka kendimi elemek anlamına gelir.

Merak, bizi mantıksız kılmak için şeytanın ve onun kölesi iblislerin işidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşmacı altı ve beş numaranın elendiğini söylüyor, yedi numarayı bekliyorum ama gelmiyor.

Belki kaçmayı başarmıştır. Devam et, rastgele Amerikalı delikanlı.

Sorun şu ki, şimdilik güvendeyim.

Çevremi dikkatle inceleyerek yavaş yavaş tam boyuma çıkıyorum.

Bu sefer peruğuma dokunup onu yerine itiyorum ve orada olduğundan emin olmak için maskeme birkaç kez

vurarak terli kafatasımdaki karıncalanmaları görmezden geliyorum.

Birkaç ayak sesi hassas kulaklarıma ulaşıyor ve dört katılımcı açık bir alanda koşarken ben de çömeliyorum.

Orange Mask, Red Mask'in ardından onlara doğru ilerliyor. Kısa sürede onları havaya uçururlar ve bilinçsiz

bedenleri yere düşer.

Tekrar elimle ağzımı kapatıyorum, tırnaklarım maskenin plastik malzemesine batıyor ve yüzeyini çiziyor.

Vay be.

Bu hayal edebileceğimden çok daha korkunç. Evet, Kafirlerin ne kadar acımasız olabileceğine ve asla geri

durmadıklarına dair söylentiler duydum, ancak onların gerçekten vurup yumrukladıklarına tanık olmak

tamamen farklı bir hikaye.

Bu sadece patlayan kanın, yüzlere ve bedenlere atılan sert yumrukların ya da yol boyunca birkaç kişiyi kırmış

olmalarının görüntüsü değil. Bu sadece insanları hayvanmış gibi avlayan kalpsiz neon maskelerin Cadılar

Bayramı benzeri görseli değil.

Aynı zamanda onun sesi. Yere hareketsiz düşen bedenlerin darbeleri, kırbaçları, yumrukları ve gümbürtüleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Katılımcılardan bazılarının boğuk çığlıkları, feryatları ve yalvarışları var.

İçlerinden biri, “Ben çıkıyorum. Lütfen beni bu seferlik bağışlayın...”

Başını bir ağaca çarpmadan önce.

İki Kafir, her biri farklı bir yöne gitmeden önce birbirlerini zar zor bir bakışla kabul ediyorlar.

Kırmızı Maske ağaçların arasında kayboluyor ve ben de Turuncu Maske'yi uyarmadan bunu yapmanın en iyi

yolunu düşünüyorum.

Biliyor musun? Ben hareket etmeden önce onun gitmesini beklesem iyi olur.

Uzuvlarımda çığlık atan acıya ya da titreyen bacaklarıma rağmen çömelmiş bir pozisyonda kalıyorum,

hareketsiz kalıyorum ve düzgün nefes almaktan korkuyorum.

Orange Mask Beş'in yanına eğilip sopasını tutuyor. Siyah deri eldivenlerine sıvı bir şey bulaşıyor ve parlak

kırmızı renkte yere damlıyor.

Kan kırmızısı.

Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar canavar olabiliyorlar? Ama yine de ait oldukları dünya göz önüne

alındığında muhtemelen doğduklarından beri böyleydiler.

Bu tür insanları, sırf gücü olduğu için acı çekenleri hiç sevmedim.

Sırf yapabildikleri için bütün aileyi mahvedenler.

Ahlaki açıdan yozlaşmış insanlar.

Sınırları ve ahlakı olmayan Makyavelciler.

Kafirler çarpık davranış kuralları ve hazcı zihniyetleriyle bu listenin başında yer alıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orange Mask neredeyse ufku yiyip bitirecek kadar etkileyici bir yüksekliğe yükseliyor, sonra yavaş yavaş, çok

yavaş bir şekilde başı bana doğru eğiliyor.

Ürkütücü sessizlik iddiasını ortaya koyarken neon dikişler neredeyse karanlıkta parlıyor.

Sert, derin sesi havada yankılandığında omurgam seğiriyor. "Saklandığını biliyorum. Dışarı çık ve sana zarar

vermeyeceğime söz veriyorum. Fazla."

2

CECILY

Bir anlığına nefes almayı bırakıyorum.

Bu olamaz.

Beni görmüş olmasına imkan yok. Sadece ses çıkarmamakla kalmıyorum, aynı zamanda görünmezim.

Tabii güvenlik kameralarına erişimi yoksa.

Hayır. Kulaklarında hiçbir şey görmüyorum, dolayısıyla güvenlikle iletişim kurması mümkün değil.

Peki burada olduğumu nasıl anladı?

Yakınımdaki başka biriyle değil de benimle konuştuğunu doğrulamak için çevreme yavaşça baktım.

Sessizlikte kıyamet gibi yankılanan bir sayının ortadan kaldırılacağı duyuruluyor. İstemsiz bir hareketle omzum

kalktı ama ben yerimde kalıp izliyordum.

Daha doğrusu, yaklaşık otuz metre ötede duran ve umursamaz bir şekilde omzundaki sopayı tutan Orange

Mask tarafından tuzağa düşürüldüm.

Ve hâlâ bana bakıyor; maskesinin neon turuncusu, gecenin iddiasını ortaya koyarken tüyler ürpertici bir yırtıcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hale geliyor. Ancak doğrudan bana bakmıyor, dolayısıyla tam olarak nerede olduğumu bilmiyor.

"Ben sana şans verirken dışarı çık. Eğer seni dışarı çıkarmak zorunda kalırsam, manzara pek hoş

görünmeyecektir.”

Her iki durumda da hoş görünmeyecek, psikopat.

Ve birisi konuşurken nasıl bu kadar kayıtsız ve metodik konuşabilir? Sesi bir robotunkinden farklı değil.

İltica etmiş ve şu anda insanlığın sonunu planlayan şeytani bir yaratık.

"Süren doldu." Uzun, kararlı adımlarla bana doğru ilerlemeden önce sözlerinin ağırlığı bana çarpıyor.

Ters yönde koşarken bunu düşünmüyorum.

Açıklanamaz bir enerji içimden akıp gidiyor, yalnızca hayatta kalma amacıyla köpürüyor. Ondan olabildiğince

uzaklaşmak.

Bu elenmekle ilgili değil, daha çok buradan tek parça halinde çıkmakla ilgili.

Çalıları kamuflaj olarak kullanıyorum ve aralarından kendime yol açıyorum. Düşen dallar ve başıboş dikenler

elimi kesiyor ve hafif bir şiddet senfonisi içinde boynumun yan tarafını çiziyor.

Ayak sesleri peşimden geliyor; uzun, sert ve o kadar ısrarcı ki kalbim hızlanıyor.

Çocukluğumda arkadaşlarla saklambaç oynarken hissettiğim duyguya benziyor bu. Birini arkanızda

hissettiğinizde hem heyecan hem de korkudan bir ciyaklama sesi çıkarıyorsunuz.

Ancak bu sefer biraz farklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalnızca korku kaslarımı birbirine kilitliyor ve zihnimi meşgul ediyor. Sakin kalmaya yönelik zihinsel çabalarıma

rağmen uzuvlarım titriyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Çünkü biliyorum ki beni yakalarsa ölürüm. Yere vurduğu diğer katılımcılar gibi ben de baygın olacağım.

Belki de hastaneye kaldırılmam gerekecek ve ailem bu pervasız kararımı duyacak ve benden dolayı hayal

kırıklığına uğrayacak.

Hayır.

O yaklaştıkça ben daha hızlı koşuyorum, koşuyorum ve koşuyorum.

Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım onu kaybetmiyorum.

Yakınında bile değil.

Lanet olsun, her geçen saniye peşimden daha da ateşleniyor. Ve bazı nedenlerden dolayı, düzgün adımlarına

bakılırsa beni yakalamayı özellikle geciktirdiğini hissediyorum.

Koşmamı ve ne kadar ileri gidebileceğimi görmemi istiyor.

Lanet olsun o sadist salağa.

Eğer böyle devam edersem, bir banliyö kedisinin oynadığı fareden hiçbir farkım kalmayacak.

Çevremi araştırıyorum ve ani bir kararla toprak yolun kenarında büyük bir kayanın arkasına saklanıyorum.

Sert nefes alışlarım kapana kısılmış bir hayvanın nefesini andırıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya

zorluyorum.

Çaresizlik ve yaptıklarımdan dolayı pişmanlık içinde göğüs kafesime çarpan gümbürtü, gümbürtü giderek

artıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu kaybettim mi?

Gözlerim Orange Mask'in gittiğinden emin olmak için kaçtığım yola takılı kaldı.

Tişörtüm ve kot pantolonumun içinde terleyerek bekliyorum, bekliyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Hiç mantıklı değil.

Peşimde olduğundan şimdiye kadar bana yetişmesi gerekirdi.

Tabii...

Yavaşça arkama bakarken yutkunmam boğazıma takılıyor. Tabii ki orada duruyor, kayıtsızca bir ağaca

yaslanmış, kollarını ve bacaklarını çaprazlamış ve sopası sol elinde bir tehdit gibi asılı duruyor.

“Sürekli saklanmanın bir nedeni var mı?”

Derin sesinin dalgalanması havada taşınıyor ve tenimde titreşiyor. Artık daha az robotikti, sanki beni onun

daha az kayıtsız versiyonuyla tanışacak kadar değerli görüyordu.

Gerçek imajının bir şeytanın kişileşmesi olabileceği düşünülürse bu hiç de iyi bir haber değil.

Ancak sesi beni duraklatıyor.

Bu hakim Amerikan aksanını daha önce duyduğuma eminim. Yani ya Gareth ya da Killian Carson olmalı;

kızlarla benim sık sık dövüş kulübünde gördüğümüz kardeşler.

Veya Jeremy Volkov'u.

Lütfen Jeremy olmasına izin verme.

Aklı başında bir insan, psikopat Killian Carson ya da çılgın Nikolai Sokolov dışında herhangi birini isterdi ama

benim gözümde Jeremy her zaman Kafirlerin en kötüsü olmuştur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eylemlerini diğerleri kadar kamuya açıklamaması onu zararsız yapmaz, sadece canavarlığını gizleme

konusunda çok daha iyi.

Sonuçta o, iyi davranarak Kafirlerin lideri olmadı.

Daha az robotik ama dondurucu soğuk bir ses tonuyla devam ediyor: "Kulübe kabul edilmek saklanmakla

değil, koşmakla mümkün olur."

Ağzımı açıyorum, sonra geri kapatıyorum.

Vay be.

Bu inisiyasyon töreninde neredeyse konuştum ve uyruğumu ve alışılmışın dışında görünümümü tamamen

ortaya koydum.

Orange Mask ağacı itti ve ben bir adım geri çekildim, sonra ayakkabılarım kayaya çarpınca hafifçe sıçradım.

"Hala kaçmıyorsun." Sesi karanlık bir tonla alçalıyor, uçmaya gönderdiği diğer katılımcılardan daha kötü bir

kadere dair vaatlerle dolup taşıyor.

Fiziksel olarak mümkün olduğu kadar derin nefes alıyorum ve sonra koşuyorum.

Bacaklarım altımdan dışarı çıktığında daha iki adım bile atamadım. Toprağa baş aşağı düştüğümde çığlık

atıyorum ve hava ciğerlerimden dışarı atılıyor.

Konuşmacı etrafımda "Yirmi üç numara elendi" diye yankılanıyor.

Kesinlik bedenimin altında kabarıyor ve acı veriyor.

Ama dizimdeki yanmadan ya da kalça kemiğimde oluşmaya başladığını hissettiğim morluktan fazlası değil.

Yerde yüz üstü yatıyorum, ağzım toprağı öpüyor ve tırnaklarım toprağa batıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavaşça başımı kaldırdığımda Orange Mask'in kan kırmızısı golf sopasını incelediğini görüyorum.

Lütfen bana bunun benim kanım olduğunu söyleme.

Hayır olamaz, o bana vurmadı. Aslına bakılırsa, onunla bana çelme taktığından şüpheleniyorum, bu yüzden şu

anda bu pozisyondayım.

Ciğerlerimden hüzünlü bir nefes çıkıyor ve doğrulup gömleğimin ve kot pantolonumun tozunu alıyorum.

Dizimde kanayan bir delik var ve bu görüntü karşısında ürküyorum.

Tamamen kirliyim ve ne için?

En azından artık Kafirlerin malikanesinin yapısı hakkında biraz bilgim var ve bu piçe karşı çıkan diğer

katılımcılar gibi bilincimi kaybetmedim.

"Maskenin arkasındaki yüzü görelim." Eldivenli elini bana doğru uzatıyor; siyah, karanlık ve en kötü

kabuslarımdan fırlamış gibi. "Senin gibi beceriksiz biri nasıl olur da inisiyasyona davet edilir?"

Cümlesinin ortasında sözünü keserek elini tokatladım. Ses havada yankılanıyor, sessizliği bıçaklıyor ve

tavrındaki duraklamayla daha da güçleniyor.

Diğer elim toprağı sıkıyor ve havadaki sessizliği doldurabilmek için bir şeyleri ağzımdan kaçırmamak için

elimden geleni yapıyorum.

Beni zaten eledi, neden yüzümü görmeye ihtiyaç duysun ki? Bu konuda bir kural yoktu.

Ayrıca ben onu göremediğimde neden o beni görebiliyor? Adil değil.

Dünya adil değil Cecily. Tek yolu bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin sözleri hızla aklıma geliyor ve derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya başlıyorum. Hiç de göz kamaştırıcı

olmayan elememi düşünmeyi bırakacağım ve bunun yerine kalan zamanımı etrafı gözetlemek için

kullanacağım.

Sonuçta burada olmamın tek nedeni bu.

Bir an olduğum yerde duruyorum, sonra bir avuç dolusu saçım yüzünden geriye doğru çekiliyorum.

Hayır, peruğum.

diye bağırdım ve sırf onu yırtıp beni ifşa etmesin diye hareketi takip ettim. Sırtım sert bir göğse çarpıyor ve

sopa boğazıma geliyor.

Gerçekten.

Golf sopasının uzunluğunu nefes nefesemin üzerine yerleştirdi. Zorlamıyor ama bunu yapıp beni boğarak

öldürebileceği tehdidi ortada.

Saçlarımı tutuşu da acımasız olduğundan sırtım göğsünün sertliğine yapışıktı. Ben aslında kısa değilim ama o

uzun ve geniş ve bir titanın varlığına sahip.

Ve deri ve bergamot kokuyor. Ya da belki bu kokunun bir kısmı onun eldivenleridir.

Maskenin ardından nefesi sert ve kontrollü çıkıyor ama aynı zamanda eski korku filmlerindeki gibi biraz da

ürkütücü.

Hassas kulaklarım artık nefes alamayacak duruma gelene kadar seslerle doluyor.

“Sen parmaklarımın bir şıkırtısıyla parçalayabileceğim ve parçalayabileceğim, kırılgan, küçük bir şeyden başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey değilsin. Sen bunu biliyorsun, ben de bunu biliyorum ve eğer seni bana buraya nasıl geldiğini anlatmaya

ikna etmezlerse, işleyen birkaç beyin hücrenin de bunu bilmesi gerekir."

Dudaklarım titriyor ve büzülüyor.

Tanıdık dalganın birdenbire bana çarpmasını bekliyorum. Felç edici korkuyu, sessiz gözyaşlarını ve bu gibi

durumlarda meydana gelen genel karmaşayı bekliyorum.

Bekliyorum ve bekliyorum.

Ama kemiklerimi delip geçen tek şey titriyor ve daha da titriyor.

Ve koşma ihtiyacı.

Hayır, sadece koşmak için değil.

Yüzeyin altında çok daha hain bir şey var.

Daha önceki korkuya duyulan özlem gibi bir şey.

Buna ihtiyaç var.

Onu tatmin etme dürtüsü.

Sopanın uzunluğu boynuma daha çok baskı yapıyor, hâlâ nefes almamı sağlıyor ama nefes almamı daha da

kısıtlıyor. "Soruma cevap vermek yerine ezilmeyi mi tercih edersin?"

Başımı salladım, ilk kez doğrudan gözlerine bakacak şekilde geriye doğru eğdim.

Bu bugünkü ikinci hatam; ilki burada olmak.

Orange Mask'in gözleri şiddete olan susuzluğunun daha karanlık bir tezahürüdür. Bulutlar kadar koyu gri ve bir

o kadar da soğuklar.

Bu tür kasvetli bulutlarla sağanak yağmur mu yoksa feci bir fırtına mı olacağını asla bilemezsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kesin olan bir şey olsa da. Tehlikeli olacak. Onlar geçene kadar sığınıp saklansak iyi olur.

Peki insan böyle gözlerden nasıl saklanır? Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah.

Gözleri o kadar cansız ki insan öldüğünü sanıyor.

Ya da belki onlara bakan kişinin ölmüş olması gerekiyordur.

Parmaklarım sopanın kanlı kısmına dolandı ve sopayı boynuma doğru daha da çektim.

Eğer onu uzaklaştırmaya çalışırsam, muhtemelen bunu bir meydan okuma olarak algılayacak ve tam tersini

yapacaktır.

Elbette beni öldürmeyecek, bu yüzden en iyi seçeneğim onun ilgisini kaybedip gitmesine izin vermek.

Kafirlerin inisiyasyonuna katılacak kadar yetkin olmadığımı düşünüyor ve ondan tehdit ettiği şeyi yapmasını

isteyerek, bu pozisyon için değerlendirilecek kadar dengesiz olduğumu kanıtladım.

Gözlerinden hiçbir duygu geçmiyor. En ufak bir tepki bile yok.

Hala koyu gri ve ulaşılmazlar.

Ama sopanın diğer ucunu bıraktı ve daha büyük olan eldiveniyle elimi kapattı.

Soğuk metali soluk borusuma doğru iterken sert ve müdahaleci bir hareketle neredeyse benimkini kırıyor.

"İstediğin bu mu?" Beni sopayla boğuyor. “Durum buysa düzgünce yapın.”

Nefesim daralıyor ve boynumda basınç oluşuyor, damarlarım sertleşiyor ve yüzümü ısıtıyor.

Vurma, tekmeleme ve dövüşme dürtüsü içimden geçiyor ama kendimi sakin kalmaya, nefesimi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüncelerimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Birinin kazanmasına izin vermenin en iyi yolu, onların kafanıza girmesine, düşüncelerinize el koymasına ve

onların yerine felç edici korku veya tehditleri koymasına izin vermektir.

Onun boş gözleriyle kararlı bakışlarımla karşılaşıyorum.

Bana zarar veremezsin.

Fazla.

Yapabileceği en kötü şey, diğer katılımcılara yaptığı gibi benim de bilincimi kaybetmemdir.

Her ne kadar bayılmamayı tercih etsem de bu yine de sorguya çekilip sonunda söz verdiğim kişiyi satmaktan

daha iyi bir seçenek.

"Anlıyorum." Cıvıl cıvıl sesi kulağımı tırmalıyor. “Biraz nefes oyunu ve bir uyarıdan sonra duracağımı mı

sanıyorsun? Sana vuracağım, diğerlerine yaptığım gibi seni de bayıltacağım ve başka zavallı ruhlara eziyet

etme yoluma devam edeceğim. Onlar için biraz üzülüyorsun ama aynı zamanda onun sen olmadığına

seviniyorsun, değil mi?”

Hem rahat nefes alabilmek için hem de onun sözleri yüzünden dudaklarım aralandı.

Benim tek kelime etmeme gerek kalmadan planımdan nasıl bu kadar çok şey anlayabilirdi? O medyum mu?

Lütfen bana Kafirlerin tarikat faaliyetlerine katıldığını ve iblislerle gerçek anlaşmalar yaptığını söylemeyin.

“Bunu yapardım. Bunu yapmalıydım. Saçlarımı çekiştirerek ürkmeme neden oldu. “Ama sinirlerimi bozma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cüretini gösterdin, bu yüzden şimdi sadece… son nefesini çalmak için cazip geliyorum.”

Kırlangıcım sopanın metaliyle buluşuyor, sanki soluk borusuma bir tuğla varmış gibi.

Başımı bir kez ya da saçlarımı tutmasıyla mümkün olduğu kadar salladım.

"Gerçi inisiyasyon sırasında kimseyi öldürmemeye dair bir kuralımız var... kasten."

Son kelimeyi vurgulama şeklini özlemiyorum. Zaten beni öldürmeyi düşündüğünü ve bunu sanki kasıtsızmış

gibi gizlemeyi düşündüğünü söylüyor.

Tahminlerin ve hikayelerin gerçeklikten çok farklı olduğu kısım burası.

Kafirlerin spor olsun diye insanları nasıl dövdüğüne ve gözünü bile kırpmadan öldürdüğüne dair pek çok

söylenti duydum.

Ancak buna ilk elden tanık olmak veya daha da kötüsü, alıcı tarafta olmak, fırtınanın gözüne atılmaktan ve

hayatta kalma şansınızın neredeyse sıfır olduğunu bilmekten farklı değildir.

Hiçbir derin nefes alma ya da mantıklı düşünme beni kurtaramaz. O zaten kafamın içinde ve bunu biliyor.

Buradan canlı çıkmak için tek şansım o ve o da bunu biliyor.

Onun bilmediği şey ise benim savaşmadan pes etmeyi reddettiğimdir.

"Önce beni becer," diye fısıldıyorum, sesim o kadar alçak ki zar zor duyabiliyorum.

Tüm varlığı, daha önce eline tokat attığım zamanki gibi duraklıyor.

"Önce seni mi becereceğim?" sanki kelimelerin tadını dilinde alıyormuşçasına yavaşça tekrarlıyor.

Başımla onayladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarımı serbest bıraktı, eli boğazımdaki nabız noktasından aşağı doğru kıvrıldı ve göğsümü gömleğimin

içine sokmadan önce arkasında ürpertiler bıraktı. Parmaklarını deriye batırırken dokunuşu vahşi ve neredeyse

cezalandırıcıydı. "Neden?"

Göğsümün hassas etindeki zonklamaya ve donuk ağrıya rağmen kendimi toparlamak için her şeyimi

harcıyorum. "Bakire ölmek istemiyorum."

Turuncu maskeli adamı gördüğümden beri ilk defa gözlerinde ışık parlıyor ama bu ilgi çekici değil. Daha çok

sadizm gibi.

Bir şey için heyecan.

Ne, bilmiyorum.

“Ben bakireleri sikmiyorum. İyi bir sikiş değiller. Alınmayın.” Sözlerin arkasında her türlü kırgınlığı kastettiğini

söylüyor. Sonra göğsümü serbest bıraktı ama bunu sadece gömleğimin altına uzanıp sutyenimin üst kısmını

aşağı itip göğüs uçlarımı çimdikleyebilmek için yaptı.

Eldivenin derisi o kadar sert ki sızlandım ama o bunu bir davet olarak algıladı ve eldivenli parmakları arasında

rahatsız edici, sakin bir ritimle yuvarladı ve sonra vahşice sıktı.

Boynuma uygulanan baskı hissi daha da kötüleştirdiğinde devrildim. Ya da daha iyisi. Doğrusu hiçbir fikrim

yok.

Ruhumun karanlık derinliklerine gömdüğüm o deneyimden sonra ilk defa böyle bir şey yaşıyorum.

O zamandan beri, ben iffetli Cecily oldum, 'neden herkes sekse takıntılı' Cecily, 'sadece okumak istediği için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üniversiteye giden inek' Cecily oldum.

Tek istisna kendisidir. Kendisi için iyilik yaptığım ve onun sayesinde bu duruma düştüğüm kişi.

Ortaokuldan beri herkes bakire olmadığımı düşünürken, yüzsüzce beni becermesini söyleyip bakire olduğumu

açıkladıktan sonra maskeli bir yabancı tarafından el yordamıyla dokunulmak.

Kaçabilmem için gardını düşürmek için söyledim ama tam tersini de yapabilirdim.

Başlangıçta benimle ilgilenmedi, bu yüzden diğer katılımcılar gibi beni de eledi, ama ben devam ettim ve

bilmeden onu defalarca kışkırttım ve şimdi gitmeme izin vermiyor.

"Söyle bana." Meme ucumu tekrar sıktı ve derinin hassas cildime uyguladığı sertlik nefesimi tuttu. "REU'dan

gösterişli bir çocuğun Kafirlerin inisiyasyonunda ne işi var?"

Aksanımı gizlemek için bu kadar çaba harcadıktan sonra nasıl anladı?

"Bir soru sordum. Cevabın nerede?”

Ona baktım ve gözleri yeniden parladı.

"Bana öyle bakmayı bırak yoksa o gözlerin yaşlarla dolduğunu görmek için seni sikebilirim."

Hasta piç.

Bunların hepsini ve daha fazlasını yapacağından hiç şüphem yok. Bu adamları takip ettiğini ilk fark ettiğimden

beri ne yapacağı belli olmuyor.

Tam başımı daha da büyük bir belaya sokmayacak bir kaçış yöntemi düşünmek üzereyken, mülkün diğer

tarafından bir kargaşa geliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O yöne bakıyoruz ve Beyaz Maske ile Sarı Maske'nin bir grup insanı kovaladığını ve Sarı Maske'nin çılgınca

güldüğünü görüyoruz.

Orange Mask'in ayağına basarken bunu düşünmüyorum. Etrafımdaki tutuşu gevşediği anda eğilip kaçtım.

Arkama bakmam. Yakalanmasını beklemiyorum. Koşuyorum, koşuyorum ve koşuyorum.

Kalbim boğazımda sıkışıyor ve tek düşündüğüm, nasıl olur da herhangi bir cinsel durumda olduğum gibi panik

atak geçirmediğimdir.

En önemlisi, neden kalçalarım kasılıyor, zonkluyor ve o acımasız yabancıya geri dönmemi talep ediyor?

3

CECILY

Yurda ulaşmam ve çocukluk arkadaşlarımla paylaştığım daireye yakalanmadan gizlice girmem bir mucize.

Hiçbir ışık açık değil ve tek ses Ava'nın odasından gelen melankolik çello.

Beni böyle, çiziklerle kaplı, kot pantolonumda bir delik ve gözlerimde çılgın bir bakışla görürse, kesinlikle dram

dolu bir ankete başlayacaktır.

Çok fazla dram.

Kapının yanında ayakkabılarımı çıkarıyorum ve parmak uçlarımda oturma odası boyunca yürüyorum; dizimdeki

kesik ve elimdeki kesikler her zonkladığında ürküyorum.

Odama girdiğimde kapıyı kapatıyorum, ona yaslanıyorum ve yere kayarak bacaklarımı göğsüme çekiyorum.

Tamamen en sevdiğim mangaların sayfalarıyla kaplı duvarlara bakarken tırnaklarım birbirine çarpıyor. Figürler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

loş ışık altında gölgeli görünüyor, sanki gerçek olup yanıma atlayacakmış gibi görünüyorlar.

Beni teselli eden şey bu; kurgusal karakterlerin görüntüleri.

Hiçbir zaman arkadaşlarımdan yardım isteyen, nelerle mücadele ettiğimi onlara anlatan bir tip olmadım.

Herkes beni anne figürü, problem çözücü ve dinleyici olarak görüyor.

Ne zaman dinlenilmeyi arzulasam, tırnaklar göğsüme batıyor ve hareket etmemi engelliyor. Benden ve var

olmayan ve pratik tavsiye verme şansı çok az olan kurgusal karakterlerden başka kimseye sığınmaktan.

Parmaklarım dizimdeki yaranın üzerinde geziniyor ve yırtık deriye dokunduğumda acıyla inliyorum.

Ama içimi parçalayan tek duygu bu değil. Hayır. Bu çok daha güçlü ve lanetleyici bir şey.

Acı cildimde başlayabilir ama ruhumun karanlık köşelerinde bitiyor. Bugün yüzüme çarpana kadar benim bile

varlığından haberdar olmadığım, bilinmeyen isimsiz yerlerde.

Parmaklarım dizimden yırtık kot pantolonumun kenarına doğru kaydı ve uyluğumun üzerinde gölgelendi.

Kalçama dokunduğumda ürperiyorum ve bacağımı sıkıyorum.

Acıdan çok daha yoğun bir şey içimi parçalıyor ve parmaklarım göğsüme dokunmadan önce titriyor.

Aynı turuncu maske o kadar vahşice kavradı, işkence yaptı ve ben nefes nefese kalana kadar parmaklarını

içine soktu. Ama artık aynı duygu değil. Etlerim yumuşacık, göğüs uçlarım ağrıyor ama az önceki elektrik

gitmiş.

Diğer elimi kaldırıp boğazıma doladım ve sıktım. Soluğumu ezen golf sopasının uzunluğu gibi. Ellerimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıkılaştırıp tutuyorum ama zarif parmaklarımın uyguladığı hiçbir baskı aynı görüntüyü yeniden yaratmaya

yetmiyor.

Meme ucumu sıkan sert eldivenli parmaklar yok, sırtımda kas duvarı yok. Hiç bir şey.

Ellerimin iki yanıma düşmesine izin verdim. Ben ne halt ediyorum?

Ondan kurtulduğuma sevinmem gerekirken, o canavarla birlikte kapana kısılmış olma imajını nasıl yeniden

yaratabilirdim?

Ya da belki de o an içinde bulunduğum ruh haline ulaşmaya çalıştığım kadar, tuzağa düşme kısmını yeniden

yaratmıyorum.

Hepsinin boşluğu.

Sahip olduğu özgürlük vaadi.

İçten içe başımı salladım ve tüm bunları hafızamdan sildim.

Tüm bu çarpık sahne sadece hayati tehlike arz eden bir durumda olduğum için gerçekleşti.

Hayatta kalma içgüdüsü, herhangi bir insanın veya hayvanın sahip olduğu en güçlü içgüdüdür ve o anda,

oradan tek parça halinde ayrıldığım sürece her şeyi denemeye hazırdım. Yani normal şartlarda olayın

tamamının hiçbir anlamı yoktur.

Yine de tavşan maskelerinden biri bana eşyalarımı tutan yirmi üç numaralı fermuarlı çantayı verip mülkün

dışına kadar bana eşlik ettikten sonra uzun süre çevremi izlemeye devam ettim.

REU'nun yatakhanelerine kadar koşarken ve hatta dairenin kodunu girerken bile izlemeye devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yanım Orange Mask'in başladığı işi bitirmek için beni takip edeceğini düşünüyordu. Beni en yakındaki

duvara sıkıştırır ve o derin sesiyle kaçmanın son değil, sadece başlangıç olduğunu söylerdi.

Ancak bu benim açımdan tam bir paranoyaydı. Onun gibi avlanmaya ve acı vermeye çalışan hasta bir insan,

potansiyel avın tamamını peşime bırakmazdı.

Görünmezlik özelliklerim için bir kez daha minnettarım. Güvendeyim.

Cebimde telefonum titriyor ve ürküyorum, sonra uzun bir nefes verip telefonu alıp mesajı kontrol ediyorum.

Landon: Hayatta mısın aşkım?

Kalbim atıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Her zaman bu duyguların yalnızca shoujo mangalarında var olan klişeler olduğunu düşünmüşümdür, ancak

bunların ne kadar doğru olduğunu anlamak için gerçek yaşam deneyimleri gerekti.

Önemli olan kişinin tek bir kelimesi, bir mesajı tüm dünyadan daha önemlidir.

Düzeliyorum ve cevap veriyorum.

Cecily: Sanırım öyle. Yeni döndüm.

Landon: Benimle tanışır mısın?

Cecily: Elbette. Nerede?

Landon: Aynı yer.

Buna gülümsedim. Bir yerimiz var. Büyük ya da özel değil ama bu bizim küçük sırrımız.

Cecily: Yoldayım.

Otuz dakika sonra arabamı plajın ıssız kayalık kıyısının yakınında durduruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birleşik Krallık'ın güney kıyısına yakın bir konumda yer alan Brighton Adası'nın her tarafı denizlerle çevrili

olduğundan çok sayıda plaj ve kıyı bulunmaktadır.

Ancak biz REU'lular, istenmeyen kavgalardan kaçınmak için genellikle TKU öğrencilerinin sık sık gittiği yerlerde

takılmıyoruz.

Plajın bu kısmı bizim ve evet, burası halka açık bir yer, dolayısıyla TKU öğrencilerinin buraya gelmesini

engelleyemeyiz ama onlar, kulübümüzün gazabıyla yüzleşmeye hazır olmadıkları sürece bunu yapmamalarını

biliyorlar.

TKU'da üyeleri mafyanın parçası olan iki kötü şöhretli kulüp olan Heathens ve Serpents olduğu gibi,

üniversitemizde de Elit'ler var.

Mafya ya da o kadar şüpheli bir şey değiller ama 'eski para kuralları' açısından eşit derecede öldürücüler.

Ve tanıştığım kişi bu kulübün lideri.

MINI Cooper'ımdan çıkıyorum, çevremi tarıyorum, sonra denize dönük park edilmiş siyah arabanın yolcu

kapısını açıp içeri giriyorum.

Bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en ruhani güzellikteki gözlere takılınca kalbim bir kez daha aynı atlamayı

yapıyor. O kadar mavi ve derin ki, okyanusa rakip olabilirler ve önlerine çıkan her şeyi yutabilirler.

Landon King benden üç yaş büyük, bu yüzden ben ikinci sınıf psikoloji öğrencisiyken, o zaten sanat ve

heykeltraşlık alanında yüksek lisans derecesini alıyor ve dünyanın her yerindeki galeriler daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tamamlanmadan kapıyor.

Ve tıpkı heykelleri gibi, keskin hatlara sahip bir Yunan tanrısı güzelliğine, muhteşem koyu kahverengi saçlara

ve mermerden oyulmuş gibi görünen düz bir burna sahip.

Biçimli vücudu ve şık kıyafetleriyle erkeksi güzelliğin simgesidir. Arabası bile özel olarak kendisi ve kendisi için

yapılmış özel bir McLaren modelidir.

Onunla yüzleşmek için deriye doğru kaydım ve bu, farklı bir derinin anısını hatırlattı.

Landon'un bile dokunmadığı yerlerime el yordamıyla dokunan kişi.

"Gerçekten canlı görünüyorsun." Sesi beni yasak düşüncelerimden kurtarıyor.

"Evet. Kaçmayı başardım."

“İlginç kelime seçimi. Şu ya da bu nedenle ayrılmanıza izin verilmedi mi?”

Hala gidiyorum.

Bazen Landon'un gerçekte ne kadar dahi olduğunu unutuyorum. Her detaya dikkat ediyor ve hiçbir şey

gözünden kaçmıyor.

Bazı nedenlerden dolayı, inisiyasyon sırasında yaşananlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bir yanım, aptal

ve aşk hastası bir yanım, bunu Landon'a bir ihanet olarak görüyor.

Ve bu mantıksızlığın somut örneğidir.

Lan ve ben bir öğe değiliz. Lanet olsun, ona olan hislerim hakkında hiçbir fikri yok ve biz çocukken beni bir

sonraki gezegene arkadaş bölgesine ayırmıştı.

O zamandan beri onu sevdiğimden değil. Sanırım on yedi yaşımdayken ona aşık olmaya başladım ve tanrısal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ebeveynlerimizden bağımsız hayatlar seçme konusunda düşündürücü bir konuşma yaptık. Eğer izin

vermezsek bizi gölgede bırakmayacaklarını ve bunu yapabilecek biri varsa benim de yapabileceğimi söyledi.

Ben ulaşamadan potansiyelime inanan bir adamda çok seksi bir şeyler vardı. Yavaş yavaş ona aşık olmaya

başladım ama bariz ilgisizliği nedeniyle geri adım attım.

Onu aşmaya çalıştım, biliyorsun. Hatta çıktım bile ama bakın bu felaket beni nereye getirdi?

Ayrıca Landon gibi başka adam yok. Zekâsı, çekiciliği ve Makyavelci dünya görüşüyle hiçbiri.

Son kısmı pek onaylamıyorum ama kimse mükemmel değildir, değil mi?

Son sorusuna yanıt olarak, "Başlangıç acımasızdı" dedim. “Kaçmayı başardım derken bunu kastetmiştim.

Yarasız. Çoğunlukla."

Beni dikkatle izliyor, eli yavaş bir ritimle direksiyonu okşuyordu. "Bunun dışında bir sorun yok mu?"

Yalnızca sorunlar vardı.

"Gardiyan davetiyeyi taradığında beni tekrar kontrol etti ama içeri girmeme izin verdi, dolayısıyla bu konuda

herhangi bir sorun olduğunu düşünmüyorum."

Lan sessizce başını salladı.

Kafirler, Elitlerle olan rekabeti falan göz önünde bulundurarak REU'dan öğrencileri inisiyasyonlarına nadiren

davet ediyor. Ancak bu sefer beş davetiye gönderdiler. Hepsi Elitlerde olmayan ancak Landon'a yakın olan

öğrencilere. Onun arkadaşları, benim arkadaşlarım. Ben değil, çocuklar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğal olarak hiçbiri gitmedi ve Landon bana bu çılgın fikirle yaklaştı. Peki ya silahlarını onlara doğrultursak?

Gönderdikleri davetiyelerden birini kullanarak yerleşkelerine girebilir ve neler olup bittiğini kendimiz görebiliriz.

Hiçbir kılık değiştirme onu kamufle edemeyeceği için şahsen gidemedi. Ve Lan, Kafirler, Yılanlar ve TKU'nun

tamamı tarafından büyük ölçüde işaretlendi.

Bu yüzden görünmezlik hizmetlerime gönüllü oldum.

Bunun doğru bir karar olup olmadığından ya da Landon için olsa bile bu kadar küstah olmayı göze alıp

alamayacağımdan emin değilim.

Bana paradan ya da maddi şeylerden daha değerli şeylere mal oldu.

Unutulmalarını umarak bilincimin karanlık köşelerine sıkıştırdığım yasak fantezileri araştırdı.

Lan bana altın çocuk gülümsemesini sundu. "Bileşiklerinin iç işleyişi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Onun yerine sana gösterebilirim." Telefonumu çıkardım ve iPad'imde dairemde çizdiğim basit bir gösteriye

geçtim.

Landon telefonu elimden alıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve nefesim kesiliyor ama o, basit bir

dokunuşla başlattığı elektrik savaşından tamamen habersiz.

Dudaklarında bir sırıtış ortaya çıkmadan önce, yaratımımı kaşlarını kaldırarak izliyor.

İnsanlar buna kötü sırıtış, bela sırıtışı diyorlar. Ne zaman onu taksa herkes ya kaçıyor ya da saklanıyor çünkü

Landon her zaman bir şey planlıyor, diğerini manipüle ediyor ve ufkun kendisine ulaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer şansı olsaydı gezegenleri tekmeler ve yıldızlarla oynardı.

Arkadaş çevremizdeki herkes, ikiz erkek kardeşi ve küçük kız kardeşi de dahil, ondan vebalı gibi kaçıyor çünkü

büyük planları için onlardan faydalanabiliyor ve kullanacaktı.

Ben? Sanırım sadece yüzeysel Landon'u görüyorlar. Evet, metodiktir ve ahlaki pusulası çok azdır veya hiç

yoktur, ancak herkesin söylediği kadar siyahi değildir.

Bir süre sonra "Bu etkileyici" diyor. “Kamera yerlerini bile çizdin.”

“Bunlar gittiğim yollarda gördüklerim. Gitmediğim yerlerde başkaları da olmalı.”

“Alçakgönüllü olmayın. En iyi casuslar bile bu düzeyde ayrıntıyı elde edemez." Kendine bir kopya gönderiyor,

orijinal dosyayı siliyor, sonra bana telefonumu veriyor ve kız kardeşi ve arkadaşım Glyndon'a yaptığı gibi

saçımın üstünü okşuyor. “Çok iyi bir sporcusun, Ces.”

Bir yanım bu iltifattan hoşlanmasa da gülümsüyorum.

Gerçi beni rahatsız eden iltifat değil; onunla birlikte gelen her şey.

Kardeşine dokunduğu gibi bana da dokunuyor. Kalbimin derinliklerinde onun için tuttuğum ateşten hiçbir şey

olmadan bana nasıl bakıyor.

Ona iyilik yapmaya devam etmek ve sadece onun yörüngesinde var olmak, ona yaklaşmama izin vermiyor.

İçinde bulunduğumuz bu bozuk belirsizlik hakkında bir şeyler yapmazsam, onun için bir daha asla bir şey

olamayacağım.

Artık sinir bozucu peruğum olmadığı için kendimi yenilenmiş hissederek gümüş rengi bir saç telini kulağımın

arkasına sıkıştırdım. “Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çekici ama sadist bir gülümsemeyle direksiyona doğru öne doğru eğiliyor. “Beladan başka ne planlayabilirim?”

"Katılabilir miyim?"

"HAYIR. Tehlikeli." O sırıtır. "Eğer değerli kızının tehlikeye atılmasının nedeni ben olursam, Xan Amca

büyükbabasının ünlü pompalı tüfeğiyle beni kovalayacak ve eskiden kafamın olduğu yerde bir delik açacak."

"Babam için endişelenme."

"Son zamanlarda babanı gördün mü? Bize her gün, eğer sana bir şey olursa bunun bedelini hepimizin

ödeyeceğine dair hatırlatıcılar gönderiyor. Kan içinde. Buna vücudumun içinde ihtiyacım var, dışında değil."

ürktüm.

Babamı ölesiye seviyorum ve bazıları benim babamın küçük kızı olduğumu ya da hayatım cehenneme keskin

bir dalış yapmadan önce öyle olduğumu iddia edebilir. O bana güvenmeden önce ben de ona olabilecek en

kötü şekilde ihanet ettim.

Her halükarda babam aşırı korumacı ve bunu anlıyorum ama bu kadar fazla olmasına gerek yok.

"Her neyse, o kadar iyi iş çıkardın ki eğer kariyer değişikliği yapmayı düşünürsen MI6 sana çok uygun olur."

Sanki bir tablodan fırlamış gibi, hayır, bir heykel gibi başını geriye, koltuğa doğru atıyor. "Şimdi arkanıza

yaslanın ve Kafirlerin yanışını izleyin."

Bu umurumda değil.

TKU'ya olan saygısızlığım çoğunlukla akademik düzeyde, çünkü Amerikan futbol kulübünün bir üyesi benden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir barda dans etmemi istediğinde ona 'hayır, teşekkür ederim' diyerek saygısızlık etmişim. O zamandan beri o

ve yardakçıları ders kitaplarımı çalmaya ve başımı belaya sokmaya devam ediyor.

Ancak son zamanlarda bu pek olmadı, bu yüzden muhtemelen ilgilerini kaybetmişlerdir. Bunun dışında

kulüplerine veya faaliyetlerine odaklanmıyorum.

Lan'le, "Faydalı olabilirim," diye tartışıyorum.

“Faydalı olmaktan da öteydin, en iyisiydin.” Tekrar saçlarımı okşadı. “Ama ikimiz de senin zarif bir prenses

olduğunu ve sert şeylerin ilk ipucunda narin porselen gibi kırılacağını biliyoruz, o yüzden bırak da bununla ben

ilgileneyim, tamam mı aşkım?”

Mecazi olarak tokat yeme hissi cildimin zonklamasına ve karıncalanmasına neden oluyor.

Söylemem gereken her kelime boğazımda düğümleniyor, yüksek sesle söylenmeyi reddediyordu.

Kendimi ifade etme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım; ben bir dinleyiciyim, konuşmacı değil. En azından

beni ilgilendiren şeyler söz konusu olduğunda.

Landon'un arabasından inip motora gaz verdiğini duyduğumda bu özelliğim yüzünden kendime lanet

ediyorum. Süper ustaca bir hareketle, mükemmel bir daire çizerek geri döner ve ardından sokağa bir kurşun

gibi ateş eder.

Bir an orada kaldım, kollarıma sarıldım ve denizin soğuğunun kemiklerimin altına sızmasına izin verdim.

Çarpışan dalgaların sesi kafamdaki birbiriyle çatışan düşüncelere çarpıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi söylemem gereken ama söylemediğim şeylerle başlayıp bitiyor.

Yapım şeklim göz önüne alındığında muhtemelen bunları hiçbir zaman yüksek sesle söyleyemeyeceğim.

Tek seçeneğim onun yerine ona göstermek.

Landon'a narin bir prenses olmadığımı ve zorlu şeyleri üstlenebileceğimi ve üstleneceğimi göstermeliyim.

Eğer oysa, benim bu parçamı görmesine izin verebilirim.

Arabama binip telefonumun tarayıcısını açmadan önce kapıyı kapatıp kilitledim.

Landon'un üyesi olduğu sapıkça seks kulübünün ana sayfasında yer alıyor.

Glyn bile kardeşi hakkındaki bu gerçeği bilmiyor. Bunu ancak kuzeni ve çocukluk arkadaşım Creighton

aracılığıyla öğrendim.

Bana Landon'ın ilgilendiği tuhaflıklar da dahil olmak üzere bundan bahsetti, böylece aşık olduğum adamın ne

tür kusurlu bir insan olduğunu görebildim.

Creigh bana göz kulak oluyordu çünkü sonunda sadece incineceğime inanıyordu.

Sorun şu ki, Creigh'in benim de aynı derecede kusurlu olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Muhtemelen bu yüzden ortaokuldan beri Landon'a takılıp kalıyorum.

Bu sadece o zamanlar onunla yaptığım konuşmadan dolayı değil; aynı zamanda onun da benimle aynı

sapıklığa meraklı olduğunu öğrendiğim için.

Siteyi ve kurallarını okudum. Aboneleri Dom'larla eşleştirdikleri ilginç katılım etkinlikleri var, ancak tesis dışında

gerçekleşebilecek başka etkinlikler de var.

Creigh'e göre bunlardan biri Landon'un her zaman rol aldığı gariplik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında o, kulübün bu ilginçlikteki en iyi oyuncusu ve onun sayesinde birçok yeni üye katıldı.

İlkel oyun.

Diğer bir deyişle rızaya dayalı rızasızlık.

Yaklaşık iki hafta önce Creighton'dan bunu ilk duyduğumdan beri aklımdaydı.

Landon'ın o kadınları acımasızca sikmeden önce nasıl kovaladığını hayal ettim.

Rızalarıyla onları nasıl perişan ediyor ve bu onlara ne kadar sevindirici olsa gerek.

Böyle bir şeyin mutluluk verici olduğunu düşünmenin ne kadar çılgınca olduğunun farkındayım. Ancak tecavüz

fantazisi çok yaygın bir tuhaflıktır, özellikle de bir şekilde özgür hissetmek isteyen kadınlarda.

Her neyse.

Sadece fantezide olsa bile.

Bu güç oyunuyla ilgili değil. Bu, kontrolden vazgeçmek ve bu kadar canavarca bir şeyi tek bir kelimeyle

durdurma yeteneğine sahip olmak için güç kazanmakla ilgilidir.

Bu ince bir çizgidir, bu yüzden bu ilginçliğin bir yabancıyla veya keyfi bir kişiyle yapılmaması gerekir.

Bu kulüpteki kızların bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama Lan olmasaydı benim yapamayacağımı biliyorum.

Ona güvenirim.

Bu yüzden ona bu parçamı göstermeye hazırım.

Daha önce olduğu gibi, ne zaman konuşmaya, içimde olanı ifade etmeye çalışsam, kelimeler beni başarısızlığa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uğratıyor, bu yüzden elimde kalan tek şey eylem. Bu, o kabus sırasında yaptığım gibi kendimi savunmasız bir

duruma sokmam anlamına geliyor ama şimdi durum farklı. Lan o kadar pislik değil.

Lan güvenimi bana karşı kullanmaz.

Giriş bilgilerimi sabit parmaklarla yazıyorum.

Yani evet, bunu Creighton'dan duyduktan hemen sonra bir hesap oluşturdum ve üyelik ücretlerini ödedim.

Ancak bir etkinliğe katılmadım veya bir etkinlik seçmedim.

Oraya bir kez gittim çünkü kimliğimi ve yaşımı bizzat teyit etmeleri gerekiyordu ve işlem tamamlandıktan

sonra bir blazer ve şapka giyerek kulüpten dışarı fırladım.

Featherless03, ilginçliğini açığa çıkarmaya hazır mısın? Oturum açtığım anda beliriyor.

Evet'e tıklıyorum ve ardından kulübün ayarlayabileceği tuhaflıkların ve fetişlerin bir listesi karşıma çıkıyor.

Bazıları benim için tamamen yeni ve uygulamayı en son açtığımda hepsini tek tek araştırdım. Bazıları

yüzünden biraz travma geçirdiğimi söyleyelim.

Eminim diğerleri de Primal Play'e tıkladığımı görselerdi öyle olurdu.

Bu tür bir karışıklığın en hassas olanlardan biri olduğunu bilmem gerektiğini ve ekteki bağlantıdan bu konuda

daha fazla bilgi almam gerektiğini söyleyen sorumluluk reddi beyanlarına katılıyorum.

Bu bağlantıyı başka bir zaman ziyaret ettim, ancak ne kadar farklı olduğumu fark etmeye başladığımdan beri

konu hakkında yaptığım tüm okumalarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Primal Play'e gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Hatırlatma, tüm üyelerimiz periyodik olarak temiz cinsel

yolla bulaşan hastalık testleri sunar, ancak herhangi bir işlem sırasında prezervatif kullanılmasını öneririz.

Cinsel güvenliğiniz önemlidir.

Bu mantıklı. İlk kaydolduğumda doğum kontrolü kullandığımı seçtim, yani bunu zaten biliyorlar. 'Anladım'a

tıkladıktan sonra aşağıdaki sayfaya yönlendiriliyorum.

Sizin için doğru ortağı seçebilmemiz için lütfen aşağıdaki anketi mümkün olduğunca dikkatli yanıtlamaya

zaman ayırın.

İlk oyunu oynayan kişi mi olmak istersiniz, yoksa ilk oyunu gerçekleştiren kişi mi?

tarihinde gerçekleştirildi.

Partnerinizin erkek mi, kadın mı yoksa ikili olmayan mı olmasını istiyorsunuz?

Adam.

Vücut tipi?

Kas.

Sarışın(e), Brunet(te) veya başka (lütfen belirtin)?

Brunet.

Partnerinizin maskeli olmasını istiyor musunuz istemiyor musunuz?

Maskeli'ye tıklamadan önce tereddüt ediyorum.

Bu yanımı gösterdiğim doğru ama belki de henüz yüz yüze hazır değiliz.

Gösteri sırasında ben de maskeleneceğim seçeneğine tıklıyorum.

Yükseklik tercihi? Lütfen aşağıdaki listeden seçim yapın. Tercihiniz yoksa 'hiçbiri' seçeneğini tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.95 m'ye tıklıyorum. Landon'un tam boyu.

Kıyafetler?

Tercih yok.

Dövmeler mi?

Evet.

Lan'de biraz var ama saklanmışlar.

Ayar?

Tercih yok.

Zaman?

Gün batımından sonra ve gece yarısından önce.

Gün?

Tercih yok.

Güvenli kelime. Bu kelimeyi söylediğinizde partneriniz eylemi hemen durduracaktır.

Sigara içmek.

Limitlerinizi aşağıya girin (lütfen mümkün olduğunca spesifik olun).

Öğürmek. Uyuşturucu. Güçlendirici bir ilacın herhangi bir şekilde kullanılması.

Cildimin karıncalanmasına neden olan tek şey bunlar. Yanlış nefes aldığım, yanlış var olduğum, savaştığım

ama çıkış yolu bulamadığım zamanları hatırlatıyorlar.

Seçimimi inceledikten sonra Gönder'e tıklıyorum.

Seçimleriniz için teşekkür ederiz. Sizi uyumlu bir ortakla eşleştirdiğimizde sizi bilgilendireceğiz. Seçimlerinizi

karşılayabileceğimizden emin olana kadar bu sürecin biraz zaman alabileceğini lütfen unutmayın.

Bu mantıklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyin doğru olduğundan emin olmak için yanıtlarımı gözden geçirip yeniden okumak için birkaç dakika

daha harcıyorum. Ekranın üst kısmında kırmızı bir nokta göründüğünde çıkmak üzereyim.

Üzerine tıklayıp donuyorum.

Tebrikler, spesifik kriterlerinize uygun bir ortak bulduk. Eylemin gerçekleşmesine karar verdiğiniz saatlerde

konumunuzu geçici olarak partnerinizle paylaşacağız.

Toplantının detayları aşağıdadır. Yeniden planlamak veya iptal etmek istiyorsanız, bunu yapmak için buraya

tıklayın.

Ayrıntılara iniyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanırım bayılacağım.

Bu gerçekten oluyor.

4

CECILY

“Nereye gidiyorsun?”

Oturma odasının ortasında duruyorum, en iyi ihtimalle garip bir gülümseme takınıyorum ve en yakın arkadaşım

Ava'yla yüzleşiyorum.

Bir elini beline kaldırmış bana bakıyor. Ava sarışın, ince ve bomba gibi bir sosyal kelebeğin klişesi.

Onun gibi birinin benim gibi biriyle nasıl arkadaş olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ondan bir yaş büyüğüm ama

sanki bir nesil uzaktaymışım gibi hissediyorum. Gürültülü olduğu yerde ben çekinirim. Onun dışa dönük olduğu

yerde ben içe dönüküm. Bir kulüpte bela aradığında ben de sessiz gecelerden yanayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sanırım çocukluğumuzdan beri bizi birbirimize çeken şey farklılıklarımızdır.

Ve bu onun tarafından yakalanmak için en kötü zaman.

"Bir gece yürüyüşü," dedim soğukkanlılıkla. Kesinlikle hiç şüpheli gelmiyor.

Olumsuz.

Ava'nın gözleri yarıklara kadar daralıyor ve mavinin neredeyse hiç içeri bakmasına izin vermiyor. “Bensiz

eğlenceli bir şeyler yapacaksın, değil mi?”

"HAYIR." Sesim çok tiz, huzursuz ve kesinlikle berbat çıkıyor.

Kesinlikle öylesin. Alaycı bir tavırla kafamı kilitliyor. "Beni nasıl yalnız bırakırsın? Tek başıma sefalet içinde

debelenmeme izin verecek yürekte bir şey var mı?”

Onu kaburgalarından dürtüyorum. “Muhtaç olmayı bırak.”

Bu sadece bana olan hakimiyetini sıkılaştırmasına neden oluyor, neredeyse beni cehenneme çeviriyordu.

Dairenin kapısı açılıyor ve içeri uyumlu daireler ve saç tokalarıyla güzel mor bir elbise giymiş güzel bir bebek

giriyor.

Dördüncü oda arkadaşımız ve yeni arkadaşımız Annika, olay yerinde duruyor, hafifçe kaşlarını çatarak sırıtıyor

ve Amerikan aksanıyla konuşuyor: "Neler oluyor?"

"Bu kaltak bize ihanet edecek ve eğlenceli zamanlar geçirmek için tek başına dolaşacaktı."

Annika'nın gözleri genişliyor. O, Ava'nın esmer versiyonu, henüz on yedi yaşında -bize hatırlatmayı sevdiği gibi

onsekiz yaşına giriyor- ve halk insanının vücut bulmuş hali.

Her zaman naziktir, güler yüzlüdür, asla başkalarının istenmeyen veya rahatsız hissetmesine neden olmaz ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

steroid kullanan bir kelebeğin enerjisine sahiptir.

"Bizi de yanına al." dedi heyecanla.

Ava, "Ben de bundan bahsediyorum" diye aynı fikirde.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Onu ittim. "Bu sadece bir yürüyüş."

"Biz de yürüyebiliriz. Değil mi Anni?”

Arkadaşımız aşırı bir enerjiyle başını aşağı yukarı sallıyor, sonra duruyor, yüzündeki tüm neşe kayboluyor. "Bir

kez daha düşündüm, eğer Jer gece yürüdüğümü öğrenirse beni ev hapsine alır ve ben onun hayranı değilim."

"Kardeşin gerçekten berbat." Ava duraklıyor. "Alınma."

"Sanırım onun da özel anları var." Anni'nin ifadesi o hayal kırıklığı belirsizliğine takılıp kalmaya devam ediyor.

"Kızlar gidin. Buradan seni destekleyeceğim.

"Anlamsız." Ava saçını geriye attı. "Her zaman kızlar gecesi yapabiliriz. Değil mi Cecy?"

Adımın anılması beni tuhaf bir durumdan geri getiriyor. Sanki kendimi dış merceklerden görüyormuşum gibi,

beden dışı bir deneyim.

Odak noktamın dışındaydım; bedenim burada ama zihnim tamamen başka bir yerdeydi, sanki ruhum

kaçırılmış ve içim boş kalmış gibi.

Her şey Annika'nın kardeşinin adını söylemesiyle başladı.

Bu dönem REU'ya kabul edildiğinden beri onun bir mafya prensesi olduğunu ve neredeyse yirmi dört yaşındaki

ağabeyinin sadece bir mafya prensi değil, aynı zamanda kana bulanmış bir imparatorluğun varisi olduğunu da

biliyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adını ilk kez geçen yıl üniversiteye başladığımda duymuştum. Brighton Adası'ndaki herkes bu ismin ve

getirdiği korku vaadinin gayet iyi farkındadır.

Jeremy Volkov.

Kafirlerin lideri, Rus mafyasının bir parçası ve tüm TKU'nun şu anki hükümdarı.

Üniversitede bulunduğum süre boyunca onu etrafta gördüm, çoğunlukla da Ava'nın gitmeyi takıntı haline

getirdiği dövüş kulübünde, çünkü onun gibi biri elbette şiddete yatkındır.

Onunla yalnızca bir kez tanıştım, iki gün önce Annika'nın bizimle dövüş kulübünde olduğunu öğrenip onu dışarı

sürüklediğinde. Kontrolcü davranışı ağzımda kötü bir tat bıraktı ve bu konuda onun yüzüne baktım.

Kesinlikle hoşlanmadığı ve göz ardı ettiği bir şeydi ve ardından Anni'yi kovmaya başladı.

Tüm bu karşılaşma, onu kişisel düzeyde tanımadığım için beni mutlu etti. Onun gibi insanlar ve eski ataerkil

kurallara uymayan ve yalnızca kendi tatminlerini düşünen kafirlerin tamamı, nefretten başka hiçbir şeyi hak

etmiyor.

Artık onu göremeyeceğim için mutluyum.

Dün geceki inisiyasyonda kesinlikle bunu yaptın.

Bu düşünceye ara verdim. Evet, Jeremy'nin maskeli adamlardan biri olduğunu biliyordum. Liderleri olduğu

düşünülürse inisiyasyonu kaçırmazdı ama bazı nedenlerden dolayı, aklımın bir köşesinde bu seçenek üzerinde

durmayı reddettim.

"Cecily Annabelle Knight!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava'nın sesiyle irkildim ve yine kafamın içinde kaybolduğumu fark ettim.

Elimi kalçama kaldırıyorum. "Neden bana tam ismimle hitap ediyorsun?"

“Çünkü bölgeyi terk ettin.” Ava parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Yaşayanların dünyasına tekrar hoş

geldiniz. Dediğimiz gibi kızlar gecesi mi?

Başımı salladım ve beni oturma odasına götürmelerine izin verdim.

Dışarıda olmayı tercih etsem de Ava'nın dikkatli bakışlarından kaçmak imkansız. Eğer dışarı çıkarsam,

kesinlikle benimle gelecektir.

Ve katılmaya karar verdiğim şeytani plan için onu yanımda tutamam.

Kanepede bağdaş kurarak oturuyorum ve uygulamanın ekranında gördüğüm mesajı zihnimde yeniden

canlandırıyorum.

Kriterlerinize uyan ortak, akşam saat yediden sonra yerel Brighton Tarihi Parkı'na tek başınıza gelmenizi

gerektirir. Haftanın herhangi bir günü.

Bu eylemi durdurmak istediğinizde lütfen güvenli kelimenizi kullanın.

Dün gece doğru dürüst uyuyamadım ve uyuduğumda rüyamda gecenin karanlığına sürüklenirken kara ellerin

ağzımı boğduğunu gördüm.

Bir an şaşkınlık içindeydim. Savaştım ama hareket edemiyordum. Çığlık attım ama ağzımdan ses çıkmadı.

Terden sırılsıklam uyandım, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Sigara kokusu burun deliklerime doldu ve nefes

alamıyordum.

Sanki o eller yine ağzımdaydı, beni boğuyor, havamı çalıyor ve nefessiz bırakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendime bu sefer farklı olduğunu söylüyorum. Aynı kişi ya da aynı durum değil.

Bunu seçtim.

Ama belki de bilinçaltım bana bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Belki de Ava'nın beni bulup durdurması bu çılgınlığa son vermenin ve çok geç olmadan geri adım atmanın bir

işaretidir.

Belki Lan ona gösterdiğim taraftan hoşlanmayacaktır. Belki isyan edecek.

"Cecy!"

"Evet?" Kendimi düşüncelerimden kurtarıp Ava'nın çatık suratına odaklandım.

"Senin bugün derdin ne?"

"Ben iyiyim." Garip bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum, sonra son anda duruyorum çünkü Ava bunu

tamamen anlayacaktır.

Annika kabarık pijamalarını giydikten sonra bize katılıyor ve üçümüz kanepeye uzanıyoruz. Benden başka

kimsenin içmediği çayı yaptım. Annika mor bardağından elma suyunu höpürdeterek içmeyi tercih ediyor.

Yüzündeki dağınık saçları okşayan Ava'nın yanına sokuluyor ve sonra okudukları bir moda olayı hakkında

konuşmakla meşgul oluyorlar.

Ava her zaman güzellik konuşmalarını paylaşabileceği birini istemiştir. Bunu bende ya da Glyn'de bulamadı, bu

yüzden Anni onun için bir nevi lütuf.

"Dün gece Kafirlerin malikanesindeki can sıkıntısından nasıl kurtuldun?" Anni'ye soruyor.

"Seninle FaceTime yaparak ve sosyal medyada oyalanarak."

"İşte benim kızım." Ava sırıtarak onu yanına çekiyor. "Aptalca bir erginleme olayı olduğu için kardeşinin seni ev

hapsine alması hâlâ berbat bir şey."

Birinin insafına kalmış olmanın canlı anıları içimden akarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Ava bugün her zamankinden daha sık görülen çalkantılı duygularımı fark etmeden hızla onları kovaladım.

"Biliyorum." Annika iç çekiyor, pijamasının üzerindeki tüylü tavşan kulağıyla oynuyor. "Fakat Kafirler için bu

büyük bir olaydı ve Jer, o dışarıda yaptığı şeyi yaparken bana göz kulak olması için gardiyanları dışında

kimseye güvenemezdi."

“Bu hâlâ berbat. Ama yine de, aksiyona bir göz atabildin mi?” Ava gözlerinde kalplerle soruyor. Adrenalin

kaynaklı herhangi bir şeyden keyif alma konusunda çok şeffaf ve bu konuda tamamen umutsuz.

"Hayır. Fildişi kulemde kilitliyken hiçbir şey göremedim. Balkon ve pencerenin bile her zaman kapalı olması

gerekiyordu.”

"Evet."

"Biliyorum, ama bazı gardiyanlardan, Kafirlerin katılımcıları avladığı ve uygun gördükleri her türlü şiddeti

uyguladıkları, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir av olduğunu duydum."

Avuçlarımın derisini kaşıyıp tepkimi tamamen belli etmek yerine çay fincanını daha sıkı kavrayarak

ürperiyorum.

Ancak Ava ellerini çırpıyor. Kulağa çok eğlenceli geliyor.

Çünkü sen orada değildin. "Zevk uğruna insanları incitmenin nesi eğlenceli?"

“Ama bunun için kaydoldular. Bunu yapamazlardı.” Ava el sallayarak beni uzaklaştırıyor.

"Bu Kafirlere insanlara bu şekilde işkence yapma hakkını vermez."

"Evet, evet, Tüm Güzel Ahlakı ve Doğru İlkeleri Özledim." Ava gözlerini deviriyor. “Yemin ederim bazen

büyükanne gibi konuşuyorsun. Kazı şunu. Nana senden daha eğlenceli.”

Ben kaşlarımı çatıyorum, o da sırıtıyor. "Seni hâlâ ölesiye seviyorum."

Güzel kurtarış. Ava'ya bir dakikadan fazla kızgın olmak imkansız.

Anni bana gülümsüyor. “Eğer bu bir teselliyse, aynı zamanda bunun yanlış olduğunu da düşünüyorum.”

“O halde neden bunu durduramıyorsun?”

"Şaka mı yapıyorsun? Hiçbir şeyi durduramıyorum. Lanet olsun, kendi hayatımı bile kontrol edemiyorum.

Yapabildiğim tek şey mükemmel bir izleyici gibi uzaktan izlemek.” Hızla ayılmadan önce yüz hatları düşüyor.

"İyi tarafından bakıldığında kendimi yalnız hissetmedim çünkü Ava ile konuştum."

“Hizmet etmek için her zaman buradayız.” Çocukluk arkadaşım onu yandan kucaklayarak sıkıyor.

"Merhaba Anni," diye başlıyorum. “Kafirlerin üyelerinin Cadılar Bayramına benzeyen neon maskeler taktığını

duydum. Bu doğru mu?"

"Sanırım öyle, evet. Bakmak." Telefonunu çıkarıyor, ekranı kaydırıyor ve bana killian.carson'un IG hesabındaki

bir resmi gösteriyor.

Üzerinde, " Yaramazlık Gecesi " yazan beş adet neon dikişli maske var .

Hangisinin hangisi olduğunu biliyor musun? Soruyorum.

"Hayır. Benim yanımda asla maskelerini takmıyorlar.”

Omuzlarım çöküyor. Anni'nin kimin kim olduğunu bilmesini ummak çok fazlaydı. Neyse, Turuncu Maske'nin

kimliğini bilmek istemiyorum.

Ben değillim.

"Bir dakika bekle." Ava resme bakmak için Anni'nin telefonunu kapar. “Nasıl oluyor da beş maske var?

Kafirlerin Jeremy, Gareth, Nikolai ve Killian'dan oluştuğunu sanıyordum. Beşinci üye kim?”

"İpucu yok." Anni'nin kaşları çatıldı. “Malikaneye kesinlikle gelmiyor. Sadece az önce bahsettiğiniz dördü

birlikte yaşıyor.

Turuncu Maske olabilir mi?

"Bu çok ilginç." Ava yine o kalp gözlerine sahip. “Bu gizemli kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Belki bunu

araştırabiliriz.”

Kesinlikle hayır, dedim güçlü bir ses tonuyla.

"Hadi ama lütfen Cecy. Pek çok gizli şeyi öğrenebiliriz. Çok eğlenceli olacak.”

“Hayatınız risk altındaysa ya da bu gizemli insanlardan biri sizi yakalarsa bunu eğlenceli bulamazsınız.”

“Ah, lütfen. Senin fantezin buna benzer bir şey.”

Dondum.

Boynumdan ve yanaklarımdan sıcaklık yükseliyor ve Ava'ya sanki üç kafası daha çıkmış ve her biriyle beni

yargılıyormuş gibi bakıyorum.

“B-bu doğru değil! Benim fantezim hoş, normal bir adam. Açıkçası bu, günümüzde ve bu çağda nadir bulunan

bir para birimidir.”

“Bu bir hayır, hayır. Remi'nin son doğum günü partisinde sarhoşken sen farklı bir şey söyledin ve sanırım

sarhoş Cecy. O senin gerçek versiyonun.”

Sarhoşken beni öldüreceğim.

Ve Ava da. Bunu nasıl gündeme getirebilirdi?

Tam en iyi cinayet planını çözmek üzereyken kapı açılıyor ve benim ve Ava'nın çocukluk arkadaşı ve Lan'in kız

kardeşi Glyndon içeri giriyor.

Üçümüz arasında en minyon olan o, ama Anni'den daha fazlası değil, uzun, bal rengi saçları var, kahverengi ve

sarının güzel bir balayajla üst üste geldiği ve baharda bile şort giymeyi seviyor.

Teorik olarak, Glyn ve ben daha içe dönük olduğumuz için en yakın olmamız gerekir ama birbirimizin

yanındayken aslında sessizliği her şeyden çok tercih ederiz.

Bazen kendi kafasına sıkışıp kaldığında bana Landon'u hatırlatıyor ama benzerlikler burada bitiyor. Lan ve

onun düşmanca doğasıyla karşılaştırılamayacak kadar tatlı.

İçeri girerken çantasını yere atıp yanımıza geliyor. Konuya dalmak yerine onu alıp yerine asmak için ayağa

kalktım.

Ama tekrar oturup çayımı alır almaz Ava çocukluk arkadaşımızın kişisel alanına daldı. “Glyn! Bu konuda beni

destekle.

"Neyi tartışıyoruz?"

Annika "Fantaziler" diyor. “Cecily, fantezisinin iyi, normal bir erkek bulmak olduğunu çünkü bu günümüzde çok

nadir olduğunu söyledi.”

"Bu." Ilık çayın boğazımı rahatlatmasına izin verdim. "Üzgünüm, topalım."

"Yalan söylüyorsun." Ava kollarını tüylü pijamasının üzerinde kavuşturuyor. “Bir yıl önce fantezinin karanlık bir

yerde pusuya düşürülmek ve isteğin dışında ele geçirilmek olduğunu söylemiştin.”

Sanki biri beni soğuk suyla ıslatıyormuş gibi.

Ellerim titriyor ve çay damlaları cildime sıçradı.

O beden dışı hissin içeri girdiğini ve nefesimi çaldığını hissedebiliyorum.

Tam hiçliğe düşeceğimi düşündüğüm sırada Glyn yanıma kayıyor, beni omzumdan tutuyor ve Ava'ya dik dik

bakıyor. "Bu konuyu bir daha konuşmama konusunda anlaşmıştık."

“Yüksek ve kudretli davranma. Sen de buna benzer bir şey söyledin. Bu neydi? Hayır dediğinde bile onunla

savaşmak ve onu kabul etmek zorunda kalmak istiyorsun. Bunu hatırlayan tek kişi ben olamam."

Glyn yanıma sokuluyor ve tatlı bir yaratıkmış gibi kolumu ovuşturuyor. Benim gibi o da kendini ifade

edemeyecek kadar çekingen.

Geriye dönüp bakıldığında, sarhoş bir anda bile Ava'ya herhangi bir şey söylemek büyük bir hataydı.

Sır saklama konusunda berbattır ve kötü niyetli olmadığını ve sadece Anni'nin bizimle evindeymiş gibi

hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyorum ama yine de.

Anni burada olmasa bile bu konuyu bir daha konuşmamamızı tercih ederim.

Bu zayıf bir an oldu.

Üzerinde hareket etmeyi düşündüğüm bir film ama yine de.

Glyn'in Ava'yı azarlaması, Anni'nin fantezileri gibi sözler etrafımda dönüyor. Ama neredeyse hiçbir şey

duymuyorum.

Kendi yarattığım ve kaçamadığım bir dünyada olduğum rahatsız edici bir sessizlik.

Kısa bir süre sonra Ava ve Anni parti yapmak için plan yapar ve Anni, Ava tarafından erkek kardeşinin ona

hiçbir şey yapmayacağına ve bizim onu koruyacağımıza ikna olur.

Bir saat sonra Kafirlerin malikanesindeyiz.

Hayır.

Annika, içeri girmemize izin vermek için gardiyanlarla olan bağlantılarını kullandı ve son on dakikadır bir

köşede sıkışıp kaldık.

Üç kız da güzel elbiseler giymiş; iki moda divası tarafından zorlanarak dar bir kırmızı elbise giymeye zorlanan

ve daha sonra yüzünü uyumlu bir makyajla boyayan Glyn de dahil.

Her zamanki kot pantolonum ve tişörtümde o kaltak suratı için özür dilerim yazan tek kişi benim. Burada

olmak istemedim. Beni giydirmeye çalıştılar ama bu, bu yaşamımda gerçekleşmedi.

Burada olmak istemediğimi söylemek yetersiz kalır. Gotik tarzı devasa kapıdan geçtiğimizden beri cildim

karıncalanıyor.

Dün gecenin anıları hala taze, tenimin altında açık bir yaranın ısrarıyla atıyor.

Yine de bu üçünün kendi başlarına gitmesine izin veremezdim. Ava'nın başı kesinlikle belaya girecek ve onları

da sürükleyecektir. Glyn'in hiç şansı yok ve Anni'nin cesareti buraya geldiğimizden beri tükeniyor.

Kardeşinin ve çetesinin ev sahipliği yaptığı parti yerine belki farklı bir partiye gidebileceğimizi önerdi.

Bu öneri önce Ava, sonra da buraya gizlice girdikten sonra aramıza katılan Remington ve Creighton tarafından

görev bilinciyle göz ardı edildi.

Kafirlerin partilerinin veya malikanelerinin çekiciliğini gerçekten göremiyorum. Bu işin ayrıcalıklı kısmı mı?

Evet, malikane güzel mimarisi, lüks mobilyaları ve leziz yemekleriyle çok büyük ama gürültülü, kişiliksiz ve

onun hayatını kurtarmak için ürkütücü kalitesinden vazgeçemedi.

Bunun yerine şirketimdekilere odaklanmayı seçiyorum. Her ne kadar Creighton gitmiş olsa da, muhtemelen

Remi'nin maskaralıklarından bıkmış ve uyumaya karar vermiştir.

Remi de bir grup kızın arkasına gitti ve Anni başarısız bir şekilde herhangi bir sütunun arkasına saklanmaya

çalışıyor. Ava, yanından geçen garsonlardan içki çalıyor ve her yudumdan sonra tıslıyor.

Glyn benimle sohbet eden ve yakınımda duran tek kişiydi, bu yüzden donduğunu fark ettim.

Ben de onun görüş alanını takip edip donup kalıyorum. Kafirlerin iki üyesi merdivenlerden iniyor.

Gareth Carson ve Jeremy Volkov.

Birincisi, biçimli saçları, tıraşlı yüzü, şık pantolonu ve düğmeli hali ile bakımlı bir prense benziyor.

Diğeri cehennemden çıkmış bir canavardan farklı görünmüyor.

Siyah pantolon, beyaz tişört ve deri ceket giydiği için bunun giyim tarzıyla bir alakası yok.

Geri kalan her şey.

Dağınık siyah saçları, yoğun, delici gri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve onun çekilmez karakterini yansıtan

keskin yüz hatları.

O aynı zamanda her şeyde büyüktür. Boy, yapı ve kişilik. Nikolai dışında onun kadar kaslı birini hiç görmedim.

Ama iri bir adama göre oldukça hızlı hareket ediyor, üstelik sessizce, sanki yalnızca gerekli gördüğünde fark

edilmek üzere eğitilmiş gibi.

Jeremy, karanlık güzellik tipi olarak kabul ediliyor. Yakışıklı, çekiciliğin de ötesinde olduğunu bildiğiniz bir kişi

ama hareketleri onu güzel olmaktan çok canavar olarak gösteriyor.

Yıkıcı.

Ulaşılamaz.

Ve bu görüntüden kesinlikle memnun görünüyor.

Ama yine de neden yapmasın ki? Kötü şöhreti ondan önce geliyor ve bunda da sorun yok gibi görünüyor.

Aslında bunu aktif olarak teşvik edebilir.

Gareth tartıştıkları bir şeye başını salladı ve merdivenleri tırmandı. Ancak Jeremy sıradan yürüyüşüne devam

ediyor.

Ancak kayıtsız görünmesine rağmen onda keyfi hiçbir şey yok. Adımları bile değil.

Dünyaya yansıttığı sakin yüzeyin altında tehlike ve hain niyet gizleniyor. Doğası gereği gizemlidir, neredeyse

kimsenin göremeyeceği kadar iyi gizlenmiştir.

Bunu yapmamın tek nedeni benim de sırlarımın olması ve sanırım bu bana bunu başkalarında fark etme süper

gücünü veriyor.

Annem, empati yeteneğimle olan güçlü bağım sayesinde bunu yapabildiğimi ve psikolojiyi takip etmemin ana

nedenlerinden birinin de bu olduğunu söylüyor. Gücüm yettiğince başkalarına yardım etmek isterim.

Glyn bir şeyler mırıldanıyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor.

Onu takip etmeye başladım ama dans eden, içki içen ve uluyan öğrenci sürüsü tarafından kesintiye uğradım.

Kafirlerin düzenlediği bir partiye davet edilmek TKU öğrencileri için bir ayrıcalıktır. Burası onların kutsal

olmayan faaliyetlerinin mekânı ve sapkın gençliğin ifadesi gibidir.

Ava bu yüzden ne pahasına olursa olsun buraya gelmek istedi.

Kardeşinin gazabından endişe etmesine rağmen Anni'nin ona yardım etmesinin nedeni budur.

Merdivenlere ulaştığımda Glyn'den hiçbir iz yoktu.

Vay be.

Sessiz olabilir ve kendi başına kalabilir ama Glyn'in haber vermeden ortadan kaybolacağı anlar vardır.

Ava'nın başını belaya sokmadığından emin olmak için arkama bir göz attım ama sonra onun bir şişe tekilaya

sarılıp gizlice dışarı çıktığını gördüm.

Allah kahretsin. Bu çocukları kontrol altında tutmak için benden iki kişiye ihtiyacım var.

Ava'nın gittiği yöne doğru koşuyorum. Çünkü A, neredeyse kendi kusmuk havuzunda boğulmaya daha yatkın

olan kişidir - bir kere oldu - ya da sarhoşken gerçek bir havuzda neredeyse boğuldu - iki kez oldu; ve B, Glyn

sorumludur, dürtüyle hareket etmez ve nadiren sarhoş olur.

Teorik olarak grubumuzun baş belasının peşine düşme kararı aslında basit bir karardır.

Modaya uygun bir şarkı eşliğinde zıplayıp uluyan öğrencilerin yanından geçiyorum. Fark edilmeden hareket

etmek, onların yanından geçip daha da geciktirilmekten çok daha kolaydır.

Soğuk gece havası tüylerimi diken diken ediyor ve malikanenin kapılarının önünde duruyorum.

Daha fazla öğrenci dalgalar halinde malikanenin içine akın ediyor ve kimse ayrılmıyor. Kabul ediyorum, onların

standartlarına göre henüz erken.

Girişte birkaç muhafız heykel gibi duruyor ve eminim daha fazlası da gözden uzak bir yerde saklanmıştır.

Bunlar dün gece tavşan maskesi takan adamlarla aynı olmalı.

Dışarıyı daha iyi görebilmek için parmak uçlarıma çıkıyorum ama o küçük Ava'dan hiçbir iz yok.

Telefonumu çıkarıp Çocuğumu Bul uygulamasına dokunuyorum.

Ne? Sarhoş olduğunda gerçekten bir çocuk oluyor ve bu gibi durumlarda onu bulabilmek için bu uygulamayı

yüklemem gerekiyordu.

Telefonunu gösteren nokta batıda beliriyor ve ben de öğrenci sürüsünü gardiyanların dikkatli bakışlarına karşı

kamuflaj olarak kullanarak onu takip ediyorum.

Kusursuz bir hafızam olduğundan, geceleri zar zor görülebilmelerine ve yalnızca çok dikkatli bakarsanız

kameraların çoğundan kaçınmayı başarabiliyorum.

İntihara meyilli baş belası Ava aslında konağı çevreleyen ormana gitmiştir.

Lütfen bana sarhoş olmadığını söyle. Lütfen bana sarhoş olmadığını söyle.

Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum, kameralardan saklanmak için kayaları ve çalıları kullanmanın

tüm zorluklarını göze alıyorum.

Ana binadaki müzik, ben yalnızca basların zonklama sesini duyana kadar donuklaştı ve tezahüratlar ve gürültü

sonunda azaldı.

Bu da diğer herkesten çok uzakta olduğumuz anlamına geliyor.

Ava, hadi.

Tam ondan yaklaşık iki yüz metre uzaktayken yön değiştiriyor ve malikaneye doğru hızlanıyor.

Bir motosikletin hızlanması neredeyse beni sağır edecek ve motosikletin bu şekilde olması gerektiğini fark

ettim.

Bir gardiyan onu bulup geri götürdü mü?

Her iki durumda da, en azından Tanrı bilir nerede dolaşmıyor.

Sessizlik bu sefer daha boğucu bir şekilde geri geldi ve çevreme bir göz attım. İlk başta hafif ayak sesleri

duyduğumu sandım ama çok geçmeden kayboluyorlar.

Geriye sadece karanlık gece, kocaman ağaçlar ve bu lanetli orman kalıyor.

Ah, bir de düzensiz nefes alışverişim.

Dikkatlice dönüp malikaneye doğru sabit bir adımla yürüyorum. Başta. Birkaç dakika sonra neredeyse koşuya

çıkıyorum.

Bunun gibi yerlerin korku filmlerine ve Cadılar Bayramı şakalarına sahne olmasının bir nedeni var.

Arkamdaki çalıların arasından bir tıslama sesi bana ulaşıyor, ardından başka ayak sesleri geliyor. Duruyorum

ve dönmeye başlıyorum.

Bir el karanlığın içinden geçip beni bir ağaca çarptığında sadece yarı döndüm.

Nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor ve tüm vücudum donuyor.

Arkamda duran, eli ensemde kelepçeli olan ve orman yangını gibi tenimi yalayan düzenli nefesi karşısında

cüce gibi kalıyorum.

"Ne..."

"Şşşt," kaba sesi çarpık bir senfoni gibi kulağımda çınlıyor.

Karanlık tarafa davet.

Çıkış yolu.

Karanlıkta bir şey parlıyor ve ardından tebrik mesajının görüntülendiği ekranda kulübün uygulamasının

bulunduğu telefonu suratıma doğru itiyor.

En üstte 'Primal Kink' ve onun belirttiği ortağı olarak kullanıcı adım var.

Dalgalı nefesim onunkine benzer bir ritimle yavaşlıyor. O kadar kontrollü değil ama yakın.

Bu Landon.

Bu aslında oluyor.

Yine de...bekle.

Söylediğim gibi maske takmıyorum. Bu benim kim olduğumu bildiği ve hâlâ bunu yapmak istediği anlamına mı

geliyor?

Bu düşünceyle içimde tam bir heyecan dalgası dalgalanıyor.

Boynumu tutan tutuşu gevşedi ve ardından çakıllı, fazlasıyla sert sesiyle "Koş" emrini verdi.

Tökezliyorum ve bana dokunduğu yer karıncalanıyor ve yanıyor. Ona bakmak istiyorum ve onun bir tanrı kadar

uzun ve bir o kadar da öldürücü olduğunu arkamda hissedebiliyorum.

Kafamı bir kez çevirsem onu görürdüm.

Ama denemiyorum.

Bunun yerine, yeri değiştiriyorum ve onun söylediğini yapıyorum.

Koşarım.

5

CECILY

Bu sahneyi dışarıdan izleyen biri olsaydı, bunun bir çılgınlık örneği olduğunu düşünürdü.

Unutulmaz derecede ürkütücü ormanın ortasında pusuya düşürüldüğümden beri yabancı bir varlık bilincimi ele

geçirdi.

Koşmayı bırakmadım.

Adrenalin mide bulandırıcı bir enflasyonla damarlarımda pompalanıyor, ta ki neredeyse kusana kadar.

Eğer bu delilikse, beni kovalayan kişi delilik skalasının zirvesinde demektir.

Bana bir fırsat vermek için koşmamı söylemedi, hayır. Bunu yaptı çünkü muhtemelen benim bocaladığımı

görünce sinirleniyordu.

Nefes nefese.

Bilinmeyen bir yerde kaybolmak.

Onun kasları benimki kadar sert mi? Damarlarında kan ezici bir güçle mi pompalanıyor? Nabzı her geçen

saniye hızla yükseliyor, kontrol altına alınmayı veya sakinleştirilmeyi reddediyor mu?

Eğer göğsüme uzansaydım dokunabileceğim tek şey patlayan kalbimin kalıntıları ve çürüyen ahlakımın

kırıntıları olurdu.

Ancak koşmaya devam ederken aklımdaki son duygu utanç oluyor. Düşen dallar ve çalılar bacaklarımı ve

ellerimi çiziyor ama onları yolumdan çekiyorum.

Acı içinde inleyerek başıboş bir kayaya takıldım ama adımlarımı tekrar hızlandırmadan önce zar zor durdum.

Ciğerlerim yanıyor ve kaslarım efordan çığlık atıyor.

Hayatım boyunca koştuğum en hızlı şey bu.

Ama yine de onun adımları arkamda sabit kalıyor. Ara sıra farklı yönlerden geldiklerini, gecenin içinde bir

hayalet gibi parlayıp söndüklerini duyuyorum.

Bir an için hiper farkındalık durumumun bir şeyler uydurduğunu düşünüyorum. Aksi halde ayak sesleri nasıl bir

saniye duyulur, sonra kaybolur?

Sanki bilerek yapılıyormuş gibi.

Mantıksal tarafım bu hızda ilerlemeye devam edersem eninde sonunda çöküp kolay bir av olacağımı bilse de

kaçışıma devam ediyorum.

Enerjimi korumak istiyorsam saklanmam gerekiyor...

Arkamdan gürültülü bir ayak sesi geliyor ve çığlık atarak duruyorum, sonra hızla dönüyorum.

Ara sıra nefes alıp verişim havayı dolduruyor ama görünürde olan tek şey ağaçlar.

Aç yırtıcıların dişlerini andıran devasa gövdeleri ve dallarıyla büyük, uzun ağaçlar.

Karanlıkta koşmaya devam ederken sesi düşünmek için durmuyorum.

Ormanda.

Gecenin ortasında.

Yalnızca ay her türlü ışığı sağlıyor ve kalın bulutlar tarafından gölgeleniyor, kamufle ediliyor ve tamamen çarpık

hale getiriliyor.

Aynı zamanda düzensiz nefes alışverişimin sesi ve beni takip edenin hayaletimsi adımlarıyla da lekelenmişti.

Landon.

Gerçi muhtemelen bu durumda ona böyle dememeliyim. Şu anda bir yabancı olması gerekiyordu.

Bir gece yaratığı.

Acımasız bir canavar.

Hayatımı almaya gelen bir şeytan.

Yere çarpan ayak sesleri kulaklarımı dolduruyor. Bu benim çıkardığım ses. O kadar dengesiz ve akıldan

çıkmayan bir ses ki topraktaki her çatırtıyı, ayakkabılarımın altına takılan her çakıl taşını duyuyorum.

Parçalanmış nefeslerime çarpıyor ve neredeyse şişen ciğerlerimi boğuyor.

Ama bu ses, bazen arkamdan, bazen solumdan, sağımdan, hatta önümden bir görünüp bir kaybolan adımlarla

karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Hayatta kalana kadar bana bol miktarda adrenalin enjekte ediyor. Eğer seviyem düşerse titrek bir karmaşaya

dönüşüp yere düşeceğimden hiç şüphem yok.

Tehdit üzerimde belirmeye devam ediyor, gittikçe yaklaşıyor, zihnimle berbat bir saklambaç oyunu oynuyor.

Akıl oyunlarından daha güçlü bir araç yoktur. Fiziksel efor, zihinsel uyaranlarla karşılaştırıldığında önemsiz kalır

ve bu nedenle zihni manipüle etmek, gaza getirmek ve kötüye kullanmak modern toplumda en büyük silahlar

haline geldi.

Sanki psikoloji derslerimden bir dersi izliyormuşum gibi geliyor. Ancak teori ve pratik dünyalar kadar farklıdır.

Zihnimi mühürlemenin beni koruyacağını biliyorum ama aslında mevcut koşullar altında bunu başarmak

neredeyse imkansız.

Çevremi tekrar incelediğimde ormanın dün gitmediğim bir yerinde olduğumu fark ediyorum.

Ağaçlar sanki beni canlı canlı yutmaya niyetlilermiş gibi daha uzun, daha keskin görünüyorlar. Karanlık havada

asılı duruyor, oyalanıyor ve tüm varlığımı yutuyor.

En kötü yanı? Burası ana evden o kadar uzakta ki etrafta hiç kamera yok gibi görünüyor.

Sağ taraftan kısık bir ses geliyor ve o yöne doğru dönüyorum, damarlarımda yüksek bir uyanıklık atıyor.

Ama yüzüm yana döndüğü anda bir şey beni arkamdan yakaladı. Saçımdan.

Beni yere doğru iterken gümüş saç telleri neredeyse köklerimden kopacak.

Huzur içinde aşağıya inmiyorum.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama beni yakaladığı anda karşı konulmaz bir saldırganlık içimi

kaplıyor.

Genellikle şiddet içeren herhangi bir duruma dahil olmak istemezdim ya da en azından herhangi bir fiziksel

misillemeyi düşünmeden önce bakar ve görürdüm.

Bu sefer değil.

Adrenalin ya da hayatta kalma ihtiyacım olabilir. Çaresizliğimin bastırılmış duyguları olabilir. Her ne ise, ona

tutundum ve beni ileri doğru iten parmaklarını pençeledim.

Hayvan benzeri bir hırıltı havada yankılanırken tüm vücudumu tekmeleyip savuruyorum.

Beni başarılı bir şekilde yere düşürdüğünde bunun benim olduğunu anladım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine

düşmeye çalışıyorum ama son anda parmaklarını bırakamıyorum ve yüzüstü yere düşüyorum.

Sert toprak göğüslerimi parçalıyor ve ciğerlerimden nefesi kesiyor. Hala geri dönmeye çalışıyorum, böylece

dönüp bir şekilde onun taşaklarına diz çökebilirim.

O kadar çok kavga ediyorum ki bu sahnenin benim eserim olduğunu unutuyorum.

O kadar çok mücadele ediyorum ki, içimdeki hayatta kalma içgüdüsünün her molekülüne inanıyorum. Belki de

beni yakalamak için vahşi bir güç kullandığı içindir.

O bunu kolay kolay kabul etmiyor.

Hayır, muhtemelen buraya yumuşak ya da politik olarak doğru olma planı olmadan geldi.

Buraya istila etmek ve fethetmek için geldi.

Bu gerçek bir şey. O, kesilmemiş ve tek amacı acı vermek.

Sakin, derin nefesi havada yankılanıyor ve tenime çarpıyor. Onun acımasız tutuşu bir vaat, benim için

hazırladığı şeyin bir önizlemesi.

Ben kavga ettikçe saçlarımı daha da sıkı çekiyor, ta ki saçlarımı kökünden koparacağını sandığıma kadar.

Geriye kalan enerjimi kullanarak sırtımı büküyorum.

Sonra sırtımın ortasına ağır ve hareketsiz bir şey düşüyor.

Onun dizi.

Çevresel görüşümde siyah pantolonunu görüyorum; bir dizi yerde, diğeri sırtıma yaslanıyor.

Beni duraklatmak için yeterli. Baskı o kadar güçlü ki bir veya birkaç kemiği kıracağını düşünüyorum.

Belki bedensel yaralanmanın da katı bir sınır olduğunu söylemeliydim ama bunun kesin olduğunu düşündüm.

Belki de değildir.

Saçlarımı sakatlayıcı tutuşuyla yüzümü yere sabitledi. Kirin kokusunu alıyorum ve dilimdeki küçük çakıl

taşlarının tadını alıyorum.

Daha öncekinin aksine, dizinin getireceği tehdidi göz önünde bulundurarak hareketsiz kalıyorum.

Durumun gerçekliği üzerime hücum ederken uzuvlarım titriyor.

Bu benim kaydolduğumdan çok daha yoğun. Evet, bunun sağlayabileceği olası özgürlüğü istiyordum ama

bilinmeyen bölge, tam bir çaresizlik zihinsel tellerimi pençeliyor.

Nefesim parçalanıyor ve her nefes alışım beni toprağın ve onun kokusuyla boğuyor.

Deri.

İşte böyle kokuyor.

Deri ve ahşabın birleşimidir. Belki bir miktar bergamot? Bu kokuları hiçbir zaman Lan'le ilişkilendirmedim ama

aynı zamanda onun daha önceki o sert sesiyle konuştuğunu da hiç duymadım, o yüzden belki de böyle

gecelere uygun bir kişiliği vardır.

Pürüzsüz, zarif görünüşünü bir kenara bırakıp içindeki canavarı tamamen kucakladığı geceler.

Dokunuşunun, kokusunun ve tüm varoluşunun küstah acımasızlığı etrafımdaki havada parlıyor ve dalgalanıyor.

Sessizlik sakinliğin içinde parlıyor. Yalnızca benim parçalanmış nefeslerim ve onun derin nefesleri kalıyor.

Her şey çökmeden önce bir dakika, hayır, muhtemelen bir saniye var.

Serbest eli kot pantolonumu çekerken hareketlerinin sırası sertleşiyor. Düğmeleri açmıyor; sadece onları aşağı

doğru iterek göbeğimde ve kalçalarımda şiddetli bir sürtünme yaratıyor.

Soğuk hava iç çamaşırımla kaplı kıçıma saldırıyor.

O zaman bir şeyler olur.

Nefesim ve açık ağzım dışında.

Ağrıyan, nabız gibi atan ve herhangi bir uyarıya ihtiyaç duyarak kesinlikle titreyen amcığıma odaklanmaya

geldim.

Az önce tahrik oldum mu? Ya da belki maraton avı sırasında başladı?

Bundan hoşlanacağımı düşünmüştüm ama aslında kovalanmanın beni bu duruma getirecek kadar ilgilenmeye

hazır değildim.

Hayır, mesele sadece kovalanmak değil.

Benim de yakalanmam gerekiyordu.

Arkamdaki canavar da iç çamaşırımı kenara çekip parmaklarını muhtaç göbeğime bastırdığında bunu

hissetmiş olmalı.

Boğazından derin bir inilti dökülüyor ve bu ses, en mahrem yerime dokunan nasırlı parmaklarıyla birleşerek

tuhaf bir duyguyu tetikliyor.

Sırtım yine kamburlaştı ama bunun kavgadan tamamen farklı bir nedeni var. Ondan akan saf güce ulaşmak

için uzanıyorum ama dizinin tek bir itişi beni tekrar eski yerime sabitliyor.

Alt yarım debelenene, yalvarana ve daha fazlası için neredeyse eriyene kadar kıvrımlarımı kabaca, acımasızca

okşuyor.

Ama bana daha fazlasını vermiyor.

Orta parmağı açıklığımın yakınında hayalet gibi geziniyor, titriyor, oyalanıyor ama asla içeriye kaymıyor.

Teninden yayılan sıcaklığı, soğuk havanın verdiği ferahlığı ve ona karşı bir kalkan oluşturma vaadini

hissedebiliyorum.

En çok ihtiyacım olan yer dışında her yerime ne kadar çok dokunursa, o kadar darmadağın oluyorum.

İçimden yayılan tutarsız ses karışımını tanımıyorum. Kalçalarımı her hareket ettirdiğimde, saçlarımı daha sıkı

tutuyor ve beni sözsüz bir şekilde yerimde kalmam konusunda uyarıyordu.

Gösteriyi yürüten kişi o.

Kontrolü elinde bulunduran kişi.

Eğer isterse hem beni incitebilecek hem de beni memnun edebilecek biri.

Bu düşünceyle içimi bir ürperti kaplıyor ama bu güce de sahip olduğumu hatırlıyorum.

Sigara içmek.

Oraya koştuğumdan beri bu kelime dilimin ucunda geziniyordu. Eğer söylersem her şey biter.

Ama yapmıyorum.

İşkenceye rağmen burnumdan ve ağzımdan nefes almayı seçiyorum, sonra ana odaklanıyorum.

İddialı dokunuşunda.

O istediğini alan bir adam ve bunda tahrik edici bir şeyler var.

Tam bu azabın hiç bitmeyeceğini düşünürken iki parmağı içime girdi. Aynı zamanda. Parmak eklemlerine

kadar.

Çığlık atıyorum, ses sessiz çevremize nüfuz ediyor.

Sırılsıklam ve daha fazlasına muhtaç olmama rağmen buna hazır değildim. Uzun, kontrollü bir ritimle

parmaklarını ısıma girip çıkarırken, merkezim parmaklarının çevresini sıkıyor.

Her itiş, vücudumun tepkisine uygun olarak metodik bir şekilde hızlanıyor, ta ki acımasız ve merhametsiz hale

gelene kadar.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tüm bedenimi bir ürperti sarıyor. Bu, kendime geçici, neredeyse utangaç bir

şekilde dokunmamdan çok farklı.

Dokunuşunda utanılacak bir şey yok.

Bu bir emirdir, durdurulamayan veya raydan çıkarılamayacak bir güç.

Kendi yarattığım bir felaket.

Almak, almak ve biraz daha almak için burada.

Ve sadece verebilirim.

Kalçalarım ne kadar sarsılırsa yere çarpıyor.

Üçüncü parmağını sokuyor. Tam kapasiteme kadar gerilirken zevk acıyla karışıyor.

Düzgün nefes almak imkansız ama beni içten dışa parçalasa bile kendimi rahatlamaya, buna katlanmaya

zorluyorum.

Ritmi giderek yoğunlaşıyor ve her seferinde nefesim kesiliyor, ses doğası gereği hayvani.

Zevk seslerini susturmak için genellikle yüzümü yastığa ya da herhangi bir yüzeye saklarım.

Artık elimde sadece toprak var.

İçimden keskin bir sel geldiğinde buna odaklanamıyorum.

İlk başta bir zevk kıvılcımıydı ama sonra titremeler tenimi tamamen kaplayana kadar artıyor, şişiyor ve

yoğunlaşıyor.

Daha önce hiç bu tür bir zevk yaşamamıştım.

En çılgın rüyalarımda bile orgazm yüzünden bayılmanın eşiğinde olacağımı asla düşünmezdim.

Orgazmın bu şekilde hissedilebileceğini düşünmemiştim.

Kendime verdiklerim her zaman yumuşak, zevkli oluyor ve işim bittiğinde bana memnuniyetle iç çektiriyorlar.

Bu?

Yapabildiğim tek şey çarpışma karşısında çığlık atmak. Cinsel zevkin bir kısmını susturmaya çalışırken

neredeyse pisliği yiyordum.

Üzerimde beliren, beni izleyen, Lan'de daha önce hiç görmediğim karanlık bir hale oluşturan şeytandan alçak,

hırçın bir ses geliyor.

Ama yine de onun bu tarafıyla daha önce hiç tanışmamıştım.

“Demek senin gibi iyi kızlar böyle kurtuluyor. Gecenin bir yarısında değersiz, sikilebilir bir delik gibi kullanılmak

seni tahrik ediyor mu, Lisichka?”

Nefes alırken boğuluyorum ve her şey duruyor.

Hava. Kalbim. Beynim.

Ama o değil. Kesinlikle ara vermiyor.

O, kesinlikle Landon'a benzemeyen bir adamdı.

Kesinlikle.

Lan Amerikan aksanını, farklı bir tonlamayı alıp benimle uğraşmaya karar vermedikçe.

En kötüsü de tanıdık geliyor.

Fazla tanıdık.

"L-Lan?" Zar zor duyulabilecek bir sesle fısıldıyorum.

"Tekrar deneyin." Sesi sertleşmişti, kesinlikle korkutucu geliyordu.

Aman Tanrım.

Oh hayır.

Lütfen hayır.

Karakterime, ahlaki davranış kurallarıma aykırı davranmamın ve bunu yapmamın tek nedeni bunun Landon'la

olacağını düşünmemdi.

Peki neden... değil? Onu açıkça uygulama aracılığıyla seçtim.

Kimse onun fiziksel özelliklerine benzeyemezdi.

Canavar hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak parmaklarını içimde kıvırıyor ve daha önce

kimsenin dokunmadığı bir parçamı okşuyor. “Sade ve masum görünüyorsun ama derinlerde pis bir küçük

sürtükten başka bir şey değilsin. Bu engelden kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırsın değil mi? Dün gece

bunu istedin, hatta yalvardın."

Vücudum bir şok geçiriyor olmalı, çünkü farkına vardığım an, sanki birisi karnıma tekme atmış ve göğüs

kafesimi ezmiş gibi.

O Turuncu Maske.

"B-bırak beni! Kes şunu!

Asi bir kıkırtı kulaklarıma saplanıyor. Landon'la yaptığın küçük oyun umurumda mı sanıyorsun?

Hareketsiz duruyorum, kalbim neredeyse yere dökülecek.

Tekrar hayati tehlikenin söz konusu olduğu, pervasız kararlarımın ve dürtüsel eylemlerimin ölümüme yol

açabileceği bir durumdayım.

Bana zarar verebilir.

Hayır, bana zarar verecek.

"Dün gece kaçtığın soruyu cevaplarsan seni bırakmayı düşünebilirim, Cecily." Parmaklarını içime vurarak

uyarılmam üzerinde sahip olduğu gücü yeniden alevlendirdi.

Önceki hazzın patlamaları nabız gibi atıp atarken, tırnaklarım toza batıyor, sıkılıyor ve sıkılıyor.

Vücudum hâlâ hayatta kalma modunda olduğumuzun mesajını almadı.

"Neden inisiyasyondaydın?" Sesinde hırıltılı, dobra bir kalite, her sözcükte kanayan bir otoriterlik var.

Dudaklarımı büzüyorum.

"Yapabilirdim ve bütün gece senin bakire amını sikerdim. Sonra canım sıkıldığında, kalın sikimi kıçına sokar ve

kanını yağ olarak kullanırdım. Ben o noktaya gelmeden önce soruyu cevaplamanızı öneririm.

Yüzünü gördüğümde kaslarım kilitleniyor. Bu sadece küçük bir kısmı ama tanınmanın devreye girmesi için

yeterli.

O Jeremy.

Başlangıçta onun Turuncu Maske olduğundan şüphelendim, sonra bunu görmezden geldim, bu düşünceyi yok

ettim ve zihnimi kandırmayı seçtim.

Ancak artık gerçeklerden kaçış yok.

Bu sadece yüzü değil, aynı zamanda ses tonu da onu ele veriyor. O soğuk, duygusuz ve kesinlikle iğrenç bir

ses.

Jeremy Volkov hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da onun yolundan uzak durman gerektiğidir. Ondan

kaçının. Onu görünce yönünüzü değiştirin.

Onun tarafından fark edilmemek için ne gerekiyorsa yapın. Daha da kötüsü, onun tarafından tehdit edilmek.

Bu adadaki herkes ona karşı gelmemesi gerektiğini biliyor, bu yüzden söz verdiği gibi yapacağından hiç

şüphem yok. Eğer teslim olmazsam ve istediğini teklif etmezsem, hayatımın dersini almış olacağım.

Bu yüzden, içimde uyandırdığı zevke rağmen nefesimi sakinleştiriyorum ve mümkün olduğunca tarafsız

konuşmaya çalışıyorum.

"Ben sadece... sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

"Böylece?" Benim merkezime girip çıkma şeklinin tam tersi olan son derece rahat bir şekilde konuşuyor.

"Bu. Yemin ederim."

"İçeriye nasıl girdin?"

"Ben... Creighton'a gönderdiğin davetiyeyi çaldım."

Lan söyledi ama bunu söylemeyeceğim.

“Ne kadar işbirlikçi bir küçük cadı.” İçimdeki gizli bir noktaya vuruyor ve bunu o da hissediyor olmalı çünkü

oraya tekrar tekrar vuruyor.

"Lütfen durun," diye hıçkırıyorum, her tarafımdan aşağılanma ve utanç damlıyor.

Yarı çıplağım ve yabancı sayılabilecek biri tarafından tutuluyorum.

Tehlikeli bir yabancı.

Beni böyle görmemesi gereken bir yabancı.

“Dün gece amını becermem için bana yalvarmadın mı? Bakire olarak ölmeyi istememekle ilgili bir şey mi?” Göz

kapaklarımın arkasında yıldızlar patlayana kadar tekrar tekrar itiyor. "Bunu yapacak ruh halinde olabilirim. Tam

burada. Gecenin bir yarısı senin bir hayvan gibi olduğunu iddia edeceğim ve kimse senin pis ve dağınık

olduğunu görmeyecek."

Sızlanıyorum ve titriyorum. "Çığlık atacağım."

Sadist kahkahası havayı dolduruyor. "Ne olursa olsun bağır. Kimse seni duymayacak ve sen sadece sikimi

sertleştireceksin.

O haklı.

Yapmayacaklar.

Burası sadece onun malı değil aynı zamanda malikaneden o kadar uzaklaştık ki artık müziği bile

duyamıyorum.

Bunu o planladı.

Beni ormanın bu kısmına sokmaktan Landon'u taklit etmeye kadar. Her şeyi planladı.

Ve ben de onun tuzağına düştüm.

Onun parmak kırbaçlarını çekmekten başka çarem yok, çaresizim. Kontrollü giriş ve çıkış. Zorunlu ıslaklığıma

karşı çıkan erotik ses.

Hepsini.

Rahmime bıçak gibi saplanan bir zevk çarptığında ve yeniden orgazm beni istila etmek üzereyken gözlerimi

yumuyorum. Bekliyorum ve bekliyorum.

Ve bekliyorum...

Ama o gitti.

Parmakları benden çekildi, dizi artık beni sabitlemiyor ve saçlarım onun vahşi tutuşundan kurtuldu.

Amım sanki bir saniye önce ben gelmek üzereyken yaptığı gibi kasılıyor. Ancak şimdi bu uyarı ortadan kalktı ve

bacaklarımın arasında hafif bir ağrı bıraktı.

Yavaşça, çok yavaş bir şekilde başımı kaldırdım ve arkama baktığımda Jeremy'nin gecenin ortasında ayakta

durduğunu, ona karıştığını, onun ürkütücü bir parçası haline geldiğini gördüm.

Daha önce gördüğüm siyah pantolonu ve beyaz gömleği giyiyor. Ceket yok.

Kollarını çaprazladığında siyah mürekkep gergin kasları boyunca kıvrılarak kıvrılıyor ve gömleğinin kısa

kollarının altında kayboluyor.

Işık eksikliğinden dolayı dövmelerin neyle ilgili olduğunu söyleyemem ama gizemli bir tehlike içeriyorlar.

Beni izliyor ama içime bakıyor da olabilir.

Dünyamı alt üst etmesi, benim bile korktuğum bir yanımı açığa çıkarması çok uzun sürmedi ama hiç

etkilenmiş gibi görünmüyor.

Yüzü sert, soğuk ve mesafeli.

Gerçek bir gece şeytanı.

Gri gözlerinde hiç ışık yok ve kasvetli çevremize kolaylıkla uyum sağlayabiliyorlar.

Tarafsız. Affetmez.

Bu adamı tanımasaydım bir şeye kızgın olduğunu söylerdim. Ama yine de, her zaman dünyaya kızgın

görünüyor ve içindeki insanları onaylamıyor.

"Neden…?" Titreyen sözüm sona eriyor. Sesimdeki kısıklığı tanımıyorum ve içindeki zayıflıktan nefret ediyorum.

"Niçin ne?" Bakışlarını boyum boyunca kaydırdı.

Beceriksizce kot pantolonumu yukarı çektim ve sırtım bir ağaca çarpana kadar kıçımı kaydırdım. Duygusuz

ifadesi hiç değişmiyor ama bir an bile gözlerini benden ayırmıyor.

"O sen olmamalıydın," diye fısıldıyorum.

"Dur tahmin edeyim, Landon olması mı gerekiyordu?"

Hiçbir şey söylemiyorum ama onun söylememe ihtiyacı yok.

Parıldayan parmaklarını ayın altına kaldırıyor ve keşke bir çukur kazıp orada ölebilseydim. “Ayrılırken

parmaklarını ıslatırken seni becermesi için yalvardığın kişi Landon değil, değil mi?”

"Ben...senin olduğunu bilseydim buna asla uymazdım." Sözlerim saygınlığımı ya da ondan geriye kalanları

yeniden kazanma çabası ama hemen bunun bir hata olduğunu düşünüyorum.

Jeremy'nin gözleri kararıyor ve tüm vücudu kasılıyor. Onu her zaman soğuk ve acımasız olarak görmüştüm

ama onun bu vahşi yönüne ilk kez tanık oluyorum.

Sanki yoluna çıkan her şeyi yok etme görevindeymiş gibi.

"Ama yine de güvenli sözcüğünü kullanmadın."

Dudaklarım aralanıyor. O haklı. Ben… yapmadım.

"Ben...unuttum," diyorum, bunun başka bir şey yüzünden olduğunu düşünmeyi reddederek.

"Sanırım yapmadın. İçten içe durmamı istemedin. Bunu yaptığımda çok hayal kırıklığına uğramış

görünüyordun.

"Bu doğru değil!"

İki adımda bana ulaştı ve ben de sürünerek geri çekilmeye çalıştım ama o önümde durup parmaklarını

çenemin etrafına doladığında sadece ağaca daha da bastırıldım.

Dokunuşu duygusuz ve eğitimsiz. O, kendisinden dalgalar halinde yayılan acımasız enerji olmadan

muhtemelen hiçbir şeye nasıl dokunacağını bilmeyen bir canavar, bir vahşi.

Yapacağı şiddet içeren tehditlere ya da eylemlere karşı kendimi hazırlıyorum ama o beni ayakta durma

pozisyonuna getiriyor ve sonra serbest bırakıyor. "Beni takip et."

"Nereye?" Gömleğinin arasından sırtındaki sert kaslara baktım.

"Eve dönüş yolunu biliyor musun?"

"HAYIR."

"O halde yürü."

Ah.

Neden bir parçamın beni başımın çaresine bakmam için ıssız bir yerde bırakacağını düşündüğünü bilmiyorum.

Bir kez daha gelmeyen panik atağı bekliyorum.

Ama bu gece berbat ettiğimi biliyorum.

Sadece özel mülkiyete izinsiz girmedim. Şeytanın inine izinsiz girmiş olabilirim.

Omzunun üzerinden bana baktığında düşüncelerim doğrulandı, gözleri hâlâ geceyle uyum içindeydi, o mistik

karanlıkla inceliyor ve parlıyordu. Aksine, daha dengesiz görünüyorlar. "Düzgün bir şekilde sikilmeye hazır

olduğunda geri gel."

6

JEREMY

Ben insanlara inanmıyorum.

Kararsızlar, hata yapmaya eğilimliler ve çoğu zaman ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok.

İşe yaramazlar, tatsızlar ve nefesleriyle havayı kirletmemeliler.

İnsanları küçümsemem, çocukluğumdan çıkıp yavaş yavaş dünyanın ne olduğunu öğrendiğimden beri bende

var.

Ayrıca grev sistemine de inanmıyorum. İnsanların benimle iki ya da üç şansı yok. Bir hata ve dışarıdalar.

Temelli olarak.

Çizgiyi bir kez aşan kişi, fırsat verildiğinde bunu tekrar yapar. Yasak meyve, gecikmiş tatmin ve aranan

yüceltmedir. Bir tadı alırlarsa, başka bir tadı almak zorunda kalacaklar.

Sonra bir başkası.

Ve başka.

Ta ki temel ihtiyaçlarının peşinde koşan hayvanlara dönüşene kadar.

Onlara çizgiyi aşmak şöyle dursun, yaklaşma şansı vermek aptallığın vücut bulmuş halidir.

Sıfır tolerans politikam beni soğukkanlı ve kalpsiz olarak gösterebilir ama bu yumuşak olarak etiketlenmekten

daha iyidir.

Bunun insanlara ne yaptığını gördüm. Çok fazla önemsemek, bir insanı içten dışa nasıl parçalayabilir? O

zamanlar bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu; onu durduramadım ya da olmasını engelleyemedim.

Ama artık daha yaşlıyım, daha akıllıyım, daha sertim ve bu koşulların başka bir varyasyonunun

tekrarlanmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Durmadan.

Benim ve bir başkasının kan gölü içinde duruyor olmam, hayatımda bu aşamaya gelen nasıl bir insan

olduğumun bir göstergesidir.

Elimdeki adam zar zor nefes alıyor, gözleri şişmiş ve yüzü ona ne kadar yumruk attığımdan dolayı mukus ve

kanla kaplanmış durumda. Bu herif öğleden sonraki yolculuğumda bana pusu kurabileceğini düşündü. Ayrıca

bana dikenli bir beyzbol sopasıyla vurdu ve beni Ducati Panigale'mden düşürdü ama olay bu kadardı.

Yakasından yakalayıp birkaç kez sarsıyorum, vücut sıvılarının kokusunu içime çekiyorum. Alacakaranlığın ışığı

altında, yüzü tamamen kanlı ve tanınmaz halde canavarca görünüyor.

“Oy! Bak kimi buldum!" Nikolai ağaçların arasından yeniden çıkıyor ve çabalayan sarışın bir adamı patates

çuvalı gibi arkasında sürüklüyor.

Sarışının bazı kasları var ve kaçmak için pençeler atıyor ve tekme atıyor ama bir fille güreşen bir karınca da

olabilir. Sadece neredeyse hiç yumruk atmakla kalmıyor, aynı zamanda yaptıkları da Niko tarafından tamamen

görmezden geliniyor.

Akşam bisiklet yolculuğumuz bu ikisi tarafından kesintiye uğradı. Şu anda sürüklediği kişi daha önce kaçmıştı

ama Nikolai'nin bir av köpeğinden hiçbir farkı yoktu. Herkesin kokusunu alabilir, sonra izini sürüp tuzağa

düşürebilir.

Arkadaşım neredeyse adamın sırtına oturuyor ve o mücadele ettiğinde Nikolai onun suratına yumruk atıyor ve

kafasının yere çarpmasına neden oluyor.

Yine gömleksiz. Benim gibi o da gezmeye çıktığımızda deri ceket giyiyordu ama onu bir yere attı. Adamın

kıyafetlere alerjisi var; en azından pantolon giymesi bir mucize. Bu aynı zamanda göğsünü ve kollarını

kaplayan abartılı dövmeleri sergileme şeklidir.

Uzun siyah saçlarının bir kısmı bağlarından kurtuldu ve cebine hafifçe vurup sandalye olarak kullandığı adama

tekrar yumruk atıp bir sigara alırken havada uçtu. Yüzeyi sanki okşuyormuş gibi iki kez okşuyor, sonra sigarayı

dudaklarının arasına sıkıştırıp yakıyor.

"Bu hamamböceğiyle işler nasıl gidiyor?" Elimdeki dayak yiyen adama çenesini kaldırıyor.

Yüzü, dudakları ve gözleri şişmiş, beyzbol şapkası ve gömleği kanlı olduğundan çıkarabildiği tek ses boğuk

inlemelerdir.

Yakasını kavrayarak onu tekrar sarstım. "Seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeden önce son şansım."

Bir şeyler mırıldandı ve ben onu daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildim.

"Siktir... seni..."

"Anlıyorum." Daha önce bana vurduğu sopayı sallayıp doğrudan kafasının yan tarafına sapladım.

Yere düşüyor, hareketsiz, vücudu garip bir açıyla yayılmış.

"Merhaba evlat." Tüm sahneyi büyük bir heyecanla izleyen Nikolai, sigarasının küllerini diğer adamın kanayan

yüzüne fırlatıyor. "Arkadaşının neyi yanlış yaptığını biliyor musun? HAYIR? Sizin için basitleştirmeye çalışayım.

Jer'in sunduğu şansı kimse reddetmez. Bak, bunu pek yapmıyor, bu yüzden bunun sonuncu olduğunu

söylerken gerçekten ciddiydi. Daha iyisini yapmalısın, yoksa kaderin daha kötü olacak diyorum."

Kana bulanmış sopayı omzumda sallayıp adama bakıyorum.

O daha genç. Muhtemelen TKU'ya yeni başlamıştır ya da ikinci sınıftadır. Her iki durumda da, o yeni kan, bu da

onu korkutuyor ve güvensiz kılıyor.

Kullanılabilir.

Dudakları muhtemelen bilinçsizce büzülmüş ve Nikolai'nin ağırlığı altında ezildiğinden yüzü kızarmıştı.

"Sizin Yılan olduğunuzu biliyorum" diyorum. "Neden bizi alt edebileceğini düşündüğünü bilmiyorum. Peki bunu

benim için açıklığa kavuşturmaya ne dersin, ben de başka bir günü görmek için yaşamana izin vermeyi

düşüneceğim.

"Biz..." hafif bir Rus aksanıyla zorluyor. Nikolai yavaş yavaş sigara içmeye devam ettiği için mücadeleden

tamamen habersizdir. “Denemeden… bilemeyiz.”

"Benim benim. Ne biliyorsun?" Nikolai sırıtıyor. "Yılanların bizi gerilla taktikleriyle avlamaya çalışan bir intihar

timi mi var?"

“Seni yakalayıp öldürmemize değer mi?” Aslına bakılırsa söylüyorum.

"Siz bizim seviyemizde değilsiniz, özellikle de sizin gibi uygun eğitimi almamış çocuklar."

Sarışın, "Kulübe kabul edilmenin tek yolu bu," diye homurdandı, sesi boğuktu. "Bratva'ya."

Nikolai ile bir bakış paylaşıyorum. Bu yılanlar sadece cesurlaşmakla kalmıyor, aynı zamanda genç adamlara

yalanlar söylüyor, onların hevesli kulaklarına sözler fısıldıyor ve genç, adrenalin dolu enerjilerinden yararlanarak

bize ulaşıyorlar.

Bu hem akıllıca hem de aptalca.

Kaç kez pusuya düşürüldüğümüz önemli değil. Bizi asla yakalayamayacaklar, aynı zamanda iki kat daha sert

misilleme yapacağız.

Yine de çabayı takdir ediyorum.

"Bratva'ya girmek ister misin evlat?" Sopayı kafasına doğru ittim. “Kabul edilmek için kalitesiz yöntemler

kullanmayın. Bu başlangıçta işe yarayabilir ama her zaman her an kurban edilebilecek bir hamamböceği

olarak görüleceksiniz. Eğer yakın çevrede oturmak istiyorsanız bu konuda erkek olun."

“Ve insanların yolculuklarını engellemeyin. Pisliklerin pislik listelerinden uzak durmanın bir numaralı kuralı bu.

Ben bir salağım. Ve sen listemin ortasında bir yerdesin. Onu öldürebilir miyim, Jer?”

Çocuk bana iri gözlerle bakıyor. Nikolai'de değil. Ben.

Pislik akıllıdır ve muhtemelen onu dizginleyebilecek tek kişinin ben olduğumu duymuştur. Eğer onu kendi

haline bıraksaydım Nikolai şu anda idam cezasına çarptırılmıştı. Ya da sadece ölü.

"Onu bırakacağımıza söz vermiştik" diyorum ve çocuk bir kez başını salladı.

"Ben öyle bir şey yapmadım, sen yaptın." Nikolai dumanının yanan ucunu adamın gözlerine doğru kaydırdı. “Bu

orospu çocuğunun küstahlığı beni sinirlendiriyor ve bunun kaymasına izin verememem. Adınız ne?"

"Ilya Levitsky."

"Rusça. Bunu seviyorum ama senden hoşlanmıyorum İlyuşa. Son arzun var mı?"

İlya gözlerini açık tutuyor ve sigaranın yanan ucuna bakmaya devam ediyor. Bu adadaki, hatta New York'taki

herkes Nikolai'nin çılgın olaylarını biliyor. Gözlerinin olduğu yerde delik açacağım diyorsa yapar.

Bu çocuk da bunun farkında olmalı ama vücudu titrese de gözlerini kapatmıyor.

Ateş tam korneaya değecekken “Hayır” diyorum.

Nikolai'nin dikkati İlya'ya ve seçtiği zarar silahına kalmıştır. "Neden olmasın?"

"Ona söz verdim."

“Senin sözün benim değil. Siktir git.”

"Bu. Söz vermiştin Niko.” Beysbol sopasını omzuna doğru ittim ve sonunda bana o kadar çılgın gözlerle baktı

ki hiçbir şiddet onları tatmin edemezdi.

Uzun zaman önce, biz çocukken Nikolai ne kadar delirebileceğini fark ettiğinde benden, kontrolden çıktığında

onu durdurmamı istedi.

Şiddeti kafasını karıştırmaya başladığında.

Gözlerinde gördüğüm tek şey kan olduğunda.

Şu anda bilmiyorum ama oraya yaklaşıyor.

"En azından onu dövebilir miyim?"

"Bunu zaten yaptın."

"Ah, Allah aşkına." Nikolai ayağa kalkıyor ama önce adamın kaburgalarına tekme atıyor.

Homurdanıyor ama misilleme yapmamak ya da ortalıkta kalmamak gerektiğini biliyor. Ayağa kalkar, Nikolai'nin

daha önce terk ettirdiği bisikletine topallayarak gider ve batan güneşin ters istikametine doğru kaçar.

"Bugünlerin çocukları." Nikolay başını sallıyor.

"Seni mi kastediyorsun, on dokuz yaşındaki bebek?"

“Ah, siktir git. Yakında yirmi olacağım. Sigarasının izmaritini yere atıp üzerine basıyor, sonra adeta yere attığı

bisikletini kaldırıp daha önce bir ağaca çarpmasına izin veriyor.

Düzelttikten sonra dirseğini ona dayadı ve bir sigara daha almak için cebine hafifçe vurdu. “Bu

hamamböcekleriyle ne yapacağız?”

"Bırakın iltihaplansınlar." Bisikletime atlıyorum. Bisiklete binmek, tercihen tek başıma, kendim için yapmayı

sevdiğim tek şey. Hiçbir görev ya da beklenti yok; yalnızca ben ve rüzgar.

“Çoğaldıklarında onlarla baş etmek daha da zorlaşmayacak mı?”

"Aksine. Bir yerde toplandıklarında onları dışarı çıkarabiliriz.”

Yavaş bir sırıtış dudaklarını uzatıyor. "Senin favorim olduğunu biliyordum. Ne zaman başlayacağız?"

"Sabırlı ol Niko."

“Bu kelime benim sınırlı kelime dağarcığıma ait değil.”

Bilmiyor muyum?

Bu yüzden Nikolai'yi bilinçli olarak stratejik planlamadan mümkün olduğunca uzak tutuyorum. En azından

gerçek eylem başlayana kadar.

İkimiz de New York'taki Rus Bratva'ya aitiz. Ebeveynlerimiz şu anki liderlerdir ve bir gün onların pozisyonlarını

almamız bekleniyor.

O gün geldiğinde Nikolai ve ben şu anda yaptığımız gibi birbirimize destek olacağız.

Onu kendime düşman edinmek istemiyorum, yoksa içimizden birinin göz açıp kapayıncaya kadar ölmesine

neden olurdu. Ve eğer kana susamışlığı iltihaplanırsa kimse onu bu durumdan kurtaramaz.

"Bunu merkeze bildirmeli miyiz?" O sorar.

Karargah, ebeveynleri veya babam gibi. Liderleri, iç çember masasında kendileriyle birlikte oturan adamların

çocukları olan Yılanların peşimizde olduğunu öğrenirlerse, bunun kaymasına izin vermezler.

Hatta bu durum bir iç savaşa bile dönüşebilir. Ve güçlü bir organizasyonu parçalamanın iç çatışmalardan daha

etkili bir yolu yoktur.

Yılanlar da bunu bizim kadar iyi biliyor ama görünüşe göre istediklerini elde ettikleri sürece umursamıyorlar.

Ve istedikleri şey, doğuştan hakkımız olan pozisyonları devralmadan önce beni ve Nikolai'yi ortadan kaldırmak.

Başka bir lideri öldürmekten daha iyi ne olabilir? Bunu tamamen iktidara gelmeden önce yapıyor.

“Onlarla kendi başımıza ilgilenebilecekken neden ailelerimizi işin içine katalım ki?” Yanıma düşen kaskı Niko'ya

fırlatıyorum ve o da kaskı takmadan önce geniş bir gülümsemeyle yakalıyor.

"Bilge Sözler. Bilge Sözler."

"Sadece sesini biraz azalt."

“Lanet olsun hayır. Yeterli dozda adrenaline ihtiyacım var."

"Başlangıç bir hafta önceydi. Bu miktardaki adrenalinin sana en az iki hafta yetmesi gerekirdi.”

"Geceyi atlatamadım bile."

"Tüm avlanmalara rağmen mi?"

"Ve yumruk atıyor, tekme atıyor ve hatta kafa atıyor." Ellerini kaldırıyor ve alacakaranlığın ışığı altında onlara

bakıyor. "Hiçbiri yeterli değil. O enerji damarlarımda hayalet gibi atıyor. Veya bir iblis. Ve serbest bırakılması

gerekiyor. Sizin de böyle anlarınız yok mu?”

Hayır, dedim kaskımı yerine takarken iddialı bir şekilde.

“Ehh. O gece bu yüzden mi uyuyamadın? Yoksa parti gecesi mi?”

"Uyuyamıyorum." Fazla.

"HI-hı."

"Hı-hı ne demek oluyor?"

Başını yavaşça, manyakça bir şekilde eğiyor. "Diyorum ki, bunda senin anlattığından daha fazlası var."

"Ata binecek misin yoksa seni geride mi bırakayım?"

“Ata binmek, binmek. Tanrım. Kafana darbe almak terbiyeni bozdu mu?”

Bunu unutmuştum.

Şakağımdaki donuk ağrıya ve muhtemelen kurumuş kana rağmen. Bunun çocukluğumdan beri acıya karşı

gösterdiğim tuhaf toleransla ilgisi var.

Bir sürü kabusun ardından geldi.

Uykusuzluğumun arkasında da bu var.

Bisikletimin motoru devriliyor, sonra yola çıkıyorum. Nikolai hemen arkamdan geliyor.

Kafirlerin üyeleri arasında rüzgarda olmayı seven sadece ikimiz biziz. Gittiğimiz yol deniz kenarında

olduğundan kaskların altına sızan tuzlu havayı soluyoruz.

Nikolai çılgın bir orospu çocuğu gibi kollarını iki yana açıyor. Bazen sanki ölüm arzusu varmış gibi oluyor. Daha

spesifik olmak gerekirse, dilekler.

Birkaç dakikalık huzurdan sonra süpersonik bir hızla gidiyorum, ardına kadar açık bir şekilde sürüyorum.

Burası huzur bulduğum yer. Her şeyin arka planda kaybolduğu ve yalnızca fiziksel bedenimin var olduğu yer.

Burası kafamı boşaltmak ve atılacak sonraki adımlara ve ortadan kaldırılacak insanlara hazırlanmak için

gittiğim yer.

Gücün sana verilmediğini erkenden öğrendim. Onu kaparsın ve eğer bunun için kan dökmen gerekiyorsa öyle

olsun.

Güç, yalnızca en güçlülerin evcilleştirebildiği vahşi bir attır.

Ben de öyleyim. Her açıdan. Ailem ve yanımda yönetecek insanlar dışında herkes benim tahta giden yolumun

haritasında birer piyon.

Ve bu yol dikenlerle, ihanetlerle ve yıkımlarla döşenmiştir. Benden çok daha yaşlı ve deneyimli insanlar zirveye

çıkmayı denediler ve başaramadılar.

Bazıları da bu uğurda hayatını kaybetti.

Ama bu dünyaya doğmanın avantajına sahibim. İnsanları nasıl kırdığına ve kendilerini bir daha toparlamalarına

asla izin vermediğine tanık olmak.

Onun canavarlığına karşı bağışıklık kazandım, gereksinimlerine uyum sağladım ve işleyişine alıştım.

Bu yüzden adım adım ilerliyorum.

Sabır, Nikolai'nin en sevdiği kelime olmayabilir ama benim ilkelerimden biridir.

Sabır ve ısrarımın saf gücü beni her yere götürebilir.

Ve bilgi. Babamın bana öğrettiği gibi.

Bilgi her türlü silahtan daha keskindir ve eğer cephaneliğinizde varsa kimse size karşı çıkamaz.

Bu yüzden düşmanlarımın olduğu her yerde gözlerim ve casuslarım var.

Yani Yılanlar ve Elitlerle.

Elitlerin bizimle hiçbir ilgisinin olmadığı iddia edilebilir. Hiçbir suç geçmişi yok, sıkıcı İngiliz tavırlarına sahip

gösterişli çocuklar ve tamamen farklı bir dünyaya aitler.

Ancak en az tehlikeli görünenler en çok dikkat etmemiz gerekenlerdir.

Elit'ler herhangi bir mafyaya ait olmayabilir ama daha büyük bir oyunun gizli bir tarikatı olmaya devam

ediyorlar. O kulübün perde arkasında hain bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bulmam an meselesi.

Onların entrikalarını ve geçmişimizi bilmelerine rağmen spor için neden hem Kafirleri hem de Yılanları

düşmanlaştırdıklarını açığa çıkaracağım.

Kendi iyilikleri için fazla kurnazdırlar. Veya liderleri Landon öyledir. Bu yüzden yıllardır onu gözümün önünde

tutuyorum.

Yıllar geçti ve onun hakkında aile geçmişi ve heykeltraşlığa olan takıntısı dışında hâlâ neredeyse hiçbir şey

bilmiyorum.

Dışarıdan bakıldığında, dahice sanatsal becerilere sahip ve önünde parlak bir geleceği olan saygın bir adamdır.

Bu imajı o kadar mükemmel hale getirmiş ki, hiç kimse kendisinin çok daha karanlık bir versiyonunu

sakladığından şüphelenmeye cesaret edemiyor.

Onun hakkında hiçbir şeyi açığa çıkarmadığım için hayatındaki en zayıf halkaları izliyorum.

Kardeşleri.

Onun işinden mümkün olduğunca uzak durdukları için bu da hiçbir sonuç vermedi. Killian ona takıntılı olduğu

için yavaş yavaş Glyndon'dan uzaklaşmak zorunda kaldım.

İkiz kardeşi Brandon işe yaramaz. Şimdilik. Bu değişebilir, bu yüzden onu gözümün önünden ayırmıyorum.

Son çare olarak, en yakın çevresindekilere, onları Kâfirler arasına sokmak ve sonra da ona karşı kullanmak

amacıyla inisiyasyon davetiyeleri gönderdik.

Beklendiği gibi hiçbiri gelmedi.

Ancak güvenlik bana Creighton King'in davetiyesinin tarandığını bildirdi.

Landon'ın ikinci dereceden kuzeni Creighton, bir savaşçıdır ve hiçbir zaman Elitlere katılmak istememiştir.

Ama Creighton ortalıkta görünmüyordu. Davetini kullanan kişi sinir bozucu bir varlıktan başkası değildi.

Sıkıcı bir varoluş.

Dikkatimi çekmemesi gereken bir varlık.

Ve o yapmadı.

Ta ki girdiği sahneye hiç uymayan peruğu ve tavırlarıyla fark edilmeden benim çatımın altına girebileceğini

düşünene kadar.

Bu girişim onun gibi küçük kızlara göre değil.

Ama yine de bunun için koştu ve aynı zamanda savaştı.

İşe yaramazdı ve daha başlamadan buna bir son verdim ama sonra benden onu becermemi istedi.

Bakire olarak ölmek istemiyorum, öyle dedi.

Yumuşak sesindeki titremeyi neredeyse duyabiliyorum ve bunu söylerken kadifemsi pembe dudaklarındaki

titremeyi görebiliyorum. Kelimelerin ardındaki çaresizliğin kokusunu alabiliyorum. Hayatta kalmak mı yoksa

sikilmek mi, hiçbir fikrim yoktu.

Benim horoz ikincisine inanmayı seçti.

Bakireleri sikmediğimi söylerken ciddiydim. Beni baştan çıkarmıyorlar ve kırık bir kızlık zarı kıvrımım da yok.

Ama o anda? Sırf katı ahlaklı ve yargılayıcı bakışlarla ağlayan donuk kızı görmek için onun bakire amını

parçalamaya o kadar yaklaşmıştım ki.

Evime gelip ormanımda dolaşma hatasını yaptığında şansımı yakaladım. Bana en derin, en karanlık

fantezilerine bir göz attıktan hemen sonra.

İnisiyasyondan kaçtıktan hemen sonra telefonuna girdim ve ziyaret ettiği siteyi ve kaydolduğu ilginçliği

gördüm.

Resimlerini de gördüm.

Landon King'in Instagram hesabından ve başkaları tarafından yayınlanan diğer fotoğraflarından ekran

görüntüleri.

Bunları 'Prensim' adlı gizli bir klasörde tutuyordu.

Ve sürpriz, sürpriz, prensi de kaydolduğu kulübe kaydolmuştu. Yıllardır bu işin içinde. Biliyorum çünkü ben de

bu işin içindeyim, başka bir amaçla olmasa bile ona göz kulak olmak dışında.

Cecily, sözde prensinin kendisini bilinmeyen bir yerde yakıp yıkmasını sağlamak için tüm doğru yanıtları verdi.

Gururlu, sert kızın aslında bir tuhaflığı var.

Ve herhangi bir tuhaflık değil.

Bu, tüm tuhaflıkların tuhaflığı.

Onun gibi iyi kızların bırakın kaydolmayı, yanına bile yaklaşmaması gereken biri.

Gönder tuşuna basar basmaz bildirimlerime gidip Kabul Et tuşuna bastım.

Kendini benim için teklif etmiyordu ama yine de onu aldım.

Landon onunla uğraşmamı istemiyorsa ona tasma takmalıydı.

Arkama baktığımda Nikolai'yi yüksek hızımla kaybettiğimi fark ettim. Ya öyle ya da orospu çocuğu gerçekten

kendini öldürttü.

Önümdeki binanın tanıdık manzarası beni ve bisikletimi kamufle eden büyük bir ağacın altında yavaşlamamı

sağlıyor.

Burası bir hayvan barınağı. Kız kardeşimin gönüllü olduğu yer çünkü o güzel ve küçük olan her şeyin

savunucusu.

Ama benim baktığım kız kardeşim değil.

Bu can sıkıcı bir varoluş.

Cecily Knight.

Dışarıda bir bankta oturuyor. İngiltere güneşinin ender görülen ışığı, bir kitabı karıştırırken gözlerini sıvı maviyeşile çeviriyor.

Neredeyse bir cadınınki gibi beyaz olan gümüş saçları ışık altında parlıyor. Burnunun yan tarafını ovuşturuyor

ve alt dudağı somurtarak öne doğru çıkıyor.

Onun daha uygunsuz pozisyonlardaki görüntüleri zihnimde parlarken debriyaja bastım.

Kıvranıyor, hıçkırıyor, kıpırdıyor, ağlıyor ve çığlık atıyor.

Özellikle çığlık atarak.

Bunu o kadar iyi yapıyor ki bu şaşırtıcıydı. Onun katı ve ciddi kişiliği göz önüne alındığında, bu özelliği ona

atfetmek mümkün değildir.

Ama yine de Cecily gibi birinin de bu kadar önemli bir rol oynayacağını hiç düşünmemiştim.

Sessiz insanlar en iyiyi saklar sonuçta.

Başka biri olsaydı onları yalnız bırakırdım ama o olmaması gereken yerde olma hatasını yaptı.

Landon onu bana karşı kullanabileceğini düşünmüş olabilir ama durum tam tersi olacak.

Bu sıkıcı, belki o kadar da sıkıcı olmayan varoluş, en kötü ilgiyi kendine çekti.

Bana ait.

7

CECILY

“Eve gelmen gerekiyor.”

"Baba!" Dikkatimi kitabımdan telefona kaydırıyorum ve özel yapım rol modelimin yüzüyle karşılaşıyorum.

Yanaklarındaki derin gamzeleri göstererek gülümsedi.

Xander Knight benim babam, ilk en iyi arkadaşım (Ava daha sonra geldi) ve dünyadaki en harika baba.

Altın sarısı saçları, gök mavisi gözleri ve keskin çene çizgisiyle klasik yakışıklı bir yüze sahip.

Annem onun okulun en popüler çocuğu olduğunu ve sadece görünüşüyle değil çekiciliğiyle de herkesin

dikkatini mıknatıs gibi çektiğini söyledi.

Bu rahat özelliklerin hiçbirini miras almadığımı rahatlıkla söyleyebilirim ve bu onun çaba göstermemesinden

kaynaklanmıyor.

"Tek kızımı çok özlüyorum, o yüzden ya Londra'ya dönersin ve yerel bir üniversitede okursun - bu arada bu

herkesi mutlu eder - ya da ben sana yakın bir ev bulurum, böylece annen ve ben hepinizi görebilirim. zaman."

"İkisine de hayır." Gülümsemeyi bastırdım çünkü onun bunu yapabileceğini çok iyi biliyordum ve bu, bu

seçeneği önerdiği üçüncü seferdi.

On üç yaşındayken okul gezisine çıktığımızda babam diğer babaları kampımızın yakınında bir tatil evi

kiralamaya ikna etmişti.

Babam ve Ava'nın babası Cole Amca, fazladan böyle oldukları için bu şeyi satın aldılar ve sonra da tesadüfen

kaldığımız yere rastlamış gibi yaptılar.

Yüzyılların en kötü yalandı. Ava ve ben aşırı korumacı babalarımızın olduğunu ve bu gerçekle savaşmak yerine

bu gerçekle yaşamamız gerektiğinin farkına vardık.

Yaşımız kaç olursa olsun, onların hep genç kalmasını istedikleri küçük kızları olacağız.

Babam telefonun diğer ucundan, "Gerçekten ciddiyim" diyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Geceleri

sana bir şey olduğunu düşünerek uyuyamıyorum."

"Sadece paranoyaklık yapıyorsun. Sağlıklıyım ve iyiyim." Ona en iyi gülümsememi gönderiyorum ve bunun

arkasında saklanan şüphe ve endişeyi görmemesini umuyorum.

Sağlıklıyım ama sadece fiziksel olarak ve kesinlikle iyi değilim. Bir ay önceki o geceden beri değil.

O günden sonra içimde bir şeyler büzüştü ve yok oldu, ne kadar uğraşsam da onu bir daha bulamadım.

Bu yanlıştı.

Herşey.

Sapkın eğilimlerimden, Lan için olsa bile kendimin bu konumda olmasına izin vermeye kadar.

Hiçbir zaman kendimden, karanlıkta beni kovalayan ve şimdiye kadar deneyimlediğim en güçlü kurtuluşu

getiren kişinin Jeremy Volkov'dan başkası olmadığını anladığım o anda olduğu kadar utanmadım veya

tamamen hayal kırıklığına uğramadım.

Brighton Adası'nın yerleşik şeytanı ve TKU'nun hüküm süren Lucifer'i.

Olaydan sonra günlerce aynaya bakamadım, sayamayacağım kadar çok kafamı karıştırdım, öyle ki

arkadaşlarım bile bireysel olarak bana bir sorun mu var diye sormaya başladı.

Bir an gerçekten eve gitmeyi ve annemle babamın, Kirian Amcamın ve büyükbabamın yanında huzur bulmayı

düşündüm ama bunun koşmaktan ne farkı var?

Üstelik bunu yapsaydım, hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkıp onları gereksiz yere endişelendirmiş olurdum.

Bu dürtüye boyun eğmediğim ve olduğum yerde kaldığım için mutluyum. Eğer babam herhangi bir sıkıntı

hissetseydi beni eve kilitler ve benim için şeytanlarımı öldürmemi isterdi.

Ama benim adıma bunu yapmasına izin vereceğim yaşı geçtim. Onun olmadığı gerçek dünya çok daha

korkutucu ve beni öldürmekten çekinmeyen insanlarla dolu ama bunu kendi başıma yapmak zorundayım.

Sanki o kara günü tek başıma atlatmışım gibi.

Babası, arkasında ev ofisinin bir ipucunun belirmesine izin vererek yerini değiştirdi. “Hala endişeleniyorum.

Keşke hala kalçalarıma sarılan ve omuzlarıma binen küçük Cecy'm olsaydın.

Ben de baba.

“Maalesef büyümek zorunlu.”

"Bilmiyor muyum?" Sanki hoş olmayan bir düşünceyi kovarmış gibi başını salladı. "Bana okul hakkında her şeyi

anlat. Her şey yolunda mı? Seni rahatsız eden var mı? Erkek arkadaşın var mı ve sana dokunursa ailesinin

oğlunu kaybedeceğini biliyor mu? Ya da belki de ailesi kızını kaybetmeye hazır olmadığı sürece sana

dokunmaması gereken bir kız arkadaştır?”

"Baba!"

"Ne? Tüm temelleri kapsamam gerekiyor. Ortaokuldan beri hiçbir erkekle çıkmadın, ben de belki farklı bir

takımda oynadığını fark etmişsindir diye düşündüm. Ama bana söylerdin, değil mi? Ne olursa olsun seni

destekleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kaşımı kaldırdım. "Bu seni bir kızla tanıştırırsam daha hoşgörülü davranacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır ama ona vurmam falan."

"Sen de bir erkeğe vurmamalısın."

"Tabi ki isterim. Oğlanlar küçük çapkınlardır.

Başımı sallıyorum. “Ben heteroyum baba. Sinir bozucu derecede öyle.”

“Ah, kahretsin. Peki gerçekten bir erkek arkadaşın var mı? İsim? Soyadı? Yaş? Adres? IQ'su mu?"

"Erkek arkadaşım yok."

Gözlerini kısıyor. “Ah, o iyi. Zaten bal arımı bana yalan söylüyorsa gerçekten çok iyi.”

"Baba bana öyle demeyi bırak. Bu benim beş yaşımdayken geçerliydi.”

“Bunu duymuyorum. Ancak benden sakladığın erkek arkadaşını duyacağım.

"Kimin erkek arkadaşı var?" Karşı taraftan annemin yumuşak sesi geliyor.

Duruyorum, burnumun kenarını bir kez ovuşturuyorum ve kalemimi daha sıkı tutuyorum.

Kimberly Knight, kıvrak vücudu, parlak gülümsemesi ve kahverengi saçlarındaki yeşil vurgularla tanıdığım en

güzel kadın. Bileklerindeki kesik izleri bile ona farklı ve alışılmadık bir güzellik katıyor.

Ameliyatla bu kesik izlerini silmeyi reddettiğini duydum çünkü onlardan hiç utanmıyordu.

Ancak bazen, gri günlerde uzun kollular giyiyor ve kimse görmesin diye bileklerini kapatacak şekilde onları

aşağı çekiyor.

Babasının yanına otururken güzel, sarkık elbisesi hareketleriyle hışırdıyor.

Babası ona baktığında büyülü bir şey olur. Sayısız yıldızın içinde patlamadan önce gözleri yumuşar.

Onları sadece geri dönülmez bir aşkla değil, aynı zamanda birbirlerine o kadar saygılı bir şekilde izleyerek

büyüdüm ki, başka herhangi iki insanın birbirlerine onlar gibi tapabileceğinden, moral verebileceğinden ve

yardım edebileceğinden şüpheliyim.

Yirmi yıl boyunca onların sevgisine ve desteğine sahiptim ama bir zerre kadar bile güvenleri yoktu, bu yüzden

kendimi her zaman bir şekilde eksik hissettim.

"Kim!" Babası onun elini avucunun içine alıyor. "Dişlerinin arasından yalan söyleyen ve erkek arkadaşını bizden

saklayan bu küçük velediye kulak verin."

"Erkek arkadaşın var mı, Cecy?" bana yumuşak bir gülümsemeyle soruyor.

"Hayır, bilmiyorum," diye yanıtlıyorum babama yaptığımdan daha sarsıntılı ve beceriksizce.

Annemin gülümsemesi bir süreliğine soldu ve beni dikkatle izledi. Bazen yemin ederim ki tüm kirli sırlarımı

biliyor ve içimi görüyor.

Ortaokulun son yılında bana söylediklerinden mi yoksa kandırılması babamdan çok daha zor olduğundan mı

bilmiyorum ama o zamandan beri onunla ne zaman konuşsam boğazıma bir yumru oturuyor.

Annemin önünde bu tür bir pislik olmak istediğimden değil, bunu kontrol edemediğimden.

Babam daha kolay ama yine de babam o zamanlar beni tam anlamıyla görememişti.

Bana durmamı söyleyen o değildi, oydu. Hala dinlemeyi reddettim.

Gülümsemesi geri geldi ve şakacı bir şekilde omzunu babasına çarptı. Belki çocukluk arkadaşları oldukları ve

birbirlerini hayatları boyunca tanıdıkları için olabilir ama onlarla her konuştuğumda, onların ince alaylarına ve

birbirlerine bakışlarına hayran kalıyorum.

"Yapmadığını söyledi."

"Yalan söylüyor. Az önce burnunu nasıl ovuşturduğunu gördün mü?”

"Hapşıracakmış gibi hissettim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum ama aslında bunu yalan

söylediğimde yapmıyorum, sadece utandığımda yapıyorum.

“Evet, doğru. Seni ben büyüttüm bal arısı."

"Baba!"

Annem, "Onunla dalga geçmeyi bırak, Xan," diye azarlıyor. "Ve eğer bir erkek arkadaşı varsa bize söyler, değil

mi Cecy?"

"Uzun süre beklemeniz gerekebilir. Bu konuda bir planım yok."

"Gördün mü, Kim? Onu saklıyor."

"Değilim."

"Ben de öyle."

“Belki de tam olarak bu yüzden bize söylemek istemiyor.” Annem omzunu sıkıyor. "Çok fazlasın."

"Ah, hadi ama. Küçük hainin tarafını tuttuğuna inanamıyorum Green.

Babam ona böyle seslendiğinde yüreğim kabarıyor. Yeşil. Bu, renginden fıstıklı dondurmaya ve yeşil M&M'lere

kadar yeşil olan her şeyi ne kadar sevdiğine bir saygı duruşu niteliğinde. Bu onun kişiliğinin bir parçası haline

geldi.

"Kızıma zorbalık yapmana izin verememem." Telefonu alıp bana gülümsedi. “İyi misin, Cecy?”

İşaret parmağımı burnumun kenarına kaldırıyorum, sonra onu aşağı doğru indirmeye zorluyorum. “Evet anne.

Her şey yolunda."

Beni yine o yalvaran gözlerle izliyor ve onların ağırlığı altında debelenip yanmadığıma şaşırıyorum.

Göğsümün bu anda yarılıp ona her şeyi itiraf etmemesine şaşırdım.

Konuştuğunda sesi yumuşak çıkıyor. “Cecy tatlım, her şeyin harika olmaması ve bazı günlerin diğerlerinden

daha kötü olması sorun değil. Doğru olduğunu biliyorsun? Baban ve ben dinlemeye geldik.”

Boğazımı yakan söylenmemiş kelimeler yüzünden boğuluyorum ama başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Babam telefonu kapıyor ve biz konuşurken bu düğüm yavaş yavaş kayboluyor, ta ki onlar telefonu kapatana

kadar.

Beni düşüncelerim ile baş başa bırakıyor.

Kanserli, lanet olası düşüncelerim.

Son zamanlarda beni ne kadar tükettiklerinden, kendi kafamın içinde olmanın ne kadar işkence verici

olduğundan ve kendimi çoğu zaman orada bulmamdan nefret ediyorum.

Yine de sabah kalkıp yüzümü yıkamak, yemek yemek ve okula gitmek için kendimi zorluyorum.

Kendimi çalışmaya, erkeklerle dışarı çıkmaya ve yaşadığım fikrinin rahatlığıyla yaşamaya zorluyorum.

Eğer bunu yapmazsam, kimsenin beni kurtaramayacağı, kendi yarattığım bir döngünün içinde sıkışıp

kalacağım.

Eylemlerim, seçimlerim ve ne kadar düştüğümle yüzleşmek için çok çabalıyorum ve sefil bir şekilde başarısız

olmaya devam ediyorum.

Belki bu bir gurur meselesidir.

Ya da ahlaki bir şey.

Gerçi kimseye zarar vermiyorum. En azından kendimden başka kimse yok.

Masamdan kalkıp kitabımı kapatıyorum. Gönüllü olarak çalıştığım barınaktaki küçük ofisimi saklanma alanım

olarak kullanıyorum.

O ve huzur içinde kitap okuyabildiğim ve kimsenin beni rahatsız edemeyeceği kütüphane.

Yaklaşık yarım saatimi hayvanları beslemeye ayırıyorum ve sonra buna bir gün diyorum.

Çoğunlukla herkesin evine gitmesi ve barınaktan sorumlu doktor Dr. Stephanie'nin beni dışarı atması

yüzünden.

Birlikte binadan çıkıyoruz ve arabasının yanında durup anahtarlarını alıyor. "Seni gezdirmemi ister misin?"

"Hayır, bu iyi. Yürüyüşü kullanabilirim." Yaptığım tek egzersiz sığınağa gidip gelmek, bu yüzden ilk etapta

buraya arabayla gelmiyorum.

Arkamda hak iddia eden geceye hızlı bir bakış atarken kaşlarının arasında hafif bir kaş çatma beliriyor.

"Dikkatli ol tamam mı? Genç bir bayanın tek başına yürümesi tehlikelidir."

"Yapacağım, teşekkürler."

"Eve varınca bana mesaj at."

Baş parmağımı kaldırıp gülümsedim ama arabasına bindiğinde kaşlarındaki kırışıklık kaybolmuyordu.

Gün batımından sonra eve tek başıma gittiğim ilk sefer değil bu. Ve aslında o kadar da geç değil.

Anni ve ben burada gönüllü olarak çalışıyoruz ama o asla saat 16.00'dan sonra kalmıyor, eğer kalırsa da burası

onun güvenliğiyle dolu oluyor, böylece herkesi dertten kurtarıyor ve erken ayrılıyor.

Bana gelince, dünyadan daha fazla uzaklaşabildiğim için mutluyum. En azından hayvanlar yargılamadan

sessiz desteklerini gösteriyorlar.

Ağzıma naneli sakız attıktan sonra mesajlarımı kontrol ediyorum ve kızların grup sohbetindeki

arkadaşlarımdan gelen mesajlara duruyorum.

Annika: Jer beni yine fildişi kuleye kilitliyor *ağlayan emoji*

Ava: Aman Tanrım, Süper Kadın pelerinlerimizi giyip gelip seni kurtarmamızı mı istiyorsun?

Annika: Benimle birlikte kilitlenmeye hazır değilsen hayır.

Glyndon: Çok üzgünüm Anni. Kardeşin gerçekten çok korkutucu.

Ava: Ama onu yakalayabiliriz! @Cecily Knight hadi onun kadın düşmanı, cinsiyetçi, ataerkil kıçını tekmeleyelim.

Parmaklarım titriyor ve yazmak için içimdeki her şeyi harcıyorum.

Cecily: Yarınki sınava çalışmam gerekiyor.

Ava: Boo. Her zaman ders çalışıyorsun.

Cecily: Üniversitede olduğun için bazen yapman gereken küçük bir şey.

Ava: Kay, anne!

Çevresel görüş alanımda karanlık bir gölge hareket ediyor ve donuyorum ama arkama bakmıyorum.

Bunun yerine telefonu arka cebime koyuyorum ve yoluma devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Adımlarımda ya da nefes alışverişimde hiçbir değişiklik yok ama kaslarımın her birindeki sertliği

hissedebiliyorum.

Ağaç kokusu ve deniz tuzuna karışan havanın kokusunu alabiliyorum.

Kalp atışlarım da yavaş yavaş hızlanıyor, sanki merdivenlerden çıkıyormuşum ve zaman geçtikçe daha fazla

enerji harcıyormuşum gibi.

Elimdeki kitaplar ağır ve sanki bu kadim, uzun zaman önce ölmüş psikologlar önümde ortaya çıkabilir ya da

beni koruyabilirmiş gibi onlara daha sıkı tutunuyorum.

Gerçi buna ihtiyacım yok.

Muhtemelen.

Gerçek şu ki, bu duyguyu ne ilk kez yaşıyorum, ne de ikincisi.

Veya onuncusu.

Hayatımın en utanç verici gecesinden bir hafta kadar sonra başladı.

O zamandan beri gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Beni izliyor, karanlıkta beni takip ediyor, tamamen ve tamamen beni gölgeliyor.

Belki bundan çok önce oradaydı ama ben bunu ancak üç hafta önce fark etmeye başladım.

Muhtemelen kendini fark ettirdikten sonra.

Örneğin, şu andan itibaren sağduyulu gölge, o geceye yapılan çarpık ve acımasız bir saygıdan başka bir şey

değil.

Jeremy olduğunu biliyorum.

Çok araştırdığımdan değil ama bir keresinde onu barınağın karşısındaki tepede bisikletiyle görmeme izin verdi.

Kask takıyordu ama o olduğunu biliyordum ve onu görmemiş gibi yapıp içeri koştum.

Belki Dr. Stephanie de onu görmüştür, bu yüzden benim güneş battıktan sonra eve yalnız dönmemden

endişeleniyordur.

Ama benimle hiç yakınlaşmadı, hiç konuşmadı. Aslında mesafesini koruyor ve yalnızca fazla rahatladığımı

düşündüğünde onu görmeme izin veriyor.

Sanki huzur içinde yaşamama izin vermemeye niyetli.

Ama sonra ne yaptığını fark ettim, daha doğrusu Lan'la yaptığım bir konuşmanın ardından hareketlerimin

izlendiğini fark ettiğim anda öğrendim.

Cecily: Sanırım Jeremy tarafından takip ediliyorum. Hayır. Eminim öyledir.

Landon: Ah? Ondan daha azını beklemezdim. Elbette inisiyasyona katılmak için Creighton'ın davetini

kullandığınızdan şüphelenecektir.

Cecily: Ne yapmalıyım? Jeremy'yle bulaşmak istemiyorum.

Özellikle de o geceki saçmalıktan sonra. Artık o parçamı gördüğü için beni daha çok sarstı.

Landon: Tehlike yaratma ihtimaline karşı adamlarımdan birini uzaktan izleteceğim. Bu arada onu görmezden

gelin. Orada değilmiş gibi davran, sonunda sıkılıp seni rahat bırakacaktır. Senin yumuşak olduğunu söylemedi

mi? Onu tekrar buna inandır.

Cecily: Nasıl...bunu söylediğini nereden biliyorsun?

Landon: Glyn bu konuyu Bran'a anlatıyordu. Senin yumuşak biri olduğunu ve Ava'nın sosyal bir kelebek

kompleksine sahip olduğunu söyledi ve Glyn onun boğazına silah dayamış gibi ateşlendi. Küçük prensesimiz

sadık mı yoksa ne? Her halükarda, o görüntüyü zihninde yeniden canlandırın. Öne çıkma.

Cecily: Yumuşak mıyım?

Landon: Sanmıyorum? Ama karakterinize uymadığını düşündüğü bir sahne var ya da sizi o törende görmeden

önce yaptı ve bu yüzden onu şüphelendirdi. Bu inancı yeniden tesis etmek için onun şüphelerinin kaynağını

ortadan kaldırmanız ve tam olarak onun olduğunuzu düşündüğü kişi olmanız gerekir. Dikkatli durmayın ve

kesinlikle gerekmedikçe benimle temasa geçmeyin. Güvende kal, Cecy. İçtenlikle söyledim.

Lan'in sözlerini ciddiye aldım ve ondan uzak durdum.

Ben bile Jeremy'nin beni takip ettiğini biliyorum, böylece ya onu Lan'e götüreceğim ya da inisiyasyona dalma

planımın ne olduğunu düşündüğünü açıklayacağım.

Ama üzerinden üç haftadan fazla zaman geçti. Sıkılmıyor mu?

Hiç vazgeçmiyor mu?

Her sabah uyanıyorum ve kafamda onun dikkatli bakışlarına zamanla alışacağımı ve bugünün daha iyi

olacağını söylüyorum.

Yapmıyorum ve değil.

Azıcık bile değil.

Aksine, eve gitme veya dışarı çıkma zamanı geldiğinde kaygı düzeyim yükseliyor, ancak onun şüphelenmesini

istemiyorsam evde sıkışıp kalamam.

Tüm vücudum onun varlığına uyum sağlıyor ve onu görmesem bile onu hissedebiliyorum.

Ya da daha çok bakışlarının ağırlığı gibi.

Herkesi çıplak bırakabilecek o tarafsız, soğuk bakışı.

Onu bu sapkınlık durumu dışında tam olarak üç kez gördüm. Bir keresinde Anni'yi REU'dan bizzat almaya

gelmişti.

Diğer iki sefer ise Ava'nın bizi ara sıra sürüklediği dövüş kulübündeydi. Kafirlerin üyelerine savaşırken destek

sunmak için oradaydı.

Her üç seferde de cezalandırıcı bakışları üzerime düştüğünde ya saklandım ya da bakışlarımı başka tarafa

çevirdim.

Onun dikkatli bakışlarına ya da onun yanındayken kemiklerimi sızlatan utanca dayanamadım.

Eğer onunla o ormanda karşılaşmam bir ipucu veriyorsa o zaman Jeremy hiçbir koşulda bulaşmamam

gereken türden bir insan.

Sadece ruhsuz değil, aynı zamanda pes etmiyor. Azıcık bile değil.

Lanet olsun, o kadar çok hafta geçti ki ama hâlâ beni izlemekten vazgeçmiyor ve neden inisiyasyonda

olduğuma dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışmıyor.

Şu anda bile o vahşi niyetin ondan dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve

sanki soğuk suyla ıslanmış gibi titriyorum.

Kulaklıklarımı alıp takıyorum, sonra çevredekileri boğmak için çaresizce sesi maksimuma çıkarıyorum.

İşitme yeteneğimin kaybolmuş olması önemli değil. Aurasının hâlâ etrafımda parladığını, tenimi

karıncalandırdığını, neredeyse beni boğduğunu hissedebiliyorum.

Arkamda bir şeyler oluyor ve bunu hissetmemiş gibi davranarak yoluma devam ediyorum.

Ani bir hareket beni sarsarak durdu ve yavaşça arkama döndüm.

Önümdeki sahnede hareketsiz kalıyorum.

İki adam yerde yatıyor, burunları ve ağızları kanıyor, acı içinde kıvranıp kıvranıyorlar. Tepelerinde Jeremy

duruyor, yumruğu kanlı, ifadesi boş ve dondurucu.

Onu bu kadar yakından görmeyeli haftalar oldu ve yapısının ne kadar devasa olduğunu neredeyse

unutuyordum. Deri ceketi, pazılarının gergin kaslarına ve geniş göğsünün inip kalkmasına doğru uzanıyor.

Bunları bu hale getirenin o olduğuna hiç şüphem yok ve şimdi keşke durup olay yerini incelemeseydim.

Tam kaçmanın en iyi yolunu düşünürken o bana doğru geliyor. Hareket edemeyecek kadar afalladım ve birkaç

adımda yanıma ulaştı.

Eli yüzüme doğru uzandığında ürktüm ama beni tutmadı. Kulaklıklarımı çıkardı.

Damarları arkadan uzun parmaklarına kadar uzanan büyük eline alırken bile yüksek sesli müzik hâlâ bana

ulaşıyor.

"Neden...?" diye sözünü kesti ve daha sakin bir ses tonuyla yeniden başladı. “Geceleri yalnız yürürken kim

yüksek sesle müzik dinler?”

Benimle konuşuyor. Vay be. Sadece beni izlemeyi kendisine misyon edinmişken neden benimle konuşuyor?

Cildim ısınıyor ve sanırım hiperventilasyon yapıyorum. Hayır, eminim öyleyim.

Cevabımı duymak için artan bir sabırsızlıkla beklerken bakışlarının vahşi ağırlığı beni bıçaklıyor.

“Düşünmedim...”

“Belli ki düşünmedin. Bunu bile yapıyor musun?

"Bana hakaret etme." Sert nefes alıyorum. "Eğer beni bir sürüngen gibi takip etmeseydin, yüksek sesli müzik

açmazdım."

Duruyorum.

Kahretsin. Kahretsin.

Beni takip ettiğinin farkında olduğumu kabul etmemek söylenmemiş bir kuraldı ama ben devam ettim ve

başından beri bildiğimi açıkladım.

Öfkesini, belki dondurucu soğukluğunun bir kırbaçını bekliyordum ama dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi.

"Sürüngen gibi, değil mi?"

“Ben demek istemedim…”

“Ne demek istemedin? Sürünme kısmı mı?”

"Ben... ben eve gidiyorum."

"Hayır değilsin." Dirseğimi tutuyor. "Ben zaten bir sürüngen olduğum için, buna göre hareket etsem iyi olur."

8

CECILY

Uzun, yoğun bir sessizliğe gömüldüm.

Jeremy de bu fırsatı beni peşinden sürüklemek için kullanıyor. Bunu nazikçe yapmıyor, benden herhangi bir

ipucu beklemiyor. Parmaklarını dirseğime geçirip beni kendine çekiyor.

Uzun kollu bir tişört giyiyorum ama onu tuttuğu yerde cildim karıncalanıyor ve yanıyor.

Bu ani, tartışılamaz öneri, bütün savunmamı ortadan kaldıracak bir pusuya dönüşebilir.

Bu şekilde muamele görmeye alışkın değilim; takip edilmeye, dayak yemeye, acımasız bir güçle yakalanmaya.

Yavaş yavaş şok durumumdan kurtuluyorum ve kolumu kurtarmaya çalışıyorum.

Güçlü, çok daha büyük eli acımasızca dirseğimi kavrıyor, parmakları deriyi daha da derine daldırıyor, ta ki orada

bir morluk oluştuğunu hissedene kadar.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Gitmeme izin ver." Sesimdeki titremeden, çaresizlikten nefret ediyorum.

Kendime güvendiğim ve yoluma çıkan her şeyi fethetme yeteneğine sahip olduğum için her zaman kendimle

gurur duydum, ancak bu, deneyimlediklerimden çok farklı.

Jeremy Volkov karşı koyabileceğim ve bu karşılaşmadan zarar görmeden çıkmayı umabileceğim bir kişi değil.

Mantıksal olarak ele alınabilecek ve olumlu sonuçlar almayı umut edecek bir varlık değil.

Onu ne kadar çok görürsem, onun geceye benzeyen aurasında daha da derin sıkışıp kalıyorum. Acımasız,

kalpsiz, sınırsız.

"J-Jeremy..." Kekemelik karşısında dudaklarımı büzdüm ve cildim ısındı. Bana dokunduğu yerden başlıyor ve

vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Bana cevap vermiyor, keskin adımlarıyla gecenin karanlığında mesafeyi kat ederken varlığımı kabul etmiyor.

Sırtındaki kaslar sertti, siyah deri ceketinin altında dalgalanıyordu.

Jeremy'nin büyük bir adam olduğu bir gerçek, muhtemelen Nikolai dışında gördüğüm en büyük adam. Ama şu

anda dev bir hayvan gibi.

Hayır, bir hayvan değil.

Bir avcı.

İnisiyasyondan beri beni kovalıyordu ve ben bir kez kaçıp ikinci kez onu durduracak kadar küstahtım.

Belki de bizi bu duruma getiren de budur. Belki de bu yüzden tanıdığım en tehlikeli adam tarafından hedef

alındım.

Adı üniversite salonlarında, dövüş kulüplerinde, sokaklarda fısıldanan kişi. Adına korkunç söylentiler eklenerek

gelen kişi.

Bunlardan en önemlisi insanları nasıl yok ettiğidir.

Bu hatırlatma karşısında bedenim kaskatı kesildi. Belki şimdi sıra bendedir. Belki beni takip ederek bana eziyet

etmekten zevk alıyordu ve şimdi benden kurtulmayı içeren bir sonraki adımı uygulayacaktı.

"Jeremy!" Tekrar aradım, bu sefer çok daha yüksek sesle.

Göz ucuyla bana bakıyor, sofistike kıyafetler içindeki bir canavardan hiçbir farkı yok.

"Demek adımı biliyorsun ama bana sürüngen diye hitap etmeyi seçtin."

Ben yutarım. Bunun peşini bırakmayacak, değil mi?

"

Yapmıyorum."

"Söyleyeceklerimi duymadın bile."

“Buna ihtiyacım yok. Eğer bunu önceden kafanda düşünmeden ağzından kaçırırsan, bu beni daha da

sinirlendirmekten başka işe yaramaz.

Ağzım açılıyor ama zorla kapatıyorum.

Yani o kızgın.

Her zaman kızgın göründüğünü söylemek zor.

Beni ileri doğru çekiyor ve ben tökezliyorum, devasa bir bisikletin önünde durduğumuz sırada neredeyse

kitaplarımı düşürüyordum.

Aynı bisikleti birkaç kez sürerken gördüm.

Bu şey canavarca ve onun yanında başıboş bir fareye benziyorum. Ancak Jeremy bu ortama uyuyor.

Onu en son gördüğümde tam bir uyum içinde görünüyordu. Bir bacağı yerdeydi, kaskını takmıştı ve elleri

kayıtsız bir şekilde gidonun üzerinde asılıydı.

Jeremy sonunda dirseğimi bıraktı ve parmaklarının cildime dokunduğu noktaya masaj yapma dürtüsüne

direndim.

Eyer çantasından bir kask çıkarıyor ve bana doğru eğiliyor. Onun yakınımda olması kendime olan saygımı

gerçekten zedeliyor, çünkü şu anki durumda düşünebildiğim tek şey nasıl kaçacağım.

Bacaklarımdan biri diğerinin arkasına geçiyor ve sırtım bisiklete çarptığında sarsılıyorum.

Bir elimi havaya kaldırıyorum. "Yapma!"

Sanki karton bir destekten başka bir şey değilmiş gibi onu zahmetsizce savuruyor, sonra kaskı kafama

sokuyor.

Direnmeye çalışıyorum ve onu itmek için bileğini tutuyorum.

Duraklıyor ve sessizce bana bakıyor, o kadar sessiz ki bu tüyler ürpertici.

Yalnızca titreşimden yüz puan alırken ona sürüngen dememi nasıl istemez?

Kaskı yerine bağlamayı bıraktığı anda benim mücadelem de sona eriyor. Çoğunlukla bakışlarından dolayı.

"Bana dokunmak istiyorsan tek yapman gereken istemek. Bunu elde etmek için çok fazla çaba harcamanıza

gerek yok."

Bileğini kucakladığımı, parmaklarımın sıcak teninde uzandığını fark ettiğimde yanaklarımda bir sıcaklık

parladı. Artık onunla kavga etmediğime göre, sanki elini falan tutmaya çalışıyormuşum gibi.

Onu bir ani hareketle serbest bırakıyorum ve o da kaskını bağlamayı bitirmek için benim şaşkın halimi

kullanıyor.

"Gitmeme izin verir misin?" Bu sefer yavaşça, hatta yalvararak soruyorum.

Şiddetten açıkça hoşlanan biri için, aynı ilaçla buna karşı koymak muhtemelen tam tersini denemek kadar

etkili olmayacaktır.

"Henüz değil." Kitaplarımın üst kısmını tutuyor ve onları göğsüme daha da bastırıyorum, bu da parmaklarının

göğüslerime sürtünmesine neden oluyor.

İçimden bir fermuar geçti ve kitaplara tutunuşum sarsıldı. Jeremy onları kollarımdan çekip alıyor.

Adamın vücudunda tek bir yumuşak kemik bile yok.

Bunları heybeye batırıyor. "Kitaplarıma neden el koyuyorsunuz?"

"İşimiz bittiğinde onları geri alacaksın."

"Neyi bitirdin?"

Bana bir bakış attı ve o adamları dövdüğü için avucunda oluşan kan lekesini fark etmeden duramıyorum.

Sonra onları sokağın ortasında inleyerek ve inleyerek bırakıyorum.

Jeremy Volkov işte böyle bir insan. Sorunları yumruklarıyla çözen ve sırf bana ders vermek için başkalarının

kimliklerini çalmayı seven bir adam.

Peki nasıl oldu da onun ağına yakalandım?

"Öğreneceksin." Sesi kesindir ve başka soruları yasaklar.

Bisikletine biniyor ve motoru çalıştırıyor. Yüksek ses karşısında ürktüğümü gördüğünden oldukça eminim ve

eğer hayal ürünü değilsem onun da dudakları seğiriyor.

Süper motosikletlerden, spor arabalardan ve gürültülü motorlara ve çılgın beygir gücüne sahip her şeyden her

zaman nefret etmişimdir.

Duyusal aşırı yük kulaklarımı acıtıyor ve bende en yakın köşeye saklanma isteği uyandırıyor.

Çevreme şöyle bir göz attım. Park ettiği yer izole bir yer ama ileride iki yol var. Elbette koşarsam yoldan geçen

birini bulabilirim -

"Bunu aklından bile geçirme."

Geniş gözlerim, bisikletinin üzerinde kayıtsızca oturan ve her hareketimi izleyen Jeremy'ye takıldı.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Farkında olduğundan çok daha açıksın." Sanki bir çeşit ritüel gerçekleştiriyormuşçasına işaret parmağını

debriyajın üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Eğer koşmak istiyorsan git. Ama bilmelisin ki seni takip

edeceğim ve seni yakaladığım anda sana ne yapacağımı garanti edemem, o yüzden eğer bu kumar oynamak

istediğin bir seçenekse, kesinlikle devam et ve koşmak. Değilse, huzur içinde atlamanızı öneririm.

Tüm bedenimi bir titreme kapladı ve bu sadece onun sakince söylediği tehditlerden değil, aynı zamanda

sözlerinden de kaynaklanıyordu.

Arkalarındaki imalar. Bunları söylerken ses tonunun derinleşmesi.

Beni kovalamak istiyor.

Koşmamı istediğini koyu, kül grisi gözlerinde görebiliyorum.

Hayır, bunu diliyor. Kendisi beni kovalamak için kaçacağımı umuyor.

Şu ormandaki gibi.

Beni sıkıştıracak, kıyafetlerimi parçalayacak ve bana istediğini yapacak. İçindeki hayvanı serbest bırakacak ve

beni yutacak.

Bacaklarım titriyor ve çılgın bir tarafım gerçekten koşup saklanmayı arzuluyor. Koş ve kovalan.

Bu fikri sisli beynimden içten kovuyorum. Benim sorunum ne?

Kafa travması.

Tek açıklaması bu. O gece beni yere ittiğinde kafamı vurmuş olmalıyım. Bu o zamandan beri düşündüğüm tüm

çılgınlıkları açıklıyor.

Ya da bana söylediği son sözler.

Düzgünce sikilmeye hazır olduğunda geri gel.

İçimde bir sıcaklık dalgası dalgalanıyor ve bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Jeremy göz temasını bozmuyor, ruhsuz gözleri tek başına ruhuma girmeye çalışıyor.

Yüzüne birkaç saniye bile bakmak şimdiye kadar yaptığım en yorucu şeydi.

Konuşmuyor, gözünü bile kırpmıyor. Sadece bakıyorum.

Önce göz temasını kesip bisiklete biniyorum.

Yine de yapmaya çalışıyorum.

Olay çok büyük ve ben buna alışkın değilim. Ayağım kaydı ve son anda deri ceketine tutundum.

Jeremy dirseğimi kavradı, bu daha önce hayatı boyunca tutunduğu dirseğiydi, sonra beni tek seferde arkasına

çekti.

"Bende böyle düşünmüştüm." Sanki benden daha azını beklemiyormuş gibi alaycı bir tavırla konuşuyor.

Ben cevap veremeden büyük eli benimkini sardı ve avucumu alt karın kaslarının üzerine yerleştirdi. Kollarım

sert, biçimli beline dolanmış durumda ve parmaklarım ceketinin üzerinde hafifçe titriyor.

"Devam etmek."

“Bisikletin arkasından tutabilirim.” Ya da omuzları. Neden ona dokunmamı sağlıyor?

Bisikleti ileri doğru hareket ettirirken sunduğu tek cevap dudaklarının hafif bir seğirmesiydi.

Motorun gücünden tüm vücudum titriyor ve göğüslerim onun sırtına yapışıyor.

Sert, kaslı sırtı.

Diğer elimi beline doladım, sanki bunu yapmazsam düşecekmişim gibi hissettim.

Bisikletin gücü hız treninde olmanın gücünden başka bir şey değildir.

Parmaklarım ceketine, tişörtüne, beni eğlence olsun diye başından atmayacağından emin olduğum her yere

daldı.

Sokaklarda hızla ilerlerken motorun titreşimi tüm vücudumu sallıyor. Sanki rüzgarla yarışıyormuş gibi. Bu

yüzden kıçımın üstüne düşebilirim.

Ağaçlar, sokaklar ve insanlar görüş alanımda bulanıklaşıyor ya da belki de bayılmak üzereyim.

Bu yüksek adrenalinli aktiviteler bana göre değil.

Bunca olay karşısında sakin kalmayı nasıl başarıyor? O kahrolası, duygusuz bir robot mu?

Panik atağın eşiğindeyim ve o sokaklarda sanki kendi krallığıymış gibi geziniyor. Vücudumun onunkine yapışık

olmasının bir faydası olmuyor.

Rüzgârın baskısı aramıza mesafe koymamı engelliyor. Her geri çekilmeye çalıştığımda, daha sert bir şekilde

öne doğru fırlatılıyorum, böylece göğüslerim onun sırtına çarpıyor.

Bunu ne zaman yapsam bilerek daha hızlı gittiğini düşünüyorum, bu yüzden denemeyi bırakıyorum. Ya öyle ya

da çılgın psikopat bizi bir kazaya sürükleyecek.

Burnumdan ve ağzımdan nefes alma arasında geçiş yapma çabalarım da sonuçsuz kalıyor. Tüm vücudum

saldırı altındayken ve durum üzerinde hiçbir kontrolüm yokken bu mümkün değil.

Bu duyusal aşırı yük, çıkmaz sokak ve kasvetli bir gerçeklik.

O durduğunda kusmadığıma şaşırdım. Çevremi tararken tırnaklarım karın kaslarına batmaya devam ediyordu.

Ya o çılgın piç motoru tekrar çalıştırırsa ve ben yüzüstü düşersem?

Beni loş ışıklı gizli bir sokağa getiriyor. Bir tarafa birkaç lüks araba park edilmişti ve Jeremy bisikletini

bunlardan birinin yakınına yerleştirmişti.

Ana caddeden uzaktayız, bu yüzden yarım saat kadar koşmayı planlamadığım sürece oraya tam olarak

yürüyememem.

"Beni uzun süre tutacak mısın? Umurumda değil ama gitmemiz gereken bir yer var.

Onu dikkatlice serbest bıraktım, yanaklarım muhtemelen yine kırmızı görünüyordu. Neden sürekli onun

tarafından uygunsuz pozisyonlara yakalanıyorum?

Jeremy bisikletten atlıyor, ben de kaskı çıkarıp ona veriyorum.

Caddede yürürken, "Burası yatakhaneye benzemiyor," diye başladım.

"Seni evine bırakacağımı hiç söylemedim."

"Eve gidebilir miyim?"

"Sana söyledim, henüz değil."

Neden olmasın diye sormak için ağzımı açtım ama önünde köşeli yüz hatları ve sert bakışları olan iki iri yapılı

adamın durduğu metal bir kapıya geldiğimizde ağzımı kenetledim.

Jeremy'yi gördüklerinde başlarını salladılar ve o da başını salladı. İçlerinden biri kapıyı açtığında hiçbir kelime

değişmiyor.

Jeremy içeri giriyor ve ben onu takip etmeyince beni ensemden yakalıyor. Beni yanına fırlatırken büyük eli

tenimin üzerinde uzanıyor ve beni onun yanında adım atmaya zorluyor.

"Oraya girmek istemiyorum..." Önümüzde barok duvar kağıtlarıyla süslü zarif bir salon belirdiğinde pazarlık

yapmaya çalışıyorum.

“Ve ben de inisiyasyonda seni istemedim.” Parmaklarını cildime batırıyor. “Ama artık her zaman istediğimizi

alamıyoruz, değil mi?”

"Bütün bunları ben inisiyasyonda olduğum için mi yapıyorsun?"

"Ben miyim?"

Sorusunun ardındaki küçümseme kanımı kaynatıyor ama cevap veremeden bir kapının önünde durup beni içeri

itiyor.

Mücadele etmeye başlıyorum. Kavga etmeden beni işkence odasına sokmasının imkânı yok.

Kapıyı kilitlediğinde vücudum donuyor ve lüks bir restorandaki gibi hazırlanmış bir masayla karşılaşıyorum.

Zarif duvar kağıdı duvarları kaplıyor ve sıcak renklerin cesur vuruşlarıyla devasa bir tablo karşı duvarın yarısını

kaplıyor.

Zarif bir şekilde yerleştirilmiş masanın her iki yanında iki adet kırmızı kadife sandalye bulunmaktadır.

Eğer şüpheci olmasaydım buranın özel yemek odası olan restoranlardan biri olduğundan neredeyse emin

olurdum.

Ama yine de Jeremy neden beni buraya yemek yemeye getirsin ki?

Soru yüzüme yazılmış olmalı çünkü sofistike sandalyelerden birine yerleşiyor ve karşısındaki sandalyeyi

hareket ettiriyor.

"Otur ve sonra sorunuzu sorabilirsiniz."

Dikkatlice koltuğa kayarken adımlarım sert ve hatta güçlü.

"Burası neresi?"

“Yemek yiyebileceğimiz bir yer.” Jeremy menüyü alıyor ve rahatsız edici bir kayıtsızlıkla göz atıyor.

Belki de benim ne kadar gergin olduğumu bildiğinden bunu bilerek yapıyordu.

"Beni neden buraya getirdin?"

“Sadece bir soruya cevap vermeyi kabul ettim, soruları değil.” El değmemiş menümü işaret ediyor. "Bir şey

seç."

"İştahım yok."

Menünün üstünden bana bakıyor. "Neden?"

“Beni takip ettikten, rastgele adamlara saldırdıktan ve beni Tanrı bilir nereye kaçırdıktan sonra ciddi olarak

bunu mu soruyorsun? Bu koşullar altında yemek aklımdaki son şey.”

"Takip etmek, saldırmak ve adam kaçırmak. Üç ciddi suç, sence de öyle değil mi?”

"Bu sana göre bir şaka mı?" Titreyen bir sesle soruyorum.

"Hayır ama öyle olduğuna inanmalısın çünkü sözlerimi ciddiye almıyorsun." Bakışları menüme kaydı. "Bir şey

seç yoksa senin için yaparım ve yemeği boğazına tıkarım."

Omurgam dikleşiyor ve menüye uzanıyorum. Bu kendimi korumak için ve ben sadece savaşlarımı seçiyorum.

Bu kadar.

Bu kadar.

Daha önce hiç görmediğim yemeklerin isimleri altın harflerle önüme dökülüyor ama fiyat listelenmiyor. Bunun

gibi pek çok restorana gittim, genellikle ailemle veya büyükannem ve büyükbabamla birlikte, bu yüzden

buranın ya seçkin ya da pahalı ya da her ikisi olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor ve çerçevesiz gözlüklü bakımlı bir adam odaya girdiğinde koltuğumda doğruluyorum.

Masaya birkaç meze ve Jeremy'nin önüne bir şişe kaliteli görünümlü votka koyuyor. Siparişini aldıktan sonra

bana döndü. İçinde en az tuhaf malzeme bulunan bir çorba seçiyorum.

Keşke ayrılır ayrılmaz, keşke gitmeseydi.

Jeremy bardağına biraz votka döküp çalkalıyor ve boş tarafıyla onu izlememi izliyor.

Tırnaklarım kucağımda birbirine çarparken kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Benden ne

istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Bilseydim sormazdım."

İçkisinden bir yudum alıyor. "Tahmin et."

"Kişisel olarak davet edilmediğim halde inisiyasyona gittiğim için benden intikam mı alıyorsunuz?"

"Evet ve hayır."

"Açıklayabilir misin?"

"Yapabilirim ama yapmayacağım."

Gözlerimi kısıyorum ve dudakları hafif bir kıvrımla kıvrılıyor. "İyi misin? Biraz sinirli görünüyorsun."

"Bundan zevk alıyor musun?"

"Çok." Bu tek kelimeyle sesi sanki benimle daha fazla alay ediyormuş gibi alçalıyor.

Onu cehennemin en karanlık çukurlarına kadar lanetlemek istiyorum ama kendimi derin nefes almaya ve sakin

kalmaya zorluyorum.

İçinde. Dışarı.

Buna değmez.

İçinde. Dışarı.

Muhtemelen bunu beni kızdırmak için bilerek yapıyor ve ben de ona bu tatmini yaşatmayacağım.

"Sizin sinir bozucu, kendini beğenmiş cevaplarınız nerede?" Bardağının içindekileri karıştırmaya devam ediyor.

"Dilini kedi mi kaptı?"

"Daha çok istenmeyen bir varoluş beni suskun bırakmış gibi."

“Dikkatli ol. Benim hoşgörülü olmam, sınırları zorlaman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ve bunlar ne?"

"Bilmek istediğinden emin misin? Karşılığında seninkini bana söylemen gerekecek.

Durumu görmezden gelmek ve parmaklarımın birbirine saldırmasını engellemek için mezeye uzanıyorum.

İlgilenmiyorum, diye mırıldandım.

"Ama ben. Öyleyse neden bana neden öğürmenin ve uyuşturmanın tek sınırın olduğunu söylemiyorsun? Bu,

acımasızca kırbaçlama, şaplak atma, nefes alma ve bıçakla oynama konusunda sorun yaşamadığınız ancak

basit bir öğürmeyi kaldıramadığınız anlamına mı geliyor? Bunun ardındaki felsefe nedir?”

Parmaklarım titriyor ve bir bardak suyu dudaklarıma götürürken neredeyse döküyorum.

"Yapamaz mısın?" Sesim soluk ve bozuk.

"Neyi yapamam?"

"Bunun hakkında konuş."

"O? Ah, ilk oyundaki sınırlarını mı kastediyorsun? Pis küçük bir sürtük gibi kovalanmayı, kullanılmayı ve

istismar edilmeyi ne kadar seviyorsun?”

"Yapma." Oturduğum yerden hızla kalkıyorum.

"Oturmak." Sessiz bir emirle dikkatini sandalyeme kaydırırken sesi tartışmaya kapalı ama sakindi.

"Lütfen şunu durdurun."

"Otur şuraya."

Yavaşça yapıyorum, kalbim göğüs kafesimin arkasında yüksek sesle atıyor. Bu tehlikeli eylemleri olan tehlikeli

bir adam. Eğer dövüşmek için savaşırsam, beni benim yerim olduğuna inandığı yere düşürmekten

çekinmeyecektir.

"Şimdi az önceki soruma cevap ver. Neden öğürmek ve uyuşturmak bir sınırdır?”

Dudaklarımı büzüyorum.

“Bunu dostane bir şekilde yapabiliriz ya da cevabınızı size işkence ederek verebilirim. Hangi seçeneği daha

çok denemek istediğimi söylememe gerek yok, değil mi?”

Bu hasta piç.

Bu kahrolası hasta piç.

"Onlarla kötü bir deneyimim oldu," dedim o kadar yumuşak bir sesle ki sanırım beni duymuyor.

“Ne tür bir deneyim?”

Ona baktım. "Hakkında konuşmak istemediğim bir tip."

"Hmm. Sen de bu yüzden mi gariplik geliştirdin?”

"HAYIR." Bundan çok önce bende vardı. Belki ben de hastayımdır.

"O halde Landon'ın bu tür oyunlarla ilgilenmesi yüzünden miydi?"

Ağzımın içindekileri yuttum ve garson yemeğimizle içeri girerken kapı tekrar açıldı.

O dışarı çıkar çıkmaz çorbayı yüzümü dolduruyorum ve yemeğimi yiyorum ki konuşmayı bırakıp bana yer

versin.

Ancak Jeremy yemeğine dokunmuyor ve ben onun sarsılmaz ilgisinin ağırlığı altında kıvranıyorum. "Onun

ilgisini çekmek için bu kadar mı çaresizsin?"

Çorbayı içerken boğuluyorum ve ona baktığımda "Acıklı" diye mırıldanıyor.

Onun duygusuz kenarının altında daha kötü bir his seziyorum. İğrenme.

Başka bir insanın hissetmesinin mümkün olmadığını düşündüğüm ölçüde bana isyan etti.

Bana dokunduğu geceden beri mücadele ettiğim utanç, çok daha güçlü ve güçlü bir şekilde yeniden yüzeye

çıkıyor.

Ama kaşığımı yere bırakıp soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. "Madem bu kadar zavallı olduğumu

düşünüyorsun, neden benimle vaktini boşa harcıyorsun?"

"Neden düşünüyorsun?"

"Sorularıma kendi sorularınla cevap vermeyi bırakabilir misin?"

"HAYIR."

"Ayrılıyorum." Bu sefer, buradan defolup gitmek niyetiyle ayağa kalktım.

"Hayır değilsin." Olduğu yerden kıpırdamıyor bile.

"Her yere bağıracağım."

"Kimse seni duymayacak." Sesi düşüyor. "Bu oda ses geçirmez."

Bakışlarım kapıya doğru kayıyor.

"Orada sadece benim adamlarım var, o yüzden dayak yeme havasında değilseniz denemeyin bile."

Yine de kapıya doğru bir adım atıyorum. Jeremy bir anda yanıma ulaştı ve arkamda bir duvar gibi belirdi.

Çenemi tutup dikkatimi duvardaki tabloya yöneltti. “Benimle canlı bir sahne izlemene ihtiyacım olacak.”

Bir bilimkurgu gösterisindeki gibi, tablo kaldırılıyor ve cam beliriyor, buna benzer başka bir oda ortaya çıkıyor.

Sadece sahnenin tamamı farklı.

Diğer taraftaki kişi önümde belirdiğinde nefesim kesildi.

"Görmek. Landon yalnızca bu kulübün bir üyesi değil. Bu adadaki ve ötesindeki her kulübün üyesi. Tek bir

kusuru bile yok. Acı verebildiği sürece hepsine sahiptir. Sapkınlıklarından biri teşhirciliktir, bu yüzden herkesin

onu izleyebileceği bir odayı seçti.”

Landon bağlı, ağzı tıkalı ve gözleri bağlı bir esmerin içinden çıldırtıcı bir hızla içeri girip çıkarken boğazımdan

safra yükseliyor. Sesler grafik sahneyle karışıyor.

İnleme, tokat atma, öğürme, inleme.

Keskin bir acı midemi bıçaklıyor. Sonra birdenbire eğilip az önce yediğim şeyi yere boşaltıyorum.

Tıpkı iki yıl önce yaptığım gibi.

Tıpkı o zamanki gibi, kulaklarımdaki çınlamanın arasından sesini duyabiliyorum.

"İğrençsin."

9

JEREMY

Cecily hareket etmiyor.

Cildinin altında parıldayan mavi renk tonu göz önüne alındığında, düzgün nefes de alamıyor.

Gözleri önümüzdeki sahneye sabitlenmiş ama doğrudan görüyorlar.

Etin ete çarptığı tokatlar, acımasız sikişme ve çiğ öğürmeyle örtüşüyor. İki sınırından biri.

Evet, bunu ona anlatabilirdim ama o sahneye bizzat şahit olmak zorundaydı.

Sözde prensinin, Şeytan'ın kendisinden daha fazla kadınla sikişen hazcı bir orospu çocuğundan başka bir şey

olmadığını görmesi gerekiyordu. Doyumsuzdur, haddinden fazla ve en önemlisi, onu umursamıyordu.

Uzun zaman önce onu serbest bırakması gerekirken ona büyük saygı duyan zavallı ve çaresiz kişi o.

Ona olan tutkusunu öğrendiğimden beri ona bu kısmını göstermeyi planlıyordum ama onun yerine onu takip

etmeyi tercih ettim. Her ne kadar başka bir amaçla olmasa da o herifle olan ilişkisini tam olarak öğrenmek

için.

Eğer onu beni gözetlemek için kullandıysa benim de aynısını yapmam doğru olmaz.

Ama sonra görünüşte sıkıcı olan Cecily Knight'la ilgili bazı şeyleri fark etmeye başladım. Hayvanlara olan

çileden çıkarıcı sevgisi, inek eğilimleri, kasıtlı görünüşü gibi ama bunların hiçbiri uzun süre dikkatimi çekmedi.

Daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey şu anda ortaya çıkıyor.

Bölgeden ayrılıyor ya da daha doğrusu ayrışıyor.

Bunun teknik terimini biliyorum. Küçük yaşlardan beri bu olguya herkesten çok ben maruz kaldım ve akıl

sağlığının ne anlama geldiğini anlar anlamaz bu konuyu araştırdım.

Cecily'yi takip etmeye başladıktan kısa bir süre sonra, onun katatonik bir durumda, gözünü kırpmadan ve

çevresinden tamamen habersiz uzaya baktığı anları fark ettim. Barınaktaki arkadaşları ya da meslektaşları

onun adını söylüyordu ve o da onları duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Onu bu durumdan kurtarmak için parmaklarını şıklatmaları ve ellerini yüzünün önünde sallamaları birkaç

denemeyi gerektirecekti.

İlk başta bunun kötü bir tesadüf olduğunu düşündüm. Sonuçta, dissosiyasyon sorunu yaşayan birine tekrar

tanık olma şansım nedir?

Ama onu gölgelerin arasından izledikçe, kendimi onun hayatına daha da derinden soktum, onun kesinlikle

buna sahip olduğundan o kadar emin oldum ve en kötüsü de muhtemelen onun bundan haberi olmamasıydı.

Hafiftir, zar zor fark edilir ve ciddi vakaların aksine, dışarıdan müdahaleyle kurtarılabilir.

Yine de hayalet onun içinde kalıyor.

Teninin altında gizleniyor, kontrolü tamamen ele geçirebileceği zamanı bekliyor.

Kustuktan hemen sonra geri geldi.

Vücudu sertleşti ve artık başka bir kızla sevişirken sevgili piçine bakmıyor.

Onu bu gece buraya getirmeyi planlamamıştım. Her zamanki gibi onu dairesine kadar takip ediyordum. Yaptığı

her hareketi gölgelemek, karanlıkta gizlenmek ve hayaletin geri dönmesini beklemek bir alışkanlık haline geldi.

Bana nedenini sorma. Onun o kısmını neden çekip bıçağımı içine batırmak istediğime dair hiçbir fikrim bile

yok.

Veya o.

Şu anda hangisi olduğunu bilmiyorum.

Ancak ne kadar evine kadar takip etsem de o durumu yaşamıyor. Sadece arkadaşlarıyla birlikteyken ya da

yalnız otururken bu ortama giriyor.

Geceyi her zamanki gibi uzaktan izleyip ipuçları toplamayı planlamıştım ama sonra kulaklarına kulaklık taktı ve

bazı pislikler onu takip etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Bunu yapmaya yalnızca benim iznim var.

Beni görünce daha fazla saklanmanın bir anlamı yoktu ve son anda onu buraya getirmeye karar verdim.

Landon King'in düşündüğü gibi saygı duyulan bir aziz olmadığını anlaması gerekiyordu.

O da hepimiz gibi bir canavar (daha kötüsü olmasa da) ve bu kadar saygı duyulması gerekmiyor.

Ama manzara karşısında kusacağını ve dağılacağını düşünmemiştim.

Başka biri olsaydı onu tamamen görmezden gelir ve günüme devam ederdim. İnsanlara ilgim sıfır. Özellikle

planlarımın önüne geçebilecek ya da çıkmayabilecek şüpheli kişiler.

Ama bir şey beni durduruyor.

Uzuvlarındaki sertlik, yüzünün donuk hali. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar şişmiş.

Onu omzundan tutup ilk başta nazikçe sarsıyorum ama bu işe yaramayınca daha fazla güç kullanıyorum.

Hiç bir şey.

Bakışları Landon'ın izlemek isteyen herkese sunduğu erotik gösterisine takılıp kalıyor.

Orospu çocuğu.

Onu yanımda çekiyorum ama bir taşı hareket ettirsem daha iyi olur. Yerine dikilen ve hareket etmeyi reddeden

biri.

Bu yüzden onu fiziksel olarak arkamda sürüklüyorum. Ama ne yaparsam yapayım dikkati o sikiğe takılıp

kalıyor.

Masanın etrafında dönüyorum ve altındaki sahneyi karartıp sesleri susturan düğmeye basıyorum. Tablo tekrar

yerine kayıyor ama Cecily kendini kurtaramıyor.

Donuk bir yeşil renge dönüşen şişkin gözleri, kırmızı empresyonist tabloyu büyük bir dikkatle izliyor.

Sandalyenin üzerine düşüyorum ve kolunu çekerek kucağıma oturmasını sağlıyorum. Kasları çözülmüyor,

granit kadar sert kalıyor ve zar zor oturuyor. Elleri sanki onların bir uzantısıymış gibi uyluklarına yapışıktı.

Cecily, diye seslendim kararlı bir sesle.

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyor.

Son birkaç haftadır tanıdığım Cecily'nin işitme duyusu hassas. Bir çeşit misfoni. Çok fazla gürültüye

dayanamıyor ve uyuyabilmek için uyku tomurcuklarını kullanıyor.

Aynı zamanda ne zaman umurumda olmasa ve izlerimi saklama konusunda özensiz davransam orada

olduğumu da bu şekilde biliyor. Bisikletimin motorunun bir adımını ya da devrini duyuyor ve kulakları kahrolası

bir kedi ya da tavşan gibi seğiriyor.

Yani şu anda beni duymamış gibi değil.

Yapamıyor.

Yumruğumu sıktıktan sonra yavaşça esnetip kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

Sonra yanağına bir kez hafifçe vuruyorum. Çarpmanın etkisiyle soluk teni hemen kızardı ve ben ona güç bile

uygulamadım.

Hala yanıt yok.

Elim tenine, yanaklarına ve boynuna yayılan kızarıklığa uzanıyor. Sonra parmaklarımı gözlerinin altındaki minik

çillerin üzerinde kaydırarak okşadım. “Cecily, beni duyabiliyor musun?”

Cevap yok.

Çantasını karıştırıp şekersiz naneli sakız paketini alıyorum. Bölge dışı durumlarında bile sık sık bu konularda

sıkıntı yaşadığını gördüm. İki parçayı dudaklarına koyduğum anda onları yutuyor ve çiğniyor. Belki de sakızı

alışılmışın dışında bir kopuş haline getiren, tanıdık bir şeyi tanıma duygusudur. Ne de olsa robotik. Sanki

çabanın farkında değilmiş gibi.

"Cecily mi?"

Daha çok çiğniyorum ama tepki yok.

Votka bardağını alıp dudaklarına koydum. Belki biraz alkol onu bu durumdan kurtarır.

Bunu kafasına dökerdim ama bu onu şok ederdi ve şoklar, birini bir ayrışma döneminden çıkarmak için iyi

değildir.

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve sakızı yutuyor. Ağzı hareket etmiyor, içine bir damla alkolün bile

girmesine izin vermiyor. Bu yüzden açılmasını sağlamak için yanaklarına bastırıyorum. Dudakları hafifçe

aralandı ama yeterli değil.

Alkolden bir yudum alıyorum ve sonra bu açıklığı kullanarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve ağzına

döküyorum. Kucağımda titriyor, ben de aynısını tekrar yapıyorum; bu sefer dudaklarım onun dolgun, kadifemsi

dudaklarının üzerinde olması gerekenden daha uzun süre kaldı.

Alt dudağını ısırıp ağzıma alıyorum, yalıyorum ve onunla oynuyorum. Dilim içeri giriyor ve onunkine tutunuyor,

okşuyor, oynuyor.

Penisim seğiriyor ve kot pantolonumu zorluyor. Tadı, dilinin tadı, avucumda yavaş yavaş erimesi kanımı

kaynatıyor.

Siktir et onu.

En son başladığın işi bitir ve ona çiğnenmenin ne demek olduğunu göster.

İçimdeki canavar, dişlerini onun etine batırmak, ısısını parçalamak ve ona sahip çıkmak isteyerek, bağlarına

karşı kıvranıyor ve kıvranıyor.

Ama kendimi onun tepkisine, onu öpmeme nasıl izin verdiğine, dudaklarının benimkilerin altında nasıl

esnekleştiğine odaklanmaya zorluyorum.

Vücudundaki sertlik yavaş yavaş azalıyor. Kasları gevşeyerek yavaş ama emin adımlarla benimkilere uyum

sağlıyor.

Hatta kıçını aletime doğru oynatıyor, hassas etimi her tarafıma sürüyor. Ereksiyonum kotunun altındaki tenine

doğru büyüyor ve canavarımı bağlarında tutmaya yönelik tüm girişimler zayıflıyor.

Cecily adımlarını hızlandırdı, gözleri kapalıyken dili benimkilerle buluşuyordu. Dudaklarını parçalamama,

öpmeme, ısırmama, diline döktüğüm alkolü içmeme izin veriyor.

Küçük elleri göğsümde yukarı doğru kayıyor, kasları yokluyor, okşuyor, sanki ilk kez başka birine

dokunuyormuş gibi keşfediyor. Dilimin vuruşlarına uyum sağlayarak kıçını ereksiyonumda yukarı ve aşağı

kaydırarak düz bir şekilde düz bir şekilde üzerime çömeldi.

Masum da olsa cesur hareketleri beni öfkeli bir hayvana çevirmeye yetiyor.

Elimi gümüş rengi saçlarına sokup onu geri çekiyorum, ağzımı onunkinden ayırıyorum ve onu hizmetlerini

duraklatmaya zorluyorum.

"Sikilmeye hazır değilsen buna bir son ver."

Gözleri aniden açılıyor ve yeniden donuyor; ısırılmış, kırmızı dudakları aralanıyor.

Tekrar olmasın.

Saçlarını daha sıkı tutuyorum. “Oraya gitmeyin.”

"Nereye gitmek?" sanki kendi sesinden korkuyormuş gibi fısıldıyor.

Nereye giderse gitsin.

Ama az önce konuştuğu için durum şu anda pek de öyle görünmüyor. Bu onun sadece şokta olduğu ve dışarı

çıkmadığı anlamına geliyor.

“Ben… bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm.” Bakışlarını benden kaçırıyor, yere bakıyor ve burnunun kenarını

ovuşturuyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ama sesim boğuk çıkıyor. “Sık sık rüyamda beni öpmeyi ve kuru sevişmeyi mi

görüyorsun, Lisichka?”

"Yapmıyorum."

“Kekemeliğiniz ve hızlı yanıtınız sizin lehinize sonuçlanmıyor.”

Onu bırakmam için nafile bir çabayla göğsümü itti ama ben sadece saçını daha sıkı tuttum.

"Peki şimdi ne olacak?" biraz sıkıntıyla soruyor. Bu da en azından aklının yerinde olduğu anlamına geliyor.

"Şimdi ben sana sorular soruyorum, sen de cevaplıyorsun."

"Ben gerçek bir sandalyede otururken bunu yapamaz mıyız?"

"Kucağımın nesi var?"

"Senin... uh, biliyorsun."

"Bilmiyorum. Neden adını vermiyorsun?”

Ölümcül bir bakışla bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve kavgayı bırakıyor.

Cecily çileden çıkaracak kadar asi olabilir ama savaşlarını nasıl ve ne zaman seçeceğini biliyor. Yumruğumu

saçına dayamışken bunun kazanabileceği bir savaş olmadığını gayet iyi biliyor.

"Neden benimle ilgileniyorsun Jeremy?" Sesi sessizlikte teslimiyetle yankılanıyor.

"Öyle olduğumu sana düşündüren ne?"

"Beni takip ettiğin gerçeği."

"Sana göz kulak oluyordum."

"Neden?" Gözlerinin erimiş yeşili parlıyor. "Neden ben?"

“Çünkü dikkatimi çekme cüretinde bulundun.”

"Yakalamayı kaldırabilir miyim?"

“Bu tek kelime bile değil. Ve cevap hayır. Bana hiçbir şey yaptıramazsın Cecily. Bütün kararlarım içeriden alınır.

Eylemlerinizin ya da bunların yokluğunun hiçbir etkisi yok, bu yüzden beni uzaklaştırmak için aptalca ya da

çaresiz davranmayın. Bu sadece benim misilleme yapmama neden olacak ve sen de ikincil zarara

uğrayacaksın.

Yüzeyin altında yavaş bir ateş uğultu yapıyor ve sıcaklığı artıyor. “Yani yediğin her şeyi çıkarıp orada mı

kalmam gerekiyor? Ben bu değilim.”

“Umurumda değil. Daha önemli bir konuya geçelim, az önce ne olduğunu hatırlıyor musun?” Beni şaşırtacak

kadar kayıtsızca sordum.

Cecily'nin gözleri irileşiyor ve daha önce kustuğu yere takılıp, ardından Landon'ı baştan sona izlediği tabloya

dönüyor.

"Sen hastasın," dedi bana dudakları titreyerek.

"Size Landon'un gerçek doğasını gösterdiğim için mi?"

“Bana seksi gösterdiğin için.” Bir yutkunmayla boğazı şişiyor ve yeniden midesi bulanıyor gibi görünüyor. "Ona

bakmayı sevmiyorum."

"Bu yüzden mi kustun?"

Bir kez başını salladı. "Biliyorum. Ben bir erdemliyim. Ava ve Remi bunu bana her zaman söylüyorlar. Bana

hatırlatmana gerek yok."

"Karanlık yerlerde kovalanmayı seviyorsan, iffetli değilsin."

Vücudu donuyor ve o kırmızı renk yanaklarını yeniden kaplıyor. Yere dökülen kan gibi cildi büyüleyici bir hızla

parlıyor ve ısınıyor. Sonra burnunun kenarını okşuyor. "Bu konuyu açamaz mısın?"

"Neden? Bundan utanıyor musun?”

Tekrar kapatmadan önce dudakları aralanıyor ve yan tarafa bakıyor.

Hmm. İlginç.

Bundan utanıyor.

Cecily bu tuhaflıktan hoşlanmıyor. Muhtemelen bunu kendine itiraf etmesi uzun zaman aldı ve uygulamaya

kaydolmak ilk kez bu konuda harekete geçmeye çalıştı.

Muhtemelen o kadar da prens olmayan Landon'un onun tuhaflığını tatmin edebileceğini ve siyah atıyla gün

batımına doğru yola çıkacaklarını düşünmüştü.

"Hepiniz kendinizi Landon'un üzerine attığınızda o kadar da utanmıyordunuz."

"Lan farklı," diye fısıldıyor.

"Farklı." Sesim kafamın içinde dönen karanlık şeytanları yansıtıyor olmalı çünkü geniş bakışları bana doğru

dönüyor. "Nasıl farklı?"

"Sadece farklı." Dikkatli bir endişe ses tonunu kaplıyor. Onu yumuşatmaya ya da bir yalanı gizlemeye

çalışmadım.

"Onu az önce başka bir kızla sikişirken gördün ve hâlâ onun farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu biliyordum." Bir omuzunu kaldırıyor. “Onun ve karanlığı hakkında pek çok şey biliyorum. Tasfiye için

tercih ettiği yöntemleri, sanat ve ailesiyle olan çarpık ilişkisini biliyorum. Onu sevmiyorum çünkü onun

hakkında pembe yanılgılarım var. Onu farklı olduğu için seviyorum.”

Farklı.

Tekrar.

Saçını çekiştirip onu üzerimden atıyorum.

Tökezledi ama yere düşmeden önce kendini yakaladı.

"N-şimdi senin sorunun ne?" Beni yine aynı dikkatle izliyor. Olması gerektiği gibi.

Kafasını vurmama iki saniye kaldı ve bunu yapamayacağımı kendime hatırlatmam gerekiyor.

Tabii onun beynini görecek ruh halinde olmadığım sürece.

Sonuçta bu kötü bir fikir değil. Onun böyle düşünceler barındırmasına sebep olacak, işlevsiz zihninde neler

olup bittiğini görmeliyim.

Ona son bir bakış atıp ayağa kalktım. "Biz ayrılıyoruz."

Farklı mı istiyor?

Ona farklı olmanın gerçekte ne anlama geldiğini göstereceğim.

10

CECILY

Jeremy ortadan kayboldu.

Tam olarak değil. Sadece hayatımdan.

Beni kulübe götürüp doyumsuz bir açlıkla öpmesinin üzerinden iki hafta geçti. İki hafta oldu ve dudaklarım

hâlâ onun güçlü ellerini ve cezalandırıcı ağzını hatırlayarak karıncalanıyor.

O gece beni evime bıraktıktan sonra etrafımda görünmedi.

Artık takip etmek yok, artık istenmeyen görüş alanıma girip beni daireye kadar takip etmek yok.

Hiç bir şey.

İlk başta bunun her iki kampüste de yaşanan olaylardan, özellikle de Kafirler ve Yılanlar arasındaki rekabetten

kaynaklandığını düşündüm.

Sonuçta lider o ve bu tür olaylar onun aklında ön planda olurdu.

Ancak bu onu daha önce durdurmamıştı. Ne tür bir sikişme yaşanırsa yaşansın, Jeremy sürekli olarak benim

gölgeme dönüşmeyi ve günlerime ve gecelerime musallat olmayı başardı.

Özellikle gecelerim.

Kalemimi parmaklarımın arasında yuvarlayarak penceremden dışarıdaki kasvetli karanlığa bakıyorum.

Dikkatim çoktan dağıldı, rüzgar tarafından savruldu ve hayal kurmanın eşiğinde paramparça oldu. Kendimi

arkadaşlarımın deyimiyle 'inek' bölgeme ne kadar zorlarsam iteyim, en çok acı çeken akademisyenlerim oldu.

Dönen sandalyemde doğrulup yanaklarımı tokatlıyorum ve dikkatimi yeniden yapmam gereken projeye

veriyorum.

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimelerin anlaşılır bir kaosa dönüşmesi için beş dakika yeterli.

O güne ait görüntüler yeniden aklıma geliyor. Cezalandırıcı dudaklar, acımasız eller, affetmeyen gözler.

Bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm, ama belli ki konuyu dışarıda bıraktım ve beynimin olayı bir rüyaya

dönüştürme kapasitesine sahip olması normalden daha uzun sürdü.

Kabus değil. Bir rüya.

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde geziniyor ve geçici olarak onlara dokunuyor. Vücudumu bir elektrik

çarpması kesiyor ve genellikle sanki bir bisküvi kavanozundan çalarken yakalanmışım gibi elimi düşürüyorum.

Şimdi yapmıyorum.

Bu sefer gözlerimi kapatıyorum ve onun pişmanlık duymayan ve kontrolcü dudaklarını hayal ediyorum. Onun

tahrip etmesine, emmesine, yalamasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Sonunu getiremediğim çalıntı bir an oldu.

Bunu tekrar tekrar yaşadığım için kendimden nefret ediyorum. Büyük elinin belime dolandığını ve diğer elinin

yanağımı sıkıştırdığını hayal ettiğim için.

Ereksiyonunun hala sırtıma sürtünmesinin kendine özgü hissini hissettiğim için.

Ama en nefret ettiğim şey neden gittiğini ve bir daha geri dönmediğini merak etmek.

Onu geri istediğimden değil.

Bana göz kulak olmadığı ilk birkaç gün rahatlamıştım.

Jeremy tehlikeli bir adam, en kötü gizem ve çarpık ahlaka ve acımasız bir kişiliğe sahip bir şeytan. Kesinlikle

kaynaşmak isteyeceğim biri değil bu yüzden evet, sapkın sapkınlığını atlattığı için mutluydum.

Ancak bu rahatlama çok geçmeden daha kötü bir şeye dönüştü.

Rahatsız edici merak.

Beni öptüğünde, boğazıma votka döktüğünde ve üzerimden içtiğinde olanları tekrar tekrar yaşıyorum.

Aniden ayrılacağımızı duyurmadan önce kızgın görünüyordu. Hayır, kızgın değilim. Muhtemelen sinirlendin mi?

Hiç değişmeyen kızgın ifadesini göz önüne alırsak gerçekten emin olamıyorum, bu yüzden doğuştan mı yoksa

benim yaptığım bir şey yüzünden mi böyle göründüğüne dair hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi açıyorum, yavaşça inliyorum, sonra telefonumu çıkarıp Instagram'ı açıyorum. Derimin altına

girmesine izin verdiğimin farkındayım ama elimde değil.

Jeremy'nin bir hesabı var ama nadiren paylaşım yapıyor ve fotoğraflarının çoğu bulanık ve anlaşılmaz. Siyahbeyaz ve gizemli bir yığın.

Bir gün önce tüm gönderilerine iki kez göz attım. Bu üçüncü kez.

Ne? Düşmanı tanımam lazım.

Seni gerçekten yalnız bıraktıysa gerçekten düşman mı oluyor?

Bu sesi görmezden gelip en baştan başlıyorum.

Jeremyvolkov. Hesabının adı budur. Biyografisi veya başka bir şeyi yok.

Profil resmi, bisikletinde deri ceket giymiş halde çekilmiş siyah beyaz bir yandan fotoğrafıdır. Bu açıdan

bakıldığında, saçları rüzgardan uçuşuyor, kare çenesi birini ikiye bölmeye hazır görünüyor.

Fotoğrafların çoğunda bisiklet üzerinde, genellikle kendi bisikletinin üzerinde yarı çıplak olan Nikolai veya diğer

adamlarla birlikte görülüyor. Aile resimleri yok. Annika'yla bile değil.

Ancak o dini paylaşımlarda bulunuyor ve bunlardan bazıları Jeremy'yi de içeriyor. Genellikle onu arka planda

yakaladığı için hepsine isteksiz bir şekilde katılıyor.

En sevdiğim fotoğrafı birkaç hafta önce paylaştığı fotoğraftı. Onun gençliğinden kalma, belki yaklaşık dört

yaşında, Jeremy ise on yaşından büyük değil. Gözyaşlarını silerken o da gülüyordu. Onun yazısı daha da iç

açıcıydı.

Gelmiş geçmiş en iyi erkek kardeşe sahip miyim? Evet, evet kesinlikle inanıyorum. Sunucum olduğun için

teşekkürler Jer *mor kalpler*

Ama Annika'nın bile tam bir aile fotoğrafı yok. Aile fotoğrafına en yakın fotoğraf, Jeremy'nin arkasında durduğu

annesine sarılışıdır.

Altyazısını şöyle yazdı: En sevdiğim insanlar.

Babalarından hiçbir iz yok ve sanırım mafyadaki liderlik konumu göz önüne alındığında bu mantıklı.

Jeremy'nin profilinde gereğinden fazla gezindikten sonra inleyerek ana ekrana tıkladım.

Ben ne halt ediyorum?

Görünen ilk gönderi Landon'un bir heykeli ağzından öptüğü görülüyor.

Landon-King: Agalmatofilinin ne demek olduğunu biliyorsan, benim olur musun?

Lan'in gençliğimizden beri oldukça cinselleştirilmiş bir insan olduğunu biliyorum. İkizi Bran'den farklı olarak

tuhaf cinsel maceralar yaşadı.

Remi ile aynı seviyede ama aslında değil. Remington gerçekten etek peşinde koşmayı seviyor, tam bir playboy.

Lan sadece tuhaf deneyimleri, toplum tarafından hoş karşılanmayan şeyleri, çoğu insanın denemekten

korktuğu tuhaflıkları istiyor.

Sanki daha da ileri gitmek için kendine meydan okuyormuş gibi.

Ta ki ulaşamayacağı noktaya gelene kadar.

Bazen düpedüz parafili oluyor. Atipik bireylere, durumlara, nesnelere ve davranışlara karşı cinsel sapma ve

çekim.

Çoğu seri katilin sahip olduğu tip.

Bu tür paylaşımların eskiden kalbimi sızlatması komikti ama şimdi sadece gülümsüyorum ve onun resmini

beğeniyorum. Sanırım bu onu daha iyi anlayacak kadar duygusal açıdan olgun olduğum anlamına geliyor.

Onun sapkınlık nesnesi olmaya gönüllü olan kızlardan ve oğlanlardan gelen binlerce susamış yoruma bile

aldırış etmiyorum.

Eğer gerçekten sapkınlıklarına göre hareket etseydi muhtemelen aynı hissetmezlerdi. Çoğul. Beni bir odaya

bağlayıp rastgele yabancıların izlemesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

Her zaman cinsel açıdan uyumlu olduğumuzu düşünmüştüm ama belki de bu sadece boş bir umuttu.

Ortak olduğumuz arkadaşların yorumlarını okumak için sayfayı kaydırıyorum.

lord-remington-astor: Fotoğraf gerçekten sizin tarafınızdan çekildi. Bana teşekkür etmenize gerek yok

hanımlar.

eli-king: Dilin yok mu?

ariella-jailbait-nash: *kalp gözleri*

the-ava-nash: Burada ne işin var Ari? Henüz 16 yaşındasın. 18+ alanından çık!

ariella-jailbait-nash: Hayır.

annika-volkov: Çok güzel.

glyndon-king: Heykel *kalp gözlü*

brandon-king: Zavallı heykel.

Altlarına yorum yapıyorum.

cecily-knight: *kalp emojisi*

Biraz daha kaydırmak üzereyim ama dairedeki bir kargaşa dikkatimi çekiyor.

Zaten ders çalışmadığım için sandalyemden kalkıyorum, biraz esneme hareketleri yapıyorum ve ardından

kabarık pijamalarımı düzeltiyorum.

Kesinlikle kendim alacağım bir şey değil. Gerçi ben rahat ve rahat olan her şeyden yanayım. Bu Ava'dan bir

hediyeydi ve onları giyiyorum çünkü gömleğin üzerinde Nerd? yazısı var. Entelektüel olarak üstün olmayı tercih

ederim.

Kapımı açar açmaz bitmek bilmeyen gürültü ve gevezeliklerle çarpıldım.

Remi'nin sırf sıkıldığı ve muhtemelen bu gece için bir sevişme planı olmadığı için mekanımızı istila etmeye

karar vermesi şaşırtıcı değil. Her zamanki gibi Creighton ve Bran da onunla birlikte.

Elinde bira şişeleriyle oturma odamıza giriyor ve tekmelemeye, itmeye ve mobilyalarımızı yeniden

düzenlemeye başlıyor.

"Şunu yapmayı kes!" Ava ona doğru koşar ve zahmetsizce kaosuna son vermeye çalışır. “Burası bizim

alanımız!”

"Lord hazretlerinin yaratıcı fikirleri konusunda sizi dinlemiyorum." Creighton'a kendisine yardım etmesini söyler

ve bunu tek kelime etmeden yapar.

Annika'nın mor fincanından ve ışıltılı samanından höpürdeterek bir oyuncak bebek gibi oturduğu kanepeye

ulaştığında, bakışlarını ona sabitliyor.

Bu onun ayağa kalkıp Ava'nın yanına gitmesi için yeterli.

Her zamanki gibi yoluna devam eden Remi sırıtıyor, bir şişe bira açıyor ve bir şişeyi Bran'a veriyor. "Şerefe

arkadaşlar!"

Bran, kendisininkiyle Remi'nin şişesini tıklıyor ve bağdaş kurup yere oturuyor. Lan'in tek yumurta ikizi olmasına

rağmen benzerlikler burada bitiyor. Bran daha sessiz, daha hoş, daha nazik ve kesinlikle her zaman belaya

bulaşmıyor. Biraz bana benziyor ama sanırım hepimizin bildiğinden daha derinlere koşuyor.

Remi onu yanında sürüklediği için bizimle takılıyor.

Remi her zaman onu ve Creigh'i çabalarına katılmaya rahatsız ediyor; kısmen sinir bozucu olduğu için, kısmen

de onları dışarı atmayacağımızı bildiği için.

"Ev öyle sessiz ki," diye düşünüyor dik kafalı, bakışlarını evin üzerinde gezdirirken.

"Buradayım, sik." Ava ona ters ters bakıyor ama yine de bir şişe bira kapıyor.

"Sen değil köylü." Havayı kokluyor. “Diğer çılgın pumanın kokusunu alabiliyorum, o yüzden buralarda olmalı.

Tabii kitaplarından birinde gerçekten ölmediyse ve hayaleti bize musallat olmaya çalışıyorsa.”

“Unutmayacağım tek kişi sensin, Remi.” Odamdan çıkıp onlara katılıyorum.

Diğerleri de bana başlarını salladılar, ben de ona karşılık verdim. Ancak Ava bana yandan sarılıyor. "Rems

dairemizi istila etti ve güzel dekorasyonlarımızı mahvetti."

Pis bir kahkaha attı. "Benim dahiyane planlarım önünde hiç şansın yok."

"Daha çok aptalca," diye mırıldandım.

"Kıskanma, Ces."

"Tam olarak neyden?"

"Örneğin benim gösterişli görünüşüm." Çenesinde bir L harfi oluşturuyor ve ne kadar düz olduğunu göstermek

için burnuna dokunuyor. "Diz çöküp bana ustam dersen sana karizma dersleri vermeye hazırım."

"Rüyalarında."

"Rüyalarımda sen iffetli bir inek değilsin."

“Peki, kıskanan kim?”

"Var olmayan seks hayatından." Esniyormuş gibi yapıyor. “Bu horoz kelimesini söylemeye başladığında beni

uyandır. Kusura bakma, penisi kastettim.”

"Seni küçük..." Ava'nın bedeninin benimkine karşı titreştiğini hissettiğimde durakladım. "Gülüyor musun?"

"Hayır, yemin ederim." Kahkahasını saklamak konusunda berbat bir iş çıkarıyor. "Bitirdim."

Remi, "Cecy'nin bu ömrü boyunca asla söylemeyeceği bir şey" dedi.

Ava homurdanıyor ve kahkaha atıyor.

Ona, "Seni öldüreceğim," diyorum, sonra da Ava'ya dik dik bakıyorum. "Ve az önce kanka ayrıcalıklarını

kaybettin."

"Hayır Cecy." Bana daha sıkı sarılıyor. “Beni bırakma. Ve kapa çeneni Rems, gerçekten. Onu yalnız bırakın. Bir

erkek fahişeye ihtiyacımız olduğu gibi saflarımızda da bir erdemliye ihtiyacımız var, yani sana.”

Remi gülüyor. "Şaka sana çünkü bu bir iltifat!"

"Bunun kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlaması gerekiyordu?" Ava'ya poker yüzümü takarak soruyorum.

Sadece sırıtıyor ve bana tekrar sarılıyor. “Bekar olarak ölebilirsin ve biz seni hâlâ seveceğiz.”

Gözlerimi devirerek onu ittim ve kamışıyla oynarken Creighton'ı pek de kurnazca izlemeyen Anni'ye doğru

yöneldim.

Yanına oturduğumda gülümsüyor ve bana atıştırmalıklar ikram ediyor.

Remi, Ava'yı ateş altına almayı seçiyor, belli ki benim sözde iffetliliğimle ilgili eski prova edilmiş konudan

sıkılmış.

İlkel oyunu seviyorsan, erdemli biri değilsin.

Jeremy'nin sesini uzaklaştırmak için yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Enerjimi Lan'le yeniden başlamaya

odaklamam gerekirken neden onu düşünmeye devam ediyorum?

Gerçekten istediğim bu mu?

"Burada sizlerle olmayı özledim çocuklar." Anni içini çekiyor.

Sağ. Çoğu zaman onun emri üzerine ağabeyinin malikanesinde kalmak zorunda kalıyordu ve bu konuda

yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ona hayır diyemez misin?" Ben yutarım. "Jeremy'yi kastediyorum."

"Jer'e hayır mı diyeceksin?" Garip bir şekilde gülüyor. "Onu gördün mü?"

Sahibim.

Sayısız kere.

Ve bundan nefret ediyorum.

Çünkü o yokken bile kendimi karanlıkta, ağaçların arkasında onun gölgesini ararken buluyorum.

Her yer.

"Özgürlüğümün bir kısmını geri aldım, yani umut verici bir şey!" O gülümser.

“O… her zaman böyle mi kontrol ediyordu?” Kazmamam gereken bir yeri kazdığımı fark ediyorum ama elimde

değil.

Belki onu şeytan olarak resmetmeye devam edersem, onu atlatacak iradeyi bulabilirim.

Anni pipeti bırakıyor ve yukarı bakıyor. “Hayatta olduğum sürece mi? Benden altı yaş büyük, bu yüzden

doğduğumdan beri sanki cehennemden gelen bir korumam varmış gibi hissediyorum. Hayır, koruyucu bir

melek.”

“Bunlar tamamen farklı.”

“Özgürlüğüme el koymasından nefret ediyorum ama bunu benim güvenliğimi düşündüğü için yaptığını

biliyorum. Biz… zalim bir dünyada doğduk ve Jeremy bu dünyada benden daha fazla acı çekti, bu yüzden

sanırım güvenliği çok ciddiye alıyor ve onu bir kardeş gibi seviyorum. Bazen onu babamın varisi olarak

sevmiyorum.”

Burnumun kenarını ovuşturuyorum.

Elbette.

Jeremy'nin bir gün mafya lideri olması gerekiyor. İstese de kaçamayacağı kaderi budur. Katıldığı tüm şiddet

göz önüne alındığında, katılmadığından şüpheleniyorum.

Bu onu unutmam için yeterli olmalı.

Devam et.

Vücudum onun dokunuşunu silmeyi reddetse bile.

Bir şişe bira alıp yarısını içiyorum.

"AMAN TANRIM." Ava, Remi'yi yalnız bırakıp yüzümün kenarını siliyor. "Neden içiyorsun?"

“En son kontrol ettiğimde bunu yapabilen tek kişi sen değilsin.”

"Sen hafif sıkletsin, hatırladın mı?"

"Beni yalnız bırakın." Onu sanki bir sinekmiş gibi savurdum.

"Evet onu rahat bırak. Sarhoş Ces, ayık Ces'e göre çok daha az gergin ve biz o güzel kaltağı seviyoruz." Remi

şişesini benimkine tokuşturuyor. "Ateşkesin şerefine!"

Şişenin diğer yarısını tek seferde içiyorum ve yanık yüzünden ürküyorum. Haklılar. Genelde bunu yapmam ama

burada onlarla güvendeyim. Eğer bir şekilde bayılırsam Ava beni içeri sokacaktır.

O kara geceyi tekrarlamamak için içkiden kaçınırken, güvendiğim insanlarla olması da umurumda değil.

Kaslarımın gevşemesi için tam olarak üç bira gerekiyor ve aptal gibi sırıtmaya başlıyorum.

Gerçek şu ki Remi aslında bir palyaço ve komik biri. Ayık olduğumda ona çok daha sert davranıyorum çünkü

bana sürekli lakap takıyor.

Karaoke söylemeye başlıyoruz ve ben Ava ve Anni'ye sarılırken müziğe eşlik etmek için ayağa kalkıyorum ama

oda hemen sallanmaya başlıyor. Ya da biliyorum.

Ava beni kolumdan yakaladı ve birayı elimden kaptı. "Size artık içki yok hanımefendi."

"Hayır, bırak beni."

"Evet, bırak onu." Remi solumda şeytan gibi görünüyor. "Sarhoş Cecy eğlencelidir Cecy!"

Ona gözlerimi kısıyorum. "Ben erdemli biri değilim."

O sırıtır. "Bir sonraki seks partimde olmak ister misin?"

“Hmph. Ben bundan çok daha iyi bir şeyin içindeyim.” Kulağına çekiyorum. "Neyi bilmek ister misin?"

“Kahretsin evet. Ben tamamen tuhaflıklardan yanayım.

"Unut gitsin." Omuzlarım çöktü. "Yeniden deneyemeyecek kadar korkağım."

"Kendini korkaklıktan kurtarabilirsin." Kaşlarını oynatıyor. "Yardım edebilirim."

Onu suratından yakalayıp, öğretmeden önce onu dikkatle izliyorum. "Doğru olanı değil."

“Hey, asıl mesele ne? Her zaman doğru olan benim. Doğum belgemde aristokrat unvanının hemen yanında

yazıyor.”

Ona el salladım ve tökezledim, sonra düşen bir yastığa çarptım. Creighton hafifçe kaşlarını çatarak beni

yakaladı. "İyisin?"

Kolunu okşadım, başımı salladım ve kulağını çekip "Mükemmel" diye fısıldadım.

Sadece kaşını kaldırıyor, sanki benim saçmalığımmış gibi konuşuyor ama onu itmiyor.

"Seni seviyorum Creigh."

"Teşekkürler?"

"Anni konusunda yardım etmemi ister misin?"

"Eğer onu uzak tutmak için yardım etmeyi kastediyorsan, elbette."

"Ah, lütfen." Homurdandım ve onu ittim. "Yalancı. Yalancı. Merhaba Ava! Buralarda votka var mı?”

"Hiçbirimiz bunu içmiyoruz. Ne oluyor? Ava beni Creigh'in elinden kapıp odama sürükledi ve sanki bir patates

çuvalıymışım gibi yatağa fırlattı. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Ayağa kalkıyorum, sallanıyorum ve homurdanarak tekrar yere düşüyorum. "Markete gidip biraz votka

alacağım."

“Lanet gibisin. Yürüyemiyorsun bile." Yanıma oturuyor ve ateşimi kontrol ediyor. "İyi misin?"

“Neden olmayayım?”

"Çünkü sen Remi'yi isteyerek içmiyor ya da eğlendirmiyorsun ve kesinlikle daha önce votkayı hiç denemedin."

"Yaptım." Sırıtıyorum, sesim alçalıyor. "Seksiydi."

"Ha?"

"Şşşt," diye mırıldandım. "İzliyor olabilir. O aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde.”

"Neden fısıldıyoruz?" Benim tonuma uyuyor. "Ve o kim?"

Boğuk bir sesle, "Şeytan," diyorum, sonra nefesim kesiliyor. "Ortadan kayboldu ve bundan nefret ediyorum."

"Bunun Lan'la mı alakası var?" Kaşlarını çattı. “Bu gerçekten kötü bir haber, Cecy. Artık onu aştığını

sanıyordum.

"Eli bitti mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Bu evde Adı Anılmayacak Kişi'den bahsetmiyoruz."

Uzun bir nefes alıp uzanıyorum. “Keşke Lan ile ilgili olsaydı. Bildiğin şeytan daha iyi, değil mi?”

"Bugün ne tür bir uyuşturucuyu soludun?"

"Şeytani?"

"Yemin ederim, sen benim ölümüm olacaksın." Bana su içiriyor, sonra beni yatağa yatırıyor ve hatta benim

sarhoş olup aklını kaçırdığında ona yaptığım gibi alnımdan öpüyor.

Ava ve ben sadece birbirimizin yanında savunmasız olmamıza izin veriyoruz.

Çünkü en iyi arkadaşlar bunun içindir.

Uyuduğumu düşünene kadar yanımda kalıyor.

O gider gitmez gözlerimi açıyorum ve tavanı kaplayan mangalara bakıyorum.

Birkaç dakika sonra telefonumu çıkardım.

Sabah bundan çok pişman olacağım ama ayılana kadar beklersem korkak olmayı asla bırakamayacağım ve

asla istediğimi yapamayacağım.

Risk almak.

Konfor alanımın dışına çıkmak için.

O özgürlük duygusunu yeniden istiyorum. Aynı anda hem yanlış hem de haklı olmaktan taşmam gerekiyor.

Lan'in profiline tıkladıktan sonra duraklıyorum ve DM yazıyorum.

Kovalanmak ve pusuya düşürülmek istiyorum. Karanlıkta. Beni nerede kullanabileceğini kimse bilmiyor.

Okudu. Ancak hiçbir nokta görünmüyor.

Saatlerce ekranıma bakıyorum ama cevap gelmiyor.

Bu yüzden telefonumu çeviriyorum ve yüzüme düştüğünde inliyorum.

Bu yüzden gözyaşları akıyor; çünkü darbe acı veriyor.

Bunun nedeni başka bir şey değil.

Gözlerimi kollarımla saklıyorum ve bu sefer kendimi uykuya dalmaya zorluyorum.

Koyu renk gözlerin her hareketimi takip ettiğini, her adımımı izlediğini ve her nefesi saydığını hayal ediyorum.

Şiddetli ve acımasızlar ve onların önünde hiç şansım yok.

Yarı rüya, yarı gerçek çünkü yatakta yattığımı ve gözlerimde yaşlarla sarhoş olduğumu biliyorum.

Ama hâlâ onu hissediyorum.

Köşeden beni damarlarımdaki ısıyı yükseltecek kadar gerilimle izlerken, odayı uhrevi varlığıyla dolduruyor.

Battaniyeyi tekmeliyorum ve yumuşak tenime sürtündüğünde inliyorum. Elimi şortumun, külotumun altına

kaydırıyorum, sonra şişmiş kıvrımlarımı düzeltiyorum.

İçimden yumuşak inlemeler çıkıyor ve onları susturmak için yüzümü yastığa saklıyorum. Gözlerini üzerimde

hissettikçe klitorisimle daha çok dalga geçiyorum ve içimdeki hazzın arttığını daha güçlü hissediyorum.

Yaklaştığımda yatakta kıvranıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, dışarıdan kimsenin duyamamasına

şaşırıyorum.

Odayı alçak bir ses dolduruyor ve donup kalıyorum, yavaşça gözlerimi açıyorum.

Gri olanlarla çatışırlar. Şeytanın gözleri.

Her hareketimi köşeden izleyen kişi.

“Kendine bu kadar nazikçe dokunduğunda kovalanmaktan hoşlanmana şaşmamalı. Sana bunun nasıl doğru

yapıldığını göstermeme ne dersin Lisichka?”

CECILY

Kendi nefesimi duyamayana kadar kulaklarım çınlıyor.

Bir an boşlukta asılı kaldım, sayamayacağım kadar çok kabusta ortaya çıkan bu yoğun gri gözler dışında hiçbir

şeye konsantre olamadım.

Ve rüyalar.

Remi'yi görse iffetli biri yapacak bir sürü pis rüya.

Jeremy emin adımlarla bana doğru yaklaşıyor. Beni takip ettiği zamankiyle aynı görünüyor.

Deri bir ceket, siyah kot pantolon ve öyle derin bir bakış ki, insana işlemediği suçları itiraf ettirebilirdi.

Keskin özellikleri ışık eksikliği nedeniyle gölgeleniyor ve bu da onu doğal ortamında bir orakçı, bir şeytan gibi

gösteriyor.

Bütün cezalandırıcı dikkati bana yoğunlaşan bir şeytan.

Bir fermuar hissi titreyen uzuvlarımı kesiyor, o ormanda koştuğum ve onun beni yakaladığı zamanki hissi

yansıtıyor.

Beni yere düşürdü.

Beni perişan etti.

Çığlık atmamı sağladı.

Elim kıvrımlarımın üzerinde duruyor ve yemin ederim ki iç çamaşırımın ve şortumun ince kumaşı arasından

bunu görebiliyor çünkü dikkati onlara kayıyor.

Muhtemelen parmaklarımın nasıl titrediğini, ne yaptığımı ele verdiğini görüyordur.

Üzerime benzin dökülseydi muhtemelen sadece onun bakışından alev alırdım. Veya parlama. Ya da arada bir

şey.

Bana bakışında mistik bir nitelik var. Ağrıyan iç organlarıma hücum ediyor ve çoktan ölmüş olduğunu

düşündüğüm parçalarımı söküp atıyor.

Kollarını kavuşturmuş halde yatağımın yanında duruyor ve başparmağı kontrollü bir ritimle ceketini okşuyor.

Geri. İleri.

İleri geri.

"Bu bir rüya mı?" Yavaş ve kesinlikle sarhoş bir sesle soruyorum.

"Bilmiyorum. Öyle olduğunu düşünüyor musun?" Alçak tınısı odada yankılanıyor ve kulaklarımı tırmalıyor.

Çevremize, Remi'nin deyimiyle 'inek' odama odaklanıyorum; duvarları ve tavanı kitaplar ve manga posterleriyle

kaplanıyor.

Dışarıdan sohbetler, kahkahalar ve karaoke şarkıları bana ulaşıyor ve yarı partinin hâlâ devam ettiğini fark

ediyorum.

Ya da bu aslında bir rüyadır ve onu ben çağırdım.

"Sen... Neden buradasın?" Elimi şortumun altından çekmeye başladım ama o başını salladı.

“Tekrar saklan, ben de gideceğim.”

Avucumu kıvrımlarıma bastırarak yutkunuyorum. Uyku şortumun lastiğine uzanırken Jeremy'nin ifadesi

onaylasa da beğenmese de değişmiyor.

Serbest elim onun elini tutuyor, tırnaklarım onun arkasındaki damarlara batıyor.

Kolay bir otoriterlikle, "Bırak gitsin," diye emrediyor. Kulaklarımın sınırlarını aşan ve onun yerine kanıma akan

türden.

Parmaklarım titriyor ve başımı sallama sırası bende. Tembelim ve zar zor doğru düzgün düşünebiliyorum ama

o korkunç görüntüleri hâlâ hatırlayabiliyorum.

Bunlar…kontrol kaybı resimleri.

Ama sonra Jeremy, kaba tavrı ve klasik olmayan yakışıklı yüzüyle dikkat çekiyor.

Sahibininki kadar acımasız, vahşi bir güzellik.

"Söyledim. İzin vermek. Gitmek." Sözlerinin ardındaki yumruk, büzüşen göğsüme çarpıyor.

Parmaklarım yavaşça uzaklaşıyor. Şortumu indirdiğinde tamamen özgür değiller.

Hareket o kadar ani ve şiddetli ki nefesim kesiliyor ya da öyle yaptığımı sanıyorum ama aslında öyle değil

çünkü tepkilerim gecikiyor.

Şortumu bir kenara attı ve parmaklarını iç çamaşırımın beline geçirdi.

Tekrar elini tutmaya gidiyorum ama bu sefer tek bir bakış bile duraklamam için yeterli.

"Bana itaatsizlik etme alışkanlığını, ani tepkin olarak bırakman gerekiyor." İç çamaşırlarını çıkarıp hafifçe yırtıp

şorta doğru fırlatıyor. "Eğer seni çıplak istersem, seni çıplak isterim."

Nabzım hızla atıyor ve içimde dolaşan kırılganlık ve heyecan karışımına engel olamıyorum.

Korku ve beklentiden.

Belirsizlik ve çözüm.

Hiçbir zaman Jeremy'nin yanında olduğum kadar çelişkiye düşmemiştim.

Sanki varlığından haberdar olmadığım bir parçamın kilidini açabiliyormuş gibi. Ya da yaptım ama yine de

güneşin altında onu zincire vurmak için her şeyi denedim.

Sert bakışları açıkça izliyor, inceliyor ve elimle zar zor kapatabildiğim en mahrem yerimin üzerinden kayıyor.

Sonra dikkatini yüzüme kaydırdı. "Devam et. Kendine nasıl dokunduğunu göster bana. Küçük amcığın azgın

olduğunda ve buna daha fazla dayanamayacak durumda olduğunda bana ne yapacağını göster."

Onun bu kaba sözleri karşısında yanaklarım ısındı. Hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ve bunun

yeniliği beni titretiyor.

Tekrar, "Kendinle oyna," diye emrediyor. "Eğer bunu senin için yapmamı istemiyorsan?"

Başımı her şeyden çok alışkanlıktan dolayı salladım ve parmaklarımı yavaşça sırılsıklam kıvrımlarım üzerinde

gezdirdim. Rüyama girdiğinden beri parmaklarım daha da ıslandı, damladı ve parmaklarımı pisletti.

Yavaş zevk yüzeyin altında uğuldamaya başlıyor ve başımı çevirerek yüzümü yastığa saklıyorum.

"Gözler üzerimde." Sesi beni tekrar eski pozisyonuma getirdi ve gözlerimin anında ona kaymasından nefret

ettim. Birkaç saniye içinde onların içinde nasıl kayboluyorum.

"Parmağını içine sok," diyor bana. "İzin ver de kendini becermeni izleyeyim."

"Ben...ben bunu yapmıyorum."

Orgazma ulaşmanın tek yolu klitoris oyunu.

"Sormadım." Elimi yakalayıp yüzüne götürüyor.

Sanırım patlayacağım.

Jeremy parmaklarımı ağzına kaydırdı. Amımla oynayan ve benim uyarılmamla ıslanmış olan aynı parmaklar

dudaklarının arasında.

Dili onların arasında dönüp duruyor, yalıyor, emiyor, onları ıslatıyor. Sonra fark etmeden orta ve yüzük

parmaklarımı amımın içine soktu.

Büyük eli benimkini kavrarken ve parmaklarımı içime girip çıkarken tek yapabildiğim sessiz bir çığlık oldu.

Bu, kendimi ilk kez parmakladığım an ve bu bana yabancı ve ritmik geliyor ama yine de duyusal açıdan zevkli.

Yüzümü tekrar yastığa saklamaya başladım ama onun tek bir sert bakışı bu fikirden vazgeçmeme neden oldu.

"Kendini parmaklamayan biri için sırılsıklamsın." İtme. "Senin amın elimi ıslatıyor." İtme. “Çok dağınık, Lisichka.”

Bütün vücudum titriyor, sözleri dokunuşunun yoğunluğunu artırıyor. Çünkü hayır, bu keskin zevki uyandıran

parmaklarım değil. Hepsi o.

Ve pis ağzı, kontrolcü dokunuşu ve büyüleyici varlığı.

"Sanırım senin sırılsıklam amın beni tadına bakmaya davet ediyor."

Yatağın yanında diz çöküp bacaklarımı araladığında, gecikmiş endişemin devreye girmesini hâlâ bekliyorum.

Nefesim kesiliyor ama onunla kavga etmiyorum.

Yapamam.

İstemiyorum.

Jeremy parmağını ağzına götürüyor. “Şşş. Tabii arkadaşlarınızın sizi akşam yemeğinde yerken görmesini

istemiyorsanız.”

Elimi amımdan çekti ve içeri dalarken kalçalarımın her birini güçlü avuçlarıyla yakaladı.

Deliğimden klitorisime kadar yaladığında sırtım yataktan yukarı doğru kıvrıldı.

Eylemin yoğunluğu içimde atıyor ve dalgalanıyor ve geçici de olsa kaçmaya çalışıyorum.

Bundan sonra yapacağı şeye hazır değilim.

Jeremy beni fiziksel olarak yukarı doğru çekiyor, böylece sırtım bükülüyor ve o beni yerken yarı yarıya havada

asılı kalıyorum.

Pozisyon en iyi ihtimalle tuhaftı ve biraz denge sağlamak için avuçlarımı yatak başlığına ve duvara vuruyorum.

Ama tüm bunların ardındaki amacının bu olduğunu düşünüyorum. Hareket etmemi istemiyor, durmamı ya da

müdahale etmeye çalışmamı istemiyor.

Bu sayede tamamen onun istediği şeyi yapabilirim.

Sarhoş olduğumda kavga edip onu uzaklaştırabileceğimden değil.

Lanet olsun, bunu ayıkken bile yapamam.

Ancak yapabileceğim şey, her hazzı, her yalamayı, ısırmayı ve kontrollü komut gösterisini hissetmek.

Jeremy dilini deliğimin içine sokuyor ve acımasız vuruşlarla beni dillendiriyor. Bununla klitorisimi ısırıp

kemirmek ve kıvrımlarımla dalga geçmek arasında gidip geliyor.

Hızın ve aksiyonun değişmesi beni çılgına çeviriyor. Bu zihniyete ayak uydurmak mümkün değil, bu zihniyette

kalmak mümkün değil.

Zevk o kadar yoğun ki, onun ötesini göremiyorum. Kalçalarım istemsizce kasılıyor, beni içten dışa

patlatacağından emin olduğum salınımı kovalıyorum.

Jeremy daha sert, daha hızlı ve daha güçlü gidiyor.

Ve ben bittim.

İnlerken neredeyse kalbim duracak, sonra elimle ağzımı kapatacağım. Birisi bu sahneye girip beni sanki ele

geçirilmiş gibi yendiğimi görseydi utançtan ölürdüm.

Orgazm beni nefes nefese bırakacak bir güçle sallanıyor, uyarılmamın kokusunu solumaya zorlanırken sesler

etrafımda yankılanıyor.

Ve o.

Bana bu zevki veren, daha doğrusu tekmeleyerek ve çığlık atarak onu benden çekip alan adam.

Vücudumun yatağa düşmesine izin verdi ve ben orgazmın yan etkilerinden dolayı titriyorum.

Nasıl bu kadar ezici hissettiriyor? Nasıl oluyor da bedenimi hissedemiyorum ama aynı zamanda onu çok fazla

hissediyorum?

"Tadının yeni favori yemeğim gibi olacağını biliyordum." Dilini dışarı çıkarıp dudaklarındaki parlak ıslaklığı

yalıyor.

Sanırım görüş alanından yalnız geleceğim.

“Ne kadar hassas ve duyarlı olduğun hakkında bir fikrin var mı? Minik inlemelerin ve boğuk inlemelerin,

aletimin dilimin yerini almak istemesine neden oldu.” Parmakları kot pantolonunun düğmelerine tutunuyor,

sanki benim üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak biliyormuş ve bunu derinleştiriyormuş gibi yavaş yavaş,

telaşsız bir şekilde onları teker teker çözüyor.

Benimle istediği kadar oynuyor.

Şaftını serbest bıraktığında başımı sallayarak hafifçe geriye doğru çekildim. Hem uzunluk hem de çevre

açısından büyük ve o kadar sert ki fiziksel olarak geri çekiliyorum.

“Sen… o şeyi içime koymuyorsun.”

"Oh, yapacağım. Peki ya? Cidden? Kafanın içindeki horoz buna mı diyorsun?” Üzerime oturuyor ve şaftını

şiddetli bir hareketle yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Eğer kendine bu kadar kaba davranırsa beni anında çözer.

"Lütfen yapma." Gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Şşşt." Eğilip dilini göz kapağıma bastırıyor, gözyaşlarım kaçmadan önce yalıyor ve tenime doğru fısıldıyor:

"Henüz başlamamışken ağlama."

Ciğerlerimden bir hıçkırık kaçıyor ve titreyen iki elimi göğsüne koyuyorum. "Ben...sarhoşum. Seninle

dövüşemeyeceğim."

"Sarhoş olmasaydın bile benimle dövüşemezdin."

"J-Jeremy... lütfen."

Landon burada olsaydı sen de yalvarır mıydın? Hayır, yapmazsın. Eğer bakmış olsaydı bacaklarını açar ve ona

kıçını teklif ederdin.”

“Lan bunu bana yapmaz,” diye mırıldandım. "O bir canavar değil."

Yumruğunu havaya kaldırdı ve bana yumruk falan atmasını bekleyerek gözlerimi kapattım ama kulaklarıma

sadece bir tık sesi ulaştı.

Yatağın üzerinde.

Göz kapaklarıma baktığımda bunu anlıyorum. Yumruğunu yatağa geçirdi.

Ve gözleri o kadar karardı ki neredeyse beni bütünüyle yutacaklar.

“Bir canavar, öyle mi?” Beni iliklerime kadar donduran ham bir güçle çenemi tutarken sakin sesi, ifadesiyle

çelişiyor. "Eğer benim hakkımda böyle düşünüyorsan, bunu kabul etsen iyi olur, değil mi?"

Tırnaklarım daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle gömleğine batıyor.

Sadece onu durdurmak için değil, aynı zamanda göğsümde yavaş ama emin adımlarla gelişen duyguyu

kaybetmek istemediğim için.

"Öp beni," diye fısıldadım umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Durdu ve eğer daha iyisini bilmiyorsam hazırlıksız yakalandığını söylerdim. "Neden?"

"Lütfen öp beni." Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama çenemi tutması buna engel oluyor.

"Bir canavarı öpmek mi istiyorsun?"

“Hiçbir zaman normal olduğumu söylemedim.”

"Sen sinir bozucu kahrolası bir varlıksın."

"Yine de buradasın."

"Ben öyleyim."

"O halde öp beni Jeremy. Sadece...”

Dudakları benimkilere çarptığında sözlerim yarıda kesildi. Şiddete başvuruyorlar ve kesinlikle iddialılar.

Beni sanki bana zaten sahipmiş gibi öpüyor, bunu kanıtlayacak eylemleri var ve dünyanın görmesi için beni

işaretliyor.

O kulüpteki öpücükten çok daha hayvani bir şey bu. Bu çok yorucuydu ama yavaş ve tutkuluydu.

Güvenli.

O zamanlar kendimi güvende hissettim, bu yüzden şimdi beni öpmesini istedim. O atmosferi yeniden yaratma

çabasıydı ama bu seferki kesinlikle o zamana benzemiyor.

Beni cezalandırıyor. Jeremy dilimi o kadar sert ısırıyor ki inleyip karşı çıkıyorum. Ağzımda metalik bir tat

patlayana kadar daha sert bir şekilde ısırdığımda gözlerimden daha fazla yaş aktı.

Jeremy dilimdeki kanı içiyor, sonra da bana yutturuyor. Çenemi daha sıkı kavradı ve ulaşamadığım bir yanıma

daha derin, daha yakın olabilmek için başımı geriye itti.

Sanki onu öpmek istediğim için bile beni cezalandırıyormuş gibi.

Diğer söylediklerim için de.

Ve mantıksız bir şekilde, tehdit edici gelmiyor. Tıpkı kulüpteki gibi güvenli ama tamamen farklı bir şekilde.

Güvenli, tehditkar ve gri.

Hepsi aynı anda.

Ağzını benimkinden ayırdığında nefesim kesiliyor ve keskin bir şekilde havayı içime çekiyorum.

Başparmağı alt dudağının kenarındaki kanı silerken Jeremy bakışlarındaki saf güçle, gri gözlerindeki

kasırgayla beni izliyor.

Orada bir kesik var ve aslında onun kanını aldığımı fark ediyorum.

"Sen çok tatlı, küçük bir dövüşçü değil misin?" Yukarı doğru kaydı, dizleri iki yana gelecek şekilde kafamın

üstüne otururken neredeyse ağırlığıyla beni eziyordu, sonra aletini tekrar yakalayıp hırpalanmış dudaklarıma

yerleştirdi. "Açık."

Onları kapatıp ona bakıyorum.

“Ya ağzını aç yoksa başka bir delik kullanacağım.”

Dudaklarım titriyor.

"Benden korkuyor musun, Cecily?"

"HAYIR." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Çünkü evet, kötü şöhretli Jeremy Volkov'dan korkmayacak

kadar cesur olduğumu sanıyordum ama bu, gerçek onunla tanışmamdan çok önceydi.

Çöken, kanunsuz canavar.

"Olmalısın." Ağır şaftıyla ağzıma tokat atıyor. “Boş tehditlerde bulunmuyorum.”

O zaman aklıma geliyor.

Işıktan yoksun gözlerine baktığımda Jeremy'nin ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Beni kırması ya da

sarhoşken beni becermesi gerçekten umurunda değildi.

Bakire olduğumu çok iyi biliyorum.

Önemli olan onun ne istediği ve eğer ona bunu vermezsem, o alacak.

Ve bir parçam bunu yapmaya, onu bu teklifi almaya kışkırtmaya çalışıyor.

Ama sarhoş olduğumda değil. Yarın gerçek ben'in karar vermesine izin vermediğimi gayet iyi bilerek

uyanırsam kendimi gerçekten affedemem.

Bu yüzden yavaşça ağzımı açıyorum.

Jeremy beklemiyor ya da tanıştırmıyor. İçeri kadar ilerledi ve boğazıma vurdu. Öğürüyorum ve sanırım her

tarafıma kusacağım ama o geri çekiliyor.

Eli saçlarıma gidiyor ve beni oradan çekiyor. "Em ve güzelleştir, yoksa diğer mevcut deliklerine geçerim ve

belirli bir sıraya göre değil."

Yavaş hareketlerim hızlanıyor ama hemen değil. Bir an oldu, tek bir aptalca an, gözlerimin korkudan tamamen

farklı bir nedenden dolayı genişlediği bir an oldu.

Veya dehşete kapılmak.

Bir anlığına tehdidini yerine getirip getiremeyeceğini görmek istedim.

Kesinlikle bende bir sorun var. Sarhoş beynimin gecikmiş tepkisini suçluyorum. Tek sebep bu.

Başka bir şeyin olması mümkün değil.

Yalamalarım ve emmelerim en iyi ihtimalle geçicidir ama belki bunun işe yarayacağını düşünerek daha hızlı

gitmeye çalışıyorum.

Sorun şu ki o gerçekten büyük; Daha hepsini içeri alamadım bile ve çenem ağrıyor.

“Daha önce hiç sik emmedin, değil mi?” Sesi şehvetten karanlıktı.

Yanaklarım ısınıyor ve umarım bunun utancımdan değil, hava eksikliğimden kaynaklandığını düşünüyordur.

"Tehlikeli bir tuhaflığa sahip ne kadar masum bir küçük bakire." Saçlarımla beni harekete geçiriyor. “Beni nasıl

memnun ettiğini, sana söylediğimde ağzını nasıl açtığını sana göstereceğim. Bana bu deliği ve sikimi sokmak

istediğim herhangi bir deliği teklif edeceksin.

Beni havadan mahrum bırakan saf bir güçle içeri giriyor.

"Ağzınızı daha geniş açın ve dilinizi dışarı çıkarın."

Bunu yaptığım an sanki bir canavarı serbest bırakmışım gibi oluyor. Sürtünmek için dilimi kullanarak boğazıma

defalarca vuruyor ama öğürmek üzereyken beni geri çekiyor ve tekrar içeri sokmadan önce bana biraz hava

veriyor.

Ağzımı sanki kendi özel yapılmış deliğiymiş gibi kullanıyor, beni yatağa bastırıyor, saçlarımı acımasızca

kavrayarak beni yerinde tutuyor.

"Senin ağzın sikişmek için yaratılmış." Tekrar tamamen dışarı doğru kayıyor. “O kadar sıcak, ıslak ve esnek ki.”

İtme. "Sanırım senin sözlü takıntın var. Sadece öpüşmeyi sevmiyorsun, aynı zamanda aletimi boğazının

gerisinden o kadar güzel çekiyorsun ki. Bu ağzı spermimle doldurmama ve sonra da her damlayı yutmama izin

vereceksin, değil mi?”

Tek cevabım onu ceketinden yakalamak, tırnaklarım deriye saplanmak oldu.

"Daha fazlasını ister misin, açgözlü küçük bakirem?" Ağzıma girip çıkıyor. "Ben de daha fazlasını istiyorum.

Seni o kadar derinden yozlaştırmak, lekelemek ve mahvetmek istiyorum ki seninle işim bittiğinde kimse seni

tanımayacak. Senin kahrolası prensin bile değil.”

Sonra o kadar çılgınca saldırıyor ki, sanırım bayılacağım.

Bu düzeyde bir yoğunluğu hiç yaşamamıştım. Vahşi bir iddia.

Sanki bana yeterince sert bir şekilde dokunamıyor ya da kendini yeterince içime kazıyamıyor gibi.

Jeremy, özür dilemeden alan, acımasızca yok eden ve sonra sessizce çekip giden bir adamdır.

O tam olarak ne istediğini bilen gerçek bir canavar. Ve görünüşe göre şu anda istediği şey beni mahvetmek.

Bazı nedenlerden dolayı onun o pişmanlık duymayan yanını, hareketlerindeki iddialı yanını seviyorum. Al ya da

bırak yaklaşımı.

Belki de en önemli anda, yani kendim hakkında kararlar vermek zorunda kaldığımda, bundan yoksun olduğum

için.

Jeremy sanki ona ve bana kin besliyormuş gibi ağzımı sikiyor. Benim yetişemeyeceğim bir hızla girip çıkıyor.

Sonra geri çekildi ve sperminin sıcak fışkırmaları yüzümü kaplayıp gözlerime, yanaklarıma, burnuma,

dudaklarıma ve boynuma serpildiğinde gözlerimi kırpıştırdım.

Her yer.

Baş parmağını uzatıp spermini topladı ve orta ve yüzük parmağıyla ağzımın içine kaydırdı.

Bu hareket erotikti ve bacaklarımı kasmama sebep oluyordu ya da belki de her damlayı yutmamı dikkatle

izlemesi yüzündendi. Parmaklarını temiz bir şekilde emiyor.

O ne kadar takdir ederse, ben de o kadar gayretli oluyorum.

Son kez dudaklarıma dokunduğunda boğazından hırçın bir ses çıkıyor. "Ağız takıntın olduğunu biliyordum."

Eğilip dudaklarını benimkilere sürtüyor.

Küçük bir öpücüktü bu, yaptığı her şeye kıyasla çok yumuşaktı. Aslında yaptığı en yumuşak şey bu.

Ama sonra alt dudağımı ısırdı ve ağzımda metalik bir tat patladığında nefesim kesildi.

Jeremy onu yalıyor ve ona verdiğim lokmaya hafifçe vuruyor. "Bir dahaki sefere senin bakire kanını alacağım."

"Bir dahaki sefere olacak mı?" Biraz korkarak, biraz heyecanla soruyorum.

"Ah, bir dahaki sefere olacak." Saçlarımı geriye doğru okşuyor. "İstediğimi yapmak için benim olacaksın."

"Peki yapmak istemezsem?"

"Sormadım."

"Benimle seks yapacak mısın?"

“Seninle seks yapmayacağım Cecily. Seni sikeceğim.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve bir damla yaş akıyor. Ne tür bir gözyaşı olduğundan emin değilim.

Muhtemelen bir istifa gözyaşısı.

Rüyanın bitmesini dileyerek bedenimin rahatlamasına izin verirken onun gitmesini beklemiyorum.

Rüyanın hiç bitmemesini diliyorum.

Bunun bir rüya olmamasını diliyordum.

12

JEREMY

Cecily'nin yatağının yanında ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey, o gözlerinin kenarında yaşlarla uykuya daldıktan çok sonra bile burada hareket

etmeden, izleyerek, gözlemleyerek kaldığımdır.

Başparmağımı uzatıp gözyaşlarını siliyorum, minik çillerin üzerine sürüyorum ve parmaklarımın arasında

eziyorum.

Muhtemelen gecenin bir yarısı onu almaya gelenin siktiğimin prensi olmadığı için üzgündür.

Artık uyuduğuna göre, duyusal dünyasıyla zayıf bir ilişkisi olan içsel masumiyetin kişileşmiş hali gibi

görünüyor.

En kötü ilişki.

Arkadaşları bunu yaptığında bile kendini ifade etme, spontane davranma ve kendini bırakma konusunda

beceriksizdir. Biliyorum çünkü onu izliyordum.

Barınaktan ya da kütüphaneden evini takip etmek kadar yakından ve kişisel değildim ama programını, nereye

ve kiminle gittiğini bilecek kadar etrafta dolaştım.

Ona odasını vermek ve bu açıklığı kullanarak kendini tekrar Landon'a atıp atamayacağını görmek için bir adım

geri gittim. Yalnızca kendi arkadaş grupları içinde ve nadiren karşılaştıklarında beni şaşırtın.

Ona ileri geri mesaj atmıyordu, bir fangirl gibi onun dikkatini çekmek için yarışmıyordu.

Ancak yaptığı şey, iddialı Instagram gönderilerinin her birini beğenmek ve yorum yapmak.

Beyaz saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Minyon, yumuşak ve kurutulmuş spermimden kalıntılar var.

Manzara ereksiyonumu yoğunlaştırıyor, beni sakinleştiriyor, beni tekrar onun üzerine mastürbasyon yapmaya

davet ediyor - bu sefer onun göğüslerini ve amını işaretliyorum.

Kazı şunu. Bu sefer onun amını talep edecektim.

Ve onu kıracaktım.

Onun minik amını uzatır ve ikiye bölerdim.

Eğer onunla istediğimi yaparsam bu gözyaşları bir tsunamiye dönüşebilir. Bu yüzden değilim.

Şimdilik.

Saçını okşarken işaret parmağım uyluğumun üzerinde ileri geri kayıyor, inisiyasyon sırasında gizlemek için

peruk takmak zorunda kaldığı anormal rengin arasında kayboluyor. Biliyorum çünkü neredeyse yırtıyordum.

Biliyorum çünkü o zaman onun kimliğini ilk kez anladım.

Dudakları aralanıyor ve küçük bir inleme çıkarıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor, neredeyse bir kedi gibi

mırıldanıyor.

Ani bir hareketle elimi çekiyorum.

Bu kızın bu kadar dışarıda olmasında bir sorun mu var? Ve dış dünyayla olan zayıf ilişkileri göz önüne

alındığında bu durum on kat daha tuhaf.

Takip edilip alaşağı edilmek istediğini söylediği mesajı bana gönderdiğinde sarhoş olduğunu bu yüzden

biliyordum.

Landon'a gönderildiğinden emin olduğum bir mesaj.

Korkakça eğilimleri göz önüne alındığında, ayık olsaydı bunu bana ya da ona göndermezdi.

DM'yi aldığımda adamlarla birlikte Serpents'ın yerel yerleşkesine baskın yapmayı planlıyordum.

İlk başta telefonu cebime attım ve görmezden geldim, tıpkı son birkaç haftadır onu görmezden geldiğim gibi.

Ama tüm o günlerde olduğu gibi, telefonumu tekrar çıkardım ve ona baktım. Aynı şekilde ben de ona uzaktan

bakıyordum.

Ben onu izlerken.

Onu takip ettim.

Telefonuna ve bilgisayarına hacklendi.

Özel hayatının her parçasını katletti.

Onun psikolojik saçmalıklarla ve Landon'la dolu lanet günlüğünü oku.

Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde beni Instagram'da da takip ettiğini öğrendim. Muhtemelen başka bir

sarhoşluk hatası.

Ama belki de DM benim içindi sonuçta. Landon değil. Ben.

Beynimin toplantıdan fırlayıp buraya gelmek için ihtiyaç duyduğu mantık bu kadardı.

Lanet gecenin ortasında.

Aynı zamanda balkonuna tırmanmamı, içeri girmemi ve sanki zaten benimmiş gibi ona dokunmamı, küçük kız

kardeşimin kapının diğer tarafında olduğunu kısmen unutmamı sağlayan şey de buydu.

Milyonlarca arkadaşından biri onu kontrol etmeye gelmeden muhtemelen gitmeliyim ama kıpırdamıyorum.

Bunun yerine, sinirli bir genç gibi, duvarları manga sayfalarıyla kaplı olan odasına bakmak için zaman

ayırıyorum. Yaklaştım ve her birinin üstündeki isimleri inceledim ve okumayı sevdiği şeyleri araştırabilmek için

bunları hafızama kaydettim.

Daha sonra tüm alanı taradım.

Manga duvar kağıdına rağmen Cecily'nin odası sadedir. Gardırobu gündelik ve alaycı sözler içeren tişörtlerle

dolu. Elbisesi, eteği ya da kızlara özgü herhangi bir şeyi yok.

Makyaj masasında farklı markaların güneş koruyucuları dışında neredeyse hiçbir şey yok. Ve parfüm. Su

zambakları. Onu havaya püskürtmekten ve solumaktan kendimi alamıyorum.

Cecily gibi kokuyor. Ama tam olarak değil. Teninin kokusu eksik.

Şişeyi tam bulduğum yere, mükemmel bir sürünme gibi geri koydum ama sonra yan tarafına koydum. Onun

eşyalarını karıştırdığımı bilmesi umurumda değil. Aslında bunu yapmasını istiyorum.

Sadece var olarak hayatıma getirdiği tüm sıkıntının bedeli olarak kenarda olsun.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Bu inisiyasyona neden geldin, Cecily?"

Eğer yapmasaydı, kendimi onun hayatına sokarak ve onun hakkında öğrenmemem gereken şeyleri öğrenerek

tamamen karakterimin dışına çıkmış olmazdım.

Küçük alanda dolaşmayı bitirdikten sonra masasına oturuyorum.

Küçük kütüphanesinde psikoloji, felsefe ve kurgu dışı kitaplar yer alıyor.

Ve mangalar.

Hayattan bir parça. Shounen ve… Bir tanesini alıyorum ve kaşlarım kalkıyor.

Erkeklerin aşkı.

Güzel güzel. Şuna bakar mısın?

Mangayı yerine yerleştirip dizüstü bilgisayarını açıyorum. Zaten onu bir kez hacklemiştim, bu yüzden onun dış

dünyaya yansıttığı imaj kadar sıkıcı ve titiz olduğunu biliyorum.

Hepsi okul projeleri ve aile tatillerinden resimlerle dolu.

Yine de tarayıcısını açıp geçmişine bakıyorum.

Geçen gün seks izlemenin onu fiziksel olarak hasta ettiğini göz önüne alırsak, herhangi bir şey izlediğinden

şüpheliyim. Ya da özel bir tarayıcı kullanıyor olabilir.

Hiçbir porno izine rastlamadım. Ancak, genellikle gece geç saatlerde yapılan benzer aramaların ilginç bir

patlamasıyla karşılaşıyorum.

Tecavüz fantezisinin psikolojisi.

Neden birçok kadının tecavüz fantezileri var?

Seks arayan veya seksten zevk alan kadınları yargılamanın sosyolojisi çoğu erkekten daha serttir.

Seksten zevk alan erkekleri ödüllendirmenin ve kadınları cezalandırmanın sosyolojisi.

Tecavüz fantezileriyle ilişkili altta yatan bir zihinsel bozukluk var mı?

Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabında listelenen parafililer.

İlkel bükülme cinsel bir sapma mıdır?

Seri katillerin tuhaflıkları.

Bu yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor.

İsa.

Bütün bunları okurken farların içindeki geyik ifadesini neredeyse hayal edebiliyorum.

Bakışlarım onun uyuyan formuna kaydı. “Kendinize etiket yapıştırmayı bırakmalısınız.”

Yargılayıcı olmamaya çalışan ama bazen gerçek yüzünün ortaya çıkmasına izin veren bazı yetenekli

psikologların yazdığı makalelere göz atıyorum.

Cecily, tercihlerini profesyonel bir mercekten görmesi gereken bir konumdaydı ve kendisinde bir sorun olup

olmadığını merak ediyordu.

Bir şekilde zincirlenmiş durumda.

Ve içimden bir ses bunun yalnızca onun katı onur kuralları, katı kişiliği ya da fedakar küçük kalbi yüzünden

olmadığını söylüyor.

Yüzeyin altında daha derin bir şey gizleniyor ve yapacağım son şey olsa bile onu bulacağım.

Landon'ı sadece yalanıyla yakalamak için uzaktan izleme planlarım, kazdıkça, araştırdıkça ve araştırdıkça

unutuluyor.

Kelimeler ve web siteleri birbirine karışmaya başlıyor ama durmuyorum.

Cecily gibi insanların yaraları o kadar derindir ki en yakın çevrelerindekilerin bile onlardan haberi yoktur.

Onlara yük olmamak için bunu yakın olduğu ebeveynlerinden ve büyükanne ve büyükbabasından bir sır olarak

sakladığından eminim. Ava da.

Ama bunu ne kadar gizlerse gizlesin, onun sırrını çözeceğim ve onu tekmelerinden ve çığlıklarından

kurtaracağım.

Kargaşa kapısının önünde azalmaya başlıyor ve bu benim gitmem için işaret.

Dizüstü bilgisayarını sessizce kapatıyorum ve arama geçmişini daha derinlemesine incelemek için daha sonra

tekrar hacklemeyi aklımın bir köşesine not ediyorum.

Daha sonra okuduğu kitaplardan ve mangalardan birkaç fotoğraf çekiyorum. Balkondan çıkmak üzereyken

komodinin üzerindeki telefonu titredi.

Onun yanına doğru yürüdüm ve metindeki ismi görünce durakladım.

Lanet olası prens olmayan adam.

Onun şifresini kullanarak kilidi açıyorum. Her şey için aynı şeyi kullanıyor; ebeveynlerinin evlilik tarihi.

Landon: Merhaba yabancı.

Telefonda parmaklarım kasılıyor ama ben de karşılık veriyorum.

Cecily: Merhaba :)

Gülen yüze bakıyorum. Ama eğer onu o olduğuna inandırmak istiyorsam onun tarzını taklit etmeliyim.

Landon: Her şey yolunda mı? Jeremy hâlâ seni rahatsız mı ediyor?

Rahatsız.

Ona böyle mi söyledi? Onu rahatsız ettiğimi mi?

Elbette, ısrarlı takip belirli durumlarda rahatsız edici olarak adlandırılabilir.

Ama bu orospu çocuğunun ona ne yapmasını söylediğini bilseydim bu yönteme başvurmazdım.

Cecily: Her şey harika. Artık beni takip etmiyor.

Ya da en azından o buna inanıyor.

Landon: Ne kadar süreyle?

Cecily: Yaklaşık iki hafta.

Landon: Bu yeterince uzun değil. O bulduğu kemikten vazgeçmeyen bir köpek, bu yüzden her an geri

gelebilirdi.

Bu herif kendi iyiliği için fazla akıllı. Her zaman onun ölümünü planladım ama şimdi mi? Onun cinayeti ve onun

varlığını hayattan silmek için en iyi mezar yerinin planlarını yapıyorum.

Cecily: Dikkatli olacağım.

Landon: Bu benim Ces'im. Güvende kal. İçtenlikle söyledim.

Benim Ces'im.

Benim. Ces.

Telefonu parçalamamak için her şeyimi alıyorum. Konuşmayı sildim ve onun yerine komodinin yanına koydum.

Sessizce ayrılacaktım ama artık sinirlendim.

Saçını boynundan itip eğildim ve o kadar sert ısırdım ki kan akmadığıma şaşırdım.

Ama yapacağım.

Yakında.

Ve bunu yaptığımda bundan çok daha acımasız olacak.

Cecily inliyor, sonra inliyor ve yüzünü yastığa saklıyor.

Boynunu saçlarıyla kapatıyorum, mangalarından birini alıyorum ve pencereden dışarı atlıyorum.

Eve gitmek yerine stresimi atarak vakit geçirmeyi seçiyorum.

Bisikletimde.

Zaten tüm adayı turladım ama hafif sarhoşluk, boğulma ve tam bir tahriş hissi kaybolmadı.

Güneş doğarken bir tepenin tepesinde bisikletime yaslanarak duruyorum.

Ama manzaraya bakmıyorum.

Güzel olan hiçbir şey umurumda değil. Aslında hiçbir şeyi güzel bulmuyorum.

Güzel olan her şey solmaya ve ölmeye mahkumdur. Büzülmek ve yok olmak.

Peki neden ilk etapta güzel bir şey bulalım ki? Bu, denemeden bile kendini hayal kırıklığına hazırlamaktır.

Kafirlerin sohbet grubunda uzun bir sohbet bulmak için telefonumu çıkardım.

Nikolai: O orospu çocuğu bizi asılı mı bıraktı?

Gareth: Acil bir işi olmalı. Jeremy sebepsiz yere ayrılacak tipte değil.

Nikolai: Ona oy vermeyeceğimizi söylüyorum. O orospu çocuğunun cüretkarlığı. Beni bir hiç uğruna

uyandırmaya nasıl cesaret eder?

Killian: Peki onun yerine kimi koymalıyız? Sen?

Nikolai: Kapat çeneni, Şeytan'ın varisi. Peki lider olmamın nesi yanlış?

Killian: Bir palyaçoyu CIA'in başına getirmekle aynı şey yanlış.

Nikolai: Az önce bana palyaço mu dedin?

Killian: Yapmadım. Yaptın.

Nikolai: Üzgünüm Gaz ama bu gece kardeşini öldüreceğim. Lütfen cenazeyi hazırlayın ve Reina Teyze'ye

saldırının arkasında benim olduğumu söylemeyin. Düşmanların onu yakaladığını söyleyeceğiz.

Gareth: O senin kuzenin. Sevdiğin gibi yap.

Killian: Çok komik, büyük kardeşim. Olumsuz. @Nikolai Sokolov yalan söyleyeceksen inandırıcı bir şey seç.

Düşmanlarım olduğu gerçeğini kimse umursamaz.

Nikolai: Saçmalık. Sen kılık değiştirmiş bir şeytansın.

Killian: Anahtar kelimenin kılık değiştirmesi. Herkes beni sever. İngiltere Kraliçesi'nin bizi İngiltere

topraklarından atmasını sağlayacak kadar düşmanı olan tek kişi sensin.

Nikolai: Düşman edinmek için yolumdan gitmiyorum ama kapıyı çalarlarsa hizmet edeceğim.

Gareth: Bu yüzden mi geçen hafta acile iki kişiyi gönderdin?

Nikolai: Sahip olmadıkları kasları esnetmeleri benim suçum değildi. Onları ziyaret ettim ve onlara meyve

sepetleri falan verdim.

Killian: Sertleşme sorunu yaşadığın için değil de onlar için hastaneye gittiğine emin misin?

Nikolai: Sertleşme sorunu yaşayan tek kişi sensin. Sana bunun ilgi eksikliği olduğunu söyledim ve kanıt

gösterdim, orospu çocuğu.

Killian: Unutmuş olmalıyım. Olmadı. Bunu başkalarına anlatacak ruh halinde olmak.

Nikolay: İşte bu. Sen ve ben dışarıdayız. Şimdi.

Gareth: Kill seninle dalga geçiyor çünkü Glyn'le beş dakikadan fazla konuşmuş olabilirsin ve o bundan nefret

ediyor. Ve bırak şunu Kill, yoksa ED'si olmadığını kanıtlamak için grup sohbetini sik resimleriyle dolduracak.

Nikolai: Konuşurken bir tane alıyorum.

Killian grup sohbetinden ayrıldı

Gareth grup sohbetinden ayrıldı

Nikolai: Hey! Herkes nereye gitti? Her neyse. Geri döndüğünde şerefine bir tane vereceğim, Jer. ED'm

olmadığını biliyorsun, değil mi?

Onun 'kanıtı' bombardımanına uğramadan grup sohbetinden ayrılıyorum.

Fazladan böyle biri.

Şimdi, onları bir strateji toplantısında neden bıraktığıma dair bir bahane bulmam gerekiyor; bu mazeret, 'Cecily

bana muhtemelen Landon için olması gereken bir mesaj gönderdiği için öfkeli bir yanardağdım.' ifadesini

içermeyen bir mazeret bulmam gerekiyor.

Kahretsin.

Bir kızdan hoşlandığımı öğrenirlerse harika bir gün geçirirler. Eğer bunun sadece onu gözetim altında tutmak

için olduğunu söyleseydim, saçmalık derlerdi.

Beni hayatları boyunca tanıyorlar ve sikimi ıslatmak için çaba harcamadığımı biliyorlar. Haftalarımı takip

ederek, takip ederek ve onun beni etiketlediği sürüngen olarak geçirmiyorum.

Bu benim tarzım değil.

Ve bu nedenle küçük tilkiyle olan çabalarım konusunda karanlıkta kalacaklar. Bu güçlü ilgi duyguları eninde

sonunda azalacaktır.

Telefonum titriyor ve cevap vermeden önce doğruluyorum. "Baba."

"Oğul." Babamın hafif Rus aksanlı sesi kulağımı dolduruyor.

New York'ta saat gece yarısını geçti ama babam pek uyumuyor. Bana miras kalan bir özellik.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" O sorar.

Babam her zaman böyleydi. Verimli. İlişkimiz annem ve Annika'nınki gibi sevgi ya da ilgi üzerine kurulu değildi.

Biz sadece büyük resme ilgi duyan iki etkili varlığız.

Ama kendince umursuyor. Babamın sevgi dilleri bizi koruyor, bizim için şeytanlarımızı katlediyor ve kimsenin

bizi rahatsız etmemesini sağlıyor.

Ama onun varisi rolüme büründüğüm için iblisleri katletme kısmı Annika'ya özel. Aslında ben de bu çabasında

ona katıldım.

Biz annemin ve Annika'nın koruyucu melekleriyiz.

Ancak gerçekçi olmak gerekirse, bizler Lucifer'in Cehennemdeki tahtı için mücadele eden düşmüş melekleriz.

Ciddi bir tavırla konuşurken bakışlarımın ufukta kaybolmasına izin verdim. "Hiçbir şey yanlış değil."

"Eskiden Yılanlarla birlikte olan yeni bir muhafızı işe aldığını duydum, bu doğru mu?"

Duyuldu derken, hem beni korumak hem de rapor vermek için benimle birlikte gönderdiği muhafızlarının ona

söylediğini kastediyor.

Bana bunun doğru olup olmadığını sorman nezaketten başka bir şey değil.

"Evet. Adı Ilya Levitsky. Onun geçmişini araştırdım ve o iyi bir çocuk."

"İş alanımızda iyi çocuklara ihtiyacımız yok Jeremy. Ayrıca onun casus olmadığını nereden biliyorsun?"

"Onu test ettim. Çelişkili bilgiler verip tuzağa düşmesini bekledi ama düşmedi. O iyi bir çocuk, baba. Sadık biri

olarak. Bize katılmak için Yılanlara ihanet etme şansı vardı ama olmadı. Cezayı çekti, kırbaçlandı ve gitti."

"Bunların hepsi seni kandırmak için yapılmış bir maskeli balo olabilir."

"Bu seçeneği düşünüyorum ama uygulanabilir değil. O...saygı duyduğu bir lideri takip etmek istiyor."

İlya'nın birkaç hafta önce yanımda çalışmaya başladığında yaptığı konuşmada beni şaşırtan şeylerden biri de

buydu. İnsanların benden korktuğunu biliyordum ama ilk defa birisi bana saygı duyduğunu söylüyordu.

"Ya da seni sırtından bıçaklamayı planlıyor."

Babamın en özgün ama bazen abartılı özelliği tamamen güvensiz olmasıdır.

Bu bana da miras kaldı ama onun sergilediği ölçüde değil. Başkalarını baştan tamamen devre dışı bırakmak

yerine onlara bir şans veriyorum. İhanet ettiklerinde dışarı çıkarlar.

Killian bunun riskli olduğunu söylüyor ama kış uykusuna yatmak ve dış dünyayla bağlantıyı kesmek hayatta

hiçbir iyi şey getirmiyor.

"Baba." Kesin konuşuyorum. "Sağ kolunuz olarak Kolya'yı seçme şansınız vardı. Ben de aynısını rica ediyorum."

“Kolya, biz çocukken beni gözetlemesi için büyükbaban tarafından yerleştirildi. Onu dönüştürdüm.”

“Ben de İlya'yı dönüştüreceğim. Bana sadık adam bulmanın zor olduğunu ve eğer rastlarsam onu tutmam

gerektiğini söyleyen sen değil miydin?”

"Bu doğru. İyi oynadın oğlum.” Ses tonunda bir gurur havası var.

"Hepsi senin sayende."

"Dikkatli ol" demeden önce aramızda kısa bir sessizlik oluştu.

"Yapacağım."

“Annen senin için endişeleniyor ve kaçacağından endişeleniyor. Bir ara onu ara."

"Yapacak."

Bitir düğmesine basıyorum ve uzaktaki güneşin yumuşak parıltısına bakıyorum.

Sarı ve turuncu karışımı ama gri görünüyor.

Hatta siyah.

Bütün çabalarıma rağmen bu boğulmanın hiçbiri ortadan kalkmıyor. Aksine, kalınlaşıyor ve yoğunluğu artıyor.

Buharı farklı bir şekilde üflemeliyim.

Bu sefer, bu pisliğin arkasındaki kişiyle birlikte.

Cecily'e bir konum gönderiyorum ve ardından bir mesaj gönderiyorum.

Bu gece burada ol. Akşam yedi. Geç kalma.

Tekrar korkak olabilir, o metni silebilir, eğilimlerini yüksek sesle itiraf etmiyormuş gibi davranabilir ve içindeki

hayvanı öldürebilir.

Ama içimden bir ses onun bir süredir kaynama noktasına yaklaştığını ve o noktaya dün gece ulaşmış

olabileceğini söylüyor.

İçinde tutsak kalmış duyguları hissettim ve ağzını kullandığımda gözlerinin nasıl karanlık bir şehvetle

parladığını gördüm.

Cecily nihayet fantezisini gerçekleştirmeye hazır olabilir.

Ve bunu yaptığında ona bu denklemdeki gerçek canavarın kim olduğunu göstereceğim.

13

CECILY

Ne yaptım ben?

Bu sabah müthiş bir baş ağrısı, bacaklarımın arasında bir ağrı ve boynumda kocaman bir ısırık iziyle

uyandığımdan beri bu soruyu kendime soruyorum.

Şaka yapmıyorum. O kadar büyük ve öfkeli bir kırmızı ki hiçbir makyaj onu silemez, bu yüzden onu saklamak

için bir eşarp takmak zorunda kaldım.

Ders sırasında otomatik pilottaydım, dışarı çıkmıştım ve on dakikadan fazla konsantre olamamıştım.

Başım dönüyor ve en sevdiğim derslerden biri olan insan davranışları konusunu yarı yolda bırakıyorum.

Profesörün sözleri tonlama olarak yükselip alçalıyor ama hiçbiri kulaklarımdan geçmiyor.

Koltuğuma çöküp telefonumu çıkardım ve üstte duran mesaja baktım.

İşaret parmağım burnumun kenarını bir, iki kez ovuşturuyor ve ardından metni tekrar tekrar okurken siyah

çerçeveli gözlüklerimi yukarı kaldırıyorum.

Bu gece burada ol. Akşam yedi. Geç kalma.

Jeremy. İsmini taşıdığı için tahmin etmeme gerek yok. Numarası bende yoktu ama görünüşe göre dün gece

telefonuma kayıtlıydı.

Sarhoştum ama bu hatırlamadığım anlamına gelmez. Uyandığım anda anılar bilincimde parladı ve sahip

olduğumu sandığım her prensibi bombaladı.

Jeremy gibi biriyle ilişki kurmamak gibi.

Cinsel olsun ya da olmasın.

Ama dün gece, bu işin tamamen dışındaydım; ayık bir halde yenilmekten ve onun şeyinin ağzımda olmasından

keyif alacağıma inanmayı reddediyorum.

Ayık olsam savaşırdım… değil mi?

Ayık ben onun daveti olan o mesajı asla göndermezdim. Buna ihtiyacı olduğundan değil; eğer penceremden

atlamak isteseydi bunu yapabilirdi ve yapacaktı.

O, doğanın bir gücüdür.

İmkansız bir ikilem.

Ve benden vermeye istekli olduğumdan fazlasını aldı. Özür dilemeden. Kabul edip etmediğimi görmeyi

beklemeden.

Çünkü Jeremy Volkov'un yaptığı da bu. Sınırları, ahlakı ve sınırları olmayan bir adam. Ve eğer dün gece bunun

bir göstergesiyse, o zaman onun yoğunluğunun yalnızca uç noktasına tanık oldum.

Eğer gardımı indirirsem beni karanlık mağarasına sürükleyeceğinden ve bütünüyle yutacağından hiç şüphem

yok.

Ama bu o kadar da yanlış mı?

Kafamın arkasında minik, çılgın, aptal bir ses şarkı söylüyor, düşünmemem gereken bir seçenek üzerinde kafa

yoruyor ve eğlendiriyor.

Kendimden nefret etmenin yanı sıra, yüzüme binip beni kullandığında hissettiğim duygulara karşı da ilkel bir

özlem vardı.

Gözlerindeki o kaba bakışı, beni o kadar çok arzuladığını ve bir hayvan gibi davrandığını düşünmeden

duramıyorum.

Her iki tarafımı da inceledikten ve diğer öğrencilerin profesöre odaklandıklarından ya da uyuduklarından emin

olduktan sonra telefonumu kucağıma indirip bir cevap yazıyorum.

Cecily: Neden? Saat yedide orada ne olacak?

Metni neredeyse anında okuduğunda içimde tuhaf bir his dolaşıyor. Noktaların görünmesini beklerken

bacağım zıplıyor. Hareketler o kadar sarsıntılı ki yakınımda oturan adam bana kısa bir bakış attı ve kendimi

sakinleşmeye zorladım.

Vay be.

Neden bundan bu kadar etkilendim?

Onun tarafından?

Çünkü aşmaya korktuğun sınırları yakıp kül edecek tek kişinin muhtemelen o olduğunu biliyorsun.

Ekranım bir mesajla aydınlanıyor ve bir anlığına nefes almayı bırakıyorum.

Jeremy: Akşamdan kalma durumu nasıl?

Parmaklarım titriyor. Bunu neden soruyor? Ava'nın yan sehpanın üzerine ilaç ve ağrı kesici bırakması gibi

benim için endişeleniyor olamaz. Bunlar kesinlikle yardımcı oldu.

Cecily: Başım biraz ağrıyor ama iyiyim.

Jeremy: Sanırım sen hafif sıkletsin, Lisichka?

Cecily: Bu ne anlama geliyor? Lisiçka mı?

Jeremy: Küçük tilki. O gün inisiyasyonda öyle görünüyordun. Hala tüm kurnazlıklara sahip biri gibi

hissediyorsun.

Cecily: O kadar kurnaz değilim.

Gerçekten mi. Değilim. Görünmezlik oyununda iyiyim. Bazen bana bu kabusu sunduğundan beri Lan'e bir kez

yardım etmenin buna değip değmeyeceğinden emin değilim.

Jeremy: Bir daha içmemeni öneririm.

Cecily: Neden olmasın?

Jeremy: Sana söyleneni yap.

Cecily: Bunun sadece bir öneri olduğunu sanıyordum.

Jeremy: Benim önerilerim emirlerinizdir.

Cecily: Evet efendim. Olumsuz.

Jeremy: Lanet tavır.

Sanki sesinin sert tınısını duyabiliyor ve kül rengi gözlerindeki hoşnutsuzluğu görebiliyormuşum gibi omurgam

karıncalanıyor.

Odak.

Cecily: Soruma cevap vermedin. Saat yedide gönderdiğiniz yerde ne olacak?

Jeremy: Ne olacağını düşünüyorsun?

Cecily: Sorularla cevap vermeyi bırakır mısın?

Jeremy: Bu kadar soğukkanlı olmayı bırakır mısın?

O tekrar yaptı. Yemin ederim tam bir mastürbasyoncu.

Cecily: Soğukkanlı değilim.

Jeremy: Sanki dünya senin zamanını ya da enerjini hak etmiyormuş gibi sürekli burnun havada ya da bir

kitabın içinde yürüyorsun. Kalabalıktan uzaklaşma ve mümkün olduğunca kapalı mekanlarda vakit geçirme

gibi bir alışkanlığınız da var. Soğukkanlılık, bunu güzel bir şekilde ifade etmemdir. Daha doğrusu, güven

sorunları olan asosyal bir züppesin.

Bacağım yeniden sekiyor ve bu kez telefona bakarken sınıf arkadaşlarımın bakışlarını umursamıyorum.

Bu piç beni birkaç kelimeyle sinirlendirebiliyor ve ben kolayca kışkırtılan bir tip bile değilim. Arkadaşlarım

arasında en aklı başında olan benim. Kavgaları bitirmek için geldikleri kişi benim ama şimdi mi?

Kaynıyorum. Gözeneklerimden volkan gibi buhar çıkıyor ve küfretmemek içimdeki her şeyi alıyor.

Cecily: Ve sen antisosyal eğilimleri olan, kibirli, canavarca, kesinlikle dehşet verici bir varlıksın. Ah, bir de sapık.

Ama bundan bahsettiğimi görmüyorsunuz :)

Ekstra etki olsun diye son gülen yüzü gönderdim.

Jeremy: Kesinlikle. Eğer psikanaliz yapmak ve bana etiket yapıştırmak sana huzur veriyorsa, istediğini yap.

Cecily: Sen bir izinsiz giriş suçlususun. Ayrıca davet edilmediği yerlere giden bir sürüngen.

Jeremy: Herhangi bir kırılma söz konusu olmadı. Ve sen ağzımda parçalanırken amın yüzümü ıslatırsa

gerçekten bir sürüngen olarak mı görülürüm? Tadını hâlâ dilimde hissedebiliyorum. On yıldızlı yemek. Tekrar

deneyeceğim.

Beni içten dışa yakan ateşin benden başka kimsenin görmemesine şaşırdım. Yüzüm o kadar ısınıyor ki titreyen

elimle şişedeki suyu alıyorum ve neredeyse tek seferde bitiriyorum.

Ancak bu susuzluğu gidermeye yetmez.

Burası ne zaman bu kadar sıcak oldu?

Jeremy: Hala orada mısın? Toplayın ve nefes alın. Sırf senin tatlı zevkini hatırladım diye kusma, yoksa sınıfta

utanç verici olur. Gerçekten senin erdemli eğilimlerin üzerinde çalışmamız gerekiyor.

Bakışlarım yanlara kayıyor, çalışıyor, araştırıyor ve boş çıkıyor. Burada bir yerde mi?

Hayır, o olamazdı. Birincisi, o bir REU öğrencisi değil ve bu onu durduramasa da varlığı onu ele verecektir.

Onun canavar gibi fiziğini ve sert bakışlarını kaçırmam mümkün değildi.

Cecily: Sınıfta olduğumu nasıl bildin?

Jeremy: Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Cecily: Hala...beni takip mi ediyorsun?

Jeremy: Hala beni aramak için arkana mı bakıyorsun?

Burnumun kenarına dokunuyorum ve sonra elimin kucağıma düşmesine izin veriyorum.

Cecily: Seni aramıyorum. Sadece seni görmek istiyorum böylece senden kaçabilirim.

Mesajı gönderir göndermez göndermeyi iptal etmeyi düşünüyorum. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu doğru. Tek istediğim Jeremy'den kaçınmaktı, peki neden bu tür düşüncelerle boğuşuyorum?

Okuduğu anda içimde aptalca bir pişmanlık duygusu dolaşıyor.

Hemen cevap vermiyor ve cevap verdiğinde omurgam dikleşiyor.

Jeremy: Hala beni arıyorsun.

Cecily: Senden kaçınmak istediğim kısmı kaçırdın mı?

Jeremy: Sadece beni görmek istediğin kısmı okudum.

Cecily: Seni görmek istemiyorum.

Jeremy: Bu, dün geceki DM'nin benim için olmadığı anlamına mı geliyor?

Durup parmaklarımı telefonun etrafında kenetledim. Bu iyi bir soru. Bu mesaj ona mı gönderilmişti? Landon'un

IG profiline tıkladığımdan o kadar emindim ki ama tıklamadım.

Lan'in istediğim kişi olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Jeremy'ye mesaj atmak sarhoşken

yapılan bir hata değildi. Kâfirlerin malikanesindeki o geceden beri gizliden gizliye arzuladığım şey buydu.

Harekete geçebilmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Cecily: Bunu unutabilir misin?

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor ve cevap verdiğinde ses tonu son olarak okunuyor. Kırpılmış.

Jeremy: Bu gece orada ol ve her şeyi sonlandırabilecek kelimeyi hatırla. Duman mıydı? Sana göstereceğim tek

nezaket bu. Eğer saklanırsan, bunu benim yöntemimle yaparız.

Parmaklarım o kadar titriyor ki neredeyse telefonu düşürüyordum.

Bunu dile getirmesine gerek yok o yüzden bu gece ne olacağını anlayacağım.

Jeremy o gece ormanda kaldığı yerden devam edecek.

Beni kovalayacak.

Bu ihtimal karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve kapmak için su şişesini düşürüyorum.

Ona uzanıyorum ama erkeksi bir el onu alıp bana uzatıyor. "Burada."

Bakışlarım sınıf arkadaşlarımdan biri olan Zayn ile buluştu. Benim gibi sessiz, kesinlikle çalışkan ve bir Budist

keşişinki gibi huzurlu bir aurası var.

Tasarımcı kot pantolon ve ayakkabılar giyiyor ve şık bir saç stiline sahip.

Ortaokuldan beri son dört yıldır aynı sınıftaydık ve birbirimizle çok az konuşuyorduk. Ama onun sade varlığını

her zaman takdir etmişimdir.

Teşekkür ederim, diye mırıldandım.

Işınlıyor. "Profesör sana bakıyordu, o yüzden bir süreliğine telefonunu saklamak isteyebilirsin."

"Ah." Kucağıma koydum. "Söylediğin için teşekkürler."

"Memnuniyetle. Ben Zayn'im."

"Biliyorum. Cecily.”

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Cecily." Sırıttı ve ben de garip bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Aslında bu onunla ilgili değil. Yeni insanlarla tanışma konusunda berbatım ve çoğu zaman yanlış hisler

yayıyorum.

Sahip olduğum tek arkadaşlarımın çocukluk arkadaşlarım olmasının bir nedeni var ve son zamanlarda Anni,

çünkü sosyal ipuçlarını hızlı bir şekilde algılıyor ve her türlü tuhaflığı ortadan kaldırıyor.

Çenemi avucuma yaslıyorum ve vermem gereken kararları düşünüyorum.

Kalmak.

Ya da sonunda bırak.

14

CECILY

Akşam saat tam yedide Jeremy'nin bana gönderdiği yerdeyim.

İçimde bir tür ölüm arzusu ya da gevşek bir vida olmalı, çünkü beynimin beni bunu yapmaktan caydırmak için

bulduğu milyonlarca ve bir yanlış nedene rağmen buraya geldim.

Ama mantığı takip etseydim tam olarak yaşayamazdım. Kabuğumdan çıkıp o uygulamada kaydolduğum şeyi

deneyemezdim.

Seksle ilgili herhangi bir şeyin getirdiği felç edici panik atak ve mide bulantısından bir nebze olsun

etkilenirsem, hemen ayrılacağıma kendime söz verdim.

Buraya gelirken, o tanıdık endişeyi, terlemeyi ve zihnimin metaforik felcini bekledim.

Hiçbiri gelmedi.

Damarlarımda köpüren tek şey sınırsız heyecan.

Kanınızdan akan ve düşüncelerinize el koyan türden.

Yüzeyin altında kaynayan, içi dışında hiçbir sığınak bulamayan tip.

Arabamdan dikenli tellerle çevrili mülke bakıyorum. Bu bir ev, bir konak, hatta bir bina bile değil.

Daha çok büyük bir arazi parçasının ortasındaki bir kulübeye benziyor. Çocukluğumuzda babamın ve

arkadaşlarının buluştuğu ve bizi beraberlerinde getirdikleri yer gibi.

Ancak bu, yıllardır terk edilmiş gotik bir katedral gibi asi, dağınık görünüyor.

Karanlığın ona hiçbir faydası yok; uzaktan küçük görünen kulübenin uzunluğu boyunca gölgeler uzanıyor.

Büyük ağaçlar boynuzlu şeytanlara benziyor ve yabani çalılar ve çimenler ona ürkütücü bir hava veriyor.

Eğer metal kapı olmasaydı burasının terk edilmiş bir mülk olduğu düşünülebilirdi.

Jeremy'nin beni gönderdiği yer burası olmayabilir diye yolun her iki tarafını da aradım ama haritalar

uygulaması açıkça 'Geldin' dedi. Ayrıca caddenin her iki tarafında ve karşısında yalnızca bakımsız araziler var.

Buraya giden yol adanın geri kalanı kadar düzgün değildi. Lanet olsun, bu yerin var olduğunu bilmiyordum.

Uzakta, gözlerden uzak ve bilinmiyor da olabilir. Yırtıcı hayvanların oyun oynamak için dışarı çıktığı gece

boyunca kesinlikle olmak istediğim bir yer değil.

Unutulmaz bir çığlık kulaklarıma saldırıyor ve kapı yavaşça açılırken ürküyorum.

Tekrar yan tarafa bakıyorum ve oradan geçiyorum.

Kulübeye ulaştığımda kapı kapandı ve ben içeride mahsur kaldım.

Tabii geri dönmediğim sürece.

Hayır.

Artık bu ikinci düşüncelerin hayatımı yönlendirmesine izin vermiyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan iniyorum, çevreme kısa bir bakış atıyorum, sonra şeytani ağaçlara

bakarken ürperiyorum.

Mekanı iyice inceledikten sonra, kulübenin eski ahşap kapısını çalmak için elimi kaldırdım.

Veya katedral. Bunun bir zamanlar gerçekten bir katedral olduğunu ve başka bir şeye dönüştürüldüğünü

düşünüyorum.

Kapının açıldığını bildiren bir gıcırtı oldu ve içeri girerken yolda kendime yaptığım moral verici konuşmalara

rağmen bacaklarım titriyordu.

"Jeremy?" Sesim, ara sıra uzaktan gelen baykuş çığlıklarıyla kesintiye uğrayan uhrevi sessizlikte akıldan

çıkmıyor.

Eski şömineyi görünce ayaklarım girişin hemen yanında duruyor.

Karşı duvarda, antika bir oturma odasını aydınlatıyor. Eski kanepeler, yıpranmış bir halı ve ahşap zemin.

Kapıdan gelen sert bir rüzgar ateşi rahatsız ediyor ve omurgamdan yukarı doğru hafif bir ürperti yükseliyor.

Bakışlarım sağımdaki karanlık merdivenlere kaydı. Yemin ederim bazı gece yaratıkları orada gizlenip benim

ölümümü bekliyorlar.

Belki hayaletler de olabilir.

"Jeremy orada mısın?" Titreyen sesim korkumu açığa vuracağına karar verdi ve bu konuda yapabileceğim

hiçbir şey yok.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve ateş tekrar dans edip sönüp her şeyi kararttığında duruyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve dengesiz uzuvlarımı bir ürperti kaplıyor. Ani atmosfer değişimini hissetmem için onu

görmeme gerek yok.

Arkamda bir varlık var.

Uzun, sert ve geceden daha karanlık.

Ama hareket edemeden boğazıma soğuk bir şey dokundu.

Bir bıçak.

Boynuma kahrolası bir bıçak dayadı. Ben bunun için kaydoldum; bıçaklardan söz edilmedi.

"Je..."

"Şşşt." Sesi alçaldı, derinleşti ve benim gizli bir yanımı çekiştirmeye başladı. “Adımı söylemiyorsun.”

Yutkunuyorum, boğazım metal bıçağın üzerinde çalışıyor.

Sağ.

Artık anonimiz.

Bu, insan olarak bizimle ilgili değil, daha çok ikimizin de nasıl zevk için birer araç olduğumuzla ilgili. Bu

ortamda, bu tür bir barbarlığı istediğim için sonuçları düşünmeme veya utanmama gerek yok.

Bu bilgi beni sınırsız bir huzurla dolduruyor.

Vücudumun rahatlamasına izin veriyorum ve bıçağın dondurucu ağırlığı bile beni korkutmuyor.

Zaman içinde bir saniye, bir saniyelik sessizlik, karşılıklı anlayış.

Ama sonra o benim peşimde.

Kaslı göğsü arkadan bana doğru sert ve boyun eğmez bir şekilde baskı yapıyor. Görmem gerekmiyor ama

boyunun benim vücut ölçülerimi gölgede bıraktığını hissediyorum.

Uzun boylu ve korkutucu.

Karanlık ve çekici.

O tamamen berbat bir fantezi ve daha fazlası.

Başımı biraz geriye kaldırdım ve neon turuncu maskeyle karşılaştığımda ciğerlerimin tüm nefesi tükendi.

Beni ilk kovaladığında taktığı maskenin aynısı.

Bedenimin hapsedilmişliğini delip ruhumun içine bakan koyu renk gözlerinde bir parça ışık yok.

O zaman aklıma geliyor.

Maske takıldığında, vücudunda tek bir insan kemiği bile olmadığı için aklını yitirme özgürlüğüne sahip.

Normalde öyle olmadığından değil ama en azından normalde bıçak tutmuyor.

"Sana bir avantaj sağlayacağım." Bıçağını kullanarak başımı daha da geriye doğru eğdi. “Ya kaçabilirsin ya da

saklanabilirsin, bu senin seçimin. Ama seni bulursam sikerim. Kanayacaksınız, çığlık atacaksınız,

yalvaracaksınız ama hiçbir şey beni size sahip çıkmaktan, sizi kırmaktan ve parçalamaktan alıkoyamayacak.

Ya artık buna bir son verin ve gidin ya da şartlarımı kabul edip kaçın.”

Bıçağı hızla boğazımdan kayıyor ama yerini sözlerinin ağırlığı alıyor.

Kalbim güm güm atıyor ve güvenli kelime dilimin ucunda asılı kalıyor. Bu sorumluluk gerektiren bir şey ve ben

de sorumluyum.

Ben iyi kız Cecily'im.

Arabulucu.

Babasının küçük kızı.

Ama ben onun yanından geçip dışarı koşarken tüm bu unvanlar uçup gidiyor.

İnsanüstü enerji damarlarımda dolaşıyor ve yüzeyin altında parlıyor. Kulübenin etrafında dönüyorum,

ayakkabılarım tahtaya vuruyor ve unutulmaz bir ses çıkarıyor.

Gürültü, baykuşun çığlıklarına, gecenin sessizliğine ve kalbimin gürleyen atışlarına karışıyor.

Yavaş, emin adım sesleri arkamda beliriyor, ürkütücü.

Heyecan verici.

Peşimde olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum, deri ve ahşap kokusunu korkumla hissedebiliyorum.

Ama durmuyorum.

Arkama bakma.

Ne yaptığım ya da nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kulübenin arkasındaki küçük merdivenleri görür

görmez aşağıya doğru uçuyorum ama bir göl bulunca duruyorum.

Yüzey ay ışığı altında parlıyor, karanlık, karanlık ve korkutucu. İki tekne bir güverteye bağlı ve birkaç dal suda

yüzüyor.

Yeni buluşum üzerinde çalışırken, siyah yaratıklar geceleri uçuyor ve tiz sesler çıkarıyorlar.

Onların gerçek karga olduğunu düşünerek neredeyse kalp krizi geçireceğim, sonra onların ya karga ya da

kuzgun olduklarını anlıyorum.

Veya yarasalar.

Yanımdaki ormana olan mesafeyi hızlı bir şekilde hesaplıyorum ve teknelerin çok daha yakın olduğunu fark

ediyorum.

Ancak bir sorun var. Gölün neresine gideceğim? Aslında iki sorun var. Arabayı nasıl kullanacağımı bile

bilmiyorum ve bu ancak motor çalışırsa mümkündür.

Ama eğer ormanı seçersem...

Karanlıkta neyin gizlenebileceğini düşününce ürperiyorum.

Arkamdan adımlar geliyor, bağırıyorum, sonra güverteye koşuyorum. Onu vidala. Bir tekneyi sürmek ne kadar

zor olabilir?

Çılgınım, yeni görünüşlü teknenin halatıyla uğraşırken hareketlerim dengesiz.

Ayaklarım titriyor ve her geçen saniye zaman kaybettiğimi biliyorum, düğümleri çözemiyorum.

Hadi hadi.

Ter şakaklarımdan aşağı süzülüyor ve kapşonlumu sırtıma yapıştırıyor. Tırnaklarımdan biri sert ipte kırılıyor

ama buna odaklanmak yerine arkama kısa bir bakış atıp donup kalıyorum.

Ben her şeyimi verirken, az önce onun peşimde durduğunu, minimum düzeyde çaba gösterdiğini duyduğuma

eminim.

Peki nasıl oluyor da orada kimse yok?

Batman'deki başka bir kuzgun ya da karga sürüsü ya da her ne ise gecenin içinde uçuyor ve ben sarsılıyorum,

sonra dalgalı bir ritimle nefes alıyorum.

Ben düğümleri çözmeye çalışırken bakışlarım çevremi incelemeye devam ediyor.

Yanımda karanlık bir gölge parıldadı ve ürküp dönmeye başladım ama buna fırsatım olmadı.

Ayağım kaydı ve güvertenin kenarından yuvarlandım.

Ya da öyle yaptığımı düşünüyorum.

Güçlü bir el beni bileğimden yakalayıp geri çekiyor ve yakaladığı hızla serbest bırakıyor.

Kaba ahşabın üzerine yüzüstü düşüyorum ve sert bir vücut benimkini yüzeye doğru düzleştiriyor.

Aşırı güçlü, ezici ve nefesimi kesiyor.

Ağırlığıyla beni eziyor, alanımı dolduruyor, ta ki etrafımızı saran kasvetli havada sadece nefesim yankılanıncaya

kadar.

Daha önceki enerji kemiklerime doğru hücum ediyor ve bacaklarımı sallayarak onu tekmelemeye, herhangi bir

yerine ulaşmaya çalışıyorum ama duvara çarpmaktan farksızım.

Bileklerimi yakalayıp arkama vurarak beni rahatlatıyor. Daha doğrusu dizleri iki yanıma düşüyor ve kıçıma

biniyor.

"Seni yakaladım." Sert ve çakıllı sesi, korkutucu bir kesinlikle yankılanıyor.

Kıpırdamaya, kendimi özgür bırakmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Ben çabalarken, nefes nefeseyken ve

aklımın sonuna gelmişken o beni son derece kolaylıkla yakalıyor.

Dirseğiyle bileklerimi sıkıştırıp kot pantolonumun belini kavradı ve sonra soğuk hava tüylerimi diken diken

etmeden önce kulaklarımı uzun bir dilimleme sesi doldurdu.

Bıçak.

Bıçağıyla kot pantolonumu ve iç çamaşırımı kesti.

İçimde yabancı bir his parlıyor.

Kapşonlumu ve sütyenimi tereyağını keser gibi arkadan keserken, keskin bıçağın tenimi kesebileceği

düşüncesi beni hareketsiz tutuyor.

Soğuk bıçak sırtıma dokundu ve ürperdim. Üzerimden parçalar halinde düşen kıyafetlerim sayesinde

tamamen ona, onun duygusuz dokunuşuna ve acımasız bıçağına maruz kaldım.

Eğer bir şey yapmazsam soğukkanlı beynindeki öldürücü düşüncelere göre hareket edebilir.

Dövüşme ve nabzımı atma ihtiyacı içimden geçiyor ve bunu yapmak için onun bileklerimdeki gevşek tutuşunu

kullanıyorum.

Beni serbest bıraktı ama sürünerek uzaklaştığım anda bir şey kafamı parçaladı.

Sıkı bir yumruk saçımı yakalayıp beni tekrar sert ahşabın üzerine çekiyor. Çığlık atıyorum ve bu, yaklaşan

sessizlikle daha da artıyor.

Ama yine de kavga etmeyi, savrulmayı, kot pantolonumun ve kapşonlumun kalan parçalarını etrafa saçmayı

bırakmıyorum.

Daha önce hiç bu tür çılgın bir hayatta kalma modunu deneyimlememiştim. Kaçmak istemiyorum ve kaçmak

yerine kaçarak onun avı olmayı zaten kabul ettim, o yüzden bunu neden yaptığımdan emin değilim.

Belki de içindeki canavarı ortaya çıkarmak, onu baştan çıkarmak ve onu çılgın bir varlığa dönüştürmek içindir.

Jeremy saçımı tutarak beni zahmetsizce sırtıma doğru itti. Sağlam güverteyle karşılaştığımda nefesim

ciğerlerimden dışarı çıkıyor.

Ancak bu sadece darbeden kaynaklanmıyor.

Üzerimde gezinen gölge karşısında donup kaldım, göğsüm korkunç bir sakinlikle inip kalkıyordu. Siyah

gömleğine karşı kaslarının dışarı fırladığını, mürekkebinin dalgalandığını ve maskenin ardındaki gözlerinin

koyuluğunu seçebiliyorum.

Sol elinde de bıçak var.

“Çok masum görünüyorsun ama senin kafan berbat bir yer, Lisichka. Benim berbat yerim." Bacaklarımın

arasına diz çöktü ve bıçağın kör tarafını amıma doğru kaydırdı.

Onu ay ışığı altında kaldırdığında ürperiyorum ve benim uyarılmamla parıldamasını tuzağa düşmüş bir halde

izliyorum.

Beni eğilimlerimin hastalıklı kanıtlarını görmeye zorladığında, hırıltılı nefeslerim ağzımdan dökülmeye başlıyor.

Bana rağmen karnımın dibine bir utanç çöküyor.

O tamamen giyinmişken ben burada tamamen çıplak yatıyorum. Durumun eşitsizliğini ve ne kadar güce sahip

olduğunu da gözden kaçırmıyorum.

“Sikimime göre çok ıslaksın, çok hassas ve azgınsın. Bir erdemli gibi davranıyorsun ama pis, küçük bir

sürtükten başka bir şey değilsin.

Kulaklarım ısınıyor ve bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o, parmaklarını yumuşak ete batırıp tokatlıyor.

O sırada üzerime geliyor, parmaklarıyla göğüs uçlarımı kıstırıyor, işkence ediyor, sıkıyor. Her yerime -

göğüslerime, boğazıma, karnıma, uyluklarıma - dokunduğunda içimde bir duygu patlaması yaşanıyor.

Onun altında titriyorum, düşecek yeri olmayan bir yaprak gibi.

Her zaman özlemini çektiğim duygu bu; kontrolü kaybetmenin ve her şeyi başkasının yapmasına izin vermenin

terk edilmesi.

Almak.

Ve Al.

Ve Jeremy kesinlikle kabul eden tipte.

Karşılığında bana tarifsiz bir zevk veriyor. Onun ahlaksızlığına alet olayım diye parmaklarının sert bir darbesi ve

bıçağı.

Ben onun oyuncağına dönüştürdüğü ve istediği gibi dövdüğü bir oyuncak bebekten başka bir şey değilim ve

yapabileceğim tek şey onu almak.

Veya güvenli kelimeyi söyleyebilirim.

Sigara içmek.

Ama bu her şeyin sona ereceği anlamına geliyordu.

Jeremy sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını meme uçlarımın şişkin etinden kaldırdı ve hava sessizleşti.

Benim ağır nefeslerime uyum sağlayarak maskesinin altından nefes alıyor.

Bu sessiz bir iletişimdir.

Anlayış.

Ben canavarım ve sen de benim avımsın, diyor gözleri bana.

Korkak olmama ya da kaçmama izin verme, buna karşılık olarak iletiyorum olmalı.

Hala göz temasını koruyarak bıçağının kör tarafını kıvrımlarımın arasından kaydırdı. Bir korku duygusu beni ele

geçiriyor ama ritim zevkli hale gelince bu his yavaş yavaş azalıyor.

Ben zıplayana, uzanana ve sırtımı güverteden aşağıya doğru eğene kadar klitorisimle sert daireler çizerek

dalga geçiyor.

Ve sonra aniden beni itip kot pantolonunun düğmelerini çözdü.

Sert şaftı serbest kaldığı anda nefesim kesildi. Evet, dün gece gördüm ama sarhoştum ve o beni becermedi.

Hala seks için çok büyük olduğunu düşünüyorum.

İçimi bir endişe kapladı ve elimi göğsüne koyup başımı salladım.

Neon maske ifadesini kamufle ediyor ama deliklerden gözlerini tamamen karanlık ve korkutucu görebiliyorum.

Bana zarar verecek. Yüksek sesle ve net bir şekilde okuyabiliyorum.

Jeremy iki bileğimi de yakalayıp başımın üstündeki tahtaya vuruyor. "Onları orada tut ve bana dokunmayı

bırak."

Dudaklarım titriyor ve "Daha fazla zamana ihtiyacım var" diye fısıldıyorum.

Güvertede, baykuşların, kargaların ve kuzgunların ortasında bekaretimi bir hayvan gibi almasına izin veremem.

Benden kaçmamı istediğinde düşünmem gereken bir şey vardı.

Jeremy maskesini kaldırıp atıyor ve keskin, yakışıklı özellikleri ortaya çıkıyor. Işık eksikliğinden dolayı onu net

bir şekilde göremiyorum ama az da olsa görebildiğim şey kalbimin daha hızlı atmasına ve göbek bölgemin

daha da kasılmasına neden oluyor.

Bıçağı amımdan kalçama, oradan mideme doğru kaydırdı ve sonra ucunu meme ucuma sürttü. Sıkı

tomurcuğun üzerinde bir kan damlacığı toplanıyor, sonra göğsümün uyarılmayla sertleşen yanından aşağıya

doğru yuvarlanıyor.

Kapüşonlu bakışları kanın yolunu izliyor ve ben de bu tuhaf erotik görüntü karşısında şaşkına dönmüş

durumdayım.

Ancak daha sonra bir patlama meydana gelir.

Dudakları üzerime düşüyor. Dilini dışarı çıkardı ve kan damlacığını yaladı, onu kovaladı ve cildimden içti ve

sonra meme ucumu ısırdı. Zor.

Kutsal. Bok.

Bir zevk dalgası midemin tabanına çarpıyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor. Bacaklarımı daha da

birbirinden ayırıp amıma soktuğunda hissettiğim duyguya hâlâ alışamadım.

İçim geri çekiliyor ve sert ahşaba çarpıyorum.

Beni yırttığı yerde acı patlıyor ve canımı acıtıyor. O kadar acıyor ki ağlayıp onu itmeye çalışıyorum ama bu onun

tekrar itmesine neden oluyor. Vahşice.

"Lütfen lütfen." Tırnaklarımı göğsüne batırıyorum ama duygusuz bir duvara dokunuyor da olabilirim.

“Şşşt. Sana bu küçük amcığı kıracağımı söylemiştim, değil mi? Aletimi çok iyi alıyorsun Lisichka. Mmm. Çok

sıkı. Senin kanın şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kayganlaştırıcı. Tekrar içeri girdi ve uzuvlarım bunun

şiddetinden titriyordu.

Bunu kolay kolay kabul etmiyor. Kesinlikle alışmama izin vermiyor.

O kendi zevki peşinde koşan bir canavar ve ben sadece onun emrindeki aracıyım.

Ne kadar ağlayıp yalvarsam da beni duymuyor. Bir yanım bundan hoşlanıyor. Her şeyin ilkel vahşeti ve bana bu

kadar sert davranması hoşuma gidiyor.

Beni rahat bırakmasını istemiyorum.

Bunu asla kabul etmem ama bir yanım onun kızlık zarımı katletmesinden ve kanımı ve uyarılmamı

kayganlaştırıcı olarak kullanmasından hoşlanıyor.

Sert darbelerle içime giriyor, tepeye doğru çıkıyor ve sırtım güverteye sürtünceye kadar tekrar içeri giriyor.

Bayılacağımı düşünene kadar bunu defalarca yaptı.

Ama tamamen farklı bir şey olur.

Vahşi, sikik ve sistemli saldırıların ortasında karnım kasılıyor, göğüs uçlarım büzüşüyor ve cildim o kadar

aniden ısınıyor ki, muhtemelen o şeyle beni öldüreceğini düşünüyorum.

“Hımm. Böyle iyi bir kız. Amının sikimi sağdığını hissediyor musun?

Ağzım açık kalıyor ama yalnızca boğulmuş nefeslerim çıkıyor. Kalbim sıkıştıkça güm güm atıyor ve acı tam

tersine dönüşüyor.

Zevk.

Sınırsız.

Kesinlikle delilik.

Aşırı acıdan kaynaklanan arzu türüdür. Beni bu kadar istediğini bilmek canımı acıtıyor.

Bana zarar vermek istiyor.

Beni bir hayvan gibi kovalamaktan, tartaklamaktan ve becermekten zevk alıyor.

İçim kıvrılıyor ve isyan ediyor.

Ben de onun içine düşüyorum.

Yıkılmaya, alınmaya, alınmaya ve götürülmeye.

Benim onun baskın zulmünü arzuladığım kadar, o da benim yumuşaklığımı arzuluyor.

“Bağımlılık yapıyorsun. Seni kırmak istiyorum." İtme. "Sana sahibim." İtme. "Seni işaretle."

Dün yaptığı gibi tam da boğazımı ısırarak son cümleyi vurguluyor.

Keskin acı ve zevk üst üste gelip beni bir anda patlatırken içimdeki her şey yerle bir oluyor.

Düşüyorum, çığlık atıyorum, inliyorum ama o hâlâ beni beceriyor.

Deli gibi içime giriyor ve sonra boynuma ziyafet çekiyor, ısırıyor, emiyor, yalıyor. Sıcaklık içimi doldurmadan

önce onun kasıldığını hissedebiliyorum.

Sonra başını kaldırıyor, diliyle dudaklarındaki kızıl kırmızıyı kovalıyor.

Kanım.

Beni tamamen, iyice işaretledi.

Acı verici, erotik.

Yanlış.

Ama kesinlikle doğru hissettiriyor.

15

CECILY

İğrençsin.

Gözlerim yavaşça açılıyor ama anılar kaybolmuyor.

Dik dik bakıyorlar, hırlıyorlar ve keskin pençelerini bilincimin hassas etine batırıyorlar.

Neden şimdi geliyorlar? O yanımı aştım, onu tamamen sildim ve kendime yeni bir başlangıç buldum.

En azından böyle umuyorum.

Üzerimde eski bir ahşap tavan beliriyor ve hareket etmeye çalışıyorum.

Bir sorun: Yapamam.

Kaslarım gevşek ve onlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. İşte o zaman gözlerimi tam olarak açmadığımı ve

sadece bir yarıktan tavanı görebilmemi sağladığını fark ediyorum.

Tüm uzuvlarımda keskin bir sinir patlaması oluyor ve beynim tam kapasiteye dönüyor.

Bu duyguyu da çok iyi biliyorum. Sessiz panik, çarpık bilinç ve paniğin görünmez kara elleri kalbimi sıkıştırıyor

ve göğüs kemiklerimi eziyor.

Bir tuzağa yakalandığımda, keskin kenarlarının her acısını hissetmek zorunda kaldığımda, her kirli nefesi içime

çektiğimde de olan tam olarak buydu ama kaçamadım.

Hareket edemiyordum.

İstedim, gerçekten yaptım, savaştım ve yıktım. Tekme attım, çığlık attım ve ağladım.

Ama her şey kafamın içinde gerçekleşti.

Sahne küçük siyah patlamalarla tekrarlanıyor.

Siyah.

Siyah.

Ve daha çok siyah.

Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ama onun üzerinde de hiçbir kontrolüm yok. Nefes alışlarım ve nefes

verişlerim dalgalı seslerden oluşan bir karışım halinde çıkıyor.

Bu, uyku felcinin içimde sığındığı ilk sefer değil. Bu beden dışı deneyim, o korkunç kabuslardan sonra daha da

sıklaşıyor.

Göğsüme binen ağırlıkla, canımı sıkan siyah ellerle ne kadar mücadele edersem, kendimi o kadar panik

moduna sokacağım ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Geçmesine izin vermek için.

Eninde sonunda olacak. Ne kadar korkutucu olursa olsun ya da ne kadar ağlamak istesem de eninde sonunda

kaybolacak.

Düzensiz hava alımımla uyumlu olarak cildimin her yerinde yavaş yavaş donuk bir ağrı patlıyor. Sonra

bacaklarımın arasındaki yumuşak deri üzerinde sıcak ve rahatlatıcı bir şey yılan gibi dolaşıyor.

Bir bez, bir havlu veya bir ağız.

Kaslarımı harekete geçirmeye çalıştığımda ama sefil bir şekilde başarısız olduğumda dudaklarımdan bir inilti

dökülüyor.

Altımdaki yumuşak yüzeyde parmaklarım gevşek. Üzerime tüneyen, kalbimin hassas etini kazıyan iblis

yüzünden göğsüm inip kalkıyor ve kafam darmadağın olmuş durumda.

Ama benim kedim? Bu benim fiziksel varlığımın bir parçası gibi gelmiyor. Daha doğrusu, onun içinden geçen

duyumlar ayrıdır.

Rahatlatıcı bir enerjiyle parlıyor. Ona odaklanıyorum ve kalbim, gürleyerek hayata dönen kara ellerin hayaletini

kovalıyor. Uzuvlarım ve beyin kapasitem yavaş yavaş gevşiyor.

Olaylar aynen böyle devreye giriyor. Maske. Kovalamak. Perili mülk. Güvertede alınıyor. Kan. Bıçak.

Her şey.

Göğsüm titriyor ve zevk beni ele geçirirken yavaşça inliyorum, yavaş ama emin adımlarla kaslarımdaki düğüm

çözülüyor.

Dişleri en mahrem yerimi kemiriyor ve bunun bir bez ya da havlu değil, kesinlikle ağzı olduğunu fark ediyorum.

Ben bu işin dışındayken Jeremy bana saldırdı mı?

Bu çok hasta.

Ya da öyle olması gerekiyordu, çünkü uyanık olup olmadığımı umursamadan beni tekrar alması düşüncesi çok

sıcaktı.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Tanrım, ilk seferimi bu kadar sevdiğim için çok utanıyorum. On altı yaşımdan beri anormal eğilimlerim

olduğunu biliyordum ama bunların her zaman ulaşılmaz fanteziler olarak kalbimin karanlık köşelerinde sıkışıp

kalacağını düşünmüştüm.

En çılgın rüyalarımda bile, onlara göre hareket edecek kadar cesaret kazanacağımı düşünmezdim.

Yani sadece Jeremy'nin şartlarını kabul etmekle kalmayıp, aynı zamanda canavarının beni çiğnemesine izin

vermem de tüm beklentilerimi aştı ve onları paramparça etti.

Ve vay be.

Ne zamandan beri 'siktir' kelimesini kafamın içinde bile söylüyorum?

Bu adam kısa bir süredir hayatımda ama şimdiden beni yozlaştırıyor. Bana hiç gün yüzü görmemiş olması

gereken şeyleri dilettiriyor ve düşündürtüyor.

Gözlerimi tam olarak açma girişimlerim yine başarısız oluyor ya da belki bunu yapamayacak kadar yorgunum,

bu yüzden onu zorlamıyorum ve onun yerine çevreme odaklanmaya çalışıyorum.

Ağzı amımdan kaybolmuştu, bu da soğuk bir ürpertiyi ve tüylerimi diken diken eden bir haritayı tetikledi.

Vücudum bir şeyle kaplı ve muhtemelen bir yatağın üzerinde yatıyorum.

Belki beni kulübeye geri getirmiştir. Daha önce beni kollarında taşıdığında bunun biraz farkındaydım.

Ancak bundan sonraki her şey bulanık. Bitmiş olduğu varsayılan geçmişimle ilgili o kabusu görebildiysem

kesinlikle uyuyakalmışım.

Jeremy'nin varlığını yanımda hissedebiliyorum. Ondan yayılan boğucu yoğunluğu görmezden gelmek

imkansızdır.

Haftalar önce beni takip ettiğini böyle hissetmiştim. Ve bu başka bir dünyaya ait olduğundan, yokluğu da

hissedilebiliyor, bu yüzden açıklanamaz bir şekilde boşum, o ortaya çıkarsa diye dikkatim her yere dağılmış

halde ortalıkta dolaşıyorum.

Şu anda onu sadece hissetmiyorum, aynı zamanda ahşap ve deri kokusunu da alıyorum ve ondan yayılan

sıcaklığı da hissediyorum. Jeremy gibi biriyle sıcaklığı ilişkilendirmek tuhaf ama öyle. Ilık. En azından vücudu

sıcakkanlı.

Ancak kişiliği buz gibi.

Sapkınlıktan bahsetmiyorum bile.

Seri katillerin sahip olduğu türde cinsel sapkın davranışlara sahip.

Bu anormaldir, tehlikelidir ve onu yıkıcı bir yola sürükleyebilir.

Bundan keyif alıyorsam bu bana ne kazandırır?

O, düşmüş bir melek gibi baştan aşağı siyahlar içinde gözümün önünde belirdiğinde, sorum karanlıkta asılı

kalıyor, ama onun tamamını göremiyorum.

Sadece göğsüne bir bakış, kasları boyunca uzanan dövmelere ve ellerine dair ipuçları var.

Bana dokunduğu, araştırdığı ve sahiplendiği büyük, damarlı ve yıkıcı eller.

Jeremy çarşafı göğsümden çekiyor ve göğüs uçlarım kumaşın sürtünmesinden dolayı şişip kasılıyor.

Üzerimdeki ham bakışını ve beni yutmaktan başka bir amacı olmayan hain alt tonunu hissedebiliyorum.

Yalnızca Jeremy, bir kişiyi yalnızca bir bakışla kendi teninden rahatsız edebilirdi.

Parmağının ucu dik göğüs uçlarıma ve daha önceki yanıklardan kalan kesiğe baskı yapıyor ama Jeremy

durmuyor.

Bu noktada nasıl yapılacağını bildiğinden bile şüpheliyim. Tanıdığım en kendine hakim kişi olduğunu

düşünürsek bu çok tuhaf.

Ben kıvranana kadar tomurcuğu sıkıyor, sonra aynı parmağını boynuma, ısırdığı saldırıya uğramış, morarmış

noktaya kaydırıyor ve yeniden bastırıyor.

Boğazımdan yumuşak inlemeler dökülürken dudaklarım aralandı. Ses onu sadece daha fazla güç kullanmaya

davet ediyor, sanki benim acım onun zevkiymiş gibi.

Sanki hain dokunuşlarıyla, hain elleriyle beni uçuruma sürmekten hoşlanıyor.

“O kadar kırılabilir ki Lisichka. Ne kadar hassas olduğunu seviyorum,” dedi, ses tonu biraz dostaneydi.

İçinde boğulmak istiyorum.

Benimle sonsuza kadar bu tonda konuşmasını istiyorum. Doymuş olan. Daha önceki canavarca versiyonu

fantezilerimi aşsa da şu anda tercih ettiğim versiyon bu.

İlgili olan.

Umursamak abartı olabilir ama en azından benden nefret ediyormuş gibi görünmüyor.

Ya da bana kızıyor.

Sanki beni benim için istiyormuş gibi konuşuyor. Kendim olmamdan başka bir nedenden dolayı değil.

Dokunuşunun yoğunluğu artıyor, kıstırıyor, sıkıştırıyor, sıkıştırıyor. "Seni ne kadar yemeyi, porselen derinin

kanını akıtmayı ve seni bütünüyle yutmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

Sesinin zengin tınısı tenimin altına sızıyor, yıllardır gizli tuttuğum çılgın yanımı ortaya çıkarıyor.

“Masumiyetini, korkunu ve acını arzuluyorum.” Parmaklarını boğazımın derisinin üzerinde gezdiriyor. “Sen

benim aletimin etrafında paramparça olurken, çığlık atıp sızlanırken bu deriyi morarma ve işaretlemenin

hayalini kuruyordum çünkü bu çok fazlaydı. Ama işte burada bir değişiklik var. Çok fazla olduğunda onu

seviyorsun.

Dudaklarım seğiriyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Onun kaba açıklamaları ve pişmanlık duymayan bakış açısı karşısında transa girdim.

"Sana öyle olduğunu söyleyebilirim. Yeşil gözlerin geceleri ormanın rengine dönüşüyor, kapkaranlık ve tehlikeli

bir şehvetle muhtaç. Benimle kavga ettin ama bu beni uzaklaştırmak için değildi. İçimde gördüğün canavarı

ortaya çıkarmaktı. O canavara açlık duyuyorsun, değil mi Lisichka?”

Emir veren eli boynumdaki izin üzerinde gezinip onu bütünüyle sarmadan önce. “O canavar da sana aç. Bu

yüzden daha önce kontrol edemedim ya da kendimi kontrol edemedim. Seni bir hayvan gibi becerdim çünkü

kendimi öyle hissettim. Seni alt etmek ve sahiplenmek istedim. Bu yarı saydam cildi morarmak, ısırmak,

boğmak ve işaretlemek için. Kanım kaynadı ve canavarım bunu arzuladı, bu yüzden prezervatif kullanmadım.

Masum olduğunu iddia ederken kanının sikimi kapladığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve daha önce hiç

kondomsuz sevişmemiştim. Bu ikimiz için de bir ilk."

Onun hipnotik sözleriyle ve benim bu sözlere verdiğim tepkiyle cildim karşı konulmaz hislerden oluşan sıcak

lavlara dönüştü.

Daha fazlasına ihtiyaç var.

Baş parmağı meme ucumdaki kesikle oynuyor. "Beni duyuyorsan uyan. Seninle işim bitmedi."

O değil?

Bastırılmış duyguların heyecanı yüzeye çıkıyor ve içimi açıklanamaz bir kararlılıkla dolduruyor.

Otoriter bir kararlılıkla, "Seni yine becereceğim, Cecily," diye duyuruyor. "O orospu çocuğu Landon'dan geriye

hiçbir şey kalmayana kadar amını tekrar tekrar alacağım."

Başımı sallıyorum ya da sallamaya çalışıyorum. "Lan..." diye mırıldanırken bunun görünür olup olmadığından

emin değilim, şu anda aklımdaki son şey.

Ama kelimeler uyuşmuş dilime takılıp kalıyor.

Sessizlik etrafımı sarsıyor ama sakin tiplerden değil.

Gerilim her geçen an daha da yoğunlaşıyor ve ağırlaşıyor. Sonra bana işkence eden ve zevk dalgaları gönderen

el boğazımı sıkıyor.

Hareket o kadar ani ve sert ki tüm vücudum sarsılıyor. Tutuşunu gevşetmek için içgüdüsel olarak uzandım

ama o kıpırdamadı.

Havam çalınıyor ve ciğerlerim yanarken başım kaos içinde yüzüyor.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Sonra ölümcül tutuş, göründüğü gibi aniden ortadan kayboluyor.

Jeremy'nin varlığı da öyle.

Bir duman sisi içinde kayboluyor.

Yazlıktan bu yana üç gün geçti.

Üç gün boyunca bende bir sorun olup olmadığını sorguladım.

Sadece güvertede olup bitenlerden biraz fazla keyif aldığım ve Jeremy'nin sunduğu her türlü ahlaksızlığın içine

düştüğüm için değil, aynı zamanda o zamandan beri gergin olduğum için de.

Beni neredeyse boğarak öldürdükten sonra (uyandığımda boynumda bulduğum kızgın kırmızı izler göz önüne

alındığında öyle yaptığına eminim) ortadan kayboldu.

O zamanlar kafam karışmıştı, neyin gerçek neyin halüsinasyon olduğundan emin değildim. Yeterince aklım

başıma geldiğinde kendimi kulübedeki o sıcacık şöminenin önündeki kanepede yatarken buldum. Sehpanın

üzerinde katlanmış bir erkek eşofmanı ve kapüşonlu vardı. Ayrıca ilk yardım çantası ve bazı ağrı kesiciler de

vardı.

Ama Jeremy'den hiçbir iz yoktu.

Gecenin karanlığında tek kelime etmeden nasıl ortadan kaybolduğunu düşündükçe hâlâ göğsüm ağrıyor. Bir

not ya da mesaj bile yok.

Ve bu duygulardan nefret ediyorum.

Herkesten çok ben, Jeremy ve benim bir şey olmamamız gerektiğini bilmeliyim.

Bana bir ilişki için kur yapıyor ya da bana bir çeşit peri masalı teklif ediyor gibi değil. Her ikimizin de

ihtiyaçlarını karşılayacak basit bir düzenlemeydi ve bu konuda bu kadar incinmeye hakkım yok.

Üstelik Jeremy'den hoşlanmıyorum bile.

Güzel cephenin arkasında kan tadında bir şeytan gizleniyor.

Gerçekten.

Meme ucumdaki kesik iyileşiyor ama boynumdaki kesik hâlâ mor ve kızgın, onu saklamak için balıkçı yaka

üstler giymek zorunda kalıyorum.

Gerçek şu ki, artık merakımı giderdim ve ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz, değil mi?

Yanlış.

Bütün bu olayda bir şeylerin ters gittiğini hissetmeden duramıyorum. Neden beni silerek temizledi, ağrıyan

amcığıma masaj yaptı ve sonrasında neredeyse beni boğarak öldürecek kadar şefkatle dokundu ki?

Çünkü o tehlikeli ve ondan uzak durmalısın, zihnimin bana söylediği bu.

Ama olay şu; Jeremy dürtüsel değil. Her şeyi yanlış planladığını, metodik bir karaktere sahip olduğunu ve sırf

bir anlık bir olay yüzünden bana öldürücü bir şekilde saldırmayacağını biliyorum.

O yüzden bunu durup dururken yapması mantıklı değil. Özellikle benimle konuşmasından, en karanlık

yönlerimi kışkırtmasından ve benimle işinin bitmediğini söylemesinden sonra.

Bu apaçık bir yalandı.

Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

İkinci gün Instagram'ına baktım, sağlıksız alışkanlıklar edindim.

Üçüncü gün ona bir mesaj gönderdim.

Odama geldiğinde mangalarımdan birini mi aldın?

Bu bir bahaneydi ve evet, oğullarımın aşk koleksiyonundan bir tane aldı ve ben de başlangıçta bunu

isteyemeyecek kadar utanıyordum.

Son birkaç gündür aklıma gelen son şey utançtı, bu yüzden o mesajı gönderdim.

Jeremy beni görmezden geldi.

Ve daha sonra sistemimi dolduran duyguya bir isim koymayı reddediyorum.

Aslında benimle işinin bittiği ve artık bunu unutup yoluma devam etmem gerektiği ortaya çıktı.

Sarhoş Ava'nın her şeyi ve hiçbir şeyi mırıldanmasını dinledikten sonra yatağına yatırıyorum ve uyuduğundan

emin olduktan sonra oradan ayrılıp kapısını kapatıyorum. Daha sonra oturma odasındaki kanepede

uyuyakaldığı için Glyn'i bir battaniyeyle örtüyorum. Annika'yı kontrol etmeye gidiyorum ama geceyi kardeşinin

malikanesinde geçireceğini hatırlıyorum.

Az önce hissettiğim donuk ağrı onu düşünmekle geri geldi ama bunu görmezden gelip odama girdim.

Uyumak istemiyorum. Siyah görünmez ellerin, göğsümdeki ağır yükün ve korkunç kabusların düşüncesi beni

gözlerimi kapatmaktan korkuttu.

Bunun yerine ders çalışmayı tercih ediyorum.

On beş dakika sonra bölgeyi terk ediyorum. Bu olay o kadar sıklaştı ki artık beni endişelendirmeye başladı.

Son zamanlarda uyku felci ve dışarı çıkmak varoluşumun belası haline geldi. Her zaman oradaydılar ama

bununla başa çıkabilir, hayatımı etkilemiyormuş gibi davranabilirdim.

Artık değil.

Geçen gün Ava benim için endişelendiğini söyledi. Glyn de. Ama onları başından savmayı başardım.

Yanaklarıma hafifçe vurup tekrar kitabıma odaklanıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titredi ve onu kaptım, kalbim güm güm atarak yeniden hayata döndü.

Tanrım, neden böyleyim?

Neden birisi bana mesaj attığında bu tepkiyi vermek zorundayım?

Ancak ekranda görünen isim beklediğim isim değil. Mesajı açarken omuzlarım çöküyor.

Landon: Yanmasını sevmiyor musun? Hizmetlerin için teşekkürler Cecy.

Metne eklenmiş videoyu açarken parmaklarım titriyor. Yanan bir malikanenin görüntüsü canlanıyor karşımda.

Herhangi bir konak değil. Kafirlerin.

Video ters açıdan çekilmiş, yakınlaştırılmış öğrenciler ve itfaiyecilerin koşarak yangını kontrol altına almaya

çalıştıklarını gösteriyor.

Telefonum masaya düşüyor ve atlayıp telefonu geri alıyorum ve Landon'u arıyorum. İki çalıştan sonra açıyor.

“Harika değil mi?” Sesi her zaman sakin, biraz sadist ve en ufak bir duygudan yoksun.

"Sen ne yaptın?" Titreyen bir sesle fısıldıyorum.

"Ben? Kafirlerin yerleşkesi hakkındaki içeriden bilgiyi Yılanlara satmak ve havai fişek başlatmalarını önermek

dışında hiçbir şey yapmadım. Dinleyeceklerini sanmıyordum ama onlar acımasız yaratıklar ve onların türü

sürpriz saldırıları seviyor. Eğer birbirlerini yerlerse tahmin edin kim zirveye çıkacak?”

Hem bana verdiği bilgi hem de kayıtsız konuşma tarzı karşısında etkilendim. Dengemi sağlamak için masanın

kenarını kavrıyorum, sesim hissettiğimden çok daha sakin çıkıyor. “Benden Kafirlerin malikanesinin planı

hakkında bilgi almamı istediğinde, bunun bir pazarlık kozu ve ilk önce sana saldırmaları ihtimaline karşı bir

savunma bariyeri olduğunu söylemiştin. Senin, Bran'ın, Remi'nin, Creigh'in ya da Eli'nin zarar görmesini

istemedim, bu yüzden planı kabul ettim. Bu bilgiyi Yılanlara satma konusunda hiçbir şey söylemedin.”

"Ah? Unutmuş olmalıyım."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye soruyorum, inanamıyorum. "Birisi yaralanabilir!"

"Daha büyük bir iyilik için fedakarlıklar yapılması gerekiyor."

Dudaklarım aralanıyor ve telefonu kapatıyorum. Onun hakkında hiçbir anlam ifade etmiyor. Landon'un

dengesiz olduğunu her zaman biliyordum ama şu ana kadar onun manik, narsist tipte bir dengesiz olduğunu

fark etmemiştim.

Kendi iyiliği için insanları feda etmeye ve bunu yapmak için beni kullanmaya hazır.

Anni'yi ararken odanın içinde yürürken uzuvlarımın titremesi durmuyor.

"Merhaba, ben Annika. Mesaj bırakın, sizi en kısa sürede geri arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve titreyen parmağımla Jeremy'nin temasına dokunuyorum.

Doğrudan sesli mesaja da gidiyor.

Anahtarlarımı alıp daireden dışarı koşarken bunu düşünmüyorum. Yolculuk sırasında ikisini de arıyorum ama

cevap alamıyorum.

Kafirlerin malikanesinin kapısına vardığımda kapının kapalı olduğunu görüyorum.

Muhtemelen yangını duymuş olan birkaç TKU öğrencisi dışarıda oyalanıyor, ancak bu mesafeden bir şey

görmek neredeyse imkansız.

Arabadan inip kapıya ulaşana kadar kalabalığın arasından geçiyorum. Havada kurum ve duman kokusu var

ama bunun dışında yangına dair hiçbir iz yok.

Söndürmüş olmalılar. Vay be. Bu iyi.

Kapının arkasında görünür bir makineli tüfek taşıyan iri yapılı bir muhafız duruyor ve çok yaklaştığım anda

bana dik dik bakıyor.

Rus aksanıyla ve sert bir ses tonuyla, "Geri çekilin" diye emrediyor.

“Ben Annika'nın arkadaşıyım. Lütfen onu görmeme izin verir misin?”

"HAYIR."

"Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"O. Şimdi geri çekilin.”

Bir nefes bırakıyorum. En azından Anni iyi.

"Nasıl... peki ya diğer herkes?" Kendime bunun sadece Killian'ın da iyi olduğundan emin olmak için olduğunu

söyleyerek sordum.

Yeni erkek arkadaşının başına bir şey gelirse Glyn hayatta kalamayacak. Bu kadar.

Bu kadar.

"Jeremy dışında herkes iyi."

Kalp atışlarım hızlandı ve titremesini önlemek için elimi yan tarafıma yumruk yaptım.

Jeremy'ye ne oldu?

“Bu seni ilgilendirmez. Ben seni yapmadan önce git.”

Kapının metalini tutuyorum. "Bana Jeremy'ye ne olduğunu söyle."

Eğer benim yaptığım yüzünden o incindiyse, benim umursamazlığım yüzünden ona bir şey olduysa kendimi

asla affetmeyeceğim.

Uzun bacaklı bir sarışın yanımdan geçerken muhafız muhtemelen sözünü tutmak için yaklaşıyor. Egzotik bir

parfüm kokuyor ve dekolteli elbisesi, kum saati şekli ve kırmızı dudaklarıyla adeta bir moda podyumundan

çıkmış gibi görünüyor.

Onu gören gardiyan beni parçalama planından vazgeçip yan kapıyı ona açıyor.

"Jeremy'yi nereye koydunuz?" Amerikan aksanıyla soruyor.

O da Jeremy için burada.

Ama benden farklı olarak onun erişime sahip olduğu açık, çünkü gardiyanın ses tonu konuşurken saygıya

dönüşüyor, "Lütfen içeri girin, sizi onun yattığı yere yönlendirecekler, hanımefendi."

Eşikte duruyor ve bana bir bakış atıyor. "Ve o?"

Gardiyan, "Bayan Annika'nın arkadaşı" diye yanıtlıyor.

Bakışları tiksintiye dönüşüyor. "O cüce başıboş hayvanlara hep acırdı."

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa yüksek sesle söyle." İçimdeki titremeye veya zihnimi rahatsız eden kanserli

düşüncelere rağmen sakin ve net konuşuyorum.

Gardiyana "Sokak hayvanını mülkten uzaklaştırın" emrini veriyor ve içeriye hücum ediyor.

O öne çıkınca ben geri çekiliyorum. Yine de ayrılmıyorum.

"Jeremy'nin nasıl olduğunu bana söylersen giderim."

Silahını kaldırıyor ama arkasında başka bir adam beliriyor ve omzuna dokunuyor.

Yeni gelen bir öğrenciden daha yaşlı görünmüyor. Beyaz-sarı saçları, kare bir yüzü ve sakin bir ifadesi var. Ve

bir şekilde tanıdık geliyor.

Dokunuşuyla öndeki koruma ona yol veriyor.

Sarışın bana, "Benim adım Ilya ve ben Jeremy'nin kıdemli muhafızıyım" dedi ve işte o zaman kıyafetlerinin isle

dolu olduğunu fark ettim.

"Merhaba" diyorum beceriksizce. "Jeremy iyi mi?"

"HAYIR. Kaçma girişimi sırasında çok fazla duman soludu ve yan tarafını yaraladı. Şu anda iyileşme

sürecinde."

Göğsüm sarsılıyor ve fiziksel olarak geriye doğru çekiliyorum.

Aman Tanrım.

Ben ne yaptım?

16

JEREMY

“Buraya kim geldi demiştin?” Koşunun ortasında koşu partnerim Ilya'ya bakmak için duruyorum.

Evden çıkarken Nikolai de yanımızdaydı ama sıkılıp bir ağacın altında uyumaya karar verirse şaşırmazdım.

İlk başta gelmesine gerek yoktu ama dün geceki yangından beri annemden daha kötü davranıyor.

Evet neredeyse ölüyordum ama ölmedim. Orta tarafıma bir dolap düşmesine rağmen olaydan birkaç sıyrık,

karnımda bir yarık ve kesiklerle kurtuldum.

Doktor iyileşmem gerektiğini söyledi, o yüzden koşu yapmak yapmam gereken son şey ama siktir et şu

gürültüyü.

Beni yaralanmalardan daha da kötü bir şekilde parçalayan enerjiyi temizlemem gerekiyor.

Yara yanıyor ve acı tüm cildime yayılıyor ve tik-tak sesini beynime sıçratıyor.

Kendimi her zaman iddialı, etkili ve son derece etkilenmemiş biri olarak görmüşümdür, ancak kararlılığım ve

kontrolümün ilikleri son birkaç gün içinde sınandı.

İlya bu bilgiyi aktardığında sakinleşme çabalarımı tamamen unutuyorum.

Korumam olduğu yerde koşuyor, bulutlu gün ışığında solgun görünen soluk teninde ter parlıyor.

İlya doğruluyor ve umursamaz bir şekilde elinin tersiyle alnını siliyor. "Kaosun ortasında, sen iyileşmek için

Doğu Kanadı'na götürüldükten hemen sonra ve biz yangını söndürürken Bayan Knight kapıda belirdi. Ön

korumaya Bayan Volkov'u, sonra da seni sordu."

Gözlerimi kısıyorum, göğsümden akan mide yanmasından kesinlikle nefret ediyorum. Yaralanma bu.

Doktorum beni tekrar toparlama konusundaki beceriksizliğini duyacak.

Ayrıca Cecily şu anda ne halt oynuyor?

O gece, onun kanını sikimin her yerine bulaştırdığım ve onu masum bir bakire yerine tecrübeli bir fahişe gibi

becerdiğim gece, onu güvertede bırakıp gitmeyi planladım.

Biz sevgili değildik ve ondan hoşlanmıyorum bile. Onu becerdim çünkü ikimiz de karanlıkta ilkel yabancılarmış

gibi davranmanın ahlaksızlığına hizmet ediyoruz.

Daha fazlası değil. Daha az değil.

Ama sorun şu ki, yapamadım.

O kadar savunmasız ve küçük görünüyordu ki, soluk derisi karanlıkta gizlenen yırtıcı hayvanlar için mükemmel

bir yem görevi görüyordu. Benden başka bir yırtıcının ona dokunmasına izin vermiyordum.

Onu eve taşıdığım anda nezaketimin sona ermesi gerekirdi. Ama hayır, daha ileri gittim.

Suyu ısıtıp onu tepeden tırnağa sildiğimde bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de kaslarına masaj

yaptım, özellikle de katatonik hale geldiğini hissettiğimde.

Uyku sırasında bile bu durumun mümkün olduğunu bilmemem gerekir ama biliyorum.

Çok iyi.

Ben de kısmen istediğim için, kısmen de bunun kaslarını gevşetebileceğini düşündüğüm için dilimle amına

masaj yaptım.

Ve öyle oldu.

Yavaş yavaş rahatlıyor ve sikimi sertleştiren ve içimdeki canavarla oynayan alçak, zevk dolu sesler çıkarıyordu.

Onu tekrar sahiplenmeye, damgamı vurmaya ve gitmesini yasaklamaya o kadar hazırdım ki.

Ama o bir şey yaptı.

Onu neredeyse öldüreceğim bir şey.

Bana o pisliğin adıyla seslendi.

Muhtemelen rüyasında onu görüyordu ve ilk planına göre onu bir hayvan gibi kovalayıp siken kişinin o olmasını

diliyordu.

Onu boğduğumda nabzının hızlandığını ve parmaklarımın altındaki etinin titrediğini hâlâ hissedebiliyorum.

O anda onu öldürmemeyi başarmam bir mucize.

Veya takip eden diğer anlardan herhangi biri.

"Emirleriniz neler?" İlya ne zaman sessiz kaldığımı soruyor. “Ona göz kulak olmaya devam etmeli miyim?”

"Şimdilik." İşaret parmağımı eşofmanımın kenarında gezdiriyorum.

Bu koşullar altında yapılacak en akıllıca şey konuyu bir kenara bırakmak, son birkaç gündür denediğim gibi onu

görmezden gelmek, ancak ilk tattan beri onu özleyen bir canavarın herifi onu bırakmayı reddediyor.

Ilya'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Başka ne söyledi?"

"Biz ona durumunuzu anlatana kadar ayrılmayı reddetti, ben söylediğimde de itaat etti ve olaysız bir şekilde

mülkten ayrıldı."

En başından beri burada olmaması gerekiyordu. 'Lan' bölümünden sonra ne istiyor?

O şerefsizi bulup yüz hatlarını silme isteğiyle yumruğumu sıkıyorum. Eğer onu bir şekilde çirkin bir canavara

dönüştürürsem onu düşünmeyecektir.

Senin ondan ne farkın var?

İçimden bu sesi susturdum ve yeniden yürümeye başladım. İlya da yanıma geliyor ve ona bunu tek başıma

yapmayı tercih ettiğimi söylememe rağmen beni korumasız bırakmayı şiddetle reddediyor.

Ayrıca dinlenmeyi reddettiğim için komplikasyon yaşayabileceğimi, dolayısıyla beni doktora götürmesi

gerekebileceği ihtimaline karşı burada olduğunu söyledi.

"Patron."

"Hmm?"

Ilya'nın konuşmak için aldığı duraklamada kuşların ve diğer küçük orman canlılarının sesleri girdap gibi

dönüyor.

Bu yüzden ona bir bakış attım.

Boğazını temizliyor. “Endişeli görünüyordu ve gözlerinde yaşlar vardı. Bayan Knight yani.”

Parmağımı uyluğuma doğru ileri geri, ileri geri kaydırıyorum. Şifreli bir dil gibi.

Eğer umurumdaysa siktir et.

Söylemem ve bunu kastetmem gereken şey bu ama söylemiyorum.

Planlandığı gibi gitmeyen kısım burası. Güvertede işimiz biter bitmez onunla bağlarımı kesebileceğim ve

kesmem gereken kısım.

Onu sanki hiç orada olmamış gibi hayatımdan silmem gereken kısım.

Ama canavarımın ona karşı bir takıntı geliştirmesi biraz zaman aldı.

Ya da belki takıntı bir süredir oradaydı ve daha da büyüdü.

"Muhtemelen Annika için endişeleniyordu" diyorum.

"Öyle düşünmüyorum."

"Bu şu anda önemli değil." Birkaç sessiz vuruş daha yürüyoruz. "Dün geceki yangının intikamını almamız

gerekiyor."

Güvenlik ekibimiz mülke sızmayı başaran maskeli bazı adamların görüntülerini toplamayı başardı.

Kimliklerini alamasak da İlya, dövmelerinden birinin Yılanlardan eski bir meslektaşı olduğunu tespit edebildi.

Ancak dikkatimi çeken kısım aptalca boyanmış maskeler veya dövmeler değil. Bu lanet yılanların mülkümüze

gelip güvenliğimizi ihlal edip bizi ateşe verme cüretkarlığı değil.

Buraya bu şekilde geldiler.

Ormanın içinden.

Geçmişte birkaç sızma girişimimiz oldu ama hepsi kapıdan ya da duvarların üzerinden geldi.

Kameralar bir yana, ormanın yoğun ve mistik yapısı göz önüne alındığında kimse ormanın içinden geçmeyi

düşünmez bile.

Bu da beni iki numaralı şüpheye getiriyor. Kameralarımıza yakalanmamayı nasıl başardılar?

Yalnızca bir tanesinin fotoğrafını çekebildi ve o da yeni kuruldu.

Sanki kameraların tam olarak nerede olduğunu biliyorlarmış gibi. Ve saflarımızda bir hain olmadığı sürece bu

imkansızdır.

"Biri intikam mı dedi?" Nikolai sadece şort giyerek bizim yönümüze doğru koşuyor ve ardından havaya yumruk

atıyor. "Yumruklarla, kargaşayla ve tüm kahrolası adayı yakarak mı?"

Daima arabulucu olan İlya, "Henüz yeterli bilgi toplamadığımızda aceleci davranamayız" diyor.

Nikolai öne atılıyor ve Ilya'yı dirseğiyle boğazına yapıştırıyor. İlya küçük bir adam değil ama arkadaşım bir

titana benziyor. “Yılanlara içeriden bilgi verenin sen olduğunu kabul etmeye ne dersin? Şimdi itiraf edersen,

ancak öldükten sonra derini yüzerim. Eğer yapmazsan, ben tam tersini yapacağım."

Omzuna dokunuyorum. "Bırak onu."

“Bu orospu çocuğu şüpheli, Jer. Yılanların saflarından ayrılıp sizin sadık hizmetkarınız gibi davrandıktan sonra

iç güvenliğimizin Yılanlara sızdırılması tesadüf değil." Dirseğiyle İlya'nın nefes borusunu bıçaklıyor. "Seni

öldürmeden önce konuş."

"Ben yapmadım," diye mırıldanıyor İlya, gözleri irileşirken bile. “Eğer yapsaydım onları satmaz ve kimliklerini

açıklamazdım.”

Nikolai'yi ensesinden yakalayıp geri çekiyorum ve onu Ilya'yı serbest bırakmaya zorluyorum.

“İç çatışmanın zamanı değil.” Arkadaşıma bakıyorum. “İlya onlara bir şey vermek isteseydi, yeni kurulan

güvenlik kameraları da dahil olmak üzere malikanenin planını verirdi. Yangın sırasında orada kalamazdı ya da

Gareth'i kurtaramazdı.”

"Orospu çocuğu numara yapıyor olabilir."

"Yeterli." Nikolai'nin boynuna baskı uyguluyorum. "Onlara sizin yolunuzu ödetmeye odaklanmalıyız."

Normalde ölü olan gözlerinde ışık parlıyor ve sırıtıyor. "Bunu geri alamazsın. Bunu benim yöntemimle

yapacağız ve sen de o pislikler Kill ve Gaz'a bana itaat etmelerini söyleyeceksin.

"Planladıktan sonra."

"İşine bak. Ama patlayıcı kullanacağım.”

“Patlayıcılar yetkililerin dikkatini çekecektir. HAYIR."

"Benim yöntemimi söyledin."

"Patlayıcı dışında her şey."

Onun da aynı derecede berbat bir yöntem bulacağına eminim, ben de buna izin vereceğim.

Bu pislikler Nikolai'nin planladığı her türlü gazabı hak ediyorlar.

Ve kanlarının sokakları lekelemesini izleyeceğim.

Eve vardığımızda konağın önünde durup tamamen yanmış doğu tarafına bakıyorum. Bazı işçiler şimdiden

arılar gibi hareket ediyor ve yenileme hazırlıkları için alanı temizliyor.

Olaydan yara almadan çıktık. Evet, neredeyse ölüyordum ama daha kötü bir şey olabilirdi. Kız kardeşimi ve

hayatım boyunca sahip olduğum tek arkadaşlarımı kaybetmek gibi.

Duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra Annika'mın odasına gidip kapıyı çalıyorum. Mor prensesin odası

temizlendiği için bu geçici bir durum.

"İçeri girin" diyor karşı taraftan gelen can sıkıntısıyla.

İçeri girdiğimde onu yatakta yüzükoyun yatarken, bacakları havada ve elinde telefonla buldum.

Annika, annemin tükürüklü görüntüsü. Aynı uzun kahverengi saçlara, minyon yüz hatlarına ve sanki yanımda

annemin mini bir versiyonu varmış gibi hissettiren zarif bir auraya sahipler.

Ancak benzerlikleri fiziksel düzeyde bitiyor. Annem yumuşak dilli ve ağırbaşlıyken, Annika dışa dönüktür,

konuşmayı asla bırakmaz ve çılgın bir tavşanın enerjisine sahiptir.

Beni görünce ayağa fırlıyor, değerli telefonunu atıyor ve beni inceliyor. "İyi misin? Hareket etmeli misin? Peki

doktor dinlenmen gerektiğini söylediğinde neden koşmaya gittin?”

"Nefes al, Annika." Onu omzundan tuttum. "Ben iyiyim."

Gözlerini kısıp beni daha yakından gözlemledi, kesinlikle söylediğim tek kelimeye bile inanmıyordu.

Ben altı yaşındayken doğduğundan beri onu hayatım pahasına korumayı görevim olarak gördüm. Dün gece

yapamadığım gerçeği bir parçamı yıpratıyordu.

"Benim hakkımda yeterli. İyi misin Anuşka? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

“Rapunzel kulemden kurtulmak dışında mı? Öyle düşünmüyorum."

Saçlarını karıştırıyorum. "Bu senin güvenliğin için."

“Ah, lütfen. Sen beni kilitlemeyi seviyorsun.” Elimi iterek uzaklaştırıyor. "Ve bana çocukmuşum gibi davranmayı

bırak."

"Hayır," dedim açıkça ve o da yüzünü buruşturdu.

"Hadi, Jer." Elimi kendi elinin içine alıyor. "En azından yurda gitmeme izin ver. Kızları çok özledim ve yangını

duyunca benim için çok endişelendiler.”

Kızlar. Cecily dahil ancak ona özel değil.

"HAYIR."

"Jer!" sızlanıyor. "Lütfen. Arkadaş edinmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun ve mafya prensesi

olmama ve soyadıma rağmen bu kızlar beni gerçekten seviyorlar. Onları öylece kaybedemem.

“Geçici olarak yurda dönüş olmayacak.”

"Çok kalpsizsin." Sanki son kullanma tarihi geçmiş bir nesneymiş gibi elimi bırakıyor. "Seninle evlenmek

zorunda kalacak kıza acıyorum."

"Arkadaşlarınla öğle yemeği yemene izin verecektim ama kalpsiz olduğum için..." Omuz silktim.

"Ah, saçmalama. Şaka yaptığımı biliyorsun!” Annika gülüyor ve koala sarılışıyla bana saldırıyor. “Teşekkürler,

Jer!”

Bir elimi sırtında tutarak, "Gardiyanlar sana eşlik edecek," dedim.

"Tamam aşkım!" Aşağıya atlıyor ve muhtemelen sahip olduğu yüzlerce mor elbise arasından bir elbise seçmek

için dolabının içinde kayboluyor.

Başımı sallayarak dışarı çıktım ve telefonum titreyince durakladım.

Ekrandaki adın orada olmaması gerekir.

Silinmesi gerekiyordu ama olmadı.

O gece odasından çaldığım mangayla ilgili son metnini tekrar tekrar okumamalıydım.

Bu kurtulamadığım kahrolası bir takıntı.

Cecily: Yangını duydum. İyi misin?

Onun sözlerine bakıyorum, daha doğrusu, dik dik bakıyorum.

Başka birine takıldığı açıkça ortadayken neden bu kadar endişeli davransın ki?

Ama yine de, ne zamandan beri bunu umursuyorum?

Ona benden kaçması için bir şans verdim ama o bunu değerlendirmedi.

Eğer ona sahip olmak istersem bunu yaparım.

Onunla işim bittiğinde aklında başka hiçbir erkek olmayacak.

17

CECILY

“Daha iyisini bilmeseydim, beni hayal kırıklığına uğrattığını derdim, Cecy.”

Enerji içeceğimden bir yudum alıyorum ve Lan'in benimkini dürten omzuna rağmen soğukkanlı ve

etkilenmemiş kalmaya çalışıyorum.

Remi ve Ava'nın ısrarı üzerine arkadaş grubumuz şehir merkezindeki bir barda içki içmek için bir araya geldi.

Odanın ortasındaki büyük masa içeceklerle, gevezeliklerle, dürtüklemelerle ve ne zaman bir araya gelsek

ortaya çıkan genel hiper enerjiyle dolup taşıyor.

Remi, Bran ve Creigh'i de yanında sürükledi ve Ava da benim ve Glyn'in katılmasını sağladı.

Anni de burada olmayı çok isterdi ama hâlâ tam özgürlüğünü kazanamadı ve muhafızları tarafından sürekli

izlenmek zorunda. Aynı zamanda Kafirlerin malikanesinde kalıyor.

İnsanların vızıldadığı, yüksek sesli müziğin ve duyusal kaosun olduğu bir yerde olmayı tercih etmezdim ama

Ava'nın sarhoş olmasına ve sonrasında ona bakacak kimsenin kalmamasına izin vermek yerine bunu yapmaya

hazırım.

Ayrıca her yer kafamdan daha iyi bir yerdir.

Lan'in bize katılacağına güvenmedim çünkü A, bizim çevremizde takılmıyor ve kendi maiyetine sahip; ve B,

Kafirlerin evindeki yangından sonra onunla gerçekten konuşmak istemiyorum.

Bu bir buçuk hafta önceydi ve her yutkunuşumda hâlâ boğazımda o yanma hissini hissediyorum.

Omzuma bir dokunuş daha, hafif bir dürtme ve nefesinin boynumdan aşağı inişi.

Hiç çaba harcamadan gündelik kıyafetleri içinde gösterişli görünen Lan'e bakıyorum. Rahat bir gülümseme ve

aristokrat özellikler. Bunları ikiz kardeşiyle paylaşıyor ama Bran zarif ve sofistike görünüyor.

O bir şeytandan başka bir şey değil.

“Ne istiyorsun Lan?”

"Böyle önemsiz bir konu yüzünden somurtmayın."

"Önemsiz," diye fısıldıyorum ve diğerlerinin duymaması için bağırıyorum. "Az önce kundakçılığın önemsiz

olduğunu mu söyledin?"

"Kimse yaralanmadı."

"Jeremy yaptı." Onu her düşündüğümde olduğu gibi göğsüm sıkışıyor.

“Meh. Kurtuldu." Lan'in boş bakışları olduğu yerde kalıyor ve acı bir şekilde bu adamı gerçekten tanımadığımı

fark ediyorum.

Yirmi yılımı onun yörüngesinde geçirdim ve yaklaşık üç yılımı ona aşık olarak geçirdim ama yine de onun kim

olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Yaralandı, Lan," diye tekrarlıyorum. "Yaralandı ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı."

“Hala dokuz canlı bir kedi gibi hayatta kaldı. Ayrıca bir dakika, neden Jeremy konusunda bu kadar kafana

takıyorsun? Ondan nefret etmiyor musun?”

Çalıştım.

Dışarıdan öyle mi görünüyor? Heyecanlandığımı mı?

Anni bizimle öğle yemeğinde tekrar buluşabildiğinde ona sorular sormaya devam ettiğimde Ava da benzer bir

şey söyledi.

“Neden bu işe bu kadar odaklandın, Cecy?” diye sordu.

Ona el salladım ama şimdi Lan'le yüzleşiyorum. “Çünkü iyi niyetimi şeytani amaçlarla kullandıktan sonra

bilmeden bir yangına sebep oldum.”

Gülüyor, dizlerine vuruyor ama duyguların hiçbiri gözlerine ulaşmıyor. "Biraz dramatik davranmıyor musun? Bu

Remi etkisi değil mi?”

O zaman aklıma geliyor. Bunların hepsi Lan için bir şaka, oynadığı bir oyun, hoşuna giden eğlenceli bir aktivite.

İstediği şeye sahip olduğu sürece kimin ezilmesi gerektiği umurunda değildi.

Ben sadece onun satranç tahtasında kullanıp attığı bir piyonum.

"Birisi lordumun adını mı söyledi?" Remi yanımıza atlıyor. "Her şey buradayken arkamdan konuşma."

"Ah?" Lan sırıtıyor. "Ben de beni görmezden geldiğini sanıyordum, Rems."

"Anlamsız." Onu bir kardeş kucaklamasında toplar. "İşte orada, kendini yalnız hissetme dostum."

Bran bir miktar hava salıyor. "O kelimenin anlamını bile bilmiyor."

Lan, sırıtarak ve son derece rahat bir tavırla, "Kıskanma," diyor, ikiz kardeşini biraz fazla kışkırtmaktan keyif

alıyor.

İster arkadaşlarıyla ister ailesiyle olsun, böyledir. Herkes kullanılabilen ve kullanılacak olan akışkan bir

maddedir.

Sanırım ne kadar ileri gidebileceğini yeni fark ettim.

"Siz benim ilgimi çekmek için mi kavga ediyorsunuz? Bunu yapma, seçim yapamam!" Remi, Lan'i serbest

bırakır ve Creigh'in yanına oturur. "Sadece kendi yavrumu alacağım, çok teşekkür ederim. Söylemesen bile

Anni'yi özlediğini biliyorum ama sana arkadaşlık edeceğim.

"O seni umursamıyor." Ava bardağını kaldırıyor. "Belki de fırsatın varken onurunu kurtarmalısın."

"Üzgünüm. Hala benden mi bahsediyoruz? Çünkü tüm konuşma sana yönelik olabilirdi. Biz konuşurken

onurunuz yerde kuruyup ölüyor."

"Ah, sen çok ölüsün, kaltak."

"Hadi bakalım, kaltak."

Ava boğazına saldırır ve sürekli tartışırlar, yanlışlıkla birbirlerinin sırlarını açığa çıkarırlar. Çatışmaya alerjisi

olan Glyn arabuluculuk yapmaya ve onları ayırmaya çalışır. Bran onları serinletmek için onlara içecek ikram

ediyor.

İkisi de çalışmıyor.

Genellikle Ava'nın tarafını tutardım. Birincisi, Remi'yi kızdırmak eğlenceli. İkincisi, öyle davranmayabilir ama

onun sözlerinden dolayı incindi ve ben buna izin vermiyorum.

Ama kendimi hareket etmeye veya konuşmaya ikna edemiyorum. Bunun bir kısmı Lan'in burada olmasıyla

ilgili.

Geçmişte ne zaman aramıza katılsa ve içeride fangirl olsa başım dönerdi. Şimdi rahatsızım.

Ne yaptığını bilerek onun yanında oturmak istemiyorum. Beni çocukluk arkadaşından daha fazla

önemsemediğini anladığımdan bu yana uzun zaman geçti, ama bunu ilk kez nihayet kabul ediyorum.

Acının içime geçmesini bekliyorum ama olmuyor. Artık sadece hafif bir ağrı var ve bunun ondan mı yoksa

başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim.

İçeceğimden bir yudum aldıktan sonra telefonumu kontrol ettim. Farklı bir şeytan hayatıma girdiğinden beri

geliştirdiğim aptalca bir alışkanlık bu.

Gönderdiğim son mesaj orada duruyor. Okumada.

Tabii ki cevap vermedi. Neden yapsın ki?

Üstelik şu anda çok stresliydim, bu kadar canavar bir insanı gerçekten incittiğimi, yoksa ona o mesajı

göndermeyeceğimi düşünüyordum.

Onun bakış açısına göre, o gecenin çılgınlığından kurtulamayan yapışkan bir tipe benziyordum.

Bir yanım bundan pişmanlık duyuyor, tercihlerimden her zaman utanan yanım. Kendinden emin ve iddialı

olmakla övünen ama yine de eğilimlerimi bir yırtıcıya göstermek gibi pervasızca bir hata yapan kısım.

Hayır, bir yırtıcı değil. Bir avcı.

Diğer kısım ise nihayet fantezilerim hakkında bir şeyler yapabildiğim için rahatladı. Korktuğum halde bunun

olmasına izin verecek kadar cesurdum.

Geçmişte ne zaman seksten bahsedilse yaşadığım gibi panik atak geçirmeyecek kadar güçlüydüm.

Daha sonra olan her şeye güvenmedim.

O günden bu yana, özellikle de yangından sonra defalarca kendimi uçurumun kenarına sürükledim ve uyku

felcim daha da sıklaştı ve beni ağlatan, çığlık atan görüntülerle doldu.

Ancak yalnızca dahili olarak.

Dışarıdan hareket edemiyorum. Yardım isteyemiyorum. Sadece ruhumun hapsolmuşluğunda çığlık

atabiliyorum.

Sanki beni duyacak kimse yokken boşluğa bağırıyorum. Kara eller tarafından parçalanıyorum ve kimse beni

kurtaramaz.

Geceleri gözlerimi kapatmamak için her türlü enerji içeceği, kahve ve kafeinli şeyleri içmeye başladım.

Uyku beni çok korkutuyor.

Bir içki daha önüme kayıyor. Parıldayan maviye bakıyorum ve mevcut olanı bitirdiğimi fark ediyorum.

Landon bana göz kırpıyor.

Gülümsüyorum ama onu kaparken hiçbir mizah duygusu yok.

Kafein uykusuzluk demektir. Sağlıksız olsa bile.

Kulağıma, "Artık sakinleştin," diye fısıldıyor. "İş konuşsak nasıl olur?"

"İşletme?"

"Annika seni partiler için Kafirlerin malikanesine götürüyor, değil mi?"

"Nadiren."

“Nadiren bir giriştir.”

Gözlerimi kısıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Başladığın işi bitirip bana malikanenin planını verebilirsin diye düşündüm."

"Ciddi misin?"

“Neden olmayayım?”

“Kundaklamayı kışkırttıktan sonra sana tekrar yardım edeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın.”

“Şşş. Bunun Yılanların işi olduğunu düşünüyorlar. İntikam için depolarını bile yakıp onları dövdüler. O şovu

izlerken patlamış mısırımı o kadar çabuk bitirdim ki.”

Gözlerinde sadist bir parıltı parlıyor. Bundan keyif alıyor. Çok fazla. Bu artık neredeyse onun bir parçası ve

hiçbir şey onu planlarını gerçekleştirmekten alıkoyamayacak.

Lan gibi insanların bir amacı, hedefi ya da oyunun sonu yoktur. Anarşi yaratmaya bayılıyorlar.

"Planlarında sana yardım etmeyeceğim," dedim hissetmediğim bir sakinlikle. "Şimdi değil, hiçbir zaman."

Sonra tuvalete ihtiyacım olduğuna dair uyduruk bir bahane sunarak ayağa kalktım.

Bunun yerine temiz hava almak için dışarı çıkıyorum ve tüm gürültünün yavaş yavaş kaybolmasına

şükrediyorum.

Bazı sarhoş üniversite çocukları, gürültücü davranarak ve alkol kokarak dışarı çıkıyorlar.

Ters yöne yürüdüm ve otoparka ulaştığımda nefes verdim.

Saçlarım diken diken oluyor ve her hareketimi takip eden o özel izlenme hissine ve şifreli gözlere kapılıyorum.

O olabilir mi?

Etrafıma bakındığımda arabalarına binen bir çiftle ve karşı uçta telefonla konuşan bir adamla karşılaştım.

Elbette hiçbir şey değil.

Haftalardır yapmadığı halde neden beni izlediğini düşüneyim ki?

Arabamın kapısında durup kızların grup sohbetine mesaj göndermek için telefonumu çıkardığımda göğsüm

iniyor.

Cecily: Eve gidiyorum.

Ava: Hayır, geri dön Cecy. Sen olmadan hiç eğlenceli değil.

Benim gerçekten yaşayamayacak kadar sorumlu ve katı olduğumu düşünmesine rağmen bunu söylemesini

takdir ediyorum.

Ama hiçbiri zaten bir şey yaptığımı bilmiyor. O kulübeye gittiğim ve Jeremy'ye beni mahvetmesi için yeşil ışık

yaktığım gece, hayatım boyunca kendimi en canlı hissettiğim gündü.

Ama arkadaşlarımdan hiçbiri bunu öğrenemeyecek çünkü bana ucubeymişim gibi bakabilirler.

Glyndon: Ne dedi?

Ava: Remi, elbette önce senin ayrılacağını söyledi çünkü sen çok erdemli ve inek birisin ve eğlenceli zamanları

kaldıramıyorsun.

Cecily: Remi'nin fikrinin hiçbir önemi yok.

Ava: Aman Tanrım!! Onun yanına kalmasına izin mi vereceksin? Bunu sadece geri gelip onu yerine koyasın diye

söyledim.

O enerjiyi bütün gece mangalarımı okuyarak korumayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

Cecily: Gece. Çok sarhoş olmayın. İçtenlikle söyledim.

Glyn'e ona göz kulak olmasını söylemek üzereyim ama arabanın camında bir gölge görüyorum.

Bu sadece bir an için.

Karanlık gözlere yakalanmam için saniyenin küçücük bir kısmı yeterli.

Çabalamama rağmen unutamadığım aynı gözler. Kendimi onun bir şeytandan başka bir şey olmadığına ve

artık benimle ilgilenmediğine şükretmem gerektiğine ikna etmeme rağmen.

Ağzım açılıyor ama eliyle ağzımı kapatıyor. Nefesimi çalan büyük, erkeksi bir el.

Ya da nefes alamamamın ya da uzuvlarımdaki titremenin tek nedeni bu olmayabilir.

“Şşş. Hiç ses yok.”

Yutkunuyorum ve bu onun tadını almamı sağlıyor. Kolonya, ahşap ve derinin kokusu doğal kokusuyla

karışıyordu.

Denesem bile unutamayacağım bir şey.

"Benimle geliyorsun."

Etrafımda dönüp göğsüne doğru ittiğimde bedenim tamamen farklı bir nedenden dolayı titriyordu.

Ben de tüm gücümü darbenin arkasına koydum, beni hemen alt edebileceği gerçeğini hiç umursamadım. Ya

da fiziksel olarak ona rakip olmadığımı.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Nefes alıyorum. "Biz zaten bitti."

Ve beni görmezden geldi.

Beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bana hayatımın en güzel deneyimini yaşattı, sonra da beni tamamen sildi.

Beni yok etmek için görünmez balonumdan çıkardı.

Ve bu acıttı.

Bir an önce onun ruhsuz gözlerine bakana kadar ne kadar acıttığını fark etmemiştim. Şimdi ona, keskin

hatlarına ve etkilenmemiş ifadesine bakarken, tırnaklarımı kalbinin olduğu deri ceketine batırıp parçalamak,

belki de var mı diye bakmak istiyorum.

"Üzerinde?" İleriye doğru bir adım atıp dudaklarını kaldıran bir seğirmeyle beni arabama sıkıştırdı. "Daha yeni

başlıyoruz Cecily."

18

JEREMY

Bütün gece Cecily'i izledim.

Barınaktan çıkıp dar bir kot pantolon ve bol bir kazak giyerek daireye döndüğünden beri onu yakından takip

ediyorum. Kulaklarında kulaklıklar. Bakışlar ufukta kayboldu.

Çalıların arkasında bisikletimle kalıp penceresini izledim, figürünün ortaya çıkmasını bekledim ve bir keresinde

sadece bir havluya sarılı haldeyken figür ortaya çıktı. Islak gümüş rengi saçları omuzlarının altına dökülüyordu

ve pencerenin yanında duruyordu.

Bir an beni gördüğünü, ne kadar stratejik bir şekilde saklanırsam saklanayım Cecily'nin beni her zaman

göreceğini sandım.

Ama bu inanç onun gerçekten transa yakalandığını anlayana kadar sürdü. Orada durup baktı ama hiçbir duygu

algılanamadı.

Fiziksel olarak oradaydı ama zihinsel olarak orada değildi.

Bu durum tam on beş dakika sürdü. On beş dakika ruhsuz bir heykel kadar hareketsiz kaldık.

On beş dakika...hiçlik.

Azı dişlerim birbirine gıcırdadı ve kaskımı ne kadar sıktığımdan dolayı neredeyse parmaklarımın arasında

kırıyordum. Onun penceresinden atlamayı ve onu sarsmayı düşündüm.

Ama sonra Ava içeri girdi, yüzü ve hareketleri baş döndürücü bir heyecanla doluydu. Cecily kısa süre sonra

kendini toparladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arkadaşının gevezelik etmesini, omuzlarından

tutup onu dolaba doğru itmesini dinledi.

Yirmi dakika sonra şehir merkezindeki bir bardaydılar. Erkek arkadaşlarıyla birlikte. Yani, o orospu çocuğu

Landon.

Birbirlerine fısıldaştıklarında, o ona sırıttığında ve o da ona gülümsediğinde ben köşedeydim. Ona bir içki

ikram ettiğinde o da bunu utangaç bir tavırla aldı.

Herkesi görmezden gelip onunla konuştuğunda.

Kendisiyle omzunu dürtmeye devam ettiğinde, dikkatini çekmesini istedi ve sonunda dikkatini çekti.

Oraya gidip boğazını kesmeye ve vücudunun etrafında bir havuz oluşmasını izlemeye o kadar yaklaşmıştım ki.

Ben bu yıkıcı düşüncelere göre harekete geçmeden önce, perişan bir görünümle, ifadesi aşağıya doğru ve

omuzları kambur bir halde gruptan dışarı çıktı.

Telefonunu alıp arkadaşlarına mesaj atmaya başladığı anda ben de onun arkasına geçtim.

Camdaki yansımamı görene kadar orada olduğumun farkına bile varmadı.

Cecily Knight'ı yeniden pençelerimin altına aldığımda, onunla baş etmek için milyonlarca yöntem düşündüm.

Kırılana kadar onunla oynayabilirdim.

Kıvranana kadar onu rehin tutun.

En sevdiğim, onu yakalayabilmem için koşmasına izin vermek.

Ama şimdi önümde o kadar yakın duruyor ki tenindeki nilüferleri soluyabiliyor ve yanaklarındaki çilleri

sayabiliyorum, bu seçeneklerin hiçbiri yeterli görünmüyor.

Peki gözlerinin yeşili karardığında? Siktir et beni. Bu kıza kötü şeyler yapmak istiyorum.

Evet, kızgın olduğunu biliyorum ama aletim onun hayatını kurtaracak bir ipucunu kaldıramıyor.

Cecily gece dışarı çıkmak için asla giyinmez. Aynı kopyala-yapıştır tarzında kot pantolonu, tişörtü ve rahat

görünümlü tenis ayakkabıları var. Ama bu gece gömlek biraz daha dar, yuvarlak göğüslerinin kıvrımına ve

belirgin beline uyum sağlıyor.

Üzerindeki yazı büyük, kalın harflerle yazılmıştır. Parti insanı. Olumsuz.

Etrafında döndüğünden beri, yumruğumu yanımda sıkıyorum, canavarımın harekete geçmesini zar zor

durduruyorum. Yüzündeki ifade onu uyandırdı.

Kaslarının sertliği.

Davranışlarının keskinliği.

Defiance dalgalar halinde ondan yayılıyor. Bana dik dik bakıyor ama görünen duygunun arkasında başka bir

şey gizleniyor.

Şöyle bir şey... küçümseme. Ağrı.

"Seninle hiçbir şeye başlamayacağım." Sesinin gırtlaktan gelen kalitesiyle bedeni titriyor.

Kelimelerden çok daha derin bir şeyi zorluyor.

Arkamdaki arabaya yaslanıp bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak vücudumun nötr bir duruşa geçmesini

sağladım. Ya öyle ya da onu ellerimle boğazına dolayarak yanımda sürükleyeceğim.

Dişlerimin izleri ile artık kırmızı ve mor olmayan bir boğaz. Solgun, yarı saydam, deriden görünen damarlar ve

arterlerle dolu. Cecily her hareketimi, o hassas boğazın bir yutkunmayla yukarı aşağı çalışmasını izliyor.

Kendime not: Tekrar işaretle.

İşaret parmağımı kontrollü bir ritimle kalçamın üzerinde ileri geri kaydırıyorum. "Benimle geliyorsun. Bunu

güzelce mi yoksa ben hoş olmayan yöntemlere başvurduktan sonra mı yapacağınız size kalmış.

Gözleri daha da kararıyor, kasları kasılıyor ve vücudunu bir gerilim halesi sarıyor.

Anahtarını tıklatıyor, kilitlerin açıldığı arabanın sesi etrafımızda yankılanıyor ama Cecily kapıyı açmak için

arkasına uzanırken göz temasını bozmuyor.

Hmm.

Onu bana bir daha geri vermeyecek ya da kendisini benim faydalanabileceğim ve faydalanabileceğim

savunmasız bir duruma sokmayacak kadar akıllı.

Bu kadar çabuk kavramasının hoşuma gittiğini biliyordum. O kadar zeki ve dikkatli ki, bazen fazla dikkatli,

kendini ne kadar köşeye sıkıştırdığını görünce gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Onun temkinli davranışlarının hiçbiri bir fark yaratmayacak ama denemesi hoşuma gidiyor.

Ben de çok beğendim.

"Yapma."

Tek kelimem karşısında donup kalıyor, meraklı bakışları yeniden beni izliyor, yalvarıyor, her parçamı bilinçaltına

alıyor.

"Eve gidiyorum," diye duyuruyor çenesini kaldırarak. Hatta kendinden emin görünüyor. Bunu ona vereceğim.

"Hayır değilsin."

Düzenli bir ritimle nefes alıp vererek muhteşem bir iş çıkarıyor. Cecily dramaya yatkın bir tip değil ve her

zaman eylemlerini ve sözlerini dünyaya yaymadan önce enine boyuna düşünür.

Dikkatlice.

İddialı.

En önemli yeri hariç: cinselliği. O tarafı için henüz çok yeni ve dış dünyayla çok fazla ilgileniyor.

"Benden ne istiyorsun Jeremy?"

"Benimle gelirsen sana haber veririm."

"Artık senin oyunlarını oynamıyorum."

"Oyunlar? Aramızda yaşananlara böyle mi diyorsun? Bir oyun? Bu hoşuma gitti ama buna av demeyi tercih

ediyorum. Söylesene Cecily, yine kulübün web sitesine girdin mi? Kovalanmayı sen mi istedin?"

Onu hayvan gibi becerdiğim gece kulüp üyeliğini yapmadı, hatta sonlandırdı.

'Landon'un adının anılması' olayı göz önüne alındığında bu beni şaşırtan bir gerçekti. Artık sapıklığının tadına

vardığı için kendini onun kollarına atacağından o kadar emindim ki.

"Peki ya yapsaydım?" Çenesini kaldırıyor. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Yani bana rastgele bir adamın seni kovaladığını, soyduğunu, amını parçaladığını ve sana çığlık attırdığını mı

söylemek istiyorsun?"

Geceye rağmen yüzü koyu bir kırmızı renkte parlıyor ve ne yaptığının farkına varmadan önce burnunun kenarını

bir, iki kez ovuşturuyor ve elini aşağı doğru itiyor.

"Cinsellik içeren herhangi bir konuşma seni bu kadar heyecanlandırıyor ve başka birinin sana sahip olmasına

izin verdiğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Bunu yapıp yapmamam seni ilgilendirmemeli." Hayal kırıklığından ziyade teslim olmuş bir ifadeyle derin bir

nefes verdi. "Beni rahat bırak Jeremy. Sen zaten istediğini aldın."

“Sikimin senin sıkı küçük amına girmesinden her saniye zevk almamış gibi davranma. Ondan iki kez geldin ve

daha fazlasını isteyerek dağıldın. Ona doğru bir adım atıyorum ve kendini arabasının yan tarafına yapıştırıyor.

“Kendinden çok emin ve masumsun ama saf değilsin Lisichka. Kafanızdan neler geçtiğini, dünyadan

saklanırken çarşafların altında kendinize dokunduğunuzda ne düşündüğünüzü biliyorum. Arkanda

kovalandığını hayal ediyorsun. Parmaklarım boğazına dolanıyor ve hızlı atan nabız noktasını okşuyorum.

“Vasiyetinizin alındığını ve vücudunuzun harap edildiğini hayal ediyorsunuz. Sen çığlık atarken, yalvarırken ve

gelirken birisinin seni pisletmesini istiyorsun.”

Küçük bedeninden yayılan ürperti aletime kadar ulaşıyor. Lanet olsun. Şimdi havaya ihtiyacım olduğu gibi onun

içine de ihtiyacım var.

"S-kapa çeneni." Dudakları vücudunun geri kalanıyla uyum içinde titriyor.

Boğazını daha da sıkı tutuyorum. “Kendine yalan söylemeyi ya da gerçek doğanı saklamayı bırakman

gerekecek. Seni zaten çıplak gördüm, vücudunun her yerine dokundum, kaslarının bana karşı titrediğini ve

amının sikimi sağdığını hissettim. Kanını aldım ve onunla ziyafet çektim. Eğilimlerinizi ve neyin sizi daha hızlı

hale getirdiğini, neyin sizi zirveye çıkardığını ve neyin tahrik ettiğini biliyorum. O yüzden saklanma.

Sanki kendini haklı, politik olarak doğrucu beyninin dikte ettiği şeye ikna ediyormuş gibi başını ileri geri sallıyor.

"Sana herhangi bir etiket yapıştırabilirdim ama bu kadar korkak olacağını düşünmemiştim."

Başını sallamayı bırakıp bana bakıyor; yeşil bakışlarının derinliklerinde, ormanı yiyip bitiren kontrol edilemeyen

bir ateş gibi yanan o ateş.

"Hadi gidelim." Dirseğini kavramak için boğazını serbest bırakıyorum ama o, onu arabaya çarpmasına neden

olacak bir güçle dirseği çekip çıkarıyor.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum dedim."

“Benimle şimdi gelebilirsin ya da ben o bara girdikten sonra gelebilirsin ve arkadaşlarına karanlıkta

kovalanmayı ne kadar sevdiğini söylersin. Bunun için nasıl bir kulüp üyeliği ödedin ve birinden gelip sana

tecavüz etmesini istedin.”

Yüzü tüm rengini kaybediyor ve ellerini iki yanında yumruk haline getiriyor. “Sana inanmayacaklar.”

"Muhtemelen değil. Sonuçta senin erdemli biri olduğunu düşünüyorlar. Ancak bu, rahatsız edici bir şüphe ve

"eğer olursa" soruları yaratacaktır. Ava parçaları bir araya getirmeye başlayabilir; örneğin her zaman eşarp

taktığınızda veya eve topallayarak gittiğinizde ve kendinizi odanıza kapattığınızda. Teoriler oluşturacaklar ve

onları inkar ettikçe daha fazla baskı altına gireceksiniz. Zamanla en yakın arkadaşınıza yalan söylediğiniz için

kendinizden tiksineceksiniz. Muhtemelen sana isyan edecek ve birlikte geçirdiğin onca yılı sorgulayacak.”

Sanki bu ifade başkası için değil de kendisi içinmiş gibi, "Ava öyle değil," diye mırıldandı.

"Bunu kesinlikle bilmiyorsun. Ne kadar açık fikirli insanlar öyleymiş gibi davransalar da, derinlerde sizi farklı

olduğunuz için yargılarlar. Seni utandırıyorlar, etiketlerle etiketliyorlar ve seni en alt kategoriye itiyorlar.

İçgüdülerini takip eden bir hayvandan başka bir şey olmayacaksın. Bunu isteyen biri."

"Kapa çeneni." Sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti; onu açıkça korkutan, titreyen hayalet bir sesti.

Çünkü bunun gerçek olduğunu biliyor. Bu yüzden kendisinin bu kısmını hiç kimseyle paylaşmadı. Psikoloji

çalışmaları sırasında toplumun farklı olanlara iyi tepki vermediğini öğrenmiş olmalı.

Toplum onları eziyor, onları şüpheyle dolduruyor ve onları çürüyüp ölecekleri bir çukura atıyor.

Ve Cecily bu ihtimalden korkuyor.

Daha iyi bir insan ona onay verir ve darbeyi hafifletmeye çalışırdı.

Ama ben iyi bir insan değilim.

"Değerli Landon'un seni bir fahişeden başka bir şey olarak görmeyecek. Ahlaksız zevkleri ve kullanılmaya hazır

birkaç deliği olan pis bir sürtük. Seni de diğer delikleri siktiği gibi sikebilir ama seni asla senin onu sevdiğin

kadar sevmeyecek. Boşalma kovasından başka bir şey olmayacaksın."

Elini kaldırdığında darbenin geldiğini görüyorum ama durdurmak yerine yüzüme tokat atmasına izin verdim.

Gözyaşları, onları uzakta tutmak ve zayıflığını gizlemek için burnunu kırıştırmasına rağmen gözlerinde

parlıyordu.

Sen bir canavarsın, diye hırlıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bana karşı olan hislerinin hiçbir önemi yok." Dönüyorum. "Beni takip et yoksa en kötü kabusunu gerçeğe

dönüştürürüm."

O yapmıyor.

En azından ilk başta.

Göz ucuyla arabanın yanında durduğunu, tüm bedeninin titrediğini görebiliyorum ama bisikletimi park ettiğim

yere ulaştığımda arabasının kapandığını bip sesiyle kapatıyor ve bana doğru adımlarını hızlandırıyor.

Cecily elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor ve bana doğru hayali hançerler fırlatıyor.

Fazladan kaskı çıkarıp kafasına takıyorum. Bunu kendi başına yapabilmek için beni itmeye başladı ama ben

parmaklarımı kollarına geçirip onu bırakmaya zorladım.

Kaskını takmış olmasına rağmen ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyorum, etrafımızda dolaştığını ve tenimi

bıçaklamaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Kendi kaskımı taktım ve bisikletime bindim. Cecily kulübe son bir kez baktı, muhtemelen Yakışıklı Olmayan

Prensinin ortaya çıkıp onu kurtarmasını bekliyordu.

"Atla," diye emrediyorum, o kadar da nazikçe değil ve o da irkiliyor, benim ses tonumdan mı, yoksa başka bir

şeyden mi, bilmiyorum.

Bisiklete binip omuzlarımdan tuttu. "Bilinmesi için söylüyorum, seninle gitmek istemiyorum."

"Demek bana anlatmaya devam ediyorsun. Israrla tekrarlayıcı olabilirsiniz.

"Ve sana anlatmaya devam edeceğim. Bilirsin, ne olur ne olmaz, bir kalp geliştirip insanların isteklerine saygı

duymaya başlarsın."

"Eğer verecek bir şeyim olsaydı, yapabilirdim."

Motora gaz veriyorum ve zorla ileri doğru hareket ettiğimde onun küçük gövdesi sırtıma doğru sarsılıyor.

Cecily'nin narin kolunu belime sıkıca dolayıp sevgili hayatıma tutunmaktan başka seçeneği yok. Öyle yoksa

düşecek.

Ne zaman sabit bir hızda gitsem aramıza mesafe koymaya çalışıyor, etrafımdaki tutuşu gevşetiyor. Her

seferinde daha hızlı gidiyorum, küçük aralıklarla frene basıyorum, sırf onun çarpması ve bana yapışması için.

Onun şımarık göğüsleri sırtıma çarpıyor ve daha yumuşak kıvrımları sert kaslarıma şekil veriyor. Parmakları

karın kaslarıma girdiğinde ve beni yakaladığında tuhaf bir tatmin duygusu oluyor.

Ya da kalçaları benimkine dokunduğunda titreyerek, titreyerek.

Ürperiyorum.

Bunun rüzgardan mı, bisiklet motorunun titreşiminden mi, yoksa bilinmeyene duyduğu korkudan mı

kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok ama ondan kopardığım her içgüdüsel duygudan keyif alıyorum.

Kalbinin her dokunuşu ve çılgınca atışı.

Sadistçe, tamamen çılgınca olabilir ama onun aşırı duygularının ardındaki sebep ben olmak istiyorum.

İster cinsel olsun ister olmasın.

İyi bir kızı yozlaştırmanın, derisinin altına girip en derin, en karanlık kısımlarını söküp çıkarmanın bir yanı var.

Bıçağımla onu kesip, kanına bulamak istiyorum.

Onun kanını istiyorum.

Sakin ol.

Ne zaman Cecily işin içine girse bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Sırf onun zıplamasını, sarsılmasını ve kıvranmasını hissedebilmek için yolculuğu mümkün olduğu kadar

uzattıktan sonra, Brighton Adası'na vardıktan yaklaşık bir yıl sonra satın aldığım terk edilmiş mülke varıyorum.

Cecily kapının gıcırdamasıyla eş zamanlı olarak irkildi.

"Ne..." Boğazını temizliyor. “Beni neden buraya getirdin?”

Sorusu vahşi rüzgar tarafından yenildi ve tüm gökyüzüne dağıldı. Onun ürkmüş sesinin titreşimi aletimi bir

anda sertleştiriyor.

Peki, siktir et.

Görünüşe göre bu yerden derinden etkilenen tek kişi o değil.

“Jeremy…”

Ve sesinde adımı duyunca daha da sertleşiyorum.

Ben neyim? Libidosunu kontrol edemeyen bir genç mi? Neden bu kahrolası kızın üzerimde hiç çabalamadan

bu kadar etkisi olsun ki?

İçeride bisikletimi sürerken onu görmezden geldim. Herhangi bir gizli yöntem kullanmamasına rağmen sırtıma

yapışıktı ve etrafımızı izlediğini hissedebiliyordum.

Buraya son gelişinden bu yana hiçbir şey değişmedi. Her yerde yabani çalılar ve istenmeyen otlar olduğundan,

mülk hala zar zor korunuyor.

Gece burayı daha uğursuz, perişan hale getiriyor ve bir avlanma alanına dönüşme ihtimalini artırıyor.

Bisikleti eski kulübenin önüne park edip motoru kapatıyorum.

Cecily sanki bana sarıldığını yeni fark etmiş gibi ani bir hareketle beni serbest bırakıyor ama ben bunu

yaptığımda bisikletten inmiyor.

Kaskımı çıkarıp debriyaja asıyorum ve kaşımı kaldırıyorum. "Bütün gece orada mı kalacaksın?"

Kendi miğferini çıkarıyor, cadıya benzeyen saçlarının rüzgarda uçuşmasına, gözlerini bıçaklamasına ve

yüzünde bir karışıklık yaratmasına izin veriyor. "Gerekirse."

“Donacaksın. Bu gece hava soğuk."

"Seni takip etmektense donarak ölmeyi tercih ederim."

“Gülünç olmayın ve dramatikliği bırakın. Bunlar sana yakışmıyor."

"Yani artık bana neyin yakışıp neyin uymadığını biliyorsun?"

"Çoğu kısım için."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Aşağı gelecek misin?"

"HAYIR."

Bir anlığına birbirimize bakıyoruz.

İki.

Üç.

Ona doğru yürüyorum ve kıvrak vücudunu kaldırıp zahmetsizce omzuma attığımda çığlık atıyor.

Bu çok uzun bir gece olacak.

Ve bunun her saniyesinden keyif alacağım.

19

CECILY

Ne oluyor bu gerçek?

Başlangıçta, olayların ani değişimi karşısında tamamen hazırlıksız yakalanarak sessizliğe gömüldüm. Kısa

süre sonra her şey birdenbire odaklanıyor ve duyusal aşırı yüklenmenin saldırısına uğruyorum.

Jeremy beni sadece bir kolunu bacaklarıma dolayarak olduğu yere hapsederken orta kısmım Jeremy'nin kaya

gibi sert omzunun üzerinde kolaylıkla bükülüyor.

Hem pozisyonundan hem de beni tartaklama tarzından dolayı kan beynime hücum etti.

Ellerimi yumruk yapıp sırtına vuruyorum. "Beni boşver!"

Ben ne kadar çok vurursam, sanki fiziksel bedenine değil de duvara vuruyormuşum gibi kulübeye doğru o

kadar yaklaşıyordu.

"Jeremy!" Birisinin duyacağını ve beni onun barbar pençesinden kurtaracağını umarak adını haykırıyorum.

Kimse yapmaz.

Kimse yapmayacak.

Beni Kafirlerin malikanesine ya da halka açık bir yere götürmek yerine stratejik olarak kimsenin onu

durduramayacağı bu tenha gotik kulübeyi seçti.

İki hafta önce olduğu gibi, sadece ben, o ve dışarıdaki tüyler ürpertici gece hayvanları var.

Ancak o zamanki gibi, kendi isteğimle gelmedim. Beni zorladı ve değer verdiğim herkesin önünde beni ifşa

etmekle tehdit etti.

Kolumu büktü ve asla geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçti.

Onun canavarca doğasını unutmaya başladığım an, şeytanı kafasını dışarı çıkarıyor ve onun hakkında sahip

olduğum her normal düşünceyi yok etmeye hazır.

Jeremy kır evinin oturma odasına girerken ışık düğmesine basıyor. Ölçülü adımları ahşap zemine büyük bir

sesle düşüyor.

Her hareketinde, her nefesinde ve büyük, güçlü elini kalçalarıma her sıktığında, varlığını göğsümün

derinliklerine kazıdı.

Sanki bir dev tarafından taşınıyorum.

İster boyu, ister devasa yapısı, sert özellikleri veya tüyler ürpertici kokusu olsun, erkeksiliği yansıtıyor.

Yine de zehirli bir erkeklik.

Odanın ortasına ulaştığında beni irkilten bir yumuşaklıkla ayaklarımın üzerine koyuyor. Bir şeyi kanıtlamak için

neden beni en yakındaki nesneye atmasını beklediğimi bilmiyorum.

Birkaç adım geri çekilip bir kaçış yolu bulmak için alanı taradım. Ön kapının dışında merdivenler ve mutfağa

açılan başka bir kapı daha var.

Biliyorum çünkü beni en son burada bıraktığında kulübeyi gezmiştim. Ama aptalca onu keşfetmeye değil

bulmaya çalışıyordum.

"Yapma."

Yine o kelime var, biraz alçak ve çok buyurgan. Sanki düşüncelerimi ifade etmeme gerek kalmadan aklımı

okuyormuş gibi.

"Hiçbir şey yapmıyorum."

Parmağını kot pantolonunun üzerinde, berbat bir ninni gibi yukarı aşağı kaydırıyor. “Ama kaçmayı

düşünüyorsun ki bu hem imkânsız, hem de nafile. Koştuğun an seni kovalayacağım Cecily. Seni yakalarsam -

ne zaman - ne yapacağımı sana söylememe gerek yok, değil mi?"

Son seferdeki görüntü ve seslerin bilincimi katletmesinden nefret ederek dudaklarımı büzdüm.

Tokatlamak, inlemek, inlemek, emmek, nefesi kesilmek, sızlanmak.

Düşüyorum.

Bu erotik anılara bir son vermek için tırnaklarımı avucuma batırıp ona baktım.

"Bir kez yapmana izin vermiş olmam, bir daha izin vereceğim anlamına gelmez." Sadece buna ayak

uydurmakla kalmayıp aynı zamanda beni tahrif etmeye, iftira etmeye ve bununla tehdit etmeye eğilimliyken,

benim üzerimde bu gücü ona vereceğimi sanıyorsa canı cehenneme.

Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda yiyor ve geri adım atmamak ve beni ne kadar korkuttuğunu ona

göstermek için elimden geleni yapıyorum.

Çünkü öyle. Korkutucu derecede öyle.

Ve bunun nedeni sadece devasa fiziği ya da ne kadar acımasız olabileceği değil, aynı zamanda bulutlu

gözlerindeki o duygusuz bakıştı; her yerimi ayaklar altına alıp beni bir parça için terk etmesini

umursamayacağının yadsınamaz kanıtıydı bu.

Bana eziyet etmeyi bıraktıktan sonra sıkılacak ve bir sonraki kurbanına geçecek.

Jeremy, sanki onun suç büyüklüğü yolundaki baş belasından başka bir şey değilmişim gibi bana bakıyor.

"Sanki beni durdurabilecekmişsin gibi konuşuyorsun. Eğer istersem seni sanki hiç var olmamışsın gibi

ezebilirim. O yüzden beni bu seçeneği tercih etmeye zorlamayın. Akıllı olun, savaşınızı seçin ve sırf eğlence

olsun diye boğazıma saldırmak gibi sinir bozucu bir alışkanlıktan vazgeçin."

Sözlerinin ardındaki ilgisizlik tüylerimi diken diken ediyor. Ciddiydi, değil mi? Bu sadece bir güç esnekliği değil.

Bu adam insanlığımı çalabilir ve beni ölüme terk edebilir.

"Yani bu konuda başka seçeneğim yok mu? Bu her ne ise?"

"Tabii ki." Başını kapıya doğru eğiyor. "Her zaman gidebilirsin."

"Yapabilirim?"

"Koşmanın sonuçlarını hatırladığın sürece."

"Bu nasıl bir seçim? Kalırsam mahvolacağım, ayrılırsam da mahvolacağım."

"Daha iyi bir seçim yapmak için içgüdülerinize güvenmeniz gerekecek. İşte bir ipucu; duyguları kullanmayın."

Mutfağa yöneliyor ve "Beni takip et" dediğinde arkasını dönmüyor.

İçeride kaybolduğu an, ön kapıya baktım, dışarı koşmak için öyle istekliydim ki.

Ama nereye gidecektim? Ve o beni bulana kadar ne kadar süre koşabilirim?

Beni yakalarsa ne yapacağına dair sözünü tutacağından hiç şüphem yok. İlk sefer farklıydı çünkü bunu

gerçekten istiyordum ama gerçek bir şiddet patlamasını kaldıramayacağım.

Eski yaralarım henüz yüzeyde değil ve benzer bir olay yaşarsam deliririm.

İç geçirerek mutfağa gidiyorum, kendimi toparlamak için eşikte duruyorum - bu herifin huzurunda sık sık

yapmak zorunda kaldığım bir şey - ve içeri adım atıyorum.

Tesisin geri kalanı gibi mutfak da Drakula masallarına ve paranormal aktivitelere benzer gotik bir hava veriyor.

Tahtalar yer yer yontulmuş, muhtemelen yıllardır bakımı yapılmamış. Aralarında eski görünümlü bir masa

bulunan iki yerleşik banket var. Pencereye ve dışarıdaki verandaya açılan cam kapıya bakıyorlar.

Mutfak alanının karşı tarafı daha iyi değil. Bar tarzı tezgah yağlı görünüyor, paslanmaz çelik ekipmanlar toz

topluyor ve buzdolabı da doksanların filmlerinden çıkmış gibi görünüyor.

Jeremy üst dolaptan biraz konserve ton balığı alıp şaşırtıcı derecede işlevsel bir ocağın üzerindeki kızartma

tavasına attı.

Mecbur kalmadığım sürece bir adım daha atmayı reddederek yerimde kalıyorum.

Jeremy buzdolabından biraz yumurta ve sebze ekleyip bunları ustaca hareketlerle karıştırıyor.

Onu yemek pişirmek gibi sıradan şeyler yaparken görmek biraz tuhaf. Hayatı boyunca hizmet almış ve

mutfağın içeriden nasıl göründüğünü bilmeyen bir tipe benziyor.

"Bir salak gibi izlemek yerine masayı hazırlamaya ne dersin?"

Sesinin ani akışı karşısında ürktüm. Bunda beni her seferinde etkileyen bir derinlik ya da sert bir tonlama var.

Sıradan davrandığında bile. Jeremy'nin emir vermek için yaratılmış bir sesi var; eski zamanlarda generallerin

ve savaş ağalarının sahip olduğunu hayal ettiğim bir ses.

Yönümü toparladıktan sonra kollarımı çaprazlıyorum. "Çok komik. Senin sürüngen olduğunu sanıyordum.

“Paylaşıma açığım.” Omzunun üzerinden bana bakıyor. “Sürünme kelimesi başka bir şey değil. Yardım edebilir

misin?”

"Peki ya istemezsem?" Yavaşça soruyorum.

“Savaşlarını seçme kısmını hatırlıyor musun? Bu mükemmel bir örnek. Önemsiz nedenlerle beni kışkırtmayın,

yoksa bunun acısını çeken siz olursunuz.”

En yakınımdaki nesneyi yakalayıp kafasına fırlatmayı o kadar çok istiyorum ki ama o haklı. Eğer o pislik

şapkasını takmaya karar verirse durumu kendim için daha da zorlaştıracağım.

İç çekerek dolaba yöneliyorum ve mutfak eşyaları ve tabakları aramaya başlıyorum. Ona nerede olduklarını

sormamdan daha fazla zamanımı alır ama boşver bunu. Onunla konuşmaktansa zaman kaybetmeyi tercih

ederim. Bu benim isyan biçimim.

Sanki planımı anlamış gibi, Jeremy yardım etmeyi teklif etmiyor ve yemek pişirmeye devam ediyor.

İki tabak -birinin kenarı yontulmuş-, iki bardak ve çatal-bıçak bulduğumda kendimi bir nevi zafer kazanmış gibi

hissediyorum.

Bulduğum deterjanla masanın yüzeyini temizlemek daha uzun sürüyor. Artık o kadar yağlı olmadığında

gevşetiyorum. Emin olmak için köşelerdeki sinir bozucu izleri fırçalıyorum.

Yenilgiyi kabul etmeyi reddederek bu noktaları sürekli ovalıyorum.

“Temizlik OKB'niz var mı?”

Arkamdan gelen sesle irkildim. Orada olduğunu unuttum dersem yalan olur ama hâlâ ocakta olduğunu ve

varlığını unutmaya çalışmak için biraz daha zamanım olduğunu sanıyordum.

"Bu... yağlı." Tavayı yüzeye koyarken nefesimi bıraktım. "Böyle bir yerde nasıl yemek yiyebilirsin? Bu bir hijyen

tehlikesi."

Dolaplardan birini açıp bir şişe votka çıkardı. O kadar dikkatli baktım ki parçalara ayrılmamasına şaşırdım.

Ne zaman o içkiyi görsem, restorandaki o zamanı, onun cezalandırıcı dokunuşunu, esnek dudaklarını, beni

kucağında nasıl buyurgan bir şekilde tuttuğunu hatırlıyorum.

Jeremy'nin duruma göre farklı taraflarını gösterebilmesi tuhaf. O kulüpte ya da beni kulübeye taşıdıktan sonra

garip bir şekilde şefkatli olabilir ama aynı zamanda saniyeden çok kısa bir sürede bir canavara dönüşebilir.

"O kadar da kötü değil." Kanepeye kayıyor.

"Bu bir felaket." Karşısında durup kirli pencereden ve cam kapıdan uğursuz göle bakıyorum. "Bu arada burası

neresi?"

Tuhaf bir omlete benzeyen bir şeyi tabağıma aldı; parçalanmamış olanı. "Buraya tatil evi diyelim."

"Daha çok bir korku evine benziyor."

Bir omuzunu kaldırıyor. "Ne istersen adını ver."

Camı kağıt peçeteyle siliyorum ve temiz olduğundan emin olduktan sonra içine biraz su döküyorum. "Buna

nasıl eriştin?"

"Satın aldım."

"Gerçekten mi?"

"Piyasada çok uygun fiyata vardı ve malikanenin dışında kendime ait bir yere ihtiyacım vardı, o yüzden bunu

satın aldım."

“Bir daire falan satın alamadınız mı? Ailenizin bunu karşılayabileceğinden eminim."

“Daireler sıkıcıdır. Açık alanı tercih ederim.”

“Perili bir aura, tüyler ürpertici gece yaratıkları ve gotik bir havayla.”

“Seni başka nerede avlayabilirim?” Bardağının kenarından sırıtıyor ve ben onun gözlerini çıkarmak istiyorum.

"Bunu konuşmasak olmaz mı?"

"Neden?"

"Cidden, sorularıma başka sorularla cevap vermeyi bırak."

"Neden yapayım?"

Ah. Bu pislik.

Başını el değmemiş tabağıma doğru eğdi. "Yemek yemek."

"Aç değilim."

"Bütün gece yemek yemedin, öyleyse öyle olmalı."

"Bunu nasıl biliyorsun…? Dur bir dakika, yine beni mi izliyordun?”

Yemeğini kesti ve bana cevap vermese de öyle olduğuna eminim.

Bu, hafta boyunca yaşadığım küçük endişe patlamalarının gerçek olduğu anlamına mı geliyor? Ama bu

imkansız. Yangında yaşananların ardından iyileşme sürecinde olduğu için orada olamazdı.

Biliyorum çünkü Anni bana söyledi.

Bir yanım onun güvende olmasından dolayı rahatladı. Eğer o yangının etkilerine maruz kalsaydı kendimi

affedemezdim.

Yine de onun davranışlarından hâlâ nefret ediyorum.

"İzlemek suçtur, biliyorsun."

"Yalnızca kanıtlanırsa."

"Ne?"

"Bir sapık ancak yakalandığında suçlu olur. Ayrıca ben buna sorgulayıcı demeyi tercih ediyorum.” Başını benim

yönüme doğru eğiyor. "Yemek yemek. Üçüncü kez sorarsam kelimelerle olmaz.”

Parmaklarımı mutfak eşyalarının üzerinde sıkıp ona dik dik bakıyorum. "Zehirli olmadığını nasıl bileceğim?"

“Ben doğrudan bir insanım. Eğer seni öldürmek isteseydim bunu zehirlemekten daha vahşi yöntemlerle

yapardım."

Ağzım açık kalıyor. Jeremy'nin bir suç örgütüne üye olduğunu her zaman biliyordum ama bunu ilk kez tam

olarak anladım.

"Ya benimle istediğini yapmak için bana ilaç verirsen?"

Sanki beni hipnotize etmeye çalışıyormuş gibi işaret parmağını bardağın kenarında gizemli bir ritimle ileri geri

kaydırdı.

"Uyanıkken daha eğlenceli oluyor. İnlemeni, nefes nefese kaldığını ve en önemlisi çığlık attığını başka nasıl

duyacağım?”

Midem bulanıyor olmalı ve öyleyim ama aynı zamanda son kelimeyi söylerken ses tonundaki ve ifadesindeki

hafif değişiklik karşısında transa yakalanmış durumdayım. Bu arada sesi kalınlaşıyor ve genellikle soğuk olan

gözlerinde tanıdık bir kıvılcım parlıyor.

Bu, gidecek başka hiçbir yerim kalmayana kadar beni güverteye sıkıştırdığında takındığı ifadenin aynısıydı.

Tekrar tuzağa düşmek yerine başımı eğip omletten küçük bir parça kesip ağzıma atıyorum, tamamen

tatmadan yutmaya odaklanıyorum.

Ama tadı alıyorum ve duruyorum, sonra bir ısırık daha alıyorum ve bu sefer yavaşça çiğniyorum.

Normal malzemelere ve konserve ton balığına rağmen, bunda parmağımı koyamadığım özel bir şey var.

Belki de sonuçta uyuşturucudur.

Bu yüzden bir ısırık daha alıyorum ve bir tane daha. Sadece emin olmak için.

"Bundan hoşlandın mı?"

Başımı kaldırdığımda Jeremy'nin bardağının içindekileri karıştırdığını ve tabağına neredeyse hiç dokunmadan

beni dikkatle izlediğini gördüm.

Neredeyse benimkini bitirdiğimi fark ettiğimde kulaklarım ısınıyor.

"Fena değil," dedim ciddi bir tavırla, utancımı küçümsemeye çalışarak.

Jeremy'nin dudakları seğiriyor ve tabağını bana doğru itiyor. "Buna da sahip olabilirsin."

"O kadar aç değilim."

Cevap vermiyor ama tabağını da geri almıyor. Dirseğini masaya dayadı, çenesini yumruğuna dayadı ve

fincanının kenarından beni izlemeye devam etti.

Bana bakış şekli sinir bozucu. Sanki yemek yerine beni yutmak ve sonra da kırmak istiyormuş gibi. Ya da belki

ikisi de aynı anda.

Bu yüzden omlete odaklanıyorum, özel malzemeyi bulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Baharat mı?

Acelemden boğuluyorum ve Jeremy bir bardak suyu bana doğru kaydırıyor.

Ancak yarısını içtiğimde ve yanık saldırısına uğradığımda bunun su olmadığını anlıyorum.

Yanık oraya yerleşirken öksürüyorum, tükürüyorum ve göğsüme vuruyorum. "Neden...neden bana saf votka

verdin?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Boğuluyordun."

"Su iyidir."

"Alkol daha iyi. Çok fazla içmiyorsun, neden?”

"Bunu nereden bildiğini sormayacağım bile. Ben sadece… çekingenliğimi kaybetmekten hoşlanmıyorum.”

"Bunun uyuşturucu kullanmanın katı bir sınır olmasıyla ilgili olduğunu sanıyorum?"

Dudaklarımı büzdüm ama görünüşe göre ihtiyacı olan tek cevap bu çünkü her şeyi bilerek başını salladı. Bu

adam sinir bozucu derecede dikkatli ve onun yanındayken sürekli bir mikroskop altındaymışım hissine

kapılıyorum.

Bardağını alıp dudak izlerimin olduğu yerden içki içiyormuş gibi yaptı.

Genellikle bu beni tiksindirirdi ama şu anda yapabileceğim tek şey durup bakmak.

Her şeyden çok dikkatimi dağıtmak için boğazımı temizliyorum. “Yemek yedikten sonra ne olacak?”

"Hala yemek yiyoruz."

"Biliyorum. Sonrasını soruyorum.”

“Bazen anı nasıl yaşayacağınızı öğrenmeniz gerekir. Fazla geleceğe odaklı olmak sizi yalnızca mezara

sürükler.”

"İstenmeyen tavsiyen için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Bu alaycılıktı."

"Biliyorum. Sana yakışmıyor ama konu dışına çıkıyorum."

Bir ağız dolusu yemek yiyorum ve ona bakıyorum. "Neyin bana uyup neyin uymadığı konusunda neden uzman

olduğunu düşünüyorsun?"

"Kendimi bir uzman olarak adlandıramam ama açıklayıcı işaretler ve kalıplar fark ediyorum. En iyi yaptığım şey

bu."

"Çünkü mafyanın içindesin?"

"Çünkü birisinin davranışını tahmin etmek için bunu yapmak zorundaydım."

"Birisi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bugün sorularla dolu değil misin? Eğer daha iyisini bilmeseydim, benimle ilgilendiğini

söylerdim."

"Güya." Boş tabağı itiyorum. "Sadece kiminle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum."

"Biliyor musun, bunu tatsız hale getirmene gerek yok Cecily. Sen ve ben uyumluyuz ve çok özel bir tuhaflığı

paylaşıyoruz. Başka kimsenin yapamayacağı şekilde canlı ve arzu edilir hissetmeni sağlayabilirim. Sosyal

olarak kabul edilmenin yükünü üzerimden kaldırabilirim. Soğukkanlı olmayı bırakırsan ve yolun her adımında

benimle kavga etmeyi bırakırsan her şey avucunun içinde olur.

"Biz uyumlu değiliz Jeremy."

"Nasıl yani?"

“Beni oyuncağın, emirler verebileceğin ve sıraya girmeyi bekleyebileceğin biri olarak düşünüyorsun ve ben de

öyle olmayı reddediyorum. Bana kendi seçimlerimi yapmam için adil bir şans bile vermiyorsun.

"Sana bunu verdim ve sen yanlışı seçtin." Sesi korkutucu derecede kararıyor.

"Ne? Ne zaman?"

Her zamanki gibi cevap vermiyor ve ben de en kötü şaşkınlık durumuyla baş başa kalıyorum.

Jeremy'yle tanıştığımdan beri bana hiç seçenek bırakmadı. Bir kere bile değil.

Peki nasıl yanlış seçtiğimi söyleyebilir?

Büyük bir kara kedinin uyuşukluğuyla ayağa kalktı ve ben bankete doğru ittim.

Havada bir değişiklik oldu. Neden olduğundan emin değilim ama orada ve boğucu bir gerilimle dalgalanıyor.

"Yemeyi bitirdin mi?"

"Neden?" İçimden kendime ne kadar moral verici konuşmalar yapmama rağmen sesim zar zor mırıldanıyordu.

"Yemekten sonra ne yapacağımızı sormadın mı? Cevap bir oyundur."

"Ne tür bir oyun?"

"Benim favorim. Rus ruleti."

20

CECILY

“Az önce Rus ruleti mi dedin?”

“Eğer oyunu biliyorsanız, herhangi bir tanıtıma ihtiyaç duymazsınız.” Jeremy yan dolaba doğru yürüyüp küçük

metal bir valiz alırken dudaklarının kenarını acımasız bir sırıtış kaldırıyor.

Aksiyon filmlerinde gördükleriniz gibi.

Onu aramızdaki masanın üzerine kaydırdı ve açarak bir tabanca çıkardı.

Oyuncak silah değil, pervane değil, gerçek bir silah.

Dönen silindiri yuvarlayıp açarken ve tüm mermileri masanın üzerine boşaltırken, uzun parmakları metalin

üzerinde uzman bir kolaylıkla kayıyor.

Doğrudan kemiklerime çarpan unutulmaz bir sesle dağılıyorlar ve zıplıyorlar.

Bir an için bunun, bilinçaltımın tüm korkularımı ve zayıflıklarımı yüzeye çıkardığı kabuslardan biri olmasını

diliyorum.

Keşke karşımdaki manzara acımasız bir şakadan başka bir şey olmasaydı.

Ama ne kadar çok göz kırpıştırırsam, o kadar gerçek oluyor.

Jeremy'nin aslında bir silahı var ve onunla oyun oynayacağını söyledi.

Rus ruleti.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyor ki, bayılmadığıma

şaşırıyorum.

Bana bir bakış atmıyor, görevine devam ediyor, beni yakın çevresinden siliyor.

"Jeremy!" Sesim titriyor ve boğuluyor.

Sonunda yoğun bakışlarını bana kaydırdı ve o... öldü.

Bana yemek yapan, hatta konuşurken gülümseyen kişi gitti. Onun yerini bir iblis almış ve onu ete susamış,

ruhsuz bir canavara dönüştürmüştür.

Benim etim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sana söyledim. Rus ruleti." Dönen silindirin korkunç deliklerinden birine bir kurşun sıkıyor ve onu çarparak

kapatıyor, ardından bulanık bir hızla yuvarlıyor. “Ama bunu gerçek zamanı yapalım. Her birimize iki soru

soracağız ve diğeri cevap verdiğinde ateş etmesi gerekecek. Bu söyleyeceğimiz son şey olabilir, dolayısıyla

yalan söylemek yasaktır. Beş boş atışımız var ve dört tur oynayacağız. İlk sen git."

Kafamı çılgınca sallayıp ayağa fırlıyorum. Burada kalmıyorum ya da bu çılgınlığa katılmıyorum.

Eğer kaçarsam ne yapacağına dair daha önceki tehdidi, kendimizi vurmanın yanında sönük kalıyor.

Bir adım uzağımdayken güçlü bir kol bileğime dolandı ve ciğerlerimin nefesini kesen bir güçle geri çekildim.

Beni sert bir şeyin üzerine indirmeye zorluyor. Onun kucağı. Beni olduğum yerde tutmak için kolunu belime

doladı ve bir santim bile hareket etmemi yasakladı.

Derin bir korku duygusu beni ele geçirdi ve kolunu ittim, tırmaladım, tırmaladım, vurdum.

Tüm enerjimi mücadeleye harcıyorum ama hareketsiz kalsam iyi olur. Kıpırdamamakla kalmıyor, aynı zamanda

ben zar zor nefes alabilene kadar tutuşunu daha da sıkılaştırıyor.

"Tamam mısın?" Sıcak nefesi kulağımın derisini ürpertiyor.

Arkamdaki ona, keskin yüzüne ve yakışıklı özelliklerine bir göz attım. Karanlıktan kesilebilecek güzel yaratığa.

"Bunu yapma, lütfen," diyorum daha sakin bir şekilde, mantığıma pamuk ipliğine bağlı kalarak. “Ben… ölmek

istemiyorum.”

"Hiçbirini yapmam."

"Bunun intihar etmekten ne farkı var?"

“Ölmekle ilgili değil. Bu gerçekle ilgili.” Silahı bana veriyor. "Önce gidersen hayatta kalma şansın artar.

Sorusunu soracağım."

"Sorularınıza cevap vereceğim. Sadece bu şekilde değil.

“Neden periyodik olarak katatonik bir duruma giriyorsunuz?”

İçimden bir ürperti geçti ve şaşkınlıkla ona baktım. Ben bunu bu kadar iyi saklamayı başarmışken o bunu

nereden biliyor?

En yakınımdaki insanlar bile belli bir alanın dışına çıkmaya eğilimli olduğumu düşünüyorlar ama bunu onun

kadar spesifik olarak isimlendirmiyorlar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesim mırıltıdan biraz yüksek. Alçak ve perili.

Jeremy yumruk haline gelen elimi yakaladı ve silaha doğru fırlattı. Direnmeye, savaşmaya çalışıyorum ama

onun gücüne rakip olamıyorum.

Büyük avucu benimkini kavrıyor ve parmağımı tetiğe basmaya zorluyor. Daha sonra soğuk namlu cildime

yapışana kadar tüyler ürpertici bir sakinlikle şakağıma doğru kaldırdı.

"Bunu yapma." Sözlerim içimdekilerle uyum içinde titriyor. "Ölmek istemiyorum."

Konuştuğunda sanki bir iblis onu ele geçirmiş gibi oluyor. Sesi monoton, zalim ve kesinlikle korkutucu. "Soruyu

cevapla yoksa arka arkaya iki soru sormak zorunda kalacaksın."

Başımı salladım, görüşüm bulanıklaştı ve işte o zaman gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettim. Havanın

ciğerlerimden dışarı çıktığını ve silahın her geçen saniye daha da ağırlık kazandığını hissedebiliyorum.

“Eğer blöfümü görüyorsan…” Tetik parmağıma kuvvet uyguluyor.

"Bekleyin bekleyin!" diye bağırdım, yoğun duygular beni bir kasırga gibi mahvediyordu. “Bu...ortaokulun son

yılında başladı.”

“Sana ne zaman başladığını sormadım, nedenini sordum.”

Dudaklarımı büzüyorum. "Zihinsel stres."

"Bu hâlâ sorumun cevabını vermiyor. Zihinsel stresin ardındaki sebep ne Cecily? Senin gibi kendine güvenen

bir kızı dünyadan kopma noktasına getiren şey nedir?”

Özenle inşa ettiğim zırhımın çatladığını, parçalandığını ve kanlı parçalar halinde etrafıma dağıldığını

hissedebiliyorum ama hâlâ bu parçamı gizleyebileceğim yanılsamasına tutunuyorum. "Bir nedeni olması mı

gerekiyor?"

“Zihninin içinde kaçmayı seçmenin her zaman bir nedeni vardır.” Sesi sertleşiyor. “Neden şeytanlarınızı

eğlendirmek için dünyayı ve sizi önemseyen insanları dışlıyorsunuz?”

Benden talep ettiğinden çok ses tonu ve sert duruşu yüzünden omurgam seğiriyor.

Kafamda çılgınca bir düşünce oluşuyor. Benzer bir şeyle karşılaştığı için bununla ilgileniyor olabilir mi?

Yoksa bir şeyler mi hayal ediyorum?

"Soruma cevap ver Cecily. Bu sefer düzgünce."

Sesinin tartışmasız kalitesi, parmağımı sıkı sıkı tutmasıyla karışıyor.

Ben ölürsem o beni öldürürdü.

Bunun yaşadığım son anlar olabileceği, birkaç saniye içinde kafamı uçurabileceği gerçeği bana daha önce hiç

yaşamadığım cesaret ve açıklığı veriyor.

Sarhoş olduğumda bile.

Kelimeler kırık cümleler halinde ağzımdan dökülüyor:
"Benim...ortaokuldaki erkek arkadaşım...uh...o benimle

seks yapmaya çalıştı, ama ona her zaman hazır olmadığımı söyledim ve o da buna kızdı, o yüzden...bana ilaç

verdi ve beni soydu. Vücudumu sağa sola çevirirken yatakta donup kaldım. İçimden çığlıklar atıyordum ama

sesim çıkmıyordu. Yardım istedim ama kimse beni duymadı. Tek yapabildiğim onun kıyafetlerimin her

parçasını çıkarmasını izlemekti. Orada uzanıp kokuşmuş kolonya ve sigarasının kokusunu içime çekerken onu

durduramadım, mücadele edemedim, hiçbir şey yapamadım. Bana tecavüz etmeye çalıştı ama şeyini ağzıma

koyduğu anda her tarafına kustum. Bana iğrenç dedi ve gitti ama daha önce uygunsuz pozisyonlarda fotoğraf

ve videolarımı çekti. Eğer birine söylersem ya da onu ihbar edersem, porno sitelerindeki tüm materyali

yayınlayacağını söyledi." Sözlerime boğuluyorum. "Yapamadım… Kendi aileme bile söyleyemedim. Çok

korkmuştum ve onlara güvenmeyi çok istiyordum ama bu, babamın küçük kızını uyuşturulmuş ve soyunmuş

halde görmesi ve beni koruyamayacağını düşünmesi anlamına gelirdi. Annem de kendini çok kötü hissederdi

ve onları incitmek beni öldürürdü. Bu yüzden bunu sır olarak saklamayı tercih ettim. Ama sanırım - hayır -

travmatik deneyimi atlatabilme yeteneğimi abarttığımdan eminim. O zamandan beri çaresiz kaldığım, çığlık

atamadığım, hareket edemediğim veya yardım isteyemediğim aşamalara giriyorum. Tıpkı o zamanki gibi."

Sert nefes alışlarım ve gözyaşlarıma eşlik eden istemsiz burun çekmelerim dışında odaya sessizlik çöküyor.

Onları durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

İçimi kasıp kavuran ve yoluna çıkan her şeyi yok eden çöküşe engel olamıyorum.

Kalbim acıyor ve içimdeki her şey kontrol edemediğim bir güçle ağrıyor. Ve zavallı, savunmasız durumumun

tek tanığı Jeremy'den başkası değil.

Beni, uzun zamandır gömdüğüm bir parçamı ona anlatmaya zorlayan şeytan Jeremy.

Yaklaşık iki yıl önce yaşananlardan bu yana ilk kez, benim seslendirdiklerimi hissedecek yüreği olmayan

canavar Jeremy.

Ama belki bu daha iyidir. Bunu babama, anneme, Ava'ya ya da diğerlerine söyleseydim yıkılırlardı. Bunu

gizlediğim için kendilerini ve beni suçlarlardı. Duygularım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve bu beni

kırabilirdi.

Ama Jeremy duygusuz bir kasadır. Yalnızca kendi çıkarlarına hizmet eden kalpsiz bir adam.

Bana acımayacak.

Beni yargılamayacak.

Sadece dinledi ve bir nedenden dolayı bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Tetiği sıkı bir şekilde tutuyor ve vücut dili değişmiyor.

Ama sonra parmağımı itiyor.

Tıklamak.

Yaşamın koşuşturması daha önce hiç hissetmediğim bir gaddarlıkla içimden geçerken hıçkırıklarım

etrafımızda yankılanıyor.

Şu anda ölebilirdim ama ölmedim.

Sanki yeniden doğmuşum gibi.

Jeremy sakince, neredeyse sistemli bir şekilde silahı terli, uyuşmuş parmaklarımın arasından çekip şakağına

dayadı. "Senin sıran."

"Dur, lütfen." Bulanık gözlerimle onu zar zor görebiliyorum.

“Hayatta mı kalacağımı, yoksa kafamı mı uçuracağımı görmek istemez misin? İkinci seçenek ise

endişelenmenize gerek yok. Bu bir intihar olarak değerlendirilecek.”

Arkamı dönüp iki elimi ceketinin üzerine yumruk yapıyorum. “Sen bu oyundan memnun olabilirsin ama ben

değilim. Senin ölmeni izlemek istemiyorum."

“Ses tonunda duyduğum endişe mi bu, Lisichka?”

“Bu sağduyu! Aklı başında kim ölüm oyunu oynar ki?”

"Ben. Bu yüzden ya soruyu sor ya da ben soracağım. Silahı çıkarmaya başlar.

Sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

Jeremy'nin sarsılmaz bir dağdan farkı yok. Acımasız bir zirve avcısı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Ağladım, sesim kısıldı ve ağlamaktan burnum tıkandı.

“Çünkü senin karanlığın benimkini çağırıyor. Senin o bastırılmış parçanı serbest bırakmak ve seninle oynamak

istiyorum, tıpkı masumiyetini sikimin her yerine sürdüğüm zamanki gibi. Sana, Cecily, her bir parçana,

gösterdiğin ve kendi kendine uyguladığın prangaların altında sakladığın şeye sahip olmak istiyorum.

Tamamen, tamamen ve inkar edilemez bir şekilde benim olana kadar durmayacağım.

Sakince söylediği her söz, onların ardındaki iddialılık, onları kaplayan kararlılık karşısında ürperiyorum.

Ve Jeremy'nin yoluna rastladığımdan beri ilk kez ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettim.

Çünkü bu adam durmayacak. Ne kadar uzağa koşarsam koşayım, ne kadar iyi saklanırsam saklanayım, o beni

bulmak için dünyayı alt üst edecek.

Beni benim için istemiyor. Beni bana olan takıntısından ya da çarpık kafasında benim hakkımda yarattığı

imajdan dolayı istiyor.

O halde aklı başında bir insan, tetiği çektiğinde onun ölmesini dilemelidir. Dediği gibi bu intihar olarak

değerlendirilecek ve ondan kurtulacağım.

Ama kendimi nefesimi tutarken, titrerken ve parmaklarımın altındaki kalp atışının sesini özlerken buluyorum.

Hayatta olduğunun kanıtı.

Sözünü tutacağını ve benim kendi kendime empoze ettiğim tüm prangaları sökeceğini.

Son çare olarak silaha uzanıyorum ve tetiği çektiğinde nefesim kesiliyor. Yüzünde patlayabilecek kan

banyosunu görmek istemediğim için gözlerimi yumdum.

Havada bir tık sesi duyuldu ve içimden uzun bir nefes çıktı.

Kalp atışı parmaklarımın altından çarpmıyor, hızlanmıyor; aynı kalıyor. Hayatta ama ölüme yakın deneyimden

tamamen etkilenmiyor.

Daha önceki yaşam akışı yeniden yüzeye çıkıyor, kemiklerime çarpıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Gözlerimi yavaşça açtığımda onun beni, içimi düğümleyen o yoğun şekilde izlediğini gördüm.

"Senin sıran." Silahı bana veriyor.

Çığlık atmak istiyorum.

Onu kafasına ters bir şekilde vurmak istiyorum.

Ama bunu yapmak yerine, titreyen parmaklarımla tutup tüm gücümle pencereye fırlatıyorum.

Camın kırılması neredeyse beni sağır edecek. Kısa süre sonra silah büyük bir gürültüyle dışarıdaki ahşap

verandaya düşüyor.

Göğsüm o kadar ağır bir şekilde inip kalkıyor ki, onu tutamıyorum, ya yanaklarımda hâlâ leke bırakan

gözyaşları ya da Jeremy'ye bakışım.

Yeni, biraz ürkütücü, biraz endişeli ama bundan daha doğru olamazdı. Gerçek. Güçlü.

O dikkate alınması gereken bir güç ve ben de onun yolundayım. Bana bu kadar takıntılı olmasının nedenini asla

kabul etmeyecek olsam bile, sonunda bunu kabul ediyorum.

Daha doğrusu anlamıyorum.

Onun bakış açısını görebilmem için hiçbir açıklama ya da mazeret sunmuyor.

O, parçalanmış pencereye bakarken, elinden kurtuldum ve korkmuş bir kedi yavrusu gibi geriye sıçradım.

Ayakta kalma yeteneğimi abartıyorum. Bacaklarım adrenalinden dolayı jöle gibi oluyor ve dengemi sağlamak

için masayı tutmam gerekiyor.

Jeremy ayağa kalkınca bir korku dalgası içimi kapladı ve uzuvlarımı kilitledi. Ne kadar cesur olmaya çalışsam

da bu adam hâlâ karşılaştığım doğanın en korkutucu gücü.

Özellikle yüz hatları kapalıyken ve tam boyuna yükselmişken.

“Kaçacak mısın, Cecily?”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Sadist bir parıltı onun genellikle koyu renk olan gözlerini aydınlatıyor. “Bundan emin misin? Sana bu kadar

kolay davranmayacağım."

"Ne zaman oldun?"

"Bu doğru." Bana doğru bir adım attı ve sesi alçalıp derinleşip gerginlikle çoğalırken ben de birkaçını geri

çektim. “Sana avantajlı bir başlangıç yapmayacağım.”

Seçimimin sonuçlarını düşünmeden koşuyorum. Tek bildiğim bu seçeneğin ölüm oyunundan daha iyi olduğu.

Az önceki adrenalin uzuvlarıma hücum ediyor ve birinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum. İlk başta onu

duymuyorum ve bu gece kazandığım insanüstü enerji nedeniyle belki daha hızlı olduğumu düşünüyorum.

Ama sonra peşimden bir ayak sesi geliyor ve onun ezici varlığını arkamda hissettiğimde çığlık atıyorum. Sahte

bir bitki alıp ona fırlatıyorum.

Ama kaçar ve tencere yere düşer.

Vay be!

Eğer evde kalırsam kendimi tuzağa düşüreceğim. Ani bir kararla merdivenlerin geniş korkuluklarının arasından

kayıp atlıyorum.

Bacaklarım darbe alıyor ama bu koşullar altında pek acımıyor. Yere yuvarlanıyorum, sonra ayağa fırlayıp

arkama bakmadan koşuyorum.

Mutfak kapısının eşiğinde durup silahı fırlattığım yere baktım.

Ama orada değil.

Herhangi bir ayak sesi ya da ses duymuyorum.

Bir sonraki saniye arkamdan bir avuç dolusu saçım yakalandı. Çığlık atıp kafa derimi parçalamasını

engellemek için elini tuttum.

"Seni yakaladım." Ateşli bir şekilde mırıldanan sözleri beni çılgına çeviriyor.

Derisini pençeledim, tekmeledim ve ısırdım. Veya deneyin. Denemelerimin çoğu epik bir başarısızlıkla

sonuçlandı.

O oynamak için ortaya çıkan bir canavar ve ben de onun seçtiği avım.

Beni verandanın korkuluğuna doğru iterek midemi tahtaya bastırdı.

Üzerimdeki vahşi tutuş yüzünden neredeyse saçlarım kopacak ve arkamda eğildiğini hissedebiliyorum.

Göz ucuyla onun bir cam parçasını yakaladığını görüyorum. Ben paniğe kapılmadan önce saçlarımı serbest

bıraktı, kot pantolonumdan bir avuç dolusu yakaladı ve onları arkadan kesti.

Camdan avucunun içinde kızıl bir kırmızı patlıyor ve bacaklarımın her yerine damlıyor; sıcak, koyu kırmızı ve

kesinlikle berbat.

Ama gömleğimi, sütyenimi ve iç çamaşırımı parçalayıp ben orada tamamen çıplak dururken bunu

umursamıyor gibi görünüyor.

Sonra beni kendine döndürüp kırmızı cam parçasını yaralı avucundan diğerine geçirdi.

Kanlı parmaklarını kalçamdan karnıma, göğüslerime kaydırıp boğazıma dolamadan önce onları kırmızıya

boyamasını şaşkınlıkla izliyorum.

Güç uygulamamasına rağmen gözlerim şişiyor. "N-ne..."

"Şşşt." Cam parçasını göğüs ucumun ucuna doğru kaydırdı. "Korktun mu?"

Başımla onayladım. Korkmak epik bir yetersizliktir. Bu adam deli. En tehlikeli tür olan delinin sakin türü.

"İyi. Korktuğunda amının nasıl hissettiğini seviyorum. En sevdiğim sürtük gibi sikimi sıkıyor ve yutuyor, ama

önce..." Boğazımı bıraktı ve beline uzandı, sonra silahını çıkardı. Daha önce attığım silahın aynısı. "İşimiz

bitmedi."

Onu ağzına kaydırıyor, yalıyor ve onu bacaklarımın iç kısımları arasında, kıvrımlarımın üzerinden kaydırıp sonra

amımın içine soktuğunda nefesim kesiliyor.

Kovalamacadan, beni vahşice yakalayıp kıyafetlerimi parçalamasından sırılsıklamdım ama içimde bir silah

olmasına hazır değilim.

Metal, duvarlarım tarafından yutulduğundan soğuğu hissettim ama sonra onu içeri itti ve ben de

parmaklarımın ucunda yükseldim.

Silahı içime doğrulttukça şehvetli bir duygu beni ele geçiriyor. Cildim geriliyor, kalçalarım kasılıyor ve meme

uçlarım büzüşüp sertleşiyor.

Bir silahla beceriliyorum.

Kutsal. Bok.

Beni gerçekten öldürmek istiyor mu?

Peki neden daha da ıslanıyor ve kayganlaşıyorum?

Onun cezalandırıcı gözlerine, onun tek bir kelime söylemesine gerek kalmadan yaydıkları katıksız güce

bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sanki beni kimsenin kurtaramayacağı bir transa yakalanmış gibiyim.

“Tamamen dürüst ve ahlaki açıdan üstün biriymiş gibi davranıyorsun ama açgözlü küçük bir fahişeden başka

bir şey değilsin.” Silahı içeriye kaydırıyor. “Sen de benim aletimi böyle mi sağacaksın? Daha büyük ama bana

uyacaksın, değil mi? Yutup her santimimi alacaksın.”

Boğazımdan bir hıçkırık çıkıyor.

Daha önce seksle ilgili hiçbir şeyden hiç hoşlanmamış olmam çok tuhaf ama onun dünyamı en alışılmadık

yollarla paramparça etmesinden keyif alıyorum. Benimle nasıl da kaba bir şekilde konuşuyor.

Adamın içimde bir silahı var ve meme ucumda kanından kırmızıya dönen bir cam parçası var ve onu

istemeden duramıyorum.

"Adımı söyle" diye emrediyor, bu emir tartışılamaz.

"Jeremy," diye inledim, ona hemen her şeyi anlatmaya hazırdım.

"İlk seferde beni istediğini söyle, başka bir herifi değil."

Kelimeler boğazımın arkasında düğümleniyor. Bu kısmı kabul edebileceğimden emin değilim. Bunca

zamandan sonra bunu kendime bile itiraf edemiyorum.

Jeremy'nin ifadesi karardı. "Yani ben seni kovalarken, kanınla ziyafet çekerken ve seni unutana kadar sikerken,

düşündüğün kişi o muydu?"

O kim?

Hala başımı sallıyorum çünkü kirpiklerinin gözlerinin üzerine düşmesinden, ifadesini kapatmasından ve onu

mühürlemesinden hoşlanmıyorum.

Havada bir tık sesi duyulur. Silahtan. Tetiği çekti.

Yüce cehennem.

Bunun nasıl veya neden olduğundan emin değilim ama güçlü bir dalga üzerime çarpıyor. Ölebileceğime

inandıktan sonra aldığım nefeslerin hayat olduğunu anlıyorum.

Jeremy cam parçasını bir kenara atıyor, kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve sert, titreyen aletini

yumrukluyor.

"Benim sıram." Silahı içimden çekip ağzına kaydırıyor.

Benim uyarılmamla bozulan aynı silah şimdi dudaklarının arasındaydı ve onu temiz bir şekilde yalıyordu. Sonra

çılgın piç onu şakağına yerleştiriyor.

"Seni becermem için bana yalvar."

Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor içimi. "Eğer yaparsam silahla oynamayı bırakır mısın?"

“Ben sormadım Cecily ve bu kahrolası bir müzakere değil. Sikimi içine sokmam ve seni istediğin gibi sikmem

için bana yalvar; sert ve kontrolden çıkmış."

Kafasına dayadığı silaha bakmaktan kendimi alamıyorum. Kendini öldürtmesi ihtimali yüzde elli.

Bu iyi bir oran gibi görünebilir ama değil. Ne münasebet. İnsan ancak bu şekilde ortadan kaybolana kadar

şanslı olabilir.

Lütfen, diye mırıldandım.

Ağzımı kurutan acımasız bir ritimle kendini yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Lütfen ne?"

"Lütfen beni al."

“Bu siktir, almak değil. Düzgün söyle."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Lütfen beni becer."

Parmaklarını uyluğumun dış kısmına batırıp bacağımı kaldırıp içime girdiğinde bu kelime ağzından yeni çıkıyor.

Göğsüne düştüğümde tüm vücudum sarsılıyor, kalbim küt küt atıyor ama onunki aynı kalıyor; sonsuz,

etkilenmemiş, kesinlikle soğuk.

İçime girmeyeli uzun zaman oldu ve onun büyüklüğünü her hareketinde ve her itişinde hissediyorum.

"Sen benimsin, başkasının değil, kahrolası benim. Şimdi yalvar ve adımı söyle.”

"Lütfen Jeremy, lütfen."

En temel parçamı tetikleyen acımasız bir ritimle içime giriyor. Tek ayak üzerinde duramadığım için denge

sağlamak için omzunu tuttum.

Bu pozisyon, benim tamamen çıplak olmam, kanla kaplı olmam ve onun tamamen giyinik olması aramızdaki

güç dengesizliğinin açık bir tercümesi. Benim gizli bir parçama ne kadar sahip olduğu.

Geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni mahvetmesine izin vermek isteyen kısım.

Umut eden, acı çeken ve bu tarafımdan kesinlikle utanan kısım.

Jeremy'nin kollarındayken utanılacak bir şey yok. Beni yargılamıyor. O parçama sahip olmamı istiyor.

Ve en önemlisi, beni arzuluyormuş gibi, sanki ellerini benden çekemiyormuş gibi sikiyor.

Sanki beni becermeyi bırakırsa eskisi gibi olmayacak.

Yalvarırken ve onun adını söylerken bu duygulara tutunuyorum. Ben sikilmek için yalvardıkça, o daha da

zorlaşıyor, daha da derine iniyor, daha da deli oluyor.

Boynumu, göğüslerimi, kulak mememi, dişlerinin ulaşabildiği her yeri ısırıyor.

Bu bir iddia, bölgesel bir mülkiyet beyanı ve onun izlerini taşımam gerekiyor.

Her hamlede G noktama bir, iki kez vuruyor, ta ki ben ayakta duramaz duruma gelene kadar.

Uyarım içimde oluşuyor ve sonra bir anda patlıyor. Orgazm beni sersemletici bir güçle sarsarken omzuna

sarılıyorum.

"Bana bir soru sorun." Sesi bulanık beynime zar zor ulaşıyor.

Ancak gözlerimi açtığımda silahın hâlâ şakağında olduğunu fark ediyorum. Çarpık zevk yavaş yavaş durma

noktasına gelir.

"Jeremy, lütfen dur."

İşi bitmeye pek yaklaşmaksızın acımasızca üzerime doğru ilerliyor. "Sormak. Ben."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum, ona karşı titreyerek.

Saldırılarının yoğunluğu ve uzunluğu artıyor. Jeremy orgazm olurken görülmesi gereken bir manzaradır.

Parmaklarımın altındaki kasları kasılıp sertleşiyor ve dudağının kenarını hafifçe ısırıyor. Ama en önemlisi,

içime sıcaklık yayılırken beni bırakmayı reddediyormuşçasına üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

"Sen" diyor ve tetiği çekiyor.

Çığlık atıyorum.

21

JEREMY

Cecily duşun altında hareketsiz duruyor.

Su boynundan aşağı, kremalı göğüslerinin eğiminden ve şişmiş pembe kedisinden aşağı akıyor.

Kanım ve spermim kanalizasyona akıp yok oluyor.

Tezgaha yaslanıyorum, yüzümü cam duşa çeviriyorum, bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve ellerimi

arkamdaki lavaboyu tutuyorum. Bu, ona doğru atılmamı ve onu tekrar kanım ve spermimle bulaştırmamı

engellemek için umutsuz bir girişim.

Onu kirlet.

Onu işaretle.

Sikim atlıyor, onun sıkı sıcaklığına çarpma, onu en yakın yüzeye fırlatma ve yere sabitleme düşüncesiyle kot

pantolonuma baskı yapıyor.

Ağlayana kadar onu kovalar, yakalar ve sikerdim.

Hayır - hıçkırarak. Onu becermem için bana yalvardı ama hâlâ ağlıyor ve sızlanıyordu.

Bunu çok fazla olduğu için mi yoksa başka bir şey için mi yaptığından emin değilim.

Cecily Knight söz konusu olduğunda tam olarak tanımlayamadığım birçok şey var.

Mesela neden onu duş alırken izlediğim ve ona katılmamak için neden insanüstü bir çaba harcamak gerektiği

gibi. Bir yandan da yüzündeki şaşkın ifadeden nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu.

Onu eve taşıdığımdan ve duşun altına koyduğumdan beri oradaydı.

Tetiği şakağıma doğru çektiğim anda en çok o ağladı. Bir çöküşe tanık olmaktan farklı değildi. Bir insanın

başka bir evrene dağılması.

Ancak gözyaşları durmuştur ve artık farklı bir alana doğru ilerlemektedir.

Lanet bir katliam.

Tam olarak katatonik durumda değil ama onu yalnız bırakırsam kesinlikle o noktaya ulaşacaktır.

"Cecily," diye seslendim hissetmediğim bir sakinlikle.

Geri çekildi ve başını bana doğru çevirmeden önce hayatın parlak yeşil gözlerine hızla geri döndüğünü

görebiliyordum. "Ha?"

Vücudundaki her köşeyi, her boşluğu, her eğimi incelememek tüm kontrolümü alıyor. Daha önce onu bir

hayvan gibi becerdiğimde etinin benimkine karşı titrediğini hâlâ hissedebiliyorum.

Ve ondan önceki zaman.

Bu kadının etrafta olması beni ilkel içgüdülerime bırakıyor ve bundan hoşlanmıyorum.

Bir parça bile değil.

Ciddi bir ifadeyle benim konuşmamı bekliyor ama yine de ulaşılmaz bir duruma düşme ihtimali var.

Çenemi kaldırıp arkasına doğrultuyorum. “Duş jeli kullan.”

Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirdi ve sırf beni kızdırmak için zor olmayı seçeceğinden neredeyse

eminim ama arkasına uzanıp bir duş süngeri aldı ve jeli üzerine döktü.

Omuzlarını, koltuk altlarını ve göğüslerini köpürtürken başını indiriyor.

"Gözler üzerimde." Etkilenmemeye çalışmama rağmen sesim sertleşiyor.

Peki o mistik gözler bana sabitlendiğinde? Kahretsin. Gerçekten neden orada bu görevi devralmadığımı merak

ediyorum.

Ama sonra onun eylemlerinin bilincinde olmasına ihtiyacım olduğunu hatırladım. Eğer bunu onun için

yaparsam, ayrılmak daha kolay olur.

Süngeri aceleyle karnının ve uyluklarının üzerinde gezdirirken yanakları, boynu ve hatta kulakları bile kızarıyor.

Cecily benden etkilenmemiş gibi davranabilir, aramızdaki bariz çekimi inkar edebilir ve teklif ettiğim hiçbir şeyi

istemediğini söyleyebilir ama vücudu yalan söylemez.

Gözleri benimkilerle buluştuğundan beri meme uçları sertleşti, öyle ki onlara her dokunduğunda irkiliyor.

Soluk tenini yumuşak bir pembe tonu kaplıyor ve bacaklarını kasıyor.

"Amcığını da temizle."

Boğazı bir yutkunmayla çalışıyor. "Biraz mahremiyet alabilir miyim?"

"HAYIR."

Yavaş ama istikrarlı bir ateş ifadesini aydınlatıyor. "Rahatsızım."

"Ve umurumda değil."

Bacaklarını açarken ve amını çok nazik olmayan bir şekilde fırçalarken, ağır nefesinin sesi havada yankılanıyor.

Huzursuzluk ve öfke onun burada olduğu ve beyninin onu yönlendirdiği alternatif gerçekliğe sürüklenmeyeceği

anlamına geliyor.

Rekor bir sürede bitiriyor, hareketleri sarsıntılı ve açık bir küçümsemeyle besleniyor.

Cecily'nin vücut dilinin, duygularını sözlerinden daha iyi ifade edebildiğini öğrenmeye başlıyorum.

Sözlü bölümünde eksik olduğundan değil. Zekidir ve farklı ilgi alanlarını ve konuları hiçbirinde başarısız

olmadan barındırabilen bir beyni vardır. Ama duyusal dünyayla berbat bir ilişkisi var.

Kafasına fazla kapıldığı için kayaya takılıp düşen tiplerdendir.

Sonuç olarak, işler kızışmaya başladığında, içindekileri ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyor. En azından

kendine gelince. Anne ayı modunu açıp arkadaşlarını (kız kardeşim de dahil) korumak zorunda kaldığında

daha etkili olabiliyor.

Cecily sinir bozucu derecede özverili ve ben bu alışkanlıkları silmenin bir yolunu düşünüyorum.

İşi bitince suyu kapatıp duştan çıkıyor. Tezgahı itiyorum, yüzeyi ne kadar sıkı tuttuğumdan parmaklarım

ağrıyor.

Geri çekilmek için harcadığım çabanın bir ödülü olmalı. Ne yazık ki sikim tazminat olarak sadece onun amını

kabul ediyor.

Hareket ettiğim anda Cecily aniden duruyor; yüz ifadesi yaralı bir hayvanınkinden farklı değil. Onlarca yıldır ışık

görmeyen bir mahkum.

Raflardan temiz bir havlu alıp açtım, dışarı doğru tuttum ve sessizce bana doğru yürümesini söyledim.

Adımları tüy kadar hafif ve bir kedi yavrusu kadar sessizdi. Vücudu fiziksel olarak mükemmel, kremsi, kıvrak ve

küçük. Özellikle de boynunun, göğüslerinin ve uyluklarının her yerinde kırmızı ısırıklar ve sivilcelerle

işaretledikten sonra.

O benim için özel yapılmış.

Bana ulaşana kadar gümüş saçları fayansın her yerine damlıyor. Daha sonra havluyu kapmaya çalışıyor. "Ben

bunu kendim yapabilirim."

Ulaşamayacağım bir yerde tutuyorum. "Buraya gel."

Dudaklarını büzerek bana bakıyor ama muhtemelen bunun savaşmaya değer bir savaş olmadığını anladı ve

havluya adım atıp sırtı bana dönük.

Onu etrafına sardım, suyu sildim ve kazara -ya da çok da kazara değil- meme uçlarında, belinde, amında ve

kıçında durdum.

Cecily elimi tenine her değdirdiğimde geriliyor. Duyusal dünyasıyla zayıf ilişkisi nedeniyle her türlü dış uyarana

karşı duyarlıdır.

Sırf onunla dalga geçmek için başparmağımı göğüs ucuna sürttüm ve sonunda havluyu ona bağladım.

Kulakları kızarırken bile kumaşı sıkı bir yumrukla tutuyor. Başka bir havlu alıp saçının üzerine koyuyorum ve

acele etmeden kurutuyorum.

Genellikle kokusu narin nilüfer kokusudur ama şu anda benim kokumu alıyor.

Hangisini en çok sevdiğimden emin değilim.

Parmaklarım saçlarının arasında geziniyor ve her gümüş teline aynı ilgiyi gösteriyor. Kafatasına doğru

süzülüyor, okşuyor ve kıvrılıyor, sonra ensesinden ve çıplak omuzlarından aşağı iniyor.

Ona ne kadar uzun süre dokunursam kulakları o kadar kırmızı oluyor ve ne zaman yeni bir şey yapsam ürküyor.

“Saçın için neden bu rengi seçtin?”

"Neden soruyorsun?" Yumuşak sesi boşlukta taşınıyor ve tenimin altına ulaşıyor.

“Saçını boyamak alışılmadık bir renk. Genelde insanlar gri saçlarını saklamaya çalışırlar, değil mi?”

"Sanırım. Ama ben değilim.”

"Neden?"

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Beni dene." Peki ne zamandan beri benim fikrimi önemsiyor?

“Beyaz saçlı karakterler genellikle manga ve animelerde favorilerimdir. Her zaman sevdiğim zeki, bilge ve

çekingen bir auraları var, ben de bunun peşinden gittim. Yalan söylemeyeceğim, bakımı zor ama buna değer."

“Yani kendin gibi karakterleri seviyorsun?”

“Zeki ve bilge değilim. Belki rezerve edilmiştir.”

“Sen tanıdığım en akıllı ve en bilge insansın. Baş belası olduğun zamanlar hariç.”

Aramızda vahşi nefeslerimizle ağırlaşan bir sessizlik nabız gibi atarken yanaklarına kırmızı sıçradı. Ben işime

devam ederken ikimiz de uzun dakikalar boyunca mola vermiyoruz.

"Tamam mısın?" bu kadar alçak, erotik ve aletimi canlandırmak için her türlü dikkatle okşayarak çıkmaması

gerektiğinden emin olduğum bir sesle mırıldanıyor.

Cevap vermeyince bana baktı. "Sanırım hepsi kuru."

"Henüz değil." Odaklanabilmek için çenesini tuttum ve dikkatini öne çevirdim.

Onun bu düşmanca enerjiyle dolup taştığını hissedene kadar devam ediyorum. Ancak harekete geçmek üzere

olduğunu hissettiğimde onu serbest bırakıyorum.

Havluyu lavaboya atıyorum. "Beni takip et."

Bıkkın bir nefes veriyor ama arkamdan yürüyor. "Senin derdin ne ve bana emir mi veriyorsun?"

“Sana söylediğimi başka nasıl yapacaksın?” Şöminenin turuncu rengiyle aydınlanan oturma odasına adım

atıyorum. Onu daha önce duşa götürdükten sonra odayı ısıtmak için şömineyi yaktım.

Cecily sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi çevresini gözlemliyor, ayakları ahşap zeminde geziniyor. "Emir

verilmemesini tercih ederim."

"Ve benim dediğimi yapmanı tercih ederim."

O hayat ve tavır dolu bakış geri geliyor ama kendini toparladığında yavaşça kayboluyor. "Bana birkaç kıyafet

verir misin? Eve gitmek istiyorum."

"Henüz değil."

"Başka ne istiyorsun?" Sakin görünme çabalarına rağmen sonunda sesi titriyor.

"Erken."

Şöminenin üzerindeki büyükbaba saatini işaret ediyor. "Şu an gece yarısı."

"Bu da erken anlamına geliyor."

"Sabah dersim var."

“Ben de öyle, ama bu konuda sızlandığımı görmüyorsun.”

"Ders çalışmana bile şaşırdım..." diye mırıldandı alçak sesle, sonra telefonunu ve anahtarlarını küçük sehpanın

üzerinde görünce sustu.

Sanki beni durduracakmış gibi havlusunu hâlâ sıkı sıkı tutuyor, bacaklarını altına sıkıştırıp kanepede oturuyor

ve telefonunu kontrol ediyor.

Daha sonra sarhoş olduğu belli olan Ava'nın sesli mesajını dinler.

“Cey!! Beni yalnız bıraktığına inanamıyorum, seni küçük kaltak. Ama güzel bir kaltak gibi. Geri dön, Cecy... Eğer

uyuyorsan, seni uyandıracağım. Ayrıca! Kim Teyze'nin çocukluğumuzda bize verdiğine benzer küçük M&M

paketlerinden bir tane aldım. Sana biraz sakladım ama eğer burada olmazsan hepsini yerim. Canım çikolata

çektiğinde bundan nefret ediyorum... Glyn bunun üzgün olduğum için olduğunu söylüyor ama değilim. Değil mi

Cecy?”

Arka planda Glyndon'ın sesi çalmadan önce diğer tarafta bir kargaşa var. “Ava! Tanrım, yolun ortasında durup

ne yapıyorsun? Tehlikeli!"

“Cecy'yi tezahür ettiriyorum. Hadi bunu birlikte yapalım, Glyn!”

"Muhtemelen yurda dönmeliyiz."

"Hayır..."

Ve ardından sesli mesaj kesildi. Cecily uzun bir nefes alıp mırıldanıyor: "Bu çocuk, yemin ederim."

O bir şeyler yazarken sessizce kanepenin arkasına kaydım; arkadaşının 'Dörtlü' adlı grup sohbetindeki

mesajına yanıt.

Ava'nın VM'sinden sonra kız kardeşimden başkasından mesaj gelmedi.

Annika: Görünüşe göre siz çok eğlenmişsiniz. Fildişi kulemde otururken kesinlikle kıskanmıyorum.

Gözlerimi kısıyorum ama okumaya devam ediyorum.

Glyndon: O kadar da eğlenceli değildi. Eli geldi ve Ava gitti ve evet, bu bir felaketti.

Ava: Bu evde Adı Anılmayacak Kişi'den bahsetmiyoruz.

Glyndon: @Cecily Knight Keşke onu sakinleştirmek için orada olsaydın. Nasıl olduğunu bilen tek kişi sensin.

İçmeyi, çello çalmayı ve ağlamayı bırakmıyordu. Ama sanırım artık uyuyacak. Bu arada sen neredesin?

Cevabını hızlı, zarif parmaklarıyla yazarken Cecily'nin ifadesi aşağıya doğru yöneliyor.

Cecily: Grup çalışması. Geç kalacağım. Lütfen Ava @Glyndon King'i kontrol edin. Yatağının yanına bir kova

koyun ve ona bir ağrı kesici verin. Ayrıca alnını soğuk bir havluyla silin ve alarmının kurulduğundan emin olun.

Sen de uyumalısın Glyn, geç oldu. Yarın sabah önemli bir dersin olduğunu söylememiş miydin?

Glyndon: Evet anne! *selam emojisi*

Cecily uzun bir nefes verdi ve ben de eğilerek tamamen dışarı atılmadan önce yakalanmasını sağladım.

"Yani artık bir grup çalışması mıyım?"

Telefonunu göğsüne vurdu ve korku filmindeki bir karakter gibi yavaşça bana baktı. “Gizlilik kavramı size

yabancı mı?”

"Muhtemelen."

Bıkkın bir nefes veriyor. "Geri dönüp arkadaşlarımı kontrol etmem gerekiyor."

"Onlar yetişkin ve Glyndon'ın söylediğinin aksine sen onların annesi değilsin." Kanepenin etrafında dönüp

yanına oturuyorum.

Cecily ayağa kalkıp kendini kenara yapıştırıyor, aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyor ama başaramıyor.

Ondan yayılan sıcaklığı ve benimkini yansıtan sıcak enerjiyi hissedebiliyorum.

"Yapma," diye çıkıştım.

"N-ne?"

"Gergin enerjin beni tahrik ediyor, bu yüzden aletime binmeye hazır değilsen sesini kıs."

Kulakları yine kızarıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor. "Sana gergin olduğumu düşündüren ne? Belki de

tiksiniyorum.”

Bu saldırganlığın ona ne kadar baskı uyguladığıma bir yanıt olduğunu biliyorum ve genellikle provokasyonlara

başvurmam. Ama yine de, o ortaya çıktığından beri sistemim asla aynı olmadı.

Elimi uzattım ve irkildi ama çoktan saçını yakaladım ve onu ağırlığının altında gıcırdayan eski deri kanepenin

üzerine kaydırdım.

Ben ona bakarken Cecily'nin gözleri genişliyor. “Bazı terimler hakkında yanlış bir kanıya sahip görünüyorsun.

İğrenmen için sana gerçek bir neden vereyim mi?”

Dudaklarını büzüyor.

“Lanet soruya cevap ver, Cecily. Yapmalımıyım?"

"HAYIR."

"Bu doğru. Hayır. Başa çıkamayacağın bir şeyi isteme.” Ona dokunmanın, bana karşı titremesinin bende onu

becerme isteği uyandırması için yeterli olması nedeniyle onu serbest bırakıyorum.

Ve aslında acı çekmesi gerektiğinde onu incitmek istemiyorum.

Cecily havluyu o kadar sıkı tutuyor ki eklemleri beyazlıyor, sonra hızla geri dönüp kanepenin diğer ucuna

oturuyor.

Yanan kütüklerin sesi oturma odasını dolduruyor ve iç çekmeden önce hızlanan nefeslerine karışıyor.

“Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Karamsar, duygusuz arkadaşlığında boğulmak mı istiyorsun?

“İşte yapmamanız gereken şey. İğneleyici söz. Sana onu bırakmanı söylemedim mi? Tekrar söylersem

kelimelerle olmaz.”

Sessizlik, kıpırdanma ve daha fazla sessizlik. Sonra aniden ayağa kalkıyor. "Kıyafet aramaya gidiyorum."

"Olduğun halinle iyi görünüyorsun."

"Eminim öyle düşüneceksin," diye alay etmeye başladı ama sonra boğazını temizledi. "Kıyafetlerimi yırtmak

zorunda mısın?"

“Hayır ama bunu yaptığımda daha heyecan verici oluyor.”

"Vay. Tamam. Bu doğrudandı.”

“Ben direkt olmaktan başka bir şey değilim.”

Tuhaf bir ifade, neredeyse teslimiyet ya da anlayış gibi özelliklerini kapsıyor.

Ya da belki ikisini de hayal ediyorum.

"Bunu görebiliyorum" diyor saygılı bir sakinlikle. “Ama sen düşüncesizce ya da pervasız değilsin, öyleyse neden

bize bu oyunu daha önce oynattın? Hayatını tehlikeye atmak sana yakışmıyor. İntihara meyilli görünmüyorsun.”

"Değilim."

"Ya birimiz ölürse?"

“Yapmazdık. Sen başlamadan önce kurşunu çıkardım.”

Dudakları aralanıyor ve bana sanki Lucifer'ın kendisiymişim gibi bakıyor. “Sen... sen...”

“Acele etme. Kelimeleri bulmak için acele etmeyin.”

“Gerçekten öleceğimi sandım!”

“Bu seni daha dürüst yaptı. Seni açmanın bir yolunu bulma konusunda yaratıcı olduğum için memnun değil

misin?”

"Siktir git," diye mırıldanıyor, sonra ağır adımlarla merdivenlere doğru yürüyor ve tepede gözden kayboluyor.

Geçen sefer buralarda bir keşif turu yapmış olmalı. Balkon ve pencereler yüksek olduğundan kaçmasından

endişe duymuyorum.

Ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye atıyorum ve Ilya'ya güvenlik detayları hakkında mesaj atıyorum.

Tercihen bu bizzat yapılmalıydı ve ben de Yılanlara daha fazla zarar vermek için komplo kurmalıydım. Ancak

tüm bu işleri yapmak için burayı terk etme düşüncesinin hiçbir çekiciliği yok.

Hayır, burası değil. Burada birisi var.

"Neden... bunlar sende var?"

Cecily'e bakmak için başımı telefonumdan kaldırdım. Bir kot pantolon ve göğüslerine yakışan siyah bir tişört

giyiyor.

Söz konusu öğeler muhtemelen komodinin üzerinde bulduğu birkaç mangadır. Onları tutarken bile elleri

tamamen sabit değil.

Kaşımı kaldırdım. “Erkeklerin aşkıyla ilgili okumayı sevmiyor musun? Biraz araştırma yaptım ve görünüşe göre

bu birçok kadının yaptığı bir şey. Eşcinsel erkeklerin materyallerini okuyup izlemek.”

Yüzü koyu bir kırmızıya dönüyor. "Ne olmuş? Eşcinsel erkeklerin bir araya gelmesini teşvik ederek kimseye

zarar vermiyoruz. Beni utandırmana izin vermeyeceğim."

Sesindeki keskinliğe ya da mangaları benden korurcasına kucaklayışına gülümsememek benim için her şeyi

gerektiriyor.

"Seni utandırdığımı kim söyledi?"

Savunmacı duruşu dikkatli bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Sen değilsin?"

“Öyle olsaydım neden sana bunları alayım ki?”

Gözlerini kısıyor. “Bunları neden aldın?”

“Yani onları burada okuyabilirsiniz.”

"Tüm ciltlerde bu kadar ileri gittiğimi nereden biliyorsun?"

Geçen sefer senin odandaydım, hatırladın mı?

"Stalker," diye mırıldanıyor ama karşıma oturuyor ve mangaların kapaklarını okşuyor.

"Biliyorum."

Başını yukarı kaldırıyor, yavaş yavaş kuruyan saç telleri hareketle birlikte hışırdıyor. "Bu şekilde anılması seni

rahatsız etmiyor mu?"

“Eğer bu etiket seni rahatlatıyorsa, devam et. Verecek hiçbir umurumda değil.

Cecily tuhaf bir şekilde beni izliyor. “Beni takip etmeniz, okuduğum mangaları satın almanız, onlar hakkında

araştırma yapmanız, hatta tam bedenime uygun kıyafetler almanız normal değil. Gardırobumu karıştırdın mı?”

"Öyle yaptım ama bedeninizi bilmem için buna ihtiyacım yoktu." Elimi kaldırıp hayali bir taslak çiziyorum.

“Vücudunun her köşesini hatırlıyorum ve boyutunu tahmin edebiliyorum.”

Dudakları titriyor ama mırıldanıyor: "Sen gerçekten imkansızsın."

"Demek bana anlatmaya devam ediyorsun. Neyin normal ya da sosyal olarak kabul edilebilir olduğu umrumda

olmadığını öğrenmen gerek. Eğer bir şeyi istersem, onu alırım."

Muhtemelen tartışmasız ses tonumu fark ederek hareketsiz kaldı. Bakışları yüzümden kayıtsız halime ve kısa

kollu gömleğimden sızan mürekkebe kadar her tarafımda geziniyor.

Yüzüme geri kaydırmadan önce orada, mürekkebin üzerinde kalıyor. "Barbarlardan ne farkınız var?"

"Bilmiyorum ve umursamıyorum. Etiketlerin benim için hiçbir önemi yok.”

"O zaman ne olur?"

"Şu anda? Sen ve teslimiyetin.”

Yoğun bir şekilde yutkunuyor. "Ya hayır dersem?"

“O zaman bana ve kendine yalan söylemiş olursun. Bundan keyif alıyorsun, Cecily. Bu senin doğanda var, o

yüzden bir kez olsun kendini bırakmaya ne dersin?”

Hiçbir şey söylemeden dudaklarını kapatıyor.

Onunla gidecek çok yolum olduğunu biliyorum. Ben onu zorla ifade edene kadar, katliamının ardındaki nedeni

bile kabul etmedi.

Ona zarar veren ve gururlu bir kızı kendine hakim olamayan birine dönüştüren o pisliğin düşüncesiyle

damarlarım buz gibi oluyor. Ona yaptığı şey, öğürmenin ve uyuşturmanın onun sınırları olmasının nedeni

olmalı.

Onu bulacağım.

Onu onunla yattığına pişman edeceğim.

Cecily bir oyuncak olabilir ama o benim oyuncağım ve kimsenin ona dokunmasına izin yok.

İncit onu.

Veya içine kalıcı bir yara izi kazıyın.

22

CECILY

İki hafta bulanık bir şekilde geçiyor.

Ayak uyduramadığım çılgın, çarpık bir bulanıklık.

Uyum sağlamaya başladığım anda Jeremy halıyı ayaklarımın altından çekiyor ve ilk adıma geri dönüyoruz.

Her gece kulübeye gelmem gerekiyor. Eğer bunu yapmazsam, onun gölgesi benim olduğum her yerde

belirecek. Barınaktayım, kütüphanedeyim ya da arkadaşlarımla dışarıdayım.

Herhangi bir yer.

Her yerde olan tecrübeli bir takipçiye dönüştü. Varlığını kanıtlamak için hiçbir şey söylemesine gerek yok;

eylemleri kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor.

Ben de dahil olmak üzere insanları korkutmak için baştan sona kullandığı varlığından daha korkutucu veya

tehditkar bir şey olamaz.

Tehditlerine göre hareket etmesi ve aslında karanlıkta yapmaktan hoşlandığım şeyleri herkese anlatması

düşüncesi beni itiraf etmekten daha çok korkutuyor.

Bu yüzden her gece kızlar uykuya daldıktan sonra bir hırsız gibi dairemden gizlice çıkıp ıssız bir yerdeki gotik

yere gidiyorum.

Geceleri örtündüğüm yer orası. Ahlaksız eğilimlerime ortak olmaya gittiğimde kimse görmüyor ve beni

unutana kadar sikerken çığlık attığımda kimse duymuyor.

Çünkü bunu yapıyor ve sıklıkla bazen aynı gecede birkaç kez yapıyor.

Beni evin içinde ya da evin her yerinde kovalıyor. Ben ne kadar çok koşarsam ve onunla dövüşürsem, o da o

kadar hayvanileşiyor, sanki kendi iddiasını savunan ilkel bir varlık gibi.

Ben ne kadar yüksek sesle bağırırsam o da o kadar derine iniyor, benim en karanlık yönlerimi açığa çıkarıyor ve

kışkırtıyor.

Bazen beni de yalvartıyor ve beni becerirken, dünyamı paramparça ederken ve yerle bir ederken her zaman

adını haykırmamı söylüyor.

Jeremy vahşi bir şeytan ve pişmanlık duymayan bir sosyopattır. Biliyorum çünkü ona uygun bir etiket

yapıştıracak kadar uzun süredir onun yanındayım.

Dürtüsel eylemlerde bulunmaması göz önüne alındığında bir psikopat olmasına rağmen. Her zaman kontrolü

elinde tutan, varlığının komutanı ve planlayıcı gibi görünür. Ama bir şekilde kendisine en yakın olanlarla, yani

Annika'yla ve kafir çetesiyle ilgileniyor.

Ablasının anlattığına göre anne ve babası da öyle.

Ama bunun gerçek bir ilgi mi yoksa gençliğinden beri ona uygulanan bir sorumluluk duygusu mu olduğundan

emin değilim. Her iki durumda da Jeremy'de insanlık ve empati eksikliği var.

Yoluna çıkan herkesi yok etmekten çekinmez ve yaptıklarından kesinlikle pişmanlık duymaz. Aklında, meydana

gelen olayların gidişatının bu şekilde gerçekleşmesi gerektiğine ve doğanın onu bunun tersine ikna edebilecek

hiçbir gücü olmadığına inanıyor.

Esnek olmayan değerleri, görüşleri ve eylemleri nedeniyle onun hakkında söz sahibi olmak zordur.

Onun mantığı görmesini sağlamak daha da zordur; kendi yolunun en mantıklı seçim olduğuna inandığı zaman

değil.

Beni bırakmasını sağlamak daha da imkansız.

Başlangıçta onun bana olan takıntısının zamanla körelecek bir aşama olduğunu düşünmüştüm. Sonunda

sisteminden temizlenecek bir takıntı.

Sonuçta, ister sosyopat ister psikopat olsun, Jeremy antisosyal spektrumda yüksek puanlar alıyor ve onun

tipinin ilişkiler konusunda kararsız olduğu ve dikkat süresinin çok daha kısa olduğu görülüyor.

Ne yazık ki tam tersi oldu.

Sadece benden sıkılmıyor, aynı zamanda onun yanında geçirdiğim zamanı da artırıyor.

Artık beni daha uzun süre sikiyor ve sabahın erken saatlerine kadar ayrılmama izin vermiyor, bu yüzden şafak

vakti daireye geri dönmeye başladım.

Ama asla benden geceyi burada geçirmemi istemiyor. Beni asla çıplak sikmez ve asla benimle duşa girmez.

Bu onun aramızda mesafe yaratma ve benim onun sikiş oyuncağından başka bir şey olmadığımı bana

gösterme yolu. Kovalamaktan ve sikişmekten hoşlanır ama asla kucağına alamayacağı ya da şefkat

gösteremeyeceği biri.

Benim için yemek pişiriyor, sonrasında temizlik yapıyor ve hatta beni kulübeye kadar kollarında taşıyor ama

sevgisinin boyutu bu kadar. Veya bunların eksikliği.

Başlangıçta, bazen hissettiğim boşluk patlamalarının nedeninin seksten sonra bana yaptığı muamele

olduğunu kabul etmeyi reddettim. Jeremy'den hoşlanmıyorum bile.

Yapmıyorum.

Bana en sevdiğim mangaların özel baskılarını alsa, hangi konu hakkında konuşmama izin verse ve bana

lezzetli yemekler hazırlasa bile.

Kesinlikle ona karşı zayıf bir noktam olmayacak çünkü o benim cinsel fantezilerimin her birini gerçeğe

dönüştürüyor. Ya da yavaş yavaş kendimin o kısmına doğru büyümeme izin verdiğini ve bunu kim olduğumun

bir parçası olarak kabul ettiğini kabul edin.

Her ne kadar olayların cinsel kısmından ve içimdeki her düğmeye basmasından keyif alsam da Jeremy

Volkov'un gerçekte kim olduğunu gayet iyi biliyorum.

Onun mafya mirasını biliyorum. Ben annemin yaptığı gibi başkalarına yardım etmenin hayalini kurarken, o kanlı

şenliklerin lideri olmaya hazırlanıyor.

Aynı şeyleri konuşmuyoruz ve düşünmüyoruz. O çok duygusuz ve ben de çok önemsiyorum. O empatiden

yoksunken ben bunu gereğinden fazla hissediyorum.

Jeremy ve ben felakete mahkumuz ama en iyi seksin zehirli ilişkiler olduğunu söylemiyorlar mı? Gerçi bir

ilişkimiz yok.

Sahip olduğumuz şeye ne isim vereceğimi bile bilmiyorum.

Bir şey var ama ne olduğundan emin değilim.

Ve bir ilişkimiz olmadığı için Ava'nın beni dövüş kulübüne onu izlemem için sürüklemesine izin

vermemeliydim.

Ya da daha çok yarı finalleri izlemeyi seviyorum. Jeremy ve Landon arasında.

Bu ikisinin kavga edeceğini duyduğumdan beri gergindim ama şahsen bunun bu kadar sinir bozucu olacağını

hiç düşünmemiştim.

Üniversitemizden ve TKU'dan gelen uğultulu kalabalık yardımcı olmuyor. Gürültü, gevezelik ve masanın altında

yapılan bahisler bir kaos senfonisine karışıyor.

Bu sahneleri hiç sevmedim ama Ava'nın erkeklerin çatışmasını izlemek gibi bir yeteneği var.

Ve Ava'nın tek başına gelmesine izin verecek yüreğim yok. Glyn şiddetten nefret ediyor ve elinden geldiğince

buraya gelmiyor, ayrıca muhtemelen erkek arkadaşı Killian'la meşgul olduğundan bahsetmiyorum bile.

Anni'ye gelince, o da kendi aşkıyla meşgul. Üstelik zalim ağabeyinin emriyle buraya ayak basması yasak.

Yemin ederim insanlara emir vermekten hoşlanıyor. Ne zaman ona meydan okumaya çalışsam, beni ait

olduğumu düşündüğü yere geri göndermek için biraz daha çılgına dönüyor.

Ava açık avucuna yumruk atarak başını dövüş ringine doğru kaldırdı. Biz yan tarafta ikinci sıradayız, dolayısıyla

mükemmel bir görüşümüz var, hepsi de onun bilet satın alma becerisi sayesinde.

Lan o pisliği yerle bir etsin ve Anni'yi diktatörlük saltanatından kurtarsın. Amin."

Bir adam bana çarptığında ona biraz daha yaklaştım. Ava onu uzaklaştırıp benim yerimi alıyor, böylece duvarın

yanındayım. Arkadaşım, özellikle aniden veya yabancılar tarafından dokunulmasından hoşlanmadığımı çok iyi

biliyor.

Hayatının bir santimine kadar Jeremy tarafından becerilmekten çekinmiyorsun.

"Amin dediğini duyamıyorum, Cecy." Ava'nın nefesi kesildi. “Yoksa Jeremy'nin kazanmasını mı istiyorsun?”

"Ne? Tabii ki değil."

Bu maçı izlerken ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Güvenimi kötüye kullandığından beri Lan'le aramda bulanık bir su var. Fotoğraflarının bulunduğu klasörü sildim

ve ona karşı aptalca hisler beslemeyi bıraktım. Jeremy ve bana gelince, biz... aynı tuhaflıkları paylaşan ama

başka hiçbir ortak yanı olmayan sikiş arkadaşlarıyız.

Bu düşüncenin beni neden depresyona soktuğuna dair hiçbir fikrim yok.

Landon, sanki işaret gelmiş gibi, REU öğrencilerinin tezahüratlarıyla ringin ortasına doğru yürüyor.

Üzerinde yalnızca mavi saten şort ve ellerini ve bileklerini kapatan şalvar var. Kalabalık çıldırıyor ve tezahürat

yapmaya, çığlık atmaya ve onun adını haykırmaya başlıyor.

Kollarını iki yana açıp başını geriye atarken, tam bir coşku içindeymiş gibi görünürken, kurt gibi bir sırıtış

dudaklarını kaldırıyor.

"Kral! Kral! Kral!"

Lan şovmenlik için yaratıldı ve üstün görünümünü, belirgin fiziğini ve dahice becerilerini sergileme fırsatını

kaçırmıyor.

Çoğu sanat öğrencisinin ellerini korumak için şiddete ve hatta spora alerjisi varken, Landon başyapıtlar

yaratan aynı ellerle yumruk atıyor.

Ortaokulda olduğumuzdan beri yeraltı dövüş sahnesinin bir parçasıydı ve üniversiteden ayrılmamıştı.

Sadece bu değil, aynı zamanda Elitlerin lideri ve REU ile TKU'nun tamamında not açısından bir numaralı

öğrenci. Amerikan üniversitesindeki bir kızdan rekabet alıyor ama kız henüz onu ilk yerinden uzaklaştıramadı.

Lan her zaman zirveye çıkmaya özen gösteriyor ve kendisinin olduğunu düşündüğü tanrı gibi tapınılmayı talep

ediyor.

Geçmişte bu narsisistik özellikleri görmezden gelmiş olsam da, bunlar artık beni rahatsız ediyor. Özellikle

onun her ilahiden, her hayranlıktan keyif alarak dudağını ısırmasını izlerken.

O zaman aklıma geliyor.

Lan hiçbir zaman kendisinden başka kimseye ait olmadı.

“Vay be! Git Lan! Kral! Kral! Kral!" Ava var gücüyle bağırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bu konuda fazlasıyla istekli.

TKU'nun kalabalığı canlanınca öğrencilerimizin coşkusu kısmen azaldı.

Jeremy, Nikolai ve sarışın bir adamla birlikte yüzüğe doğru yürüyor; Kafirlerin malikanesine gittiğim gün bana

durumunu anlatan gardiyan.

Son iki haftadır sürekli olarak Jeremy tarafından ve ondan önce de birkaç kez sikildim ama onu ilk kez yarı

çıplak görüyorum.

Kaslarının gömlekleri ve deri ceketleri arasından nasıl şiştiğini ve ne zaman ona yaslansam, gelişmiş bir fiziğe

sahip olduğunu düşündüm, ama hayal edebileceğim hiçbir şey önümdeki manzarayla boy ölçüşemezdi.

Jeremy, çevresindeki diğer kişilerle karşılaştırıldığında bile geniş omuzları ve etkileyici yapısı olan iri bir

adamdır. Kaygan bir karın kasları ve kalçalarının aşağısında sarkan siyah şortun altında kaybolan belirgin bir V

çizgisi var.

Kollarında gördüğüm küçük görüntüden dövmeli olduğunu biliyordum ama şimdi resmin tamamını

görebiliyorum. Bıçaklar ve silahlarla delinmiş sanatsal kafatasları, kollarından göğüs ve karın kaslarına kadar

uzanıyor ve çarpıcı, korkutucu bir görüntü yaratıyor. Göğsünün üst kısmında Veni, Vidi, Vici yazan el yazısı bir

dövme var.

Geldim. Gördüm. Fethettim.

Bir mafya varisi böyle görünür. Bir canavar yapım aşamasında. Doğduğundan beri bir hayvan.

Babası Bratva'nın bir parçası olmasaydı bile Jeremy'nin de benzer bir yol izleyeceğine hiç şüphem yok.

Kesinlikle sıradan bir vatandaş olacak şekilde yaratılmamış.

Güçlü adımlarının her birinde seyirciler çılgına dönüyor. Herkesin dikkatini çekmek için kendini göstermesine

veya ifadesini değiştirmesine gerek yok.

Bu doğal olarak ve zahmetsizce gerçekleşir.

Beni tuzağa düşürdüğü gibi.

Bu fikri içten içe kafamdan atıyorum.

Nikolai onun omzuna vuruyor ve Jeremy ringe girerken geride kalıyor. Dikkati, her zamanki kışkırtıcı tavrıyla

sırıtan Lan'e odaklandı.

Hakem dövüşün başladığını anons ettiği anda, ikincil bir nefes tutulması yaşanıyor gibi görünüyor. Herkes iki

devin, Kafirlerin ve Elitlerin liderleri ile REU ve TKU'daki ömür boyu rakiplerin çatışmasını dört gözle bekliyordu.

Bu şampiyonluk mücadelesidir. Finalden önce final olabilir.

Jeremy ona saldırmadan önce Jeremy ve Lan birkaç saniye birbirlerinin etrafında dönüyorlar. İlk yumruğu

başarıyla atarak kalabalığın kargaşasına neden oldu.

Ama Lan yumruğunu yüzünün yan tarafına öyle sert bir şekilde vurduğunda geri çekilmiyor bile, öyle sert ki

Jeremy'nin dudaklarında kan patlıyor.

Pek çok kişiyle birlikte ben de nefesim kesiliyor. Ava yukarı aşağı zıplıyor ve havayı yumrukluyor.

"Evet! İşte benim oğlum. Yakala onu Lan!”

Tüm vücudum ürperiyor ve aynı senaryo tekrar yaşanırken doğru dürüst nefes bile alamıyorum.

Ne zaman biri yumruk atsa diğeri ayağa fırlıyor ve daha güçlü bir yumruk atıyor.

Kalabalık nefesini tutmak, soluklanmak ve kulak zarlarımı neredeyse patlatacak kadar yüksek sesle tezahürat

yapmak arasında gidip geliyor.

Şiddetin ve testosteronun şu andan daha vahşi bir tezahürünü hiç görmemiştim.

Sanki herkes izlerken birbirlerini öldürmeye çıkmışlar gibi.

Aralarındaki düşmanlığın farkındaydım ama bu kadar vahşi olduğunu düşünmemiştim.

Veya kontrolden çıktı.

Ne kadar çok izlersem midem o kadar kasılıyor. Tamamı boyunca kalabileceğimi sanmıyorum.

Ava'nın eve tek başına dönebileceğinden eminim...

Jeremy ağzının kenarındaki kanı silip bana baktığında düşüncelerim kesildi. Sanki başından beri orada

olduğumu biliyormuş gibi.

Bu kadar insanın ortasında beni nasıl buldu?

O buz gibi bakışlarıyla beni izledikçe midem daha çok kasılıyor. Ancak şu anda gri derinliklerinde ateş

fışkırıyor. Hayır, bu, peşinden gelen her şeyi yok etmedikçe durdurulamayacak bir yangın.

Sanki yutacağı ilk kişi benmişim gibi bana bakıyor.

Sanki kalabalığın içinde gördüğü tek kişi benmişim gibi.

Ve bu hiç mantıklı değil. Jeremy bana hiç bu şekilde bakmamıştı.

Yoksa öyle mi?

O gece, güvertedeki ilk gece, aptal uyku felcimin ortasında beni içeri alıp üzerime çöktükten sonra, sanırım

beni boğmaya kalkışmadan önce bu bakışı vardı.

Landon küçük bir dikkat dağıtma anını kullanıp onu yere yıktığında nefesim kesildi.

Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor, sonra ayağa kalkıyor, kollarını iki yana açıyor ve öğrencilerimiz şarkı

söylerken kanlı dişlerini göstererek sırıtıyor.

"Kral! Kral! Kral!"

Ancak kutlama çığlıkları, Jeremy'nin ayağa kalkıp Lan'i köşeye sıkıştırmasıyla toplu bir "Ahhh" ile sona eriyor.

Yumruklarını defalarca yüzüne vuruyor. Vahşet suç düzeyindedir ve her geçen saniye artmaya devam

etmektedir.

TKU'lar çıldırırken öğrencilerimiz susuyor. Jeremy'nin çılgınlığıyla birlikte tezahüratları da artıyor.

Hakem puanla kazandığını anons etmek için atlıyor ama Jeremy geri çekilmek yerine Lan'e bir kez daha

yumruk atıyor.

Peki ayağa kalkmaya çalıştığında? Jeremy sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine onu tekrar yere fırlatıyor.

Bütün bu gürültüye, gevezelik eden öğrencilere, Lan'e bahse girdiği parayı kaybettiği için homurdanan Ava'ya

karşı sağırım.

Bakışlarım Landon'a sanki ona karşı kişisel bir kin besliyormuş gibi dik dik bakan Jeremy'ye takılı kaldı.

Landon'un yangına karıştığını biliyor olabilir mi? Belki benim katılımımla ilgili?

Jeremy beni tehdit edip beni seks oyuncağına dönüştürdükten sonra bile bu konuda kendimi suçlu

hissetmekten asla vazgeçmedim.

Onun ahlakı benimkileri yansıtmamalı ve ben de insanları incitmek istemiyorum. Ancak bunu ona anlatacak

kadar aptal değilim. Bu yalnızca sorun yaratır.

Landon'ın da bunu yapmayacağından çok emindim ama onun casusu olmayı reddetmemden açıkça

hoşnutsuzdu, bu yüzden belki de beni satmıştır.

Hayır.

O bunu yapmaz. En azından umarım öyle değildir.

Her iki durumda da burada kalmak istemiyorum. Ava'yı yanımda sürüklemeyi başardım. Moralsizliği göz önüne

alındığında pek aldırış etmiyor ve bana oyunbozan demiyor.

Yurda giderken biraz dondurma yiyoruz ve sonra ona ders çalışacağımı söylüyorum.

Çello çalışacağını söylüyor.

Genellikle gizlice dışarı çıkabilmek için onun uyumasını beklerim ama bu gece huzursuzum.

Çello sesinin alanı doldurmasından on beş dakika sonra kapşonlumu üzerime geçirip daireden dışarı

çıkıyorum.

Sanki kulübeye ulaşmam sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Jeremy'nin mülkünün düzenli ziyaretçisi

olduktan hemen sonra bana verdiği kablosuz anahtarla kapıyı açıyorum.

Bütün ev karanlığa gömüldü ama bu gece gotik hava beni rahatsız etmiyor.

Başka bir şey var.

İçgüdüsel olarak kulübenin kapısında duruyorum. Genellikle bu, bana pusu kurduğu ve ardından her yerde beni

kovaladığı zamandır.

Ancak kapıyı açtığımda hiçbir şey olmuyor.

Ama dışarıda bisikletini gördüğüme eminim. Duş alıyor olabilir mi?

Bütün kulübeyi dolaştım ama ondan hiçbir iz yok. Ancak mutfak penceresinden bir grup kas gözüme çarptı;

ben onu parçalara ayırdıktan sonra tamir etmişti.

Ona doğru ilerlerken adımlarım dikkatli. Jeremy güvertede oturuyor, avuçlarını ahşaba dayayarak su

hayaletleriyle dolu olduğundan emin olduğum kasvetli göle bakıyor.

Tam arkasında duruyorum ve bağırıyorum, sonra beni bileğimden yakalayıp ileri fırlattığında çığlık atıyorum.

Ama suya düşmeden önce beni kucağına oturtuyor ve böylece iki tarafımda oturabiliyorum ve büyük eliyle

belime sarılıyor. Bana koyu renk gözleriyle bakıyor; o kadar koyu ki neredeyse geceye karışıyorlar.

Ancak yüzünde daha önce şahit olmadığım başka bir duygu, yüzeyin altında gizleniyor.

Şöyle bir şey… rahatlama. Sürpriz?

"Geldin." En iyi ihtimalle şaşkın bir ifade.

Avuçlarımın omuzlarına yaslanmasına izin verdim. "Bana her gece gelmemi söylemiştin, hatırladın mı?"

Tutuşu belimi sıkılaştırıyor. "Erkencisin."

“Ava erkenden uyudu.” Yalancı.

"Anlıyorum." Bu gece ses tonu ve ifadesinde tuhaf bir şeyler var. Bu… daha yumuşak. Canavardan çok insan.

Ve Jeremy asla yumuşak değildir, o yüzden bu beni sinirlendiriyor ama ben de ona tutunuyorum, bir şekilde

onun zırhının içine girmeyi isteyerek, hayır, buna ihtiyaç duyarak. Bu ayrıcalığa sahip olan tek kişinin o olması

adil değil.

Yavaşça, tereddütle dudağının kenarındaki kesiğe dokunuyorum. "Muhtemelen bunları tedavi etmelisin."

Belirsiz bir ses çıkarır ancak bunun dışında sessiz kalır.

"Daha erken." Boğazımı temizliyorum. "Orada olduğumu nasıl bildin?"

“Senin hakkında her şeyi biliyorum Lisichka”

“Ama bilmiyorum.”

"Kendin hakkında her şeyi bilmiyor musun?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum Jeremy."

"Gerek yok."

"İstiyorum."

İfadesi sertleşiyor ama sakin bir şekilde konuşuyor. "Neden?"

"Adil olmasını sağlamak için."

“Ben adil bir insan değilim.”

"Çok iyi farkındayım." Parmaklarımın sert çenesinde kalmasına izin verdim. "Ama yine de öğrenmek istiyorum."

"İyi şanlar. Denemek bedava, başarmak değil."

“Çok uygun.”

"Rica ederim."

“Sana teşekkür etmedim.”

"Yine de bir şey değil."

Nefesimi bırakıyorum ve o da biraz gülümsüyor; Jeremy'nin sunabileceği en büyük gülümseme. Ve lanet

olsun. Bunu yaptığında neden on kat daha çekici görünüyor? Hızla artan kalp atışlarım için sağlıklı değil.

Yavaş yavaş şüphelerim ortadan kayboluyor. Lan ona benim yangına karıştığımı anlatmış olamaz.

Durum böyle olsaydı Jeremy'nin aklı başında kalmasının imkânı yoktu. Şimdiye kadar beni gölde boğardı.

Hala herhangi bir rahatlama hissetmiyorum.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Sorusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "N-ne?"

"Değerli Landon'a karşı kazandığımı ve onun güzel görünüşünü mahvettiğimi."

"Tam olarak değil. Yani kavga etmemenizi tercih ederdim ama bir kazananın olması gerekiyordu. Eminim Lan

de senin yerinde olsaydı aynısını yapardı.”

Duraklayıp tuhaf bir niyetle beni gözlemliyor. “Onu desteklemiyor muydun?”

Ava öyleydi. Kaybettiği paradan dolayı bütün gece sana lanet etti.”

"Peki ya sen? Bana lanet mi ettin?”

"Hayır ve Lan'i desteklemiyordum."

"O halde beni mi destekliyordun?"

"Öyle düşünmüyorum."

“Bu, bunun bir olasılık olduğu anlamına geliyor. Bana tezahürat yaptığına inanacağım.

“Bu neden önemli?”

Bir omzunu kaldırıyor ama kolu orta kısmımı sıkıyor. "Beni aşar."

Bir süre öyle kalıyoruz. Saniyeler. Dakikalar. O esnada bakışları gölde kayboluyor ve ben onun yüzünü

izliyorum.

İlk kez seks dışında bana sarılıyordu ve ben bu anı olabildiğince uzatmak istiyordum.

Birdenbire, "Geceyi burada geçireceğim," diye duyuruyorum.

Hayır, aslında bütün hafta boyunca bunu düşünüyordum ama şimdi bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti

buldum.

Bakışları bana kayıyor ve yüzündeki morlukları ve kesikleri görünce biraz rahatsızlık hissetmeden edemiyorum.

"Neden?" diye sordu, ses tonu suçlayıcı değil meraklıydı.

"Çünkü istiyorum."

“Neden bunu istiyorsun?”

"Sana söyledim. Çünkü seni tanımak istiyorum."

"Geceyi burada geçirmek beni tanımana izin vermeyecek."

"Belki hayır ama bu bir başlangıç."

Ve sahip olduğumuz her konuda söz sahibi olmak için dişim ve tırnağımla savaşacağım.

23

JEREMY

Ne yapıyorum ben?

Bunların hiçbiri planlanmayacak ve 'bu' her ne ise ona bir isim bulamıyorum.

Bütün bu boktan değişime neden olan kız kadar kafa karıştırıcı. Değişimden nefret ediyorum, özellikle de bunu

öngörmediğimde. Tahmin edemeyeceğim bir durumda olmaktan daha sinir bozucu bir şey olamaz.

Cecily Knight'ı tanıdığımı, düğmelerini bulduğumu ve onu harekete geçiren her şeyi tanımladığımı sanıyordum.

Ama yine de onu izlemek ya da eşyalarını incelemek, şu anda etrafımda uyuyan kızı anlamanın en kolay kısmı

olabilirdi.

Bu sahne, geceyi orada geçireceğini açıkladıktan sonra yaşandı.

Geceyi orada geçirmek istememeli. Lanet prensine vurduğumu gördükten sonra kaçmasını bekliyordum. Eğer

durum böyleyse onu defetmeye niyetliydim ama yine de onun kaçmaması değil, aynı zamanda buraya erken

gelmesi de istenmeyen bir değişikliğe yol açtı.

Onun varlığını arkamda hissettiğimde benim için alışılmadık güçlü bir duyguya kapıldım. Çünkü o herifin

yaralarını sarmak yerine bana geldi.

Beni seçti.

Yoksa öyle mi yaptı?

Bu, o orospu çocuğuyla birlikte planladığı bir oyun olabilir.

Lan'i desteklemiyordum.

Bunlar onun daha önce söylediği sözlerdi; tüyler ürpertici ve eşsiz bir dürüstlükle damlayan.

Uzun bir nefes verdim ve sanki sıkıntımı hissetmiş gibi Cecily yüzünü göğsüme daha da gömerek anlaşılmaz

bir şeyler mırıldandı.

Parmaklarım gümüş saçlarının arasında kayarak onları düzeltiyor ve o da bana karşı gevşekleşiyor, küçük eli

omzuma zar zor dokunuyor. Bacakları kucağıma kıvrıldı ve minik vücudu benimkine bastırdı.

Başka herhangi biri bu huzurlu ana düşer, onu olduğu gibi kabul eder ve daha sonra her şeyi düşünürdü.

Yapamam.

Pragmatik doğam bunu yasaklıyor ve şu ana kadar bildiğim her şeyi silemem.

Yıllardır Landon'dan hoşlanması ya da seksten sonra onun adını anması gibi. Sadece bir seferlikti ama önemli.

Çünkü işimiz bittikten sonra her defasında o pisliğin adını söylemesini bekliyorum.

Ve her seferinde, bunu yapmaması için elimi ağzına kapatma dürtüsüne direniyorum.

Şimdi bile onun bu sözü fısıldamasını ve kendi mezarını kazmasını bekliyorum.

Neden bana kucağımda kalacak ve hatta uyuyacak kadar güvensin ki?

Onu göle atabilir ve paniğe kapılıp suda boğulmasını izleyebilirim. Belki de bu kaotik duyguları gidermek için

bunu yapmalıyım.

Ama bir şey beni durduruyor.

Onu cezalandırmak, o orospu çocuğunun adını sözlüğünden silmek istesem de aslında onu incitmek

istemiyorum.

Cecily derinlerde benim kim olduğumun bir parçası haline geldi. Onun acısının nedeni ben olamam.

En azından seks dışında.

İç çekerek onu gelinlik tarzıyla kollarıma alıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Başı omzuma düşüyor ve yavaşça inliyor, ses doğrudan aletime bir sinyal gönderiyor.

Canavarım onu çıplak soymamı, koşmasına izin vermemi ve sonra onu sikmemi istiyor. Her gece ve birden

fazla kez onunla birlikte olmam önemli değil. Bitirdiğim an daha fazlasını istiyorum.

Sürekli onun içinde olma ve onu asla gözümün önünden ayırmama ihtiyacı var.

Gün boyunca önümüzdeki geceyi, içgüdülerine ve bana nasıl teslim olacağını düşünüyorum. Gece boyunca

birkaç saatin ne kadar da yeterli olmadığını düşünüyorum.

Onu her günün, her dakikasının, her saniyesinin, nasıl ve nerede istersem emrimde bulundurmamam için hiçbir

neden yok.

Canavarım onu burada kafeslemek, kapıları kilitlemek ve gitmesini yasaklamak istiyor. Başlangıçta savaşabilir

ama tüm kaçış yollarını sildiğimde başka seçeneği kalmayacaktı.

Ama bu, içinde kaynayan ateşi, kavgayı ve... hayatı kaybetmek anlamına gelir.

Gittikçe azalan bazı ayrışma dönemlerine rağmen o kadar hayat dolu ki.

Yine de bunlar oluyor. Bir parçası iki yıl önce o otel odasında, yakında her şeyini kaybedecek olan herifle

birlikte mahsur kalmıştı.

Onu, ailesini ve dolabındaki kahrolası iskeletleri araştıran birini buldum. İhtiyacım olan tüm bilgiye sahip

olduğumda hayatı sona erecek.

İçeri girer girmez Cecily'yi kanepeye yatırıp üzerini ince bir battaniyeyle örtüyorum. Sonra dirseğimi kol

dayanağına dayayıp çenemi yumruğuma dayayarak karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Ne zaman uykuya dalsa ya da onu uzaktan takip etsem bunu yapıyorum. İzliyorum, düşünüyorum ve onunla ne

yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Sapkın bir şehvet ve canavarca arzu oyunu olarak başlayan şey, tehlikeli bir sahiplenme duygusuna ve

durduramadığım dengesiz bir takıntıya dönüşüyor.

Telefonum titredi ve ayağa kalktım, sonra dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

"Benim için bir şeyin var mı?" diye cevap veriyorum.

"Hayır merhaba, en sevdiğim amcam nasıl?" Yan, diğer taraftan inanmayan bir ses tonuyla şöyle diyor:

O sadece babamın en yakın korumalarından biri değil, aynı zamanda ben yaşadığım sürece annemin en iyi

arkadaşıydı. Babamın pek de istekli olmadığı bir gerçek.

"Bana verecek bir bilgin olmasaydı aramazdın sanırım," dedim ciddi bir ses tonuyla.

"Babana o kadar benziyorsun ki, bu iğrenç." Rus aksanlı bir sesle konuşuyor, sonra iç çekiyor. "Ve burada

birlikte geçirdiğimiz yılların benim üstün karakterimi kavramanı sağlayacağını düşündüm."

"Yan."

"İyi iyi. Her ne kadar tiki bir çocukla aranızda ne olduğundan emin olmasam da, orospu çocuğunu tespit edip

bulmayı başardım. Reklamını yaptığınızdan çok daha kolaydı, bu aynı zamanda sıkıcı anlamına gelen başka bir

kelimedir."

İşaret parmağımı uyluğuma doğru ileri geri kaydırıyorum. "Sahip olduğun her şeyi bana gönder."

"Hayır, teşekkür ederim Yan. Sana İngiltere'den bir hatıra getireyim mi?"

"Teşekkürler. Sana borçlandım."

"Bu daha doğru gibi." Durakladı. "Senin için endişelenmeme gerek olmadığından eminim ama başını belaya

sokmayacaksın, değil mi? Ve eğer başın belaya girerse, katılabilmem için bana mutlaka haber vereceksin,

değil mi?"

"Bu benim savaşım. Endişelenmen gereken bir şey yok."

"İşte benim oğlum. Ama kendine zarar verme. Annen, senin büyüyünce babanın genç versiyonu gibi olan bu

kalpsiz adama dönüştüğünü düşünerek endişeleniyor. Spoiler uyarısı, o zamanlar onun en büyük hayranı

değildi.

Her şeyi biliyorum.

Sırf çocuk olduğum için ailem ve hatta Yan bile bazı şeyleri hatırlamadığımı, annemin hayaletlerinin onu içten

dışa yediğini ve babama ve bana hiçbir şey bırakmadığını fark edemeyecek kadar şanslı olduğumu düşünüyor.

Uyumak yerine gizlice yatak odalarına girip, hareketsiz annemin yanına uzanmak için elimden gelen her şeyi

yaptığımı.

Bazen orada olduğumu bile bilmiyordu.

Diğer zamanlarda bana baktı ve beni görmedi.

Çoğu zaman beni unutuyordu.

“Ona her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyle. Her şey kontrolüm altında."

“Bunu söyleme. Her şeyin kontrolden çıkmasının kesin bir yolu bu. Dikkatli olacağına söz ver evlat."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler."

Aramayı Yan'la sonlandırıyorum ve bana gönderdiği dosyalara göz atıyorum. Babam sadece Bratva'da değil

tüm suç örgütlerinde en iyi istihbarata sahip. Kendisini dokunulmaz kılmak ve Bratva'yı New York'ta dikkate

alınması gereken bir güç olarak sürdürmek için kullandığı bir bilgisayar korsanları ve muhbirler ağı var.

Evet, o herifi kendim bulabilirdim ama Cecily'nin elektronik cihazlardan ve sosyal medyadan onun tüm izlerini

sildiği ve Rus ruleti maçından sonraki deneyimi hakkında konuşmayı şiddetle reddettiği düşünülürse bu daha

uzun sürerdi.

Arkadaşlarını sorgulayabilirdim ama bir şeyi ifşa etme ihtimali yok denecek kadar az ve onlar da

şüphelenmeye başlayacaklardı. Bilgi eksikliğinden son derece rahatsız olmama rağmen, bunları kendi

zamanında söyleme ihtiyacına saygı duyuyorum. Yani, eğer geçmişiyle ilgili bu kısmı ifşa etmeyi seçerse.

Bir de Annika var, ama konuyu kontrol ettiğimde ve konuşmayı arkadaşlarının eski sevgililerine

yönlendirdiğimde, Cecily'nin bir erkek arkadaşı olup olmadığını bile bilmediğini ve eğer varsa da bundan hiç

bahsetmediğini itiraf etti.

Yani Yan'dan yardım istemek bunu yapmanın en etkili yoluydu.

Her resme, her dosyaya, her klasöre göz atıyorum. O orospu çocuğunu saatlerce inceledim, ta ki onun tam

önümde belirdiğini hissedene kadar. Geçmişinin her işaretini, her çürük anısını öğreniyorum. Her zayıflık.

Onun hayatını cehenneme çevireceğim. Kolay ya da hızlı olmayacak. İşkence ya da ölümle bitmeyecek.

Lanet aklını kaybedene kadar yavaş ve sonsuz olacak.

Onunla ne yapacağımı planladıktan sonra eve adım atıyorum. Gözlerimin izlediği ilk şey kanepedeki

hareketsiz, kaskatı vücuttu.

Kahretsin.

Cecily'nin uyuduğu yere doğru yürüyorum ve omzuna dokunduğumda tabii ki taş kadar sert ve ağır oluyor.

Yüzü solgun ve gergin ama yüz hatları nötr görünüyor. Dışarıdan bakıldığında bu normal görünebilir ama ben

daha iyisini biliyorum.

Yanına çömelip zar zor hareket eden ağır elini tuttum.

Adını anmak boşuna. Bu durumdayken beni duymuyor. Muhtemelen geçmişteki bir kabusa yakalanmışızdır.

Ne kadar çabalasa da üstesinden gelemediği kişi.

Ve denedi.

Günlüğünde sık sık kendisinin bu versiyonunu nasıl aşmak istediğine dair yazılar var. Ne kadar nefret ettiğini.

Onu silemediği için kendini ne kadar zayıf hissediyor.

Bir girişte yüzlerce kez 'Unut bunu, Cecily' yazmıştı ve bu kelimeler gözyaşı izleriyle doluydu.

O pislik onun yerine kan gözyaşları dökecek.

Elinin üstünü bir, iki kez okşuyorum ve bu sertliği gidermese de kolunun ağırlığını hafifletiyor.

Çok fazla değil ama bu bir başlangıç.

Kolunu, köprücük kemiğini ve sonra boğazını okşuyorum, yan taraftaki solmakta olan izde duruyorum.

Kendime not: Yeni bir tane yap.

Cildine ne kadar masaj yaparsam yapayım ve ona nazikçe dokunursam, neredeyse hiç tepki vermiyor. Orada

bir yerlerde olduğunu biliyorum ve onu tuzağa düşürdüğü kabustan çıkarmam gerekiyor.

Genellikle onun amını yerdim ve orgazm onu bu durumdan kurtarmak için yeterli olurdu. Ve bunu yapmaya

hazırken, toplum içinde kullanabileceğim başka yöntemler de bulmak istiyorum.

Parmaklarım çenesinin, boğazının ve diğer baskı noktalarının üzerinde kayıyor. Boynunun arkasını sıktığımda

ürperiyor.

Bu yüzden tekrar yapıyorum. "Cecily mi?"

Gözleri yavaşça açılıp kapanıyor ama arkamdaki görünmez bir noktaya bakıyor.

Tekrar basıyorum. “Cecily, beni duyabiliyor musun?”

"Jeremy," diye fısıldıyor ve dikkati bana yoğunlaşırken yanaklarından gözyaşları akıyor.

Başparmağım alışık olmadığım yumuşak bir ritimle ensesindeki hassas deri üzerinde ileri geri geziniyordu. En

iyi ihtimalle deneysel ama dokunuşuma eğildiği için durmuyorum.

"Jeremy," diye tekrarlıyor, göz kapaklarında biriken nemi göz kırparak uzaklaştırıyor.

"Ben tam buradayım."

"Biliyorum." Oturup elini gömleğimin içine soktu. "Seni hissettim. Ben sürüyle uzaklaşırken seni hissettim.

Sesini duydum, hatta kokunu bile duydum. Genelde kimse kafamın içinden yardım için çığlık attığımı duymaz

ama sen duydun."

Hala çaresiz bir tutuş ve titrek bir çerçeveyle bana tutunuyor, gözyaşları arasında gülümsüyor.

Yıkımın ortasında umut.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Genellikle bende görmeye çalıştığı yumuşaklığı veya insanlığı yok etmek için her şeyi yaparım ama şu anda

yapamam.

O "Teşekkür ederim" diye fısıldarken yapabileceğim tek şey durup bakmak.

Kahretsin.

Neden basit bir teşekkür her şeyi tersine çevirmeye yetiyor? Bu sinir bozucu kız neden bana bu kadar

güvenerek bakıyor?

Bu güveni kırmak, ona neden bu gücü vermesi gereken son kişinin ben olduğumu göstermek içimden geliyor.

Ancak kendimi şu soruyu sorarken buluyorum: "Bu durumda ne hayal ediyorsun?"

Burnunu çekiyor ve yüzündeki yaşları silmek için beni yavaşça bırakıyor. Cevap vermemesini bekledim ama

sonra yumuşak sesi küçük oturma odasına yayıldı.

“Bazen bulanık görüntüler ve meçhul canavarlar oluyor. Ancak çoğu zaman o zamanlar olanları ya da en

azından durumun çaresizliğini ve bunu ne kadar çaresizce durdurmayı istediğimi ama başaramadığımı

yeniden yaşıyorum.”

O orospu çocuğu onu elime geçirdiğimde ölmeyi dileyecek.

"Diğer zamanlarda" -sesi duyguyla sertleşiyor- "Rüyamda annemin ve babamın perişan yüzlerini görüyorum,

özellikle de anneminkini. Onunla çıkmaya başladığımda annem ondan hoşlanmıyordu ve onunla tanıştıktan

sonra bu hoşnutsuzluğu daha da arttı. Ona, anlayamadığı kötü bir his verdiğini söyledi ama ben ona aşırı tepki

verdiğini ve onunla bir erkek arkadaşa sahip olduğum için şanslı olduğumu söyledim. Bu kelimeyi gerçekten

kullandığıma inanabiliyor musun? Şanslı?"

Kendi kendine gülüyor, sesi de tüm duruşu gibi boğuk ve rahatsız edici.

“Popüler, iyi huylu ve yakışıklıydı, bu yüzden annemin onun hakkında tam olarak neyi bu kadar yanlış

bulduğunu anlayamadım. Onun hakkında ne zaman konuşsam, yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve beni başka

birini bulmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bana güzel ve akıllı olduğumu ve istediğim herkese sahip

olabileceğimi söylerdi. Ama onu reddettim ve hatta onu yanlış değerlendirdiği için ondan hoşlanmadım.

Duygularının yerinde olduğunu çok az biliyordum. Burnunu çekiyor. “Eve döndükten sonra onunla

yüzleşemedim ve büyükbabamın yanında kalmak için kaçtım. Bazen hâlâ onunla yüzleşemiyorum. İnatçı

olmak yerine onu dinleseydim her şey yoluna girer miydi diye merak ediyorum. Ve bir şekilde aramızda

onaramayacağım bir uçurum yarattım.”

"Bilmiyordun."

"Ama yaptı."

“Hayır, yapmadı. Sadece bir hissi vardı, hepsi bu.”

“Ama onu dinlemeliydim.”

"Sen. Yapmadım. Bilmek." Her kelimeyi telaffuz ediyorum. “Kontrol edemediğiniz bir şey için kendinizi

suçlamayın. Kötü hayaletlerin gizlendiği yer orası.”

Yutkunuyor ve ellerini kucağında sıkıyor. “O zamanlar anneme karşı hissettiğim duygulardan dolayı kendimi

kötü hissediyorum. Yaptığım her şeyde beni desteklemekten başka bir şey yapmadı. Ve

sanırım...sanırım...bazen ortalıkta olmadığından bunca yıldır ona karşı açıklanamaz bir kin besliyorum.''

Başımı yan tarafa doğru eğiyorum. "Nasıl yok?"

“Depresyon geçiriyor ve bazen, belki birkaç ayda bir, kendini mesafeli hissediyordu. Beni uzaklaştıracağından

falan değil ama ona ulaşamayacağımı hissederdim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Babam bana her

zaman zamana ihtiyacı olduğunu söylerdi ve genellikle bir veya iki gün içinde kendine gelirdi ama bununla

kendi başına başa çıkmak zorunda kalmasından nefret ediyordum ve ben sürecin bir parçası değildim.

Duraklıyor ve garip bir şekilde gülümsüyor. "Bunu yüksek sesle söylemek şımarık bir velet gibi görünmeme

neden oluyor."

Uzun zamandır fazlasıyla yaşadığımı sandığım tanıdık bir acı göğsümü kasıyor. "HAYIR. Sen sadece annen

tarafından bir kenara itilmekten hoşlanmadın."

"Sağ! Kendimi değersiz hissettim ve yapamadım... yapamadım..."

"Kendi kafasına çekilince yardım etmek için herhangi bir şey yaptım. Sanki ölmüştü ama canlı görünüyordu."

Bu sözleri söyler söylemez söylediğim için pişmanım çünkü Cecily bana farklı bakıyor. Gözyaşları sanki

yeniden ağlamak üzereymiş gibi göz kapaklarına yapışmıştı.

Ama yapmıyor.

Sanki daha önce var olduğunu hiç düşünmediği bir parçamı görüyormuş gibi gözlerini kırpmadan beni dikkatle

izliyor.

Ve sinir bozucu, akıllı bir küçük pislik olduğu için parçaları bir araya getirmeyi başarıyor. "Annen de... senin

annen de öyle miydi?"

Çenem kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Anni, annenle babanın o doğmadan önce sorunları olduğunu ve onları bir araya getirenin sen olduğunu

söyledi. Ama bu, onun kötüleşen zihinsel durumuna tanık olmak pahasına mı oldu?"

Şu koca ağızlı Annika.

Ayağa kalkıyorum. "Uykuya geri dön."

Küçük bir el bileğimi doluyor ve "Tamam, tamam" diyor. Eğer hoşuna gitmezse burnumu sokmayacağım ama

ben tekrar uykuya dalıncaya kadar kalabilir misin?"

"Sen bebek değilsin." Elimi ondan çekip almak üzereyim.

Ama kahrolası kız tırnaklarını cildime batırıyor. "Aylardır doğru dürüst uyuyamadım çünkü kendimi güvende

hissetmiyordum ama sen buradaysan uyuyabilirim."

Kanepedeki küçük bedenine, yüzündeki çaresizliğe baktım.

Beni tanıyacağını söyledi, ben de ona bunun mümkün olmayacağını söyledim ama bütün ağırlığını bu işe

veriyor.

Onun, en yakın çevresi dışındaki kişilerle nasıl iletişim kuracağını zar zor bilen garip bir insan olduğunu

bilmeseydim, oyunculuk yaptığına yemin edebilirdim.

Oyunculuk yapsın ya da yapmasın, onun durumu beni etkilememeli. Azıcık bile değil.

Yakın bir yerde değil.

Ama gözlerinin ışıltılı yeşiline baktığımda sayısız bilinmeyen duygu göğsümde iltihaplanıyor.

"Yanında kendini güvende hissetmen gereken son kişi benim, Cecily."

"Ama ben yaparım."

"Sana yaptığım onca şeye rağmen mi?"

“Bunu istedim. Eğer yapmasaydım her gün buraya gelmezdim.”

Bunu tehditler yüzünden yaptığını sanıyordum.

Peki, sik beni.

İstediği için mi geldi? Ve gerçekten bunu itiraf mı ediyor?

"Soruma cevap verirsen kalacağım."

İki kez başını salladı.

Mantıksız görüneceğimi biliyorum ve bunu zorluyorum ama bunu kesin olarak doğrulamam gerekiyor.

"Bu anlaşmayı Landon'la yapmayı mı tercih ederdin?"

Muhtemelen bu soruyu beklemediğinden gözlerini kırpıştırdı ama sonra sözleri üzerinde düşünür gibi oldu.

“Başlangıçta onun Landon olmasını istediğimi itiraf ediyorum. Bir erkek arkadaşım olmadan çok önce ona

aşıktım, bu yüzden o benim için ulaşılmaz bir tanrı gibiydi. Yakın kalmak için her şeyi yapardım."

O orospu çocuğunu bugün erkenden öldürmeliydim.

Belki onu şimdi yakalarsam başladığım işi bitirebilirim.

Cecily elimi sıktığında öldürücü düşüncelerim sona erdi. “Ergenliğe girdikten kısa bir süre sonra perişan

olacağıma dair çarpık bir fantezi kurmaya başladım ve bende bir sorun olduğunu düşünerek bunu kendime

sakladım. Eski sevgilimle yaşadığım olaydan sonra bu duygular daha da belirginleşti ve bu fanteziye sahip

olduğum için cezalandırıldığımı düşündüm. Bu yıla kadar bu konuda harekete geçmeye cesaret edemedim ve

bunu gerçekleştirenin Lan olmadığına sevindim, çünkü ona karşı hislerimin ne kadar sığ olduğunu ve onun

bunu ne kadar umursamayacağını fark ettim.

Bizdik.

Ona karşı olan hisleri bir 'vardı'.

Fanteziyi gerçekleştirenin o olmadığına seviniyor, bu da benim olduğuma sevindiği anlamına geliyor.

Tam olarak öyle söylemedi ama ben buna inanmayı seçiyorum.

"Ve benim umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?" Deli gibi soruyorum.

İşaret parmağıyla burnunun kenarını ovuşturuyor. Çok tatlı.

"Bazen."

Bazen yeterlidir.

Şimdilik.

Daha önce ayrılmaya o kadar niyetliydim ki, bunun yerine daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

Ben kalıyorum.

24

CECILY

“Beğenemez misiniz?”

Dikkatimi Annika'ya kaydırdım, fark ettiğimi fark ettim ama bu seferki iyi türdendi.

Yaklaşık iki gün önce Jeremy sadece kalmama izin vermekle kalmayıp aslında yanımda uyuduğunda da hayal

kuruyordum.

Daha doğrusu onunla kanepenin kenarı arasında sıkışıp uyudum. Pozisyon ve alanın darlığı nedeniyle biraz

ağrılı bir şekilde uyandım, ancak başka bir uyku felci vakası yaşamadım.

Dün gece de olmadı.

Ancak dün gece ben çığlık atarken, yalvarırken ve adını söylerken başımı gölün üzerinde tutarak güvertede

beni becerdi ama sonrasında benimle duşa girdi ve beni üst kattaki yatağa taşıdı. .

Daha önce hiç olmamış bir şey.

Ondan kalmasını istememe ya da canavar tarafını kışkırtmamak için yumurta kabukları üzerinde yürümek

zorunda olduğumu hissetmeme gerek yoktu.

Hatta üzerime bir şeyler giymeye çalışırken beni kucağına çeken ve bir nevi bizi böyle uyutan oydu.

Çıplak. Kocaman bedeni bana sarılıydı.

Bir ilk daha.

Daha önce Jeremy, dünyamı ateşe verirken bile her zaman bir şekilde giyinikti. Bunun, aramıza bir engel

koyması ve sahip olduğumuz her şeyin birbirimizin vücutlarını kullanmaya özel olduğunu açıkça belirtmesi

gerektiği için olduğunu düşündüm.

Ama iki gece önce bir vardiya oldu. Beni kucağına oturttuğu ve beni gördüğü anda sikmek yerine benimle

konuşmakla yetinmesiyle başladı her şey.

O gece aramızda bir çeşit bağ oluştu, muhtemelen bu yüzden kendimi güvende hissettim ve ona genelde

kimseye bahsetmediğim gerçekleri sundum.

Karşılığında Jeremy'nin derinliklerine bir göz attım. Beni kovalayan ve yakalayan canavar değil, beni bir kol

mesafesinde tutan adam.

Araştırmaya başladığım anda beni hâlâ susturdu ama en azından kaldı. Ve dün gece etten kemikten uyuduk.

Sanırım bunun nedeni ertesi sabah bana ulaşması gerektiğiydi ama bu önemli değil.

Gerçek şu ki beni içeri alıyor.

Her ne kadar onun ağına karışmak istemesem de kesinlikle öyleyim. Şu anda bir çıkış yolu bulamıyorum ve

bunu istediğimden de emin değilim.

Onu tanımayı planladığımı söylediğimde ciddiydim çünkü tanıyorum. Sadece onun yanında kendimi tamamen

güvende hissetmekle kalmıyorum -bunu yapmamam yönündeki uyarılarına rağmen- aynı zamanda onun

yanındayken kendimi de seviyorum.

Cinsel olarak neyden hoşlandığım konusunda daha açık oluyorum ve hatta inek benliğime bürünüp onun

sıkıldığını hissetmeden mangalarım ve çalışmalarım hakkında konuşabiliyorum.

Aslında söylediğim her şey önemliymiş gibi dikkatle dinliyor ve onun yanında biraz gergin olduğum için o

enerjiyi atmak için konuşmaya başvurduğumun farkına vardığını sanmıyorum.

Ayrıca beni hiçbir şey hakkında asla yargılamamasını da takdir ediyorum. Lanet olsun, bana mangalar, rahat

kıyafetler ve en sevdiğim çayları bile alıyor ve bana çay seven basmakalıp bir İngiliz diyor.

Beni gördüğünde yüzündeki rahatlığı ve "Uyu." derken sesindeki yumuşaklığı takdir ediyorum. Hiçbir yere

gitmiyorum."

O küçük sıcaklık anları, soğuk dış görünüşündeki çatlaklar daha fazlası için umut beslememi sağlıyor.

Ama diğer yandan Jeremy gibi birinden daha fazlasını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Cecily!" Annika elini yüzümün önünde salladı ve bu sefer gerçekten kendimi tuttum.

Veya deneyin.

Anni ve ben, muhtemelen onun en sevdiği elma suyu olduğu için, gelmeyi sevdiği yerel bir kafedeyiz.

Pastel renkleri ve tavandan sarkan kabarık objeleriyle büyük ama rahat.

Ders aralarında pek çok öğrenci buraya geliyor ama Anni fırsat buldukça geliyor. Barınaktaki vardiyamızdan

önce biraz zamanımız var, bu yüzden beni içeri sürükledi.

"Ne?" Çayımdan bir yudum alıyorum.

Anni gözlerini kısıyor; parlak mavi-griler, kardeşinin yoğun gözlerine hiç benzemiyor. “Kapımı tamamen

çarpacak kadar dikkatli bir şekilde ne düşünüyordun?”

Erkek kardeşin.

Bunu kesinlikle söylemiyorum. Alışılmadık ilişkimizi öğrenirse onun bu ilişkimize nasıl bakacağını düşünmek

bile istemiyorum.

Annika bize, erkek kardeşinin, gardiyan rolünü oynayan dayanılmaz bir zorba olduğunu söyleyebilir, ancak kız

da ona saygı duyabilir.

Doğduğundan beri onu koruyor ve belki de bu dondurucu buzun altında biraz insanlık olduğunu düşünmeyi

tercih etmemin bir nedeni de bu.

Bardağımın kenarını takip ediyorum. "Sadece okul eşyaları."

"Herkes ders çalışmaya sizin kadar çalışkan olsaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu." Sırıtıyor. “Neyse, diyordum

ki, uyuşturucu testleri pozitif çıktığı için uzaklaştırılan TKU'lu bir grup futbolcuyu duydunuz mu? Ve bu en

kötüsü bile değil. Havaalanına giderken kaza geçirdiler ve ölümden kıl payı kurtuldular. Bazıları hala

hastanede.”

"Vay. Bu kulağa çok yoğun geliyor."

"Doğruyu biliyorum? Fazla rahatmış gibi değil mi? Görünüşe göre Kill ve Gaz da aynısını düşünüyor çünkü bu

sabah kahvaltı yaparken Jeremy'ye bu olayla bir ilgisi olup olmadığını sordular çünkü Ilya'nın oyuncuların

arasında dolaştığını gördüler."

"Ilya?"

“Ah, doğru. Muhtemelen onu tanımıyorsun. O, senin yaşlarında, Jeremy'yi gölgeleyen ve onun kıdemli muhafızı

olarak görev yapan iriyarı sarışın adam.”

Onu tanıyorum.

Geçmişte onu birkaç kez görmüştüm. Hatta bazı derslerime katıldığını bile düşünüyorum ama TKU öğrencisi

olduğundan eminken nasıl yapabilirdi ki?

“Her neyse, Jer bunu ne inkar etti ne de onayladı; ama hepimiz onun her şeyi planladığından emindik. Birini

gözünün önüne getirdiğinde gerçekten çok acımasız olabiliyor ve bu adamlar için biraz üzülüyorum ama

muhtemelen onu kızdıracak bir şeyler yapmışlar. Bilirsin, seni kirlettikleri gibi.”

"Ben?"

"Evet. Ava bana TKU'nun futbol takımının kaptanı ve bazı takım arkadaşlarının seni rahatsız ettiğini, kitaplarını

çaldığını söyledi. ve bir keresinde onu bir kulüpte geri çevirdiğin için tam bir baş belasıydın. Bu tesadüf sizce

de çok uygun değil mi?”

Yeni öğrendiğim bilgiyi tekrar oynatıp üzerinde düşünürken uzuvlarım kasılıyor. Bunun bir tesadüf olduğunu

düşünmüyorum.

"Anni?"

İçkisinden höpürdetiyor. "Evet?"

"Jeremy'ye beni rahatsız eden Amerikan futbolu adamlarından hiç bahsettin mi?"

"Sanırım bir kez yaptım. Jer'in de onlarla kavgalı olması çok güzel bir tesadüf."

Gerçekten mi?

Gerçekte bir ilişkimiz olmadığı için benim için insanlara zarar vermeyeceğine inanmak istiyorum ama onun ne

yapmış olabileceği konusunda ne düşüneceğimden emin değilim.

Umarım Anni'nin dediği gibi sadece bir tesadüftür.

"Ayrıca!" Önümdeki masaya hafifçe vuruyor. "Creighton geldiğinde onu kışkırtmanıza gerek yok."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Ve neden böyle? Bir şekilde seninle olan ilk ilişkisi

hakkında onunla dalga geçmemizden hoşlanmıyor musun?

"Ah, kes şunu." Şakacı bir tavırla omzuma vuruyor. “Ne kadar huysuz ve sessiz olduğunu biliyorsun, bu yüzden

ne zaman ona bok atsan hiçbir şey söylemiyor ve ben onun bir numaralı avukatı olduğum için onun adına

konuşmak zorundayım. Demek istediğim şu ki, sizinle çatışma istemiyorum.

"Merak etme. Biz sadece onunla uğraşıyoruz. Aslında hepimiz onun artık aramızdaki sessiz çocuk olmadığı

için mutluyuz. Üstelik sana tamamen bölgesel davrandığında gayet güzel konuşuyor.”

Kızarıyor, parmağı pipetle oynuyor. "Biliyorum! Yemin ederim beni şaşırttı. Onu o kadar çok seviyorum ki bazen

rüya gibi geliyor.”

“Kesinlikle değil. Creigh'in ilgisizliğinin bir kamuflaj olduğunu kim bilebilirdi? Her neyse, sen mutlu olmayı hak

ediyorsun Anni.”

"Ah, kes şunu. Kızarıyorum."

Bir süre pembe yanaklarını okşamasına izin verdikten sonra boğazımı temizledim. "Kardeşine Creigh'den

bahsetmeyi planlıyor musun?"

Benim Annika ve Creighton'ın ilişkisini biliyorken Jeremy'nin bilmemesi, kendimi biraz suçlu hissettiğim bir şey.

Elbette ona söylemeyi planlamıyordum ama umarım söyler, böylece bunu ondan sakladığım için kendimi kötü

hissetmem. Sadece ona ne kadar değer verdiğini bilmekle kalmıyorum, aynı zamanda ondan sır saklamaktan

da hoşlanmıyorum.

Belki ona Lan'in mülkünü yakıp hayatını tehlikeye atmasına nasıl yardım ettiğini anlatmalısın.

İç sesimin korkunç sesiyle ürperiyorum ve onu ait olduğu yere geri itiyorum.

Anni tuhaf bir kahkahayla, "Hayır," dedi ve sonra gülüşü aniden kesildi. “Ona söylemeyi hayal ediyordum ve her

seferinde Creigh ile Jer'in kavga ettiğini ya da birbirlerini öldürdüklerini hayal ediyorum. Kardeşimi seviyorum

ama o çok sinirli.”

Bana bundan bahset.

Sandalyemde öne doğru eğiliyorum. “Bunu ondan sonsuza kadar saklayamazsınız; eninde sonunda

öğrenecektir. Rastgele bir kişiden haber almak yerine senden haber almasının daha iyi olacağını düşünmüyor

musun?”

Başını sallıyor. "Bu konu ve Jeremy başımı ağrıtıyor. Onun tepkisinin şiddetli mi, yıkıcı mı yoksa her ikisi mi

olacağını düşünmemeyi tercih ederim.”

Çayımdan bir yudum daha alıp sıvının kuruyan boğazımı yatıştırmasına izin verdim. "O, kurabileceğiniz

herhangi bir olası ilişkiye her zaman karşı çıktı mı?"

Bir omuzunu kaldırıyor. “Sanırım o ve babam kimsenin benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorlar. Yemin

ederim, Volkov tanrı kompleksine sahipler.”

"Volkov tanrı kompleksi mi?"

“Evet, bir Rus dışında hiç kimse bizim soyumuza layık değil. Yani aslında değil ama gizlice öyle düşünüyorlar.

Belki Creigh'i votkayı süt gibi içmeye ikna edebilirim. Onun oyun oynayacağını mı düşünüyorsun?”

"Sanırım şarabı tercih ediyor."

"Biliyorum! Bazen yaşlı bir adama benziyor...” arkama bakarken sustu. Pencerede sanırım.

Ben sokağı doğrudan görmemeyi tercih etsem de Annika her zaman yoldan geçenleri izlemeyi, burada bir

bebeğe el sallamayı ve orada bir evcil hayvana gülümsemeyi seviyor.

Ama şu anda ne el sallıyor ne de gülümsüyor. Aslında gözleri kısılıyor ve dudakları büzülüyor.

Sandalyemde dönüyorum ve onun görüş hattını takip ediyorum. Jeremy'den başkasının bisikletine

yaslandığını, kayıtsız bir duruşa ve sakin bir ifadeye sahip olduğunu görünce çay fincanını daha da sıkı tuttum.

Ama o yalnız değil.

Uzun bacaklı bir sarışın onun kolunu tutuyor, geniş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Hayal gücüne hiçbir

şey bırakmayan mikro bir etek ve dar bir bluz giymiş. Parlak düz saçları sırtının ortasına düşüyor ve yalnızca

etkileyicilerin başarabileceği türden güzel bir makyajı var.

Yangından sonra Kafirlerin malikanesinin önünde gördüğüm kızla aynı. Gardiyanın 'Bayan' dediği kişiyi içeri

aldı.

Bu olayı neden hafızamdan sildiğime dair hiçbir fikrim yok. Hayır silinmedi. Bunun hiçbir anlamı olmadığını ve

onun sadece onu kontrol eden bir aile dostu olmasını umuyordum.

Görünüşe göre, yanlış umuyordum.

Annika alçak sesle, "O kaltak," diye tısladı.

"Kim bu?"

"Maya." Gözlerini daha da kısıyor. “Nikolai'nin kız kardeşi. Yemin ederim o yapışkan bir sivrisinek gibi. Hemen

dönecek. Onu onun yerine koyacağım.

Annika aniden ayağa kalkar ve çantasını, içkisini ve telefonunu geride bırakarak kafeden dışarı fırlar.

Annika, mor parıltıya batırılmış gibi görünen telefonunu unuttuysa, gerçekten hayran kalmış olmalı.

Muhtemelen burada kalmalı ve istenmeyen olaylara başlamamalıydım ama Jeremy'yi onunla gördüğümden ve

o yangını hatırladığımdan beri bir şeyler oldu.

O gece onun yaralandığını duyduktan sonra endişeden hasta oldum ve uyuyamadım. Ve ben şeytanlarımla

mücadele ederken ve mide bulantısından neredeyse kusacakken, o kız muhtemelen geceyi onun yanında

geçirmişti.

Anni'nin eşyalarını topladıktan sonra sırt çantamı takıp dışarı çıkıyorum. Daha caddeyi geçmeden Jeremy'nin

gözleri beni buluyor ve sanki uzakta fırtınalar kopuyormuş gibi.

Her an gerçekleşebilecek bir felaket.

Yanında bana hiç bahsetmediği başka bir kız varken bana nasıl böyle bakmaya cesaret edebilirdi?

Ya da belki de kenardaki kız benim.

Sonuçta hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve göğsümü sıkıştırıyor. Onlara doğru yürürken adımlarım şaşırtıcı derecede

sakindi. Annika, erkek kardeşinin serbest kalan kolunu tutuyor ve sarışın Maya'ya dik dik bakıyor.

"Jer'le konuşmam gereken bir şey var. Gidebilirsin."

Maya sahte bir gülümsemeyle, "Ya da gidebilirsin çünkü buraya ilk ben geldim," diyor.

“Balonunuzu patlattığım için üzgünüm ama burada ilk veya son olmanızın bir önemi yok çünkü benim kardeş

ayrıcalıklarım var. Şimdi git.”

"Hayır." Dikkatini bana kaydırıyor. "Ve bu kim?"

"Arkadaşım." Anni beni kolumdan tutup Jeremy ile aramıza sıkıştıracak şekilde kendine doğru çekiyor.

"Üzgünüm. Onları arkadan bıçaklayıp kardeşlerini kaçırmaya çalıştığın için bu kelimenin ne anlama geldiğini

bilmediğini unutmuşum. Jer seninle asla evlenmeyecek Maya. Git kendine başka bir kurban bul.”

Evlenmek mi?

Az önce evlen mi dedi?

Kız kardeşine ve Maya'ya odaklandığını düşünerek Jeremy'ye baktım ama onun bana baktığını gördüğümde

içimi bir ürperti kapladı.

Sanki derimi soyarak içime bakıyormuş gibi dikkatle beni inceliyordu.

Tam olarak ne arıyor?

Maya elini minik beline doğru kaldırdı. “Babam ve seninki evliliğimiz hakkında konuştuğunda senin bu konuda

söz hakkın olmayacak Annika.”

“Ama yine de yapmadılar ve yapmayacaklar. Ama tamamen ne olacağını biliyor musun? Nikolai'ye onun en iyi

arkadaşına asıldığını söyleyeceğim.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

"Bunu yapamayacak kadar korkaksın Nika."

ürktüm.

Annika'nın nefesi kesildi. “Hayır, bana öyle hitap etmedin!”

"Totes yaptı."

"Seni öldüreceğim."

"Omzuma ulaşabiliyor musun cüce?"

Annika yeniden nefesini tuttu. "Seni kaltak!"

Sonra ona doğru hamle yapar, ancak daha ona vuramadan Maya'nın klonu belirir ve orijinal Maya'nın önünde

duran Annika'yı geri iter.

Siyah bir elbise, ağır görünümlü botlar giyiyor ve sarı at kuyruğunu kurdelelerle bir arada tutuyor.

İkiz kardeş.

Eğer tarzları aynı olsaydı kimse kimin kim olduğunu çözemezdi.

Annika, "Bu işin dışında dur, Mia," diye hırladı. “Kız kardeşin bana Nika ve cüce derdi. Bugün onun cenazesi

var."

Yeni gelen Mia, keyifle gülümseyen ve manikürlü tırnaklarını inceleyen kız kardeşine dik dik bakıyor. "Ne?

Benim bir orospu olduğumu söyledi ve bazen öyle olsam da, şimdi değildim. O meşgul biriydi.

Mia kız kardeşine bir şey imzalıyor ve Maya derin bir iç çekiyor. "Ben özür dilemiyorum. Adını araştırırsanız

Nika'nın aslında bir takma ad olduğunu ve aslında kısa olduğunu görürsünüz. Benim muhteşem bacaklarıma

sahip olmaması benim suçum değil.

Mia, Annika'ya bakıyor ve işaret ediyor.

"Hayır." Annika elini kaldırıyor. "Özrünü duymuyorum. Klonunu al ve git. Ayrıca kardeşimle ancak benim

cesedim için evleneceksin Maya. Çaykovski'ye yemin ederim."

Maya sırıtıyor. "Rahat uyu o zaman cüce."

"Seni küçük..." Annika tekrar ona saldırıyor ve Mia yoğun bir enerjiyle imza atarak kavgayı tek başına ayırmaya

çalışırken Maya sadece yüzünü buruşturuyor.

Tüm gösterinin ortasında buna sebep olan Jeremy, bisikletine karşı aynı rahat pozisyonda duruyor.

Hala bana o sinir bozucu, ürpertici şekilde bakıyordu.

Benim için kurduğu tuzağa düşmeden önce göz temasını kestim.

Nedense hep bana karşı kaos tasarladığını ya da entrika çevirdiğini hissediyorum.

Sanki umursamadığını bildiğimden emin olarak bir şeyi kanıtlamak istiyormuş gibi. Onun hakkında ne kadar

öğrenirsem öğreneyim, hepsi boşa gidecek.

Bana söylediği gibi ona güvenmemem gerektiğini.

Bir çeşit direniş olmadan bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Annika'ya sığınağa gideceğimi söylüyorum ama o beni duyamayacak kadar Maya'yla sözlü tartışmakla

meşgul.

Yine de, ilk başta kendimi garip hissederek arkamı dönüp gidiyorum, sonra çenemi kaldırıyorum ve kot

pantolonuma, gömleğime ve sırt çantama uymayan kabarık bir çanta ve ışıltılı bir fincan taşırken normal

görünmeye çalışıyorum.

Sonunda, yaklaşık beş dakika sonra Annika bana yetişiyor ve onun süper kızsı eşyalarından kurtulabiliyorum.

"O kaltak." Ağır bir nefes alıyor ve bana ayak uydurarak meyve suyundan agresif bir yudum alıyor. “Sadece

Jeremy ile evlenmeyeceğini, aynı zamanda beni nedime yapacağını söylediğine inanabiliyor musun? Cesaret,

cesaret, girişkenlik!”

"Sakin ol Anni." Omzunu okşadım. “Genelde kavgaya girmezsin.”

O biraz insanları memnun eden biri. Etrafındaki hiç kimsenin kendisini rahatsız hissetmesini istemeyen bir tipti

ya da Creigh bu özellikleri ondan arındırmaya başlamadan önce öyleydi.

“Maya bir istisnadır. O, herkesin kendisinden aşağıda olduğunu düşünen süper diva bir kaltak.

"Kız kardeşi hoş görünüyordu."

“Mia hiç hoş bir insan değil ama kız kardeşi gibi yapışkan, küçümseyici bir kaltak değil. Yemin ederim Maya,

kardeşime gözünü diktiğinden beri daha da kötüleşti.”

Göğsümde bir ağrı çiçek açıyor ve bu duygudan nefret ediyorum ya da onun geçmesini ne kadar çok istesem

de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

"Onlar..." Sözlerim arasında boğulmak üzereyken boğazımı temizledim. "O ve Jeremy nişanlı mı, yoksa

nişanlanmaya hazır mı?"

"Diliyor." Annika havaya yumruk atıyor. "Maya bu gündemi geçen yıl kendi başına başlattı ve aktif olarak bunu

gerçeğe dönüştürmeye çalışıyor."

"Belki Jeremy de aynı fikirdedir, yoksa bu kadar ısrarcı olmazdı."

“Deli gibi öyle. Gerçekten onunla ve Mia ile konuşuyor çünkü onlar Nikolai'nin kız kardeşleri. Bazen var

olmayan nişanlısıymış gibi davranan hayalperest biri. Ah. Onun cesaretinden nefret ediyorum ve bunu

Nikolai'ye söyleyeceğim ki o da onu hizada tutsun."

Parmağımı burnumun kenarına kaydırıyorum. "Ya Jeremy onunla evlenmek isterse?"

"Uğursuzluk getirme. Hayır, yapmıyor.”

"Şu anda rahatsız görünmüyordu."

“Ah, lütfen. Bu onun standart ifadesi, ama ya…” Yüzü soldu ve aniden durdu. “Ya gerçekten de evliliğimizi

ebeveynlerimizin ayarlamasını kabul ederse? O Rus!”

Benimki sertleşirken Annika'nın omzuna hafifçe vuruyorum.

"Hayır, hayır" diyor kendi sözlerine inanamamış gibi. “Şu anda uğursuzluk getiren benim. Böyle bir şeyin

olmasına imkân yok."

Arkadaşım sığınağa giden yürüyüşün geri kalanını, tüm bunların hayal gücünün bir oyunu olduğuna kendini

ikna ederek ve ona Nika ve cüce dediği için Maya'ya küfrederek geçiriyor.

Ben?

Evcil hayvan yemi stoğunu gözden geçirirken kendi kafamın içinde kayboluyorum.

Bir yandan, çıkmadığım biri için böyle hissetmemeliyim.

Bir yandan da duramamaktan nefret ediyorum.

Ama daha da nefret ettiğim şey, umurumda olması.

Belki bir hafta önce bu bir fark yaratmazdı ama o ve ben konuştuğumuz geceden sonra aptalca tuhaflıklar ve

vahşi seksten daha fazlasını paylaştığımızı düşündüm.

Ama belki de bu benim açımdan bir temenniydi.

Belki de söylediği gibi ne ona güvenmeliyim, ne de onu güvende bulmalıyım.

Çünkü benim onu kullandığım kadar o da beni kullanıyor, hepsi bu.

Kendimi neşelendirme çabalarıma ve hatta ailemle otuz dakikadan fazla sohbet etmeme rağmen, bütün gün

keyifsizim.

Kulübeye gidip mide bulantısını derinleştirme düşüncesi bana pek uymuyor.

Biliyor musun? Gitmiyorum.

Zorunlu ya da başka bir şey değil.

Huzurlu bir gece geçirmek için yatağıma bir kitapla sokuluyorum.

Şimdi, eğer okuduklarımdan gerçekten keyif alabilseydim ya da ona odaklanabilseydim, bu harika olurdu.

Kapım ardına kadar açılıyor ve Ava muhteşem pembe bir elbise, göz alıcı kırmızı dudaklar ve stilettolarla orada

duruyor. "Bil bakalım bize VIP salonuna kim bilet aldı?"

Bir sayfayı çeviriyorum. "Meşgulüm."

"Kaltak lütfen. Ne ile?"

"Okuma."

"Gerçekten bunu baş aşağı yapma alışkanlığı mı geliştirdin?"

İşte o zaman kitabı yanlış şekilde tuttuğumu fark ediyorum. Derin bir iç çekerek kapatıp kucağıma koyuyorum.

"Hiç havamda değilim Ava. Glyn ya da Anni'yi al."

"İkisi de erkek arkadaşlarıyla birlikte. Ayrıca Cecy'mi de yanımda istiyorum."

Kıkırdadım.

Sırıtıyor, birkaç adımda bana ulaşıyor ve omzumu tutuyor. "Hadi ama çok eğlenceli olacak."

"Benim ve senin eğlence anlayışın çok farklı."

"Güzel lütfen. Sana bir hafta Netflix izlemeyi borçluyum ve sakin ol."

Sessiz kalıyorum.

"Hadi ama, bu senin tuhaflığın gibi."

Benim tuhaflığım tamamen farklı bir şey. Ama başımı salladım çünkü onu yalnız bırakmayacağım ve belki de

bu gece ihtiyacım olan tek şey manzara değişikliğidir.

"Evet!! Hadi seni güzel bir şeye sokalım."

"Kot pantolonumun nesi var?"

"Asla. Oraya kot pantolonla gidemezsin Cecy. Seni içeri almayacaklar."

"İyi. Ama abartılacak bir şey yok."

Cıyaklıyor. "Hadi gidip sana hemen bir şeyler seçeyim."

'Gerçekten hızlı' olması en az bir saat sürecek.

O gittikten sonra başımı sallayarak yataktan kalktım ve yan masanın üzerindeki telefonum titrediğinde

durakladım.

Jeremy: Akşam yemeğinde ne istersin?

Bunun gerçekten gerçek bir metin olduğundan emin olmak için gözlerimi kısıyorum. Bugün olanlardan sonra

bu pisliğin bana bunu gönderme cesareti. Bu konuyu ele bile almayacak mı?

Ama sorun değil. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, başlıyor.

Cecily: Arkadaşlarla dışarı çıkıyorum ve bu gece gelmeyeceğim. Böylece dilediğiniz yemeği yiyebilirsiniz.

Jeremy: İşin bitince buraya gel.

Cecily: Hayır.

Jeremy: Soramıyordum Cecily.

Cecily: Ve ben kekelmiyordum, Jeremy. Bir gece izinliyim.

Sonra telefonumu kapatıyorum, kanım kaynıyor.

Siktir et o pisliği. Artık kendi ilacının tadına bakmanın zamanı geldi.

25

CECILY

Bu VIP kulübe geldiğimizden bu yana yirmi dakika geçti ve Ava'nın beni bu işe sürüklemesine izin verdiğim için

şimdiden pişmanım.

Yemin ederim o bir bela mıknatısı ve çocukluğumuzdan beri geriye dönüp baktığımızda hem kendini hem de

beni beceriyor.

Sık sık eğlence için fikirler buluyor; bunlar arasında her zaman sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda

kalmak ve yasak yerlere girmek gibi bazı kuralları çiğnemek de yer alıyor.

Ve çoğu zaman yakalanıyoruz. Babam böyle bir şey yaptığım için her zaman hayal kırıklığına uğrar, Silver

Teyzem ve annem ise bizi dinlerler. Ava, yaptıklarını anlıyor ve üzerinde düşünüyormuş gibi davranır, ancak

kısa süre sonra kuralları çiğneme alışkanlığına geri döner.

Ama buna rağmen suçun bana düşmesine asla izin vermiyor ve "Kim Teyze, kızını yozlaştırdığım için özür

dilerim ama lütfen onu benden alma" gibi şeyler söylüyor.

Ava'nın bunu içindeki aç canavarı doyurmak için yaptığını ancak biz büyüdükten sonra fark ettim. Diğerleri gibi

dikkat çekmek için yapmıyor çünkü yakalanmamak için elinden geleni yapıyor. Bunu kendisi için yapıyor.

Sanki yaşadığını hissetmeye çalışıyormuş gibi.

Beni her seferinde yanında sürüklemesinin nedeni güvenlik duygusuydu çünkü arkasını kolladığımı biliyordu.

Ayrıca partilere ve adrenalin dolu aktivitelere katılmayarak gençliğimi heba ettiğime gerçekten inanıyor.

Ama beni ne kadar kulübe sürüklerse sürüklesin, bu kadar çok insanın ve bu kadar gürültünün içinde olma

hissine hala alışamıyorum.

Özellikle bu kulüp bir kıtayı doldurmaya yetecek kadar insanla dolu. Aslında öyle değil ama böyle hissettiriyor.

Modaya uygun bir DJ birbiri ardına hit şarkıları çalarken, mavi ve mor ışıklar tavanın kubbe yapısını lazer

ışınları gibi kaplıyor.

Bedenler yılanlar gibi birbirinin üzerinde kıpırdıyor, sallanıyor ve kayıyor. Güçlü parfüm kokuları, ter ve misk

birbirine karışıyor ve nefesimi boğuyor.

Her şey öyle. Yüksek sesli müzik, altımızdaki zeminin titreşimi, bağırışlar, haykırışlar, danslar ve daha çok

dans.

Bu bende bir köşede saklanma isteği uyandıran mutlak bir duyusal aşırı yük.

Ama yapamam çünkü Ava üçüncü atışını daha yeni yaptı. Dördüncüyü parmaklarının arasından çekip “Bu

kadar yeter!” diye bağırıyorum.

“Oyunboz olmayın!” Atışı için benimle savaşmaya çalışıyor ve ben de onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

Ama Ava benden biraz daha uzun olduğu için onu tutmayı başarıyor. Hızlı bir hareketle, güçlü yanık karşısında

ürkerek atışı geri alıp aşağıya indiriyorum, o da sırıtıyor ve daha fazlasını almak için tezgaha dokunuyor.

"Ava!" Kınadım. "Çok içkiden bayılırsan seni tek başıma taşıyamam."

"Rahatla, o duruma ulaşmayacağım..." Ritim düştüğünde sözünü kesiyor. “Vay be! Ben bu şarkıyı seviyorum!"

Atışlar geldiğinde sinsice bir tanesini geriye atıp elimi tutuyor. "Hadi dans edelim!"

"HAYIR!"

"Hadi ama Cecy. Ateşli görünüyorsun. Bu dansı bana lütfeder misin?”

"HAYIR."

Yüzünü buruşturuyor ama sonra kalçalarını sallayarak ve müzikle uyumlu bir şekilde titreyerek kalabalığın

arasından geçiyor.

Onu net bir şekilde görebilmek için tezgaha yaslandım. Dar elbisem hareketle birlikte yukarı kalkıyor ve

uyluğumun orta kısmına ulaşacak şekilde onu geri itiyorum.

Ava'nın benimle giyinmek için pek fazla şansı olmadığı için bana, vücuduma yapışan spagetti askılı bu siyah

elbiseyi giydirdi.

İlk tercihi sırtı açık kırmızı bir elbiseydi ama bu kesinlikle hayırdı.

Ve topuklu ayakkabılar. Şu anda ayaklarımı öldüren topukluları unutamayız.

Ama beni gerçekten rahatsız eden şey elbise giyiyor olmam. Gençliğimde kendimi prenses gibi hissettirdikleri

için tercih ettiğim tarzdı.

Ama bir tanesinde uyuşturulduğum ve onu benden çok kolay kopardığı o geceden beri onları neredeyse hiç

takmıyorum.

Dans eden, kıçını sallayan ve bir grup erkeğin ilgisini çeken Ava'yı daha iyi görebilmek için yana doğru kaydım.

Ona yaklaşmaya başladıklarında kalabalığın arasından geçip bir kolumu beline doladım.

"Geldin!" Beni omuzlarımdan tutup döndürüyor. "Dans ediyorsun!"

“Hayır değilim. Hadi buradan gidelim." Dikkatlice yan tarafa doğru hareket ediyorum. "Bazı serseriler seni

gözetliyor."

"Bakmak bedava. Dokunmak öyle değil." İki elini de belime koyuyor ve beni de kendisiyle birlikte müziğe doğru

sallandırıyor.

Bütün dikkatim o adamlarda ve bizi izleyen ve dudaklarını yalayan kalitesiz, yaşlı bir adamdaydı.

Brüt.

En iyi arkadaşım onlardan ya da dans A oyununu oynarken karşılaştığımız bakışlardan tamamen habersiz.

“Sakin ol, Cecy!” o bana söyler. “Beynini bir saniyeliğine kapatamaz mısın?”

Yapabilmeyi isterdim.

Ama köşelerde uyuşturucu satın alan bir grup insan gördüm. Ve o kalitesiz adam bizi izlerken çöpüne

dokundu.

Bu sahnelerden bazılarına tanık olduktan sonra beynimi kapatmamın hiçbir yolu yok. Ben bile aşırı şüpheci ve

dikkatli olmanın travmamın tercümesi olduğunun farkındayım.

Dünya güvenli bir yer değil.

Buradan çıkmak istesem de Ava'yı yalnız bırakamam. O pislikler muhtemelen onun üzerine saldıracaklar; ben

buradayken saldırmayacaklarından değil ama en azından onu kurtarmaya çalışabilirim.

Önce adamlar bize ulaşıyor. Üçü de uzun boylu, iyi giyimli ve üniversite çocuklarına benziyorlar. Muhtemelen

benden bir yaş büyüktü.

Kıvırcık saçlı esmer biri Ava'nın arkasına kayıyor, ona dokunmadan onunla aynı ritimde dans ediyor ve biri

sarışın, diğeri siyah saçlı diğer ikisi etrafımı sarıyor.

Ateşim boğazıma, yanaklarıma ve kulaklarıma kadar yükseliyor. Ava'nın elini tutup buradan defolup gitmeyi

düşünüyorum ama Ava Kıvırcık Saç'la dans ediyor ve kıçını ona doğru oynatıyor.

"Sakin ol," dedi, muhtemelen yüzümdeki kıyamet günü tepkisini görmüştü.

Onun için söylemesi kolay. Bu atmosferde nasıl düzgün nefes alabileceğimi bile bilmiyorum.

Kıvırcık Saçlı kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da gülüp karşılık olarak bağırıyor: “Ben Ava! Bu Cecily!”

Sarışın adam Amerikan aksanıyla kulağıma, "Adını seviyorum, Cecily," diye mırıldandı ve benim tepkim onu

yana doğru dirsekleyip kaçmak oldu. "Ben Steven'ım."

Siyah saçlı olan "Larry" diyor.

İçlerinden biri, Steven koluma dokunuyor. Tüylerim diken diken oldu ama bu yeterince saygılıydı ve tehdit edici

titreşimler hissetmiyordum.

Ayrıca o pislikle ilgili tehdit edici titreşimler de hissetmedin.

Ava'ya bakmak için başımı kaldırıyorum ve o kıvırcık saçlı olanla dans ediyor, ikisi de hareketlerini gösteriyor.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve müziğin ritmine göre başını geriye doğru eğdi.

Eli'nin varlığını bulmak için çevremizi taramadan duramıyorum. Eğer burada gözleri varsa ve her yerde gözleri

varsa, o zaman başı büyük dertte demektir.

"Donovan ve ben bir şeyler içmeye gidiyoruz!" diye bağırıyor ve ben onu durduramadan adamla birlikte ortadan

kayboluyor.

Ve ben bu ikisiyle kaldım.

Larry arkamda kalıyor, garip ritmime uyum sağlamak için yavaşça dans ederken Steven önüme gelip kolumu

tutuyor.

Dokunulmasından dolayı sinirlendiğimi anladı, bu yüzden saygılı mesafesini koruyor ve bunu takdir ediyorum.

En azından tasarım ayakkabılarının her yerini öğürme ihtiyacı hissetmiyorum.

Ama yine de kendimi bu durumdan uzaklaştırmak istiyorum.

Kulüpler gerçekten benim sahnem değil.

Ve insanlar da öyle.

Ava hangi cehennemde?

Steven müzik yüzünden, "Seni buralarda görmedim," diye bağırırken kendisi ve arkadaşı beni tam ortasında

sıkıştırıyorlar.

"Bunu genellikle yapmam," dedim utanmaya yetecek kadar beceriksizce.

“Anladım! Saklanamayacak kadar güzelsin."

Omurgam dikleşiyor ve ona iri gözlerle bakıyorum.

Saklanamayacak kadar güzelsin Cecily.

Tam olarak bu kelimeler beynimde tökezledi, nefes alamaz duruma gelene kadar parçalandı ve pençelendi.

İlk çıkmaya başladığımızda bunları bana söylemişti.

Hayır, bu olamaz.

Bir şeyler hayal ediyorum, değil mi?

Steven ona hiç benzemiyor ama belki onu tanıyordur?

Eli kolumdan belime doğru kayıyor, giderek daha cesur ve sertleşiyor.

Hiperventilasyon yapıyorum ama sert nefes almak yerine vücudum şok durumuna giriyor. Sertleşip taşa

dönüşüyor.

Hayır hayır. Önce buradan çıkmam lazım.

Kahretsin, kahretsin.

Onu dirseklemeye çalışıyorum ama hareket etmiyorum.

Hareket edemiyorum.

Larry şimdi kalçamı tutuyor, dokunuşu elbisemin kumaşını yakıyor ve tenime damga vuruyor.

Bana dokunmasını istemiyorum ama onu durduramıyorum.

Lanet olsun, doğru dürüst nefes bile alamıyorum.

Çaresizlik durumu yüzeye çıkıyor, mide bulantısı ve dehşet verici korkuyla dolup taşıyor.

Tam hasta olacağımı düşündüğüm sırada büyük bir el Steven'ın omzunu tutuyor. Erkeksi, damarlı, çok tanıdık

bir el.

Steven bir anda o kadar güçlü bir şekilde geri çekilir ki neredeyse kendisiyle birlikte birkaç kişiyi daha yere

serer.

Yemin ederim karşımda kimin olduğunu görünce kalbim küt küt atıyor.

Gözlerim Jeremy'nin etkileyici yapısına, kaslarını saran kot pantolonuna ve deri ceketine kayıyor ve sonunda

soğuk, boş yüzüne kilitleniyor.

Bu onun her zamanki ifadesinden pek farklı olmasa da şimdi sıra dışı bir şey var.

O kadar güçlü bir duygu ki, havada kalıyor ve beni kemiklerime kadar vuruyor.

Gazap.

Görünüşte kayıtsız ama gizli bir öfkeyle Steven'a sarılırken Jeremy'den dengesiz bir şekilde damlıyor.

Yüzeyin altında kaynayan ve korkunç sonuçları olan tür.

"Siktir git." Sanki işe yaramaz bir paçavradan farkı yokmuş gibi Steven'ı bir kenara atıyor.

Arkamda olan Larry, arkadaşının yanına giderek bizim yönümüze korku dolu bir bakış attı, muhtemelen

Jeremy'yi tanımıştı.

Her ne kadar dövüş ringinde olduğu anlar dışında toplum içinde şiddete eğilimli olmasa da, adadaki herkes

onun dalga geçilecek biri olmadığını biliyor.

Bunu ben bile biliyorum.

Ve yine de ilk seferinde onun malikanesine gittim. Bazen bu versiyonumdan eşit derecede nefret ediyorum ve

ona hayranlık duyuyorum.

Kaslarımdaki sertlik yavaş yavaş çözülüyor ama tamamen farklı bir nedenden dolayı olduğum yerde donup

kalıyorum.

Jeremy'nin burada olduğu gerçeği. Alenen. Tanıştığımızı saklamaya çalışmıyorum.

Steven onu geride tutmaya çalışan Larry'yi başından savarak yeniden bizim yönümüze doğru ilerliyor.

Jeremy'nin yüzüne, "İlk biz geldik," diye hırladı, belli ki atmosferi okuyamıyordu ve muhtemelen onu

tanımıyordu.

Jeremy yumruğunu Steven'ın yüzüne o kadar sert indiriyor ki etrafımızdaki insanların nefesi kesiliyor.

Yere düşüyor, kanayan burnunu tutuyor ve ağlıyor.

"Söyledim." Jeremy onun üzerinde yükseliyor. "Kahretsin. Kapalı. Ona bir daha dokunursan burnun kanaması

endişelerin arasında en sonuncusu olur."

Larry, müzik yüzünden "Güvenlik! Güvenlik!" diye bağırırken arkadaşının kalkmasına yardım etmeye çalışıyor.

Güvenlik!"

Aniden arkalarında kaslı, sarışın bir adam beliriyor. Annika'nın söylediği gardiyanın adı Ilya ve Jeremy'nin

kıdemli muhafızı olarak görev yapıyor.

Jeremy'ye bir bakış attı, sonra hem Steven'ı hem de Larry'yi gömleklerinin yakalarından tutarak tek başına

dışarı sürükledi.

Ve böylece, sanki beni boğmak istiyormuş gibi bana bakan canavar bir adamla yapayalnız kaldım.

Evet, etrafımızda çok sayıda insan var ama onun bakışlarının istilacı incelemesi altında görünmez olsalar da

olur.

İleriye doğru bir adım attı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve göğsünü göğüslerime çarptı. Burnum onun

kokusuyla dolarken kalbim küt küt atıyor.

Onun sıcaklığından, varlığından, kül rengi gözlerindeki o büyüleyici bakış karşısında etkilenmemek mümkün

değil.

Sessizlik aramızda birkaç yoğun saniye boyunca asılı kalıyor ve tutarsız bir şeyi ağzımdan kaçırma dürtüsüne

direniyorum. Sonra aniden dirseğimi yakaladı ve beni de peşinden sürükleyerek dans pistinden uzaklaştırdı.

Onun uzun adımlarına yetişmek için koşmam gerekiyor ve bu, saldırıya uğrayan ayaklarım üzerinde daha fazla

baskı oluşturuyor.

Ancak bu kasırgayı durdurmak ya da dalgalar halinde yayılan gazaptan kaçmak imkansızdır.

Koridorda fırtına gibi esiyor ve siyah takım elbiseli bir adamın koruduğu bir odanın önünde duruyor.

Bizi görünce Jeremy'ye başıyla selam verdi ve deri kaplı kapıyı açtı. Jeremy beni içeri sürükleyip kapıyı

kapatmadan önce adama başını salladı.

Dışarıdan gelen tüm kaos, müzik ve gevezelik sona eriyor. VIP odası olduğunu düşündüğüm odanın

sessizliğinde ağır nefes alışlarım yüksek çıkıyor.

Karşılıklı iki zarif kadife kanepe ve aralarında cam sehpa yer alıyor.

Ama Jeremy beni duvara çarptığında ayrıntılara zar zor odaklanabiliyorum. Büyük eli beni kalçamdan

kavradığında ve derin, kızgın-sakin sesi bana kırbaç gibi çarptığında, daha önceki agresif enerji on kat artıyor.

"Sadece pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeyi reddetmekle kalmadın, aynı zamanda

telefonunu kapattın, sik beni kıyafetlerini giydin ve buraya bazı pisliklerle dans etmeye geldin." Eli elbisemin

kalçalarımda bittiği yere doğru kaydı. “Başka birinin sana dokunabileceğini mi sandın, Cecily? Hmm? Benim

olana başka birisinin el koyabileceğini mi?”

Elini kumaşın üzerinde toplayıp elbiseyi tek seferde yukarı çekiyor ve nefesim kesiliyor. "Konumuma

yaklaşmadan önce bileklerini keseceğim." İç çamaşırımı yırtıp parçalarını bir kenara attı, sonra parmaklarını

cildime batırdı. "Kıçım." Beni kendine doğru fırlattı ve kot pantolonu uyarılmış merkezimde sürtünme yarattı.

"Benim lanet malım."

Duyguların ve erotik uyaranların saldırısı üzerime hücum ederken, dudaklarım titreyerek elimi göğsüne

vuruyorum. “Ben senin malın değilim Jeremy. Ben bir bireyim."

"Benim şahsım," derken neredeyse homurdanıyordu. "Bir daha birinin sana dokunmasına izin verirsen, seni

onların kanıyla becereceğim ve cesetlerinin üzerine gelmeni sağlayacağım."

Hızlı bir hareketle aletini serbest bıraktı ve tepeyi klitorisime çarptı.

Bir kere.

İki kere.

Üçüncü seferde, beni eğittiği ahlaksız kız gibi ona bunun için yalvarmak üzereyim.

Onun sert tutumuna o kadar alıştım ki bacaklarımın arasından su damlıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, şiddetli bir hamleyle içime girdi.

Sırtım duvardan sarkıyor ve içimi güçlü bir ürperti kaplıyor.

Cezalandırma amaçlı derin, sert vuruşlarla üzerime doğru ilerlerken bacaklarımı heykel gibi beline dolanacak

şekilde kaldırıyor.

"Bu beni son kez görmezden gelişin. Bir daha asla bensiz böyle bir yere gelemeyeceksin."

İki elimle boynunu tutuyorum. Sanki ona tutunmazsam yüzüme düşecekmiş gibi hissediyorum.

Parçalanmış sesime rağmen, "Bir ilişkimiz yok" diyorum. "Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

“Bir ilişki içinde olmak ya da olmamak beni daha az istemeni sağlamıyor. Amının sikimi çok iyi aldığını ve

vücudunun benim için canlandığını hissediyor musun? Başka kimse yok, ben." Kıçımın yanaklarından birini

bıraktı ve sonra ona tokat attı. "Bir dahaki sefere başka bir aletin yanına yaklaşmasına izin verdiğinde, pis

küçük bir fahişe gibi sikimi nasıl sağdığını hatırlamanı istiyorum."

"Bunu ilk sen yaptın," diye kendimi zorladım, onun aletinden sekerken ritime ayak uyduramadım. “Daha önce o

kızı koluna asmıştın. Neden onun yanına gidip beni rahat bırakmıyorsun?”

"İstediğin bu mu?" Ucuna kadar uzanıyor, sonra tekrar vurarak G noktamı vuruyor ve beni bir duygu birikintisine

çeviriyor. "Sikimi başka bir amcığa sokmamı mı istiyorsun?"

Onun başka bir kadınla, yani o sarışın bomba Maya'yla olan görüntüleri aklıma geldi.

"Söyle bana Cecily. Adımı haykırıncaya kadar onu becermemi mi istiyorsun?”

Dudaklarım titriyor ve "Bunu yaparsan başka biriyle yatarım" demeden önce onları kapatıyorum.

Muhtemelen yapmazdım çünkü Jeremy dışında biriyle seks yapma fikri hala beni korkutuyor. Ama beni

parçalara ayırma zevkini yaşamasına izin vermeyeceğim.

Elini göğüslerimden yukarı kaydırıp sakin bir şekilde boğazıma doladığında ifadesi boş, çok boş bir hal alıyor.

“Peki o kişi kim, hımm? Vücudunu öpecek, seni okşayacak ve seninle sevişecek bir erkek mi? İstediğin bu değil

Cecily. Ne münasebet. Kovalanmayı ve aşağılanmayı seviyorsun. Kontrolü kaybedene kadar unutulmaya

mahkum olmayı seviyorsun. Benim pis küçük sürtüğüm olmayı seviyorsun.

Ve sonra üzerime daha sert saldırırken beni boğuyor. Sanki her santimim onunmuş gibi, hiçbir parçamı, hiçbir

köşemi, buruşumu kaçıramazmış gibi sikiyor beni.

O benim havama ne kadar el koyarsa, ben de onun etrafında o kadar sıkılaşıyorum, o inlerken aletini

boğuyorum.

Benim bu kadar çaresiz, bu kadar esnek ve acımasız ritmine bu kadar uyum sağlamamdan hoşlanıyor ki bu

yüzden inliyorum.

Bundan dolayı daha fazlası için yalvarıyorum.

Şiddeti yüzünden beni çok geçmeden mazoşiste dönüştürdü. Ona o kadar alıştım ki, onun vahşetini

arzulayacak şekilde eğitildim.

Midem kısa aralıklarla kasılıyor ve tekrar gizli noktama vurduğunda havasızlıktan ağzım açık kalıyor ve o kadar

sert geliyor ki bayılacakmışım gibi geliyor.

Ama yapmıyorum.

Onun aleti sert, hızlı ve affetmez bir şekilde üzerime doğru ilerlerken duvara yaslanıp boğularak orada

kalıyorum. Jeremy çabuk gelen bir tip değil. Gelme seçeneğini düşünmeden önce içimi yeniden düzenleme

ihtiyacı duyarak zevkini ortaya koyuyor.

Asla işinin bitmeyeceğini düşündüğüm ana kadar devam ediyor. Tam da nihayet geleceğine inandığım sırada

konumumuzu değiştiriyor. Beni kanepede, kıçım havadayken sikiyor ve sonra dört ayak üzerinde yerde,

parmaklarını saçlarıma dolayarak sikiyor. Sonra sırtımda, zalim bir tanrı gibi üzerime dikiliyor.

Kan kurbanlarına ihtiyacı olan biri.

Çünkü yaptığı budur. Eğilip göğüslerimden birini çekiyor ve yumuşak eti öyle sert ısırıyor ki, yanıyor.

Başını kaldırıp "Adımı söyle" diye homurdandığında dudakları kanla kaplandı.

Dudaklarımı büzüyorum.

“Cecily, lanet adımı söyle.”

Yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor ve ona istediğini vermeyi reddederek başımı yana çeviriyorum.

"Söyledim. Adımı söyle." Jeremy tekrar ısırdı ve acıyla çığlık attım ama adını söylemedim.

Beni eskisinden daha acımasızca sikiyor, ben yerde kayana kadar bana vuruyor. Sanki her vahşi hamleyi

hissetmemi istiyormuş gibi beni beceriyor.

Beni uçurumun kenarındaymış gibi beceriyor ve ben onu ya kurtarabilirim ya da uçurumdan aşağı itebilirim.

Ham ve tehlikelidir. Yasa dışı ve ilkel.

Yoğun ve cezalandırıcı.

Sonra nihayet tohumunun uzun bir hızla içimi kapladığını hissediyorum.

Burnumu çekiyordum, hala kendimi toparlamaya çalışırken Jeremy içimden çekildi, bir mendil kullanarak

uyluklarımı temizledi ve beni kolumdan tutarak dengesiz ayaklarıma doğru çekti.

Ondan uzaklaşıp elbisemi düzelttim ve ısırık izini kapattığımda ürktüm. Yine de ses çıkarmayı reddediyorum

ve sakin kalmak için tüm haysiyetimi kullanıyorum. Beni fahişesine çevirdi ama bu sadece seks sırasında

oluyor.

Eğer gerçek hayatta onun oyuncağı olacağımı sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir.

Suya dayanıklı maskaraya şükran duyarak saçlarımı düzelttim ve gözlerimin altına sürdüm.

Hayatım boyunca, neden diğer adamların bir dokunuşunun beni berbat hale getirdiğini anlayamıyorum ama

Jeremy beni mahvedebilir, dünyamı parçalara ayırabilir ve kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Onun yanında hiç panik atak geçirmedim.

Görüş alanıma büyük bir vücut giriyor ve onu görmezden geldiğimde başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi

kaldırıyor, gözleri kısılmış ve çenesi öne doğru çekilmiş. "Bu da ne demekti?"

"Birinin adınızı söylemesini istiyorsanız Maya'nıza gidin." Saçlarımı savuruyorum ve oradan çıkıyorum. Bir baş

belası gibi vals yapmak istiyorum ama mümkün olduğunca yavaş hareket etmem gerekiyor çünkü ağrım var.

İşte o zaman çok önemli bir şeyi hatırladım.

Ava.

26

JEREMY

Bir şeyi yere vurma ihtiyacı görüşümü kızdırıyor.

Yumruğumu sıkıyorum ama dürtülere göre hareket etmiyorum.

Veya dürtüler.

Aslında ben bir hatanın hesabını yapıyorum ve yalnızca belirli bir durumun olası tüm sonuçlarını tahmin

ettiğimde harekete geçiyorum.

Görünüşe göre bu prensip odadan yeni çıkan çileden çıkan kız için geçerli değil.

Sadece tüm dürtüsel düşünceleri uzaklaştırmak için değil, aynı zamanda sikimi uyutmak için de birkaç dakika

geride kalıyorum.

On dakika kadar önce onun içinde olmamın bir önemi yok; Cildinin derinliklerine inmek ve asla durmamak için

her zaman temel bir ihtiyaç vardır.

Ama ya sakinleşeceğim ya da onu kalıcı olarak inime kaçıracağım ve bırakın onu görmeyi, kimsenin

bulamayacağı bir yere.

Veya ona dokunun.

O iki herifin ellerini onun üzerine koyması görüntüsü yeni bir öfke dalgası gönderiyor; kesinlikle benim nafile

rahatlama çabalarımda sahip olacağım görüntü değil.

Kaçacağından endişelenmiyorum. Kulübün sahibini tanıyorum, mafyayla iş yapmaya çalışan yeni bir adam ve

eğer istersem bana güvenlik görüntülerine erişim izni verecek. Ayrıca en etkili korumam Ilya'ya, daha önce

yaptığı gibi telefonunu kapatması veya haber vermeden ortadan kaybolması ihtimaline karşı Cecily'yi izlemesi

yönünde açık emirler verildi.

Onun burada olduğunu bu şekilde anladım ve takip ettim.

Numarasını çeviriyorum ve iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Durum," diyorum açık açık.

"Bayan Knight, uyurken gülecek kadar sarhoş olan arkadaşını taşımaya çalışıyor."

"Konum."

"Barın sol tarafı."

“Ben oraya ulaşana kadar istenmeyen ilgileri uzaklaştırın.”

"Anladım patron."

"Daha önce ikisine ne oldu?" En ufak bir sakinleşme hissetmeden odadan çıkıyorum.

"Onları kulüpten attırdım."

"İyi."

"Patron."

"Evet?"

"İçlerinden biri, sarışın olan, Bayan Knight'ın sararmasına neden olacak bir şey söyledi."

Duruyorum, parmağım telefonun arkasında yukarı aşağı kayıyor. Şimdi düşünüyorum da, Cecily dağılma

durumunun eşiğinde gibi görünüyordu. Bunun, etrafının iki erkekle çevrili olması ve karşı cinsin yanında

kendini tehdit altında hissetmesi nedeniyle olduğunu düşündüm.

Başka biriyle yatacağını söylemesi provokasyondu. Yapamayacağını biliyorum ama yine de beni çok kızdırdı.

"Ne dedi?" İlya'ya soruyorum.

"Onun saklanamayacak kadar güzel olmasıyla ilgili bir şey. Bu sözleri söyler söylemez sanki üzerine bir şey

gelmiş gibiydi."

Bu onun temkinli karakterinin bir parçası olabilir ama içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyor.

"O bizim üniversitemizin öğrencisi, değil mi?"

"Muhtemelen. O ve arkadaşı Amerikalı."

"Onu bul."

İşte o zaman onunla dans etmeye cesaret etmenin küçük çaplı bir suç mu yoksa başka bir şey mi olduğunu

anlayacağım. Ve kimi kandırıyorum? Bu, ona dokunma cüretini gösterdiği için aletini kesmek için bir bahane

de olabilir.

Telefonu kapattıktan sonra bar alanına doğru yürüyorum. İlya ise karşı tarafta duruyor; şansını zorlayan biri

olursa müdahale edebilecek kadar yakın, ama fark edilemeyecek kadar da uzakta.

Cecily, sarhoş Ava'nın elini çekiyor, ancak aşağı çekilip takılıp düşüyor.

Bu gece topuklu ayakkabı giyiyor ve kıvrımlarını, ince bacaklarını ve solgun omuzlarını gösterecek şekilde

tasarlanmış bir sikme elbisesi giyiyor.

Bu manzara karşısında horozum seğiriyor. Tekrar. Onlara doğru ilerlemeden önce kısa bir süreliğine gözlerimi

kapatıyorum.

"Hadi Ava." Cecily arkadaşının elini tutuyor. "Sarhoş olduğunda seni taşıyamayacağımı söylemiştim sana."

"Cecy!" Ava sırıtarak ona sarılıyor. "Benim güzel dostum."

Sonra kokluyor ve geri çekiliyor. “Neden erkek kolonyası gibi kokuyorsun? Peki seks? Aman Tanrım, seviştin

mi?”

Cecily'nin yüzü kızarır.

Ava'nın ağzı açılıyor ve kapanıyor, sonra da ağzından kaçırıyor, “Aman Tanrım, aman Tanrım, artık erdemli biri

değilsin. Aman Tanrım. Herkes! Buradaki kız sonunda D'yi aldı!

"Ava!" Cecily elini ağzına kapattı. "Yemin ederim, eğer kalkıp seni arabaya götürmeme yardım etmezsen, Eli'yi

arayacağım, o da bizi alacak."

Yavaşça ayağa kalkıp Cecily'e yaslanmadan önce Ava'nın bakışları yalnızca bir bakıştı.

"Sen zalim küçük bir kaltaksın." Ava sendeliyor, sonra üzerine düşüyor. "Beni Adı Anılmayacak Kişi ile nasıl

tehdit edebilirsin?"

Cecily onu yarı yarıya taşımaya çalışıyor ve ağırlığı yüzünden her saniye ufalanıyor. "Ah, ne zaman bu kadar

ağırlaştın?"

"Kaba. Ağır değilim…" Ava duraksadı ve arkalarında durduğumu görünce gözlerini kırpıştırdı. "Ah, merhaba,

Anni'nin korkutucu kardeşi. Siz de burada parti yapıyor musunuz? İyi tat, iyi tat. Ayrıca Anni'nin biraz

yaşamasına izin verebilir misin? Şimdiden teşekkürler."

Cecily donakaldı, sonra başını bana doğru salladı. Ava'nın etrafındaki tutuşunu gevşetmesi gerekiyor çünkü

kıkırdayarak yere düşüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Cecily dudaklarını büzüyor. "Çekip gitmek."

"Yapma." Onun alanına adım atıyorum ve arkadaşının üzerine basmaya istekli olmadığı sürece geri itebileceği

bir yer yok.

Onu belinden tutup ön kısmını göğsüme doğru bastırıyorum. "Sırf sinirlerimi bozmak için bana karşı gelme

alışkanlığını geliştiriyor gibisin ama bu beni kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Ve sinirlendiğimde nasıl biri

olduğumu tam olarak biliyorsun, bu yüzden beni sınama.

Sanki bir şekilde canımı acıtacakmış gibi minik yumruklarını göğsüme vuruyor. "Sadece beni yalnız bırak.

Arkadaşımı eve götürmeye çalışmamın anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden burada olmamalısın bile.

"Buna karar verecek kişi ben olacağım." Kendimi kontrol etmek dışında hiçbir neden yokken onu serbest

bırakıyorum.

Eğer onun yumuşak tenine bir dakika daha dokunursam, onun sıkı ısısının içine girmem gerekecek.

Tekrar.

Cecily, yeri yastık olarak kullanan ve neredeyse uyuyan Ava'yı tutmak için çömeliyor. Arkadaşını dürtüyor ve

uyanması için yalvarıyor ama hiçbir tepki belirtisi yok.

Ilya'ya başımı salladım ve o hızla Ava'yı alıp kollarına aldı. Cecily'nin gözleri genişledi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni evine bırakacağım." Ava'yı Ilya'nın elinden almaya çalıştığında parmaklarını benimkine kenetledim.

Arka çıkışa doğru başladığında, neredeyse arkasından koşuyor ve yalnızca benim tutuşum onu fiziksel olarak

durdurmaktan alıkoyuyor.

Bu onun elini ilk kez tutuyorum ve onun küçük, yumuşak olduğunu ve benimkine mükemmel bir şekilde

uyduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

İlya'nın onu dinlemeyeceğini düşünerek bana "Arkadaşlarımızdan birini arayabilirim" demeye çalışıyor.

Lanet olası Landon'un onların arkadaşlarından biri olduğunu hatırlayınca, "Ya da benimle gelebilirsin," diyorum

ve elini daha da sıkı tutuyorum.

Şansım varken onu gerçekten komaya sokmalıydım.

Durdum çünkü insanlar incinen biri hakkında romantikleşiyordu ve o orospu çocuğuna iyilik yapmıyordum.

"Eli bunu öğrenirse beni öldürür," diye mırıldandı.

"Neden?" Soruyorum.

"Onu başka bir adamın taşımasına izin verdim." Boştaki elini havaya fırlatıyor. "Anlayamazsın."

"Sana parmağını bile sürtemez," dedim gerçekçi bir tavırla.

Sadece uzun bir nefes verdi ve yemin ederim gülümsemek üzereydi ama kendini durdurdu. "Sizler aynı

kumaştan kesildiniz."

Küçük arabasına ulaştığımızda arabayı bip sesiyle açıyor ve Ilya bana bir bakış atıyor çünkü araba küçük bir

kaplumbağa yuvasına benzeyebilir.

Ava'yı arkaya oturtması için ona başımı salladım. Cecily, arkadaşının yerleştiğinden emin olduktan sonra

arabayı sürmeyi tercih ediyor ama Ilya, epeyce eğildikten sonra çoktan sürücü koltuğuna oturuyor.

Ön koltuğa oturduğumda sanki kahrolası bir oyuncak arabada oturuyormuşum gibi oluyor.

Koltuğu maksimum kapasitesine kadar geriye itmeme rağmen bacaklarımı ve başımı eğmek zorunda

kalıyorum.

Cecily pencereden bize bakıyor ve gülümsemesini saklamakta berbat bir iş çıkarıyor.

"İçeri girin" diye emir veriyorum. "Ve bu hiç de komik değil."

“Aslında öyle. Siz ikiniz Anni'nin kabarık bandanalarından biriyle çok sevimli görünürdünüz.”

"Cecily."

"İyi iyi. Her konuda bana emir vermene gerek yok, biliyorsun." Başını salladı ama sonra arkadaşının yanına

oturup Ava'nın başını onun omzuna koydu.

Neyse ki yatakhaneleri kulüpten çok uzakta değil ve Ilya ya da ben kas krampı geçirmeden varıyoruz.

Ilya, Ava'yı içeri taşıdığında Cecily itiraz etmeye başlar, ancak çok geçmeden bunu kendi başına

yapamayacağını çok iyi bilerek onu bırakır.

Ava'yı odasına götürürken ben de oturma odasında kalıyorum, Cecily de arkasından geliyor.

Kısa süre sonra yeniden ortaya çıkar ve kapıyı çarparak kapatır.

“Bu akşamdan itibaren şu ikisini bulun. Ava'nın yanında olan da."

Başını salladı ve ön kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Cecily'nin zamanının bir kısmını geçirdiği oturma odasını inceliyorum. Annika her zaman Cecily ve Glyndon'ın

içeride huzurlu geceler geçirmek istediğinden bahsederken kendisi ve Ava dışarı çıkmayı tercih ediyor.

Çok basit, onun yapmadığından emin olduğum küçük peluş tavşanlar ve diğer hayvanlarla dolu.

Odası, bu ortak alandan daha çok onu anlatıyor.

Güvenlik tehlikesi ihtimaline karşı mekanı hızlı bir şekilde kontrol ediyorum ancak şüpheli bir durumla

karşılaşmıyorum.

Şimdilik.

On beş dakika sonra Cecily, Ava'nın odasından yeniden çıkıyor, topuklarını elinde tutuyor ve parmaklarının

ucunda yürüyerek kapıyı yavaşça kapatıyor.

Arkasından yaklaşıyorum ve kulağına "Neden hırsız gibi davranıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Nefesi kesiliyor ve o kadar hızlı dönüyor ki geriye doğru düşüyor. Onu dirseğinden tutup sabit tutuyorum.

Ancak ayakkabıları yere düşüyor.

Bana bakıp "Gittiğini sanıyordum" diye fısıldarken boğazı yutkundu.

"Açıkçası hâlâ buradayım," diye mırıldandım.

"Ön kapının açılıp kapandığını duydum."

Muhtemelen bu yüzden gardını indirdi. Daha önce düşündüğüm gibi çevresinden habersiz olmayabilir.

"O İlya'ydı." Yaklaştım. "Daha ne kadar fısıldaşmaya devam edeceğiz?"

Elimi tutuyor -hayır, sadece bileğim- ve beni odasına sürüklüyor, sonra kapıyı kapatıyor. "Ayrılman lazım."

"Neden?"

“Seni Ava'ya nasıl açıklayacağım? Bir ilişkimiz yok."

Bu, bu cümleyi bu gece ikinci kez söylüyordu. Aradaki fark şu ki, artık suçlayıcı gibi görünmüyor ve sadece

gerçekleri belirtiyor.

“Bir ilişki içinde olmak istiyor musun?”

Dudakları biraz aralandı ama bu yeterli bir işaret. "Ne?"

“Maya'yı kıskanıyordun ve görünüşe göre meşgul beynini rahatlatmak için bir etikete ihtiyacın var. Bir ilişki

içinde olmak sizi tatmin edecek mi?”

"Seninle ilişki içinde olmak ne anlama geliyor, Jeremy? Sen beni dışarı itmeye devam ederken bana emirler mi

vereceksin, emirlerini ben mi yerine getireceğim? Çünkü buna bir ilişki değil, sahiplik denir ve ben onun hayranı

değilim.”

"Şu ağzına dikkat et."

Uzun bir nefes veriyor, ardından daha az gergin bir ses tonuyla konuşuyor. “İlişki; uzlaşma, verme ve alma,

ortaklık anlamına gelir. Bu, her konuda son sözün sizin olduğu ve benim de yanınızda olduğum bir güç

dengesizliği değil."

"Yolculuğu seviyorsun."

“Cinsel açıdan evet, öyleyim. Bu departmanda ne istersen yapman için sana tam yetki veriyorum. Ama gerçek

dünyada değil Jeremy. Ben duyguları, korkuları ve tercihleri olan bir insanım. Ben aynı zamanda özgürlüğüne

değer veren bağımsız bir insanım. Eğer beni sürekli zorlarsan sonunda kendimi sana kapatacağım. Ben bunu

istemiyorum ve eminim sen de bunu istemiyorsun, değil mi?”

Ona gözlerimi kısıyorum.

Bir şey istiyor. Tam olarak ne, bilmiyorum.

"Söyle."

Kaşları çatılıyor. "Ne dersiniz?"

"Ne istiyorsunuz."

"Sadece senin hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Benim hakkımda bir şeyler bilen tek kişinin sen

olman haksızlık."

"Bilinecek her şeyi biliyorsun."

"Her şey? İşletme okuduğunu, Kafirlerin lideri olduğunu ve bir mafya varisi olduğunu mu söylüyorsun? Bunlar

bana karakteriniz hakkında hiçbir şey söylemiyor.

"Bisikleti, kulübeyi ve cinsel zevklerimi biliyorsun."

Biraz rahatladı ve muhtemelen sonunda beni ne kadar tanıdığını küçümsediğini anladı. Neredeyse annem ve

babamla aynı seviyede.

Lanet olsun, onlar bile neyle ilgilendiğimi bilmiyorlar.

Yaklaşıyor. "Bu tuhaflığa her zaman sahip miydin?"

"Ergenliğe girdiğimden beri, evet."

“Bu konuda ilk ne zaman harekete geçtin?”

"O inisiyasyon sırasında seni kovalarken."

Yüzü kızarıyor. “Sen...daha önce hiç denemedin mi?”

"HAYIR."

"Neden?"

"Bunu yapmak için kimseye güvenmedim."

"Bu bana güvendiğin anlamına mı geliyor?" Bana umut ve yenilenmiş sevgi dolu büyük yeşil gözlerle bakıyor.

Hayır, o benim sevgimi istiyor.

Benden daha fazlasını istiyor.

Ben.

Bu beni çok şaşırtıyor. Neden yapsın ki? Ona nasıl vereceğimi bildiğim tek şey zevktir.

"Kısmen" dedim sorusuna yanıt olarak.

Omuzları çöküyor ve önceki parlaklığın bir kısmı sönüyor. “Neden tam olarak değil?”

Çünkü ilk kez o orospu çocuğunun adını söyledin.

Ve daha önce benimkini aramayı reddetti.

Kısmen onu tehdit ettiğim için, kısmen de benim dışımda sapkınlığını tatmin edecek kimseyi bulamadığı ve

bulamayacağı için gönülsüzce bu işe bulaştığından bahsetmiyorum bile. Kim ona dokunur, onu becerir ve

benim gibi düğmelerine basar.

Ama şansı varsa kaçacağından hiç şüphem yok.

"Soru sorma sırası bende." Kollarımı çaprazlıyorum. "O sarışın herif senin uzaklaşmana neden olacak ne

yaptı?"

Konunun sarsıcı değişimi karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey yapmadı ama Jonah'ın ilk bir araya

geldiğimizde söylediklerine çok benzer bir şey söyledi."

"Yunus kim?" Kim olduğunu tam olarak bilmeme rağmen soruyorum.

"Eski pisliğim," diye hırladı ondan sadece söz edildiğinde.

İşte benim kızım.

"Çok mu benzerdi?" Soruyorum.

“Aslında kelimesi kelimesine öyleydi.” Titriyor. “Cehennem kadar ürkütücüydü.”

"Onların tanıdık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Umarım değildir." Bakışlarında bir miktar korku beliriyor. Kabuslarının ardındaki nedenin tekrar

hayatına girmesinden korkuyor.

Ve daha yaklaşmadan ondan kurtulacağım.

"Kıyafetlerimi değiştireceğim" diyor ve orada kaldığımda şunu ekliyor: "Bu senin gitmen için işaret."

"Sen uyuduktan sonra yapacağım."

İtiraz etmek istediğini anlayabiliyorum ama içini çekip işine devam etti.

Onun uykuya dalmasını bekleyeceğim ve sonra o sarışın herifle arkadaşının bu akşam Cecily'e neden

yaklaştıklarını tam olarak öğreneceğim.

27

JEREMY

“Git.”

İhtiyatlı davranmamız gerekirken içeri girerken Ilya kapıyı menteşelerinden söküyor.

Ama dairelerine girdiğimizde orospu çocuklarının yüzlerindeki mutlak şok ifadesi buna değer.

Koyu saçlı olan Larry, uykusundan irkiliyor, yavaşça gözlerini kırpıştırıyor ve sonra zar zor örttüğü çöplüğüne

bakıyor.

Yerdeki uyku pozisyonundan hemen sonra kıvırcık saçlı arkadaşı Donovan uyanıyor.

Steven'dan iz yok.

İlya başını salladı ve onu aramak için diğer kapıları hızla açtı.

"Ne oluyor?" Donovan sert bir sesle şöyle diyor: Sabahın erken saatleriydi ve bu operasyonun dün gece geç

saatlerde yapılması gerekirken Cecily kollarımda uyuyakalınca oradan ayrılamadım.

Ve beni etiketlediği salak gibi onun uykusunu izleyerek saatler geçirmiş olabilirim.

Ilya bana mesaj atıp bu heriflerin bu sabah dersleri olduğunu hatırlatıp bu geceye yeniden randevu alıp

almamamız gerektiğini sorduğunda sonunda onun yanından ayrıldım.

Onun sıcaklığını üzerimden çekip ayrılmakta gerçekten zorlandığım gerçeği rahatsız edici ve düpedüz sinir

bozucu.

Ilya, Steven'ı yakasından tutarak yukarı çekiyor. Piç kurusu dün gece yumruğumla tanıştığı andan itibaren mor

bir bereye sahip ve kendisinin tuhaf bir versiyonuna benziyor.

Korumam onu arkadaşlarının arasına itiyor ve üçünü kanepenin önünde diz çöktürüyor, bu arada onlar

sonuçsuz bir mücadele veriyor ve bazı gençleri serbest bırakıyor.

Donovan dudaklarını yalayıp bol bol terleyerek, "Babam güçlüdür" diyor.

"Ne tesadüf." Başımı yan tarafa doğru eğiyorum. "Benimki de öyle ama onun adını veya nüfuzunu kullandığımı

görmüyorsunuz."

Larry, arkasında neredeyse bir duvar bulunan Ilya'ya bakıyor ve ardından şunu söylüyor: "Bunun hakkında

konuşabilir miyiz?"

“Aklımda olan buydu.” Ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye koyuyorum ve önlerine dönüp duruyorum.

“Dün gece Ava ve Cecily'ye yaklaşmayı, onları ayırmayı ve Cecily'yi köşeye sıkıştırmayı gerektiren bir görevin

vardı. Bu görevle ilgili her şeyi bilmek istiyorum; nedenini, nasılını ve kim olduğunu."

Steven hırlıyor, "Siktir git."

Yumruğumu yüzünün iyi tarafına, tüm hatları kan patlayıp kırmızıya sıçrayana kadar sürüyorum ve sonra

gelişigüzel bir şekilde geri çekiliyorum. “Bu bir cevap değildi. Tekrar deneyeceğiz. Seni bu işe kim soktu?”

"Dinle dostum." Donovan arkadaşını görünce titriyor. “Gerçekten zarar vermek istemedik.”

Ona, arkadaşına yaptığımdan daha sert yumruk attım ve o, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi feryat ederek

yüzünü tuttu ve küfretti.

Dikkatim Larry'ye kaydı. "Bana bilmem gerekeni söyleyecek misin, yoksa önce kaderinle mi yüzleşmelisin?"

Steven ayağa kalkmaya çalışır ama Ilya onu tekrar yere iter ve yardımına gelen Donovan'ı tekmeler.

Larry işe yaramaz arkadaşlarını izliyor ve sonra yumruğumu inceliyor. "Siktir et şunu."

"Hayır," diye bağırıyor Steven ve korumamın pençeleri altında kıpırdanıyor. "Bu orospu çocuğuna söyleme..."

Ilya'nın karnına tekme atmasıyla sözleri aniden sona erdi.

Larry, "Buna değmez" diyor ve sonra bana bakıyor. "Kulüpteki bir adam bize onun için bir şey yaparsak bedava

uyuşturucu alabileceğimizi söyledi."

Parmağım uyluğumun üzerinde ileri geri kayıyor. Kulüpteki bir adam mı?

Jonah Londra'da. Kulüpte ne işi olurdu? Ziyarete gelmedikçe mi?

Ama onu etiketlediğimi ve o orospu çocuğunun her zaman nerede olduğunu tam olarak bildiğimi düşünürsek

bu da doğru değil.

Kendime not: Jonah'ın dün gece nerede olduğunu adamımla kontrol et.

Telefonumu alıp pisliğin resimlerine gidip üçüne gösteriyorum. "Bu o mu?"

Larry ve Donovan hep bir ağızdan, Hayır, dediler.

Steven'ın cevabını beklememe bile gerek yok. Resmi gördüklerinde gözlerinde hiçbir tanıma parıltısı

parlamadı.

Duygularını gizleme konusunda mükemmel olan, yüksek eğitimli katiller ya da psikopatlar olmadıkları sürece,

bunu saklamak imkansızdır.

“Sana ne yapmanı söyledi?” Hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

Larry iki kez yutkundu ve konuşmadan önce üç kez dudaklarını yaladı. “Bardaki iki kızı işaret etti ve onları

ayırmamızı söyledi. Sarışına ne yaptığımız umurunda değildi ama gümüş saçlı olanı rahatsız etmemiz

gerekiyordu. Ama bize sırayla başlamamızı söyledi, yoksa kaçardı ve eğer kaçarsa iyi şeylere sahip olamazdık.

Bize güvenini kazandıktan sonra onu okşayabilir ya da ne istersek onu yapabiliriz.”

Damarlarımda kan kaynıyor ve arınma ihtiyacıyla birlikte yıkıcı enerji içimde kabarcıklar yaratıyor.

"Nasıl istersen," diye tekrarlıyorum, gergin bir sesle.

Donovan, "Hiçbir şey yapmayı planlamıyorduk" diye patladı. "Yemin ederim."

Bakışlarım Steven'a kaydı. "Peki ya sen, orospu çocuğu? 'Ne istersen' yeşil ışığını aldıktan sonra herhangi bir

fikrin oldu mu?”

"Hayır" diyor tamamen saçma bir ses tonuyla.

"Bence yalan söylüyorsun. Sanırım onun derisinin altına girip ona özgürce erişmeyi planladın. Bu cümleyi sana

söyledi değil mi? Saklanamayacak kadar güzelsin. Muhtemelen bunu onun kafasını sikmek ve onu esnek

kılmak için kullanman gerektiğini söylemiştir. Ama olay şu ki." Onu yakasından yakalayıp ayağa kaldırıyorum.

“Dokunduğun o kız bana ait ve benim olana değil, incitmek şöyle dursun bakan insanlara ne yaptığımı biliyor

musun? Onlara ölümü dilettiriyorum.”

Steven'ın gözleri, onların dairesine girdiğimizden beri ilk kez sınırsız bir korkuyla parlıyordu.

Her şeyi berbat ettiğini ve yanlış kişiye bulaştığını biliyor. Asla geçmemesi gereken tek kişinin yolu.

Eğer ona kulüpte yaklaşma hatasını yapmış olsalardı, kulübün bir yumruk atması ve kara listeye alması yeterli

olurdu. Pek değil ama kendimi bu konuda durmaya zorlardım.

Ama bu üç herif onu duygusal olarak incitecek ve unutmak için çok çabaladığı anıları geri getirecek cesareti

gösterdiler.

“İşte bu şekilde olacak. Cecily'nin yanına yaklaşmaya cesaret ettiğin ve ona dokunma cesaretini gösterdiğin

için seni cezalandıracağım ve canının yanmasını sağlayacağım. Ayrıca beni hatırlaman için bir yara izi

bırakacağım. O zaman kendinizi onun hayatından çıkaracaksınız. Eğer seni onun on mil yakınında görürsem

seni öldüreceğim ve denizin o kadar derinlerine atacağım ki, cesedini kimse bulamayacak."

Sonra tek başıma üçünü de yendim ama Steven farklı. Steven ayrıca dairenin her yerine kan akıp sıçarken,

hayatının bir santimine kadar su işkencesine maruz kalıyor.

Steven sağlığına kavuştuktan sonra da uzun süre radarımda kalacak, bu yüzden onu tekrar alt edeceğim.

Korku içinde yaşayacak, omzunun üzerinden, yatağının altında ve dolabın içinde en korkunç kabuslarındaki

şeytanı arayarak yaşayacak.

Onların yerini terk etmemiz başlangıçta planladığımdan daha uzun sürüyor. Kısmen onları kana bulamaktan

biraz fazla keyif aldığım için.

Söylentilerin ima ettiğinin aksine, şiddetten yana değilim ve onun peşinden gitmek için yolumdan

çekilmiyorum.

Şiddet, bisiklete binmek gibi daha barışçıl yöntemlerle değiştirilebilecek birçok arınma yönteminden yalnızca

biridir.

Ya da Cecily'le acımasızca sikişmek.

Ama o serserileri cezalandırdığımda ve onları apartman zemininde kanlar içinde bıraktığımda kesinlikle çok

sinirlendim.

Ancak Cecily'e yapmaya cesaret ettikleriyle ya da daha kötüsü planladıklarıyla karşılaştırıldığında bu çok az

geliyor.

Yine de bende bir şeyler ters gidiyor. Gerçek şu ki, onları bu duruma sokan Jonah değildi.

Ama bu hiç mantıklı değil. Jonah, Cecily ile kur yapma yöntemlerini bilen tek kişidir.

Sümüksü herif kılık değiştirmediği sürece. Kaybeden üç kişi muhtemelen sarhoştu ya da sarhoştu ve kulüp

karanlıktı, bu yüzden bazı detayları karıştırmış olabilirler.

İlya arabayı çıkarıp yola doğru giderken telefonumu alıp dün gece kulübün güvenlik görüntülerini istedim.

Cevap neredeyse anında geliyor.

Üç herifin kulübe girip uyuşturucu kullanan maymunlar gibi zıpladıkları zamana bakıyorum. Kısa süre sonra

banyonun yakınındaki bir köşeye süzülürler. Yoldaşlarının tek ipucu siyah gömleğinin bir anlık görüntüsüdür.

Onlara uyuşturucu sözü veren adam bu olsa gerek. Giderek daha fazla görüntü izliyorum ama onların

yakınında ona dair hiçbir iz yok, hatta el işlerini izlediği barda bile.

Elimde sadece siyah bir gömlek giydiği halde onu yoğun bir kulüpte bulmak imkansız.

Yunus olabilir mi? Londra'daki adamımı aramak üzereyim ama gelen mesaj dikkatimi dağıtıyor.

Cecily: Günaydın. Bu *parıldayan kalp emojisi* için teşekkürler.

Bir dakika boyunca bu ışıltılı kalbe baktım ama hala buna bir açıklama bulamadım. Kesin olan bir şey var ki,

hoşuma gitti ve ilk kez bir tane gönderdiği için bu beni tamamen şaşırttı.

Daha sonra, daha önce dairesine teslim ettiğim bir kutu waffle'ın resmini iliştirdiğini fark ettim.

Cecily: Waffle sevdiğimi nasıl anladın?

Bu onun aptal günlüğünde. Sanırım kendini daha iyi hissetmek istediğinde bunlar onun için rahatlatıcı

yiyecekler. Dün geceden sonra beni almaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

Herhangi bir uyku felci yaşamamasına rağmen kollarımda uyurken titriyordu ve göz kapaklarına gözyaşları

yapışmıştı. O kaliteli bir uykuya dalıncaya kadar kendimi oradan ayrılmaya ikna edemememin nedenlerinden

biri de bu.

Jeremy: Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Onun okula hazırlanmakla meşgul olmasını bekleyerek telefonumu bir kenara koymak üzereydim ama cevabı

hemen geldi.

Cecily: Beni kulüpte bu şekilde mi buldun? İlya'ya beni izlettin, değil mi? Bir dakika bekle. Ortadan

kaybolduğunuz haftalar boyunca Ilya bu işi sizin için mi yapıyordu?

Bu küçük tilki kendi iyiliği için fazla akıllı.

Jeremy: Korunmaya ihtiyacın olursa diye oradaydı.

Cecily: Daha çok sahte bir takipçiydi. Cidden, korunmaya en çok ihtiyacım olan kişi sensin.

Jeremy: Ne yazık ki kimse seni benden koruyamaz.

Cecily: O kadar emin olma. Kendim için ayağa kalkabilirim.

Talep ettiği her şeyi ve dün gece nasıl ayak bastığını düşününce bunu anlamaya başlıyorum ve onun bu

yönünü beğenip beğenmediğimden emin değilim.

Siktir et. Evet. Sadece benden uzaklaşmak için kullandığında değil.

Jeremy: Bana istediğin kadar karşı çıkabilirsin ama güvenliğin gibi tartışılamaz şeyler var.

Cecily: Ah, lütfen. Zalim bir zihniyete sahipsiniz ve her şeyin tartışılamaz olduğunu düşünüyorsunuz. Ama

orada oturup onu alacağımı bile düşünme. Bu kesinlikle gerçekleşmeyecek. Neyse, waffle'lar için teşekkürler.

Ava ve ben onlardan keyif alacağız.

Jeremy: Bunları Ava'ya değil sana gönderdim.

Cecily: Paylaşmak önemsemektir.

Jeremy: Paylaşmıyorum. Sana dair her şey benim.

Ayrıca, kulüpte dans ederken Ava'nın onun üzerinde olmasından hiç hoşlanmıyorum. Ya da Cecily'nin ona mide

bulandırıcı bir şefkatle nasıl baktığını. Benimle bile yapmadığı bir şey.

Ava'yı tamamen ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum ama bu Cecily'yi tamamen kaybetmeme neden

olabilir.

Bu yüzden bu düşünceyi aklımın bir köşesine ittim.

Şimdilik.

Cecily: Cidden en iyi arkadaşımı mı kıskanıyorsun? Ayrıca kim kız?

Jeremy: Ona çok fazla ilgi gösteriyorsun.

Cecily: Tamam Bay Mağara Adamı. İyi günler ve lütfen kimseyi incitmemeye çalışın *parlayan kalp emojisi*

O emojiye ilkinden daha uzun süre bakıyorum.

"Bir sorun mu var?" Ilya direksiyonun arkasındaki konumundan soruyor.

“Parıldayan kalp emojisi ne anlama geliyor?”

Ilya bir anlığına bana bakıyor, ilk kez şaşkına dönmüş gibi bakıyor, sonra yeniden yola odaklanıyor. "Ah, bütün

kalp emojileri sevgi ve şefkat anlamına gelmiyor mu?"

“Ama çevresinde parıltılar var. Başka bir şey ifade ediyor olmalılar.

"Emin değilim."

Buna neden odaklandığımı da bilmiyorum. Annika'nın mesajlarına emoji çıkartmaları ve GIF'lerden oluşan bir

gazete göndermesine alışkınım. Ve genellikle her türden kalple doludurlar, özellikle de mor ve beyaz olanlar.

Ancak Cecily nadiren emojilerle konuşuyor. Bunun için fazla açık sözlü.

Yine de onu göndererek ne demek istediğini tam olarak bilmek istiyorum.

"Patron."

"Hmm?" Ilya'ya dalgın bir şekilde cevap veriyorum, hâlâ mesajına bakıyorum.

"Bayan Volkov ve görüştüğü adamla ilgili planlarınız neler?"

Kız kardeşimin ve onun istenmeyen aşkının hatırlatıcısı üzerine telefonumun ekranını kapatıyorum.

Ona daha fazla özgürlük vermek için bunca zaman bu işin peşini bırakmadım ama son zamanlarda Annika'nın

hoşlandığı Creighton King'in Landon'la bir şeyler planladığı dikkatimi çekti.

Başlangıçta Creighton'un Elitlerle ilgili her şeyden uzak durması nedeniyle onların kuzen olmaları umurumda

olmasa da, Nikolai son zamanlarda durumun böyle olmadığını öğrendi.

O çürümüş ailenin, özellikle de Landon'ın kız kardeşime yaklaşmasına izin verene kadar cehennemde soğuk

bir gün geçecek.

Bu yüzden çok geç olmadan bunu durdurmalıyım.

Bu süreçte ona zarar vermem gerekse bile.

28

CECILY

“Seni böyle gülümseten kim?”

Çekilmemeyi nasıl başardığımı ve ardından telefonu sakince masanın üzerine nasıl koyduğumu bilmiyorum.

Mor ve pembe sandalyeler, mutfak eşyaları ve perdelerle dolu mutfaktayız. Glyn ve benim aynı alanı

paylaştığımız iki moda tutkunu kız sayesinde buzdolabı ambalajında ve tabaklarda bile bu renklerin bir kısmı

var.

Ava karşımda oturuyor, elinde gözleme yaparken parmaklarından kaçmayı başaran şurubu yalıyor.

Bize waffle aldığımı söylediğimde nihayet uyandı. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve yüzünde

beyaz bir şişkinlik maskesi var. Bunu dün geceki sürekli inleme ve inlemelere ekleyince sanki mızmız bir

hayaletin yanındaymışım gibi oluyor.

Onunla göz göze gelmemek için waffledan bir parça kesmekle meşguldüm. "Ah hiç birşey. Sadece bir meme.”

Lütfen bu sabah her zamankinden daha sersem olduğumun yüzüme yansımasına izin vermeyin.

"HI-hı. Memlerin seni aşıkmış gibi gösterdiğini bilmiyordum.

"Gülünç olmayın." Biraz portakal suyu döküp ona doğru kaydırıyorum. "Yemeğini ye yoksa okula geç

kalacaksın."

"Tekrar deneyin." Bacağını sandalyeden kaldırıp dizine sarıldı, sonra gözlerini kısıp bana bakarken waffle'ı

ağzına götürdü. "Çooook sarhoş olabilirim ama işin önemli kısmı da bu, bazı şeyleri hatırlıyorum."

Vay be.

Bir şeyleri hatırlayamayacak kadar sarsılmış olmasını umuyordum; genellikle hatırlamaz. Ya da belki de

sadece öyle değilmiş gibi davranıyor.

Bir keşişin dinginliğini taklit ederek kahvemden bir yudum alıyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Tıpkı Jeremy'nin dün gece kulüpte olduğu gibi."

O kadar kötü değil. Onunla çalışabilirim. “Muhtemelen adadaki bütün kulüplere gidiyor. Bu hiç de tuhaf değil.”

"Gerçek şu ki seninle konuştu. Yakındı.” Başparmağını ve işaret parmağını bir saç teli kadar aralıklı tutuyor. "Bu

yakın."

“Sarhoştun. Muhtemelen yanlış gördün."

“Sessiz, korkutucu arkadaşıyla arabanıza binmesini de yanlış mı gördüm? Yoksa odamın dışında onunla

konuştuğun zaman mı? Dün gece buradaydı! Burada mutfakta değil, burada dairede.”

Etkilenmemiş görünmek için yaptığım yoğun çabalara rağmen kulaklarım ısınıyor. Bu bile Ava'ya dedektifçilik

yaparak bulmaya çalıştığı cevabı veriyor.

"AMAN TANRIM! Onu kulüpte kesinlikle becerdin, değil mi?”

"Ava!"

"Yaptın!" Yüzündeki maskeyi neredeyse tamamen söküyor ve şok olmuş ifadesini ortaya çıkarıyor. “Onun gibi

kokuyordun, şiş dudakların, sulu gözlerin ve kızarmış yanakların vardı. Sanırım şok durumuna giriyorum.

“Hey...”

Elini kaldırıyor. "Olayları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sandalyemde daha da sertleşiyorum ve onu bekledikçe tişörtüm terden sırtıma yapışmaya başlıyor.

Ava birkaç kez ağzını açtı, sonra başını sallayıp kapattı ve sonunda "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Bu doğru mu?"

"Duyduğum, gördüğüm ve sonunda çıkardığım her şey mi?"

Başımla onayladım. Zaten bunu ondan saklamanın faydası yok. Er ya da geç öğrenecekti.

“Aman Tanrım. Bu cok büyük." Bacağını yere indirip sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Ne zaman başladı?

Nasıl? Bu kadar insan varken neden Jeremy? Jeremy Volkov. Neden TKU'daki o korkunç iri adam uğruna

erdemli statünden vazgeçtiğin kişi? Ondan nefret ediyordun! En önemlisi neden bana söylemedin? Her şeyi

paylaştığımızı sanıyordum."

Çay fincanını tekrar masaya koymadan önce daha sıkı kavrayarak irkildim. "Sana söylemek istemediğimden

değil, biz aslında bir şey değiliz."

"Bu ne anlama geliyor? Siz sevişiyorsunuz, değil mi?”

"Oh evet. Ama yakın zamanda bir tür ilişkiye başladık.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Jeremy bana hiçbir şey için söz vermedi ama sorduğum şeye de hayır demedi. Zamanla kendine geleceğini

biliyorum. Onun kendine gelmesini sağlamaya çalışacağım.

Çünkü o, karşılığında seks alıp sadece geri verirken orada duramam. Sonunda beni tüketecek ve hiçbir şeyim

kalmayacak.

“Ne kadar çok dinlersem, bu o kadar gerçeküstü oluyor.” Ava telefonunu alır. "Devam etmek. Desteğe ihtiyacım

var. Anni ve Glyn'e bu haberi anlatıp acil bir kız ekibi toplantısı için çağrıda bulunabilir miyim?

Masanın üzerinden uçup telefonunu kaptım. "HAYIR."

Narin kaşlarının arasında bir kırışıklık beliriyor. "Neden?"

“Sana bu şeyin yeni olduğunu söyledim ve işe yarayacağından emin değilim. Bu yüzden diğerlerini, özellikle de

Anni'yi henüz bu işe karıştırmak istemiyorum.”

Cehennem. Buna nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorum. Maya'nın kardeşini çalmaya çalışmasına çok kızmıştı,

bu yüzden belki de kimsenin ona layık olduğunu düşünmüyordu.

"İyi iyi. Buna saygı duyuyorum,” diye homurdanıyor Ava ve sandalyesine uzanıyor. “Şimdi söyle bana, neden

Jeremy?”

"Ben de bilmiyorum."

"Hadi ama seni ona çeken bir şey olmalı. Onun cesaretinden, geçmişinden ve arada kalan her şeyden nefret

ettiğine yemin edebilirdim. Peki nasıl oldu da ona ve tüm TKU'ya küfretmek kulüpte pis pisliklere dönüştü?

İç çekerek yanındaki sandalyeye çöktüm. Jeremy ile resmi olarak ilk kez dövüş kulübünde, kontrolcü

davranışlarını sergileyip Annika'yı dışarı atarken tanıştığım zamanlar sanki yıllar önceymiş gibi geliyor.

“Şimdi bana hatırlattığına göre onun cesaretinden nefret ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse bazen hâlâ

bunu yapıyorum. Kontrolcüdür, yıpratıcıdır ve vücudunda tek bir yumuşak kemik bile yoktur. Çoğunlukla. Bazen

kendini yumuşak olmaya zorluyor ama sanki insan davranışlarını taklit eden bir uzaylı gibi. Bu ona doğal

gelmiyor ama çaba harcıyor, yani sanırım bu bir başlangıç. Ah, o da ısrarcı.”

Aslında bir sapık.

Ama Ava'ya gereksiz şeyler söylemeyeceğim. Eğer Jeremy ile benim ne kadar berbat durumda olduğumuzu

öğrenirse muhtemelen onun gözlerini çıkarmaya çalışacak ve kendisini de gardiyanları tarafından vurularak

öldürtecektir.

Üstelik onun varlığından ya da her hareketimi izlediğini hissettiğimde kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Aslında kendimi şaşırtıcı derecede güvende hissediyorum.

"Bu ciddi görünüyor." Dalgın bir ifadeyle portakal suyundan bir yudum alıyor.

“Öyle bir şey değil. Biz sadece onu kanatlıyoruz.

"Cece, seni seviyorum. Gerçekten yaptım. Ama sen o kelimenin anlamını bile bilmiyorsun. Ayrıca Jeremy

kesinlikle sana sanki kaçıyormuş gibi bakmadı.

"O kadar sarhoştun ki uyuyakalmışsın. İkimizin de nasıl bir ifade kullandığına dair hiçbir fikrin yok.”

"Ben de yaptım! Böyle bir şeyi yanlış yapamam. Sana öyle baktı ki..." parmaklarını şaklatmadan önce doğru

kelimeyi bulamıyor gibi bir tavırla sustu. "Sanki sana doyamıyor ve daha fazlasını, daha fazlasını ve her şeyi

istiyormuş gibi."

"Sen... bir şeyler hayal ediyor olmalısın."

"Asla. Güven bana. Bu bakışı çok iyi biliyorum. Bu adam sana o kadar takıntılı ki, sana dokunmaya cüret ettiği

için o adamı dövdü."

"Gördün?"

"HI-hı. Yavaş yavaş bana geri dönüyor." Cheshire kedisi gibi sırıtıyor. "İşte o zaman oldu, değil mi?"

"Ava!"

"Elbette! Jeremy gibi bir canavarla seks yaptıktan sonra bile hala iffetli olduğuna inanamıyorum. Sertliği

seviyormuş gibi görünüyor."

Hiçbir fikrin yok.

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Tamam tamam." Eğilip bana sarılıyor. "Senin adına ve sonunda Jonah'tan ayrıldığına çok sevindim."

Onun adı anıldığında otomatik olarak kasıldım ve bundan nefret ediyorum. Hayatımdan çıktıktan çok sonra

bile beni etkilemesinden nefret ediyorum.

"Neden bahsediyorsun?" O kadar tuhaf bir ses tonuyla konuşuyorum ki göğüs boşluğum titreşiyor. “Uzun

zaman önce Jonah'ı unutmuştum.”

"Saçmalıklar." Geri çekilip saçlarımı okşuyor. "Ondan ayrıldığından beri aynı değilsin. Sanki bir parçanız

eksikmiş gibi. Onun karşısında her zaman bu kadar kasvetli ve mesafeli değildin ve o hayatından çıktıktan

sonra elbiseler giymeyi ve süslenmeyi bıraktın. Sanki enerjini emmiş ve sana hiçbir şey bırakmamış gibi. Bran

ve Creigh'e o pisliği bulup seni incittiği için taşaklarına tekme atıp atmayacağımızı sordum ama Creigh bundan

muhtemelen hoşlanmayacağını söyledi. Seni incitmeye cüret ettiğim için hâlâ arabasını çizdim ve kıyafetlerini

mahvettim.”

Onu dinlerken dudaklarım aralanıyor. Bu salaklık hakkındaki bakış açılarını ilk kez duyuyorum. Ava ondan

neden ayrıldığımı sormayı bırakmadı ve ben de ona uyumlu olmadığımızı söyledim.

O an aklıma gelen tek bahane buydu.

Bırakacaklarını düşünmüştüm ama görünen o ki durum böyle değil.

"Nokta." Ava gülümsüyor. “Yavaş da olsa eski haline dönmene sevindim. Jeremy'nin senin için yeterince iyi

olup olmadığından emin olmasam da, eğer mesajlarına bakarken seni gülümsetiyorsa bu bir başlangıçtır. Eğer

sana zarar verirse kesinlikle onun taşaklarına tekmeyi basarım. Beni öldürebilir ama ben iyi bir amaç uğruna

ölmüş olacağım.”

"Sanki Eli sana parmağını sürmesine izin verecekmiş gibi söylüyorsun."

“Şşşt. Adı Anılmayacak Kişi değil.” Gözlerini kısıyor, sonra gözleri genişliyor. "Ah, kahretsin."

"Ne?"

"Olayların yavaş yavaş aklıma geldiğine dair bilgiyi hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Sanırım Adı Anılmayacak Kişi kulüpteydi." Fiziksel olarak titriyor.

"HUZUR İÇİNDE YATSIN. Seni seviyorum."

"Cecy!" Dik dik bakıyor ama sonra her şey mükemmelmiş gibi davranarak saçına dokunuyor. "Ama her neyse,

önemli değil."

HI-hı.

“Mesele şu ki, senin adına çok mutlu ve heyecanlıyım. Jeremy sana iyi davransa iyi olur. Tekrar bana sarılıyor,

ben de kollarımı ona dolarım.

Belki artık mutlu olmayı seçmemin zamanı gelmiştir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kır evine gidiyorum.

Jeremy ve ben anlaşmamızın aynı kalıp kalmayacağı hakkında konuşmadık ama kalmaması için de bir neden

yok.

Burası sadece bizim değil, aynı zamanda bizi dünyadan saklıyor, böylece sadece ikimiz kalıyoruz.

Ve belki de bu biraz hoşuma gidiyor.

Tamam, çok fazla.

Ava odasından çıktı ve ben gizlice dışarı çıkmaya çalıştığımda kaşlarını bana doğru salladı.

Ona yumuşak bir yastık fırlattım, o kaçtıktan sonra onu aldım ve yere düşmesine izin verdim.

Heyecanla dans etti, bana en sevdiği rujunu sürdürdü ve kışkırtıcı hareketler yaptı ama Glyn'i uyandırmamak

için ses çıkarmadı.

Bu gecenin erken saatlerinde Glyn, Anni ve Creigh dahil herkesle birlikte bardaydık. Çünkü elbette Ava dün

geceki epik akşamdan kalmalığı tamamen unuttu ve yeniden eğlenmeyi seçti.

Creigh, biz oraya vardıktan hemen sonra Anni'yi çemberin dışına sürükledi ve Remi gecenin geri kalanını,

yavrularını nasıl kaybettiğini ve çocukların ne kadar hızlı büyüdüğünü dramatik bir şekilde anlatarak geçirdi.

Bazen kendisinin gerçekten babası olduğuna inandığını düşünüyorum.

Öte yandan ben mi? Enerjiyle dolup taşıyordum, buraya gelmek için saatleri sayıyordum.

Bu yerin ne zaman kalbime bu kadar yakınlaşmaya başladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir yer edinmeyi

başardı.

Arabayı evin önüne park ederken Jeremy'nin bisikletinden hiçbir iz bulamayınca durakladım.

Akıllı saatime bakıyorum ve saat sabahın biri civarında; normalde buluştuğumuz saat.

Jeremy genellikle ilk önce gelir ama bu akşam biraz erken geldim.

Karamsar hissetmemeye çalışarak yanımda getirdiğim yiyecek ve temizlik malzemelerini içeren çantayı alıp

eve adım atıyorum.

Şömineyi yakıp biraz çorba ve güveç pişiriyorum. Beklerken biraz temizlik yapıyorum.

Burası kirli olduğundan değil ama biraz daha parlayabilirdi. Rahat mobilyaları ve samimi yapısıyla kendine has

bir çekiciliği var ama önce gotik duyguyu bir kenara bırakmak gerekiyor.

Yemek hazır olduktan sonra sıcak kalması için üzerini örtüyorum ve sonra duş almak için yukarı çıkıyorum.

On beş dakika sonra saçlarımı kuruturken bornozla dışarı çıktım. Telefonum yan masanın üzerinde bir kere

titredi ve ben de metni kontrol etmek için oraya doğru koştum.

Jeremy ismi ekranımda görünmüyor ve göğsümün havasının inmesinden nefret ediyorum.

Saat sabahın üçü civarında ve hâlâ ondan bir iz yok, hatta bir mesaj bile yok.

Bunun yerine, şu anda uyuyor olması gereken en iyi arkadaşımdı.

Sen de öyle yapmalısın.

Ava: Çoooook meşgul olduğunu biliyorum ama az önce tuhaf bir şey öğrendim. Süper tuhaf gibi. Dün geceki

adamları hatırlıyor musun? Jeremy'nin sana yaklaştığı için yere vurduğu şeyler mi?

Yatağa oturup yazıyorum.

Cecily: Peki ya onlar?

Ava: Kes! Neden buradasın?

Cecily: Peki ya sen? Senin uyuman gerekmiyor mu?

Ava: Pratik yapıyordum. Her neyse, konuya dönelim. Dedikodu antenlerim bugün iki TKU öğrencisinin A&E'ye

kabul edildiğini bildirdi. Bunlardan biri yoğun bakımda. Bil bakalım kim? Onlar Larry ve Steven! İkincisi yoğun

bakımda.

Tenimin altında bir ürperti dolaşıyor ve zorlukla yutkunuyorum. Bunun sadece tesadüf ya da keyfi bir olay

olması mümkün değil.

Larry ve Steven bana yaklaştılar ve kendilerini hastaneye kaldırdılar.

Steven bana dokundu ve beni şaşırtan o tuhaf cümleyi söyledi ve şu an yoğun bakımda.

Ava: VE, işin en tuhaf kısmı ne biliyor musun? Arkadaşları Donovan mı? Barda benimle birlikte olan adam.

Tamamen ortadan kayboldu. Bu sadece bir sonraki seviye korkutucu.

Telefonu daha sıkı tutuyorum, cevap verirken parmaklarım titriyor.

Cecily: Steven ve Larry iyiler mi?

Ava: Yaşayacaklar. Ama acıyla. Onlar için çok üzülüyorum. Jeremy'nin yaptığını mı düşünüyorsun?

O bile bunu düşündü.

Sonuçta en mantıklı cevap bu. Hepsi sıraya giriyor.

Cecily: Bilmiyorum.

Umarım öyle değildir, gerçi öyle yaptığından eminim.

Sırf benimle konuştukları ya da bana dokundukları için bu insanları ciddi şekilde incittiği düşüncesiyle göğsüm

daralıyor.

Peki o hangi cehennemde?

Onun iletişimine tıklıyorum.

Cecily: Buradayım. Sen değilsin.

Okuyup cevap vermesini bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Sonra beklerken uyuyakaldım.

Soğuk bir ürperti hissederek uyanıyorum. İlk başta kafam karışıyor, sonra dün geceki olaylar birden aklıma

geliyor.

İlk fark ettiğim şey yanımdaki boş yer.

Elimde uyumuş olabileceğim için yere düşen telefonumu aldım.

Saat on otuz. Yüce cehennem. Nasıl uyudum?

Ondan bir mesaj bulduğumda karnım titriyor.

Jeremy: Bir durum vardı. Seninle yakında konuşacağım.

Sözleri kesilmiş, neredeyse küçümseyici görünüyor. Ya da umarım çok fazla şey okuyorumdur.

Cecily: Ne tür bir durum?

Jeremy: Bilmen gereken bir şey yok.

Kanım kaynıyor ve dün geceden kalma keyifsizlik hissi tüm gücüyle üzerime hücum ediyor.

Cecily: Bilmiyorum, bana önceden haber verebilirdin, böylece bu gotik evde kalmak yerine bana ve zamanımı

düşünen insanlarla birlikte olabilirdim.

Jeremy: Alaycılığı bırak ve şu ağzına dikkat et.

Cecily: Siktir git.

Duraklatıyorum ve sanırım o da duraklıyor çünkü diğer tarafta yazı yazılmıyor.

Neden… Az önce küfrettim mi? Tamam. Bir metinde olduğu için sayılmaz. Bunu yüksek sesle

söylediğim söylenemez.

Telefon elimde tekrar titreyince irkildim.

Jeremy: Bir dahaki sefere seni gördüğümde seni aşağı tutan ve sikimden zıplarken çığlık atana kadar siken

kişi ben olacağım.

İçimden bir sıcaklık süzülüyor ve bacaklarımı sıkmamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Sadece sözleriyle beni bu kadar etkileyebilmesi adil değil.

Jeremy: Birkaç günlüğüne eve gidiyorum. Annika'yla ilgili sizin de tamamen farkında olduğunuzdan emin

olduğum bir durum var.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı kasıldım.

Annika ve Creigh'i biliyor.

Lanet olsun.

Cecily: Onu eve mi götürüyorsun? Babana mı? Neden?

Jeremy: Onu ikna etmek istedi ve bunu yapamayacağını kanıtlamak için ben de orada olacağım.

Cecily: Bunu ona yapma.

Jeremy: Kendin için endişelen ve beni kışkırtmaya bile çalışma. Orada olmamam, harekete geçmeyeceğim

anlamına gelmez.

Cecily: Tıpkı geçen gece çocuklara yaptığın gibi mi?

Jeremy: Daha fazlasını hak ettiler.

Cecily: Benim yüzümden TKU'nun Amerikan futbol takımına da mı zarar verdin?

Jeremy: Belki.

Odanın her yerinde volta atıyorum, iliklerime kadar ısınıyorum ve bu hiç de iyi bir his değil.

Bunu inkar etmeyecek ya da mazeret bile sunmayacak.

Cecily: İnsanları benimle konuştular diye dövemezsin Jeremy. Bu iş böyle yürümüyor.

Jeremy: Bunun ne olduğu ya da nasıl çalıştığı umurumda değil. Dış tehditler söz konusu olduğunda bunu bana

bırak.

Cecily: İnsanları dövmene ve sonunda öldürmene izin mi vermeyi düşünüyorsun? Asla bunun arkasında

durmayacağım.

Jeremy: Öğreneceksin. Benden daha fazlasını istemedin mi? Bu benim, Cecily. O şerefsizler için zerre kadar

pişmanlık duymuyorum. Öyle olsa bile, ölüm korkudan lükse dönüşene kadar bunu tekrar tekrar yapardım.

Aynada kendi görüntülerini tanıyamayacak hale gelene kadar onlara işkence edeceğim ve bunu sık sık, tekrar

tekrar ve giderek artan bir gaddarlıkla, onlardan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yapacağım.

Gözlerimdeki acıdan dolayı kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor. Güçlü bir duygu içimden geçip gidiyor ve beni

nefessiz bırakıyor.

Bunun korku olduğunu anlıyorum.

Jeremy'nin bu kısmından korkuyorum. İnsanları öldürmeden önce gözünü bile kırpmayan insanlık dışı,

acımasız taraf. Geçmişi göz önüne alındığında bu pek sürpriz olmasa da, onu ilk kez bir çerçeveye koyuyorum.

Muhtemelen sürekli bu tür olaylarla karşılaşacağım bir yer. Ben onunla olduğum sürece başkalarına zarar

vermek için bir sebep bulacaktır.

Burayı terk etmem gerekiyor.

Rekor bir sürede kıyafetlerimi değiştirdikten sonra telefonumu alıp ön kapıdan dışarı fırladım ama eşikte

durdum.

İlya kollarını önünde kavuşturmuş halde orada duruyor. Gündelik kıyafetler ve sanırım dün gece altına

gizlenmiş bir silah gördüğümü düşündüğüm bir kot ceket giymişti.

Yüzü biraz köşeli ama yakışıklı ama boş ifadesi hiç değişmiyor. Yüzünde herhangi bir duygu gördüğümü

sanmıyorum.

Çoğu zaman Jeremy'ye benziyor.

Tüylü kuşlar hakkında ne derler bilirsin.

"Merhaba" diyorum ihtiyatlı bir şekilde.

Selam vererek başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum.

Ilya'nın bir bakıma Jeremy'nin gölgesi olduğunu biliyorum ama onu daha önce kulübede hiç görmemiştim.

“Patron evin içindeyseniz içeriye girmemenizi söyledi.”

Gözlerim genişledi. "Bana bütün gece burada kaldığını söyleme?"

"Güvende olduğundan emin olmak zorundaydım."

"Aman Tanrım, ama hava buz gibi."

"Sorun değil. Ben Rus'um."

“Bu saçmalık. Eminim sen de hiçbir şey yememişsindir.”

Ben öyle yapmadım. Hatırladığımda midem guruldadı ve Ilya poker yüzünü korumakta mükemmel bir iş

çıkardı.

Kapıyı ardına kadar açıyorum. "İçeri gelin. Paylaşabileceğimiz bir çorba yaptım."

Bir kez başını sallıyor. "Sen git yemek ye."

"Eğer benimle gelmezsen, ben de gelmeyeceğim."

Tekrar başını salladı.

“Eğer yapmazsan, Jeremy'ye eve geldiğini söylerim.”

"Yapmadım."

"Geçen geceki çocuklara yaptığı gibi seni de dövdükten sonra onu buna ikna etmeye çalış." Gözlerimi

kısıyorum ve sonunda içeri girmeden önce sırtını daraltıyor.

Çorbayı ısıttıktan sonra masanın etrafına oturuyoruz. Jeremy'nin ve çılgın Rus ruletinin anılarını hatırlatıyor.

O çılgın herifin neredeyse ikimizi de nasıl öldüreceğini hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor.

Bu olaydan sonra sınırlarının olmadığını bilmeliydim.

Ilya sessizce yemek yiyor, zorba patronuyla ilgili herhangi bir fikir verme konusunda kesinlikle işbirlikçi değil.

"Bu yüzden." Boğazımı temizliyorum. "Kulüpteki o adamları neden dövdün?"

Açıkça "Patron'a sorun" diyor.

Dudaklarımı büzdüm ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. “O burada değil, bu yüzden sana soruyorum.”

"Bunu sana söyleyemem."

“Tamam ama bana neden onları durumları kritik hale gelene kadar dövdüğünüzü söyleyebilir misiniz?”

Bir omuzunu kaldırıyor. "Çünkü onlar bunu hak ettiler."

Elbette öyle olduğunu düşünecekti.

“Üçüncü adam nerede? Onu neden götürdün? Yanıma bile yaklaşmadı."

"Yapmadık."

"Ama ortadan kayboldu."

“Bizim işimiz değildi. Üçünü bir arada bıraktık."

Kaşlarımı çattım. Onlar değilse kim...

Eli.

Elbette.

Ava'nın bu haber hakkında ne hissedeceğinden emin değilim.

Kasemdeki kaşığı hareket ettiriyorum ve yalnızca gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde başımı

kaldırıyorum.

İlya. Bana o seri katil bakışıyla bakıyor.

"Ne?"

“Boss gibi olmadığını ve onun hayatının ne kadar tehlikeli ve karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını

biliyorum. Bu yüzden eğer onu anlamak için çaba göstermeyecekseniz, gitmenizi öneririm.”

Tamam. Bu doğrudan ve cesurcaydı.

Sanırım İlya benden hoşlanmıyor.

Ama kötü niyetle söylenmedi. Gerçekten Jeremy'ye uygun olmadığımı düşünüyor. Kabul ediyorum.

İştahımı kaybederek kaşığı masanın üzerine koyuyorum. “Onun şiddet eylemlerinin arkasında duramıyorum.

Bir ya da iki kez görmezden gelebilirim ama yinelenen bir temaysa bu beni öldürür.”

“Patron, yalnızca son çare olduğunda veya kişisel olduğunda şiddete başvurur ve yalnızca bunu hak eden

kişilere karşı şiddet uygular. Dün gece bunu neden yaptığını anlamaya çalıştın mı?”

“Çünkü benimle konuştular, bana dokundular ve onun mülkiyetini koruması gerekiyor.”

"Bunu yaptı çünkü güvenliğiniz ve zihinsel durumunuz onun için önemliydi. Daha iyisini yap. Gidecek uzun bir

yolunuz var." Başını sallıyor, doğrudan kaseden içiyor, sonra ayağa kalkıp dışarı çıkıyor.

Beni sayısız soru ve duyguyla bıraktın.

29

CECILY

Annika'nın babasını Creighton'ı kabul etmeye ikna etmesi için basit bir eve dönüş yolculuğu olarak başlayan

şey bir kabusa dönüştü.

Buradan zorla alınıp süresiz olarak New York'a taşınmaya zorlanmasının yanı sıra Creighton'dan da ayrıldı ve

bedelini Creighton ödemek zorunda kaldı.

Geçtiğimiz iki hafta, hiçbirimizin başa çıkamayacağı yorucu olaylar ve trajedilerle geçti.

Sanırım hepimiz, Creighton'ın Anni'nin bölgesel yönetimini üstlendiği ve Remi'nin ona bu konuda saçmaladığı

bardaki o geceye zamanı geri alabilmeyi diliyorduk.

O zamanlar hepimiz gülüyorduk ve hayatımızın en güzel anlarını yaşıyorduk. Biz bir gruptuk ve şimdi Anni'nin

yokluğu nedeniyle dağıldık.

Ava, açıkça onun yolunu kesmesine ve Creighton'ın tarafını tutmasına rağmen gittiğinden beri düpedüz

depresyonda.

Hepimiz yaptık.

Onu küçüklüğümüzden beri tanıyoruz ve King ailesine katılmadan önceki kanlı geçmişini de çok iyi biliyoruz.

Dolayısıyla o yaranın dikişleri açıldığında hepimiz ne olursa olsun onun tarafını tutmak zorunda kalıyoruz.

Yaşanan her şeyle birlikte herkes hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin düştü. Kendimizi çalışmaya ve

birlikte iyileşmeye zorluyoruz.

Babam eve gidip biraz enerji toplamanın iyi bir fikir olabileceğini söyledi ama herkesi burada yalnız

bırakamam. Hastalanırdım ve hiç dinlenmezdim.

Ben de orada kaldım ve Annika'nın ayrılışından düşündüklerinden daha fazla etkilenen Glyn ve Ava için

elimden geldiğince orada olmaya çalıştım.

Bazen dairede onun adını çağırıyorlar ve onun artık orada olmadığını anladıklarında ya duraklıyorlar ya da

kendilerine küfrediyorlar.

Eşyalarının çoğu hâlâ odasında ve hiçbirimiz onlara dokunmaya, hatta kapısını açmaya bile cesaret edemedik.

Onu özlediğimde onun orada Çaykovski dinlediğine ve bale çalıştığına inanmak hoşuma gidiyor.

Barınaktaki diğer gönüllüler, teknisyenler ve hatta Dr. Stephanie bile onu deliler gibi özlüyor.

Etrafındaki herkesin memnun olmasını sağlayan, her zaman eğlenceli ve neşeli bir ruhtu.

Artık gittiğine göre sanki arkasında karanlık bir nokta bırakmış gibi.

Personele iyi geceler diledikten sonra omuzlarım düşük ve kalbim o kadar ağır ki üzerime yük bindirerek

barınaktan dışarı çıkıyorum.

İlya'yı aramak için sokağın köşesinde duruyorum.

Kulübedeki o günden beri beni takip ediyor, patronunun sahte takipçisi gibi davranıyor.

İlk hafta her şey ters gitti, o kadar sarsılmış ve endişelenmiştim ki ona neredeyse hiç dikkat etmedim.

O zamanlar doğru düşünebilme yeteneğim yoktu.

Bundan sonra ondan beni yalnız bırakmasını istedim ama o beni tamamen görmezden geldi ve her hareketimi

takip etme görevine devam etti.

Kulüpteki o geceden beri Jeremy'yle buluşmadım.

İlk hafta, Nikolai'nin yaralandığını ve Annika'nın ayrılmak zorunda kaldığını düşünürsek o da benim kadar

meşguldü.

Sonra birkaç günlüğüne muhtemelen New York'a gitti.

Onu Annika gitmeden sadece birkaç gün önce gördüm; karşılaşma kısa sürdü ve herhangi bir gerçek konuşma

olmadı.

Onu hatırlatınca içime yayılan donuk acıya rağmen, alana ihtiyacım vardı.

İlya'nın o sabah bana söylediği gibi onu anlamaya istekli olup olmadığımı bulmam gerekiyordu. Eğer onunla

birlikte tavşan deliğine inmeye ve muhtemelen asla dışarı çıkmamaya istekliysem.

Bunun cevabını hâlâ bulamamış olsam da, kesin olan bir şey var. Benim üzerimden kaybolduğu gerçeği beni

biraz üzdü.

Onunla iletişim kurmak için yolumdan çıktığımdan değil. Onu aramadım ya da mesaj atmadım.

O yüklü itiraftan sonra bana nasıl yolladığını bilmiyordum.

Eğer bunu yaparsam, teslim olursam benden geriye hiçbir şey kalmayacakmış gibi hissediyorum. Beni

kurutacağını ve beni boş bırakacağını.

İlya'yı aradıkça ve ondan hiçbir iz bulamayınca göğsüm daralıyor. İlya benim ısrarım üzerine uzaktan takip

etmek yerine beni barınaktan daireye kadar gezdirmeye başlamıştı.

İlya geceden daha sessiz olmasına rağmen hoş karşılanmıştı.

Onu hatırlatan bir şeyden bahsetmiyorum bile.

Ama bu gece hiçbir yerde görünmüyor.

Belki de benimle işinin bittiğine karar verdi ve gardiyanına beni takip etmeyi bırakmasını emretti.

Bu düşüncenin beni neşelendirmesi gerekiyor ama bunun yerine ayaklarımı kaldırımda sürüklüyorum.

Zaten her şey en iyisi için.

Umutla.

Muhtemelen.

Bir ağacın altında bir gölge gördüğümde kulaklığımı sırt çantamdan çıkarmaya başlıyorum. Bir bisiklete

yaslanmak.

Onu izlerken midemde ani bir dalgalanma oluyor.

Siyah kot pantolon kaslı kalçalarını sarıyor, dövmelerle dolu olduğunu bildiğim biçimli göğsünün çerçevesini

çizen bir tişört ve geniş omuzlarını saran bir ceket.

Sonra nihayet, karanlığın gölgelediği ama yine de yoluna çıkan her şeyi fethetme görevinde olan bir savaş

lordununkinden farklı olmayan yüzünü inceliyorum.

Benimle başlayarak.

Ayak bilekleri çaprazlanmış ve parmakları miğferinin yüzeyini kontrollü bir ritimle ileri geri okşuyor.

Bu o.

O aptal Jonah'tan daha çok kabuslarıma giren kişi. Bir bakıma minnettar olmalıyım ama canı cehenneme.

Kollarımı açarak ona koşacağımı sanıyorsa neyi yanlış yaptığını bilmiyor olmalı.

Boş sokakta yürürken göz temasını kestim, kulaklığımı kulaklarıma taktım ve müziği sonuna kadar açtım.

Birkaç adım sonra geri çekildim ve birkaç metre ötede hızlanan bir arabayı görünce nefesim kesildi.

Sürücünün bağırmasıyla karşılanmak için kulaklıklarımı çıkardım.

Dirseğimin üzerindeki güçlü el beni döndürüyor ve böylece bana işkence eden de olabilecek kurtarıcımla yüz

yüze geliyorum.

Kolumu sıkarken kirpikleri kara gözlerine panjur gibi düşüyor. “Dış dünyanızı devre dışı bırakma konusunda ne

demiştim ben? Bir dahaki sefere yolun karşısına geçtiğinizde ilk siz bakın. Anlaşıldı mı?”

Sanki her kelime cildime saplanan bir kırbaçmış gibi ürküyorum.

Muhtemelen bu kadar uzun bir süre sonra bana dokunduğu içindir. Ya da gerçekten burada olduğu için.

Şahsen. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündükten sonra.

Bu gerçekler kesinlikle kafamı karıştırıyordu çünkü kollarımı ona dolayıp ona sarılmak gibi çok mantıksız bir

dürtüye direniyordum.

Dirseğimi döndürüp elinden kurtarmaya çalışıyorum ama metale yakalansam daha iyi olur.

Parmakları sert ve hareketsiz bir şekilde etime saplanıyor. "Dedim ki, anlaşıldı mı bu?"

Sesimi boğan duygulara şaşırarak, şarjlı bir ses tonuyla, "Siktir git," dedim. “İki hafta boyunca ortadan

kaybolmuyorsun, sonra bana emirler yağdırmaya başlamıyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun, Jeremy?

Benim sahibim? Bekçim mi? Canınız sıkıldığında alabileceğinize inandığınız rafınızdaki bir oyuncak mı? Çünkü

değilim. Güçlü olmaya çalışıyorum ama inciniyorum ve çok fazla acı hissediyorum. Yani eğer ortadan

kaybolacaksan, bunu iyilik için yap. Duygularımla oynamayı bırak!"

Yoğun gerginlik ve kaynayan şiddetle iç içe geçmiş, yoğun bir sessizlik havaya nüfuz ediyor.

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Geceye karışan koyulaşan grilikte. Vücudu bile sertleşti ve acı vermek için

eğitilmiş ölümcül bir kas bloğuna dönüştü.

Beklediğim de tam olarak bu ve patlamamdan sonra şaşırmazdım. Eğer yalnız olsaydık, beni eğip

becereceğinden hiç şüphem yoktu.

Beni cezalandır.

Her şeyi yeniden yapabilmesi için bana yalvar.

Ancak dirseğimin etrafındaki tutuşu sıkılaşmıyor. Hatta sanki yapmak istediğinin tam tersiymiş gibi tereddütle

serbest bırakıyor.

"Bana karşı hislerin mi var?" etkilenmemiş bir ses tonuyla konuşuyor, o kadar ilgisiz bir ses tonuyla konuşuyor

ki, omurgam dikleşiyor.

Sanki beni parçalayacak darbeye hazırlanıyor.

Üzerime yükselerek öne çıkıyor ama bana dokunmuyor. Yalnızca sıcaklığı beni boğuyor ve kokusu karnımın

dibinde birikiyor.

"Artık değil" diyorum, hissetmediğim bir özgüvenle.

“Madem öyle yapmıyorsunuz, neden benden onlarla oynamamamı istiyorsunuz? Yalancı mısın, Cecily?” Göğsü

sanki memnuniyetsizlikten, öfkeden dolayı inip kalkıyor.

Kasları sertleşiyor ve vücudunun her parçası kendine ait bir varlık kazanmış gibi görünüyor.

Çok büyük ve korkutucu görünen bir eli uzatıyor. Çekiniyorum ama artık çok geç.

Zaten onu boğazıma dolamıştı, parmakları bırakın hareket etmeyi, nefes almama bile izin vermeyecek bir

sertlikle etimi kazıyordu.

“Sorumlu Cecily. Özverili, fedakar, fedakar Cecily.” Sesi alçalmıştı, kaşları da öyle ama üst dudağında hafif bir

hırlama var. "Arkadaşlarını çok önemsiyorsun değil mi? Ailen, aptalca şakaların ve boş hiçliğinle dolu küçük

çevren. Sen annesin, değil mi? Herkesin evinde güvende olmasını, kimsenin tesadüfi bir hamilelikle

sonuçlanmamasını, çok fazla içki içmemesini veya yapayalnız kalmamasını sağlayan kişi.”

Yutkunuyorum ama bu bile onun tutuşu yüzünden kısıtlanıyor. Sesinin tonunu ya da onu kaplayan karanlığı

sevmiyorum.

Sanki ormandaki o maskeli yabancıyla ilk defa konuşuyormuşum gibi.

Sanki en başa döndük.

"Ama yine de Annika'yı listenden o kadar kolay çıkardın ki. Onun ne kadar yalnız olduğunu, arkadaş edinmenin

ne kadar heyecan verici olduğunu tam olarak biliyorsun. Başka birisinin onu sanki o hiç orada olmamış gibi

hayatından çıkarması umurumda değil, ama sen, sen kahrolası bir yalancısın, Cecily.”

Beni sert bir hareketle serbest bıraktı ve ben de beni zar zor dik tutan titrek bacaklara takılıp geriye doğru

tökezledim.

Onun sözleri göğsümü kesen ve kemiklerime saplanan bir bıçak gibiydi.

Demek onun kızdığı şey bu. Muhtemelen beni de bu yüzden tamamen kesti.

Beni yakaladığı yere masaj yapma ihtiyacına direndim. "Anni'yi seviyorum, gerçekten seviyorum ama onun

Creigh'e yaptıklarından hoşlanmıyorum."

"Sen Creighton musun?"

"Ha?"

“Creighton olup olmadığını sordum. Değilsin, öyleyse neden onun adına hareket ediyorsun?”

Anlamıyorsun. Creigh her zaman mesafeli ve sessizdi, biz de onun onu kabuğundan çıkardığını düşündük ama

sonra—”

Nefesini bırakmadan önce, “Bahane sunmayın,” diye azarladı. "Sadece bu kervana katıldığınızı, herkesin ne

yaptığını gördüğünüzü ve geride kalmaktan hoşlanmadığınız için aynı şekilde davranmayı seçtiğinizi itiraf

edin."

"Ben öyle değilim."

"Fakat sen. Başkaları tarafından hoş karşılanmadığı için arzuladığın şeyi yapmayı reddetmedin mi? Eğilimlerini

onlara anlatacağımı söylediğimde ağlamadın mı? Sen kalpsiz, korkak bir yalancıdan başka bir şey değilsin.

Duygularınla oynadığımı mı söyledin? İyi. Bu şekilde onları ezebilirim.” Yanımdan geçip gidiyor. “Sadakatsiz

birinden faydam yok.”

Sonra ayrılır.

Arkana bakmadan.

Sanki kalbimi paramparça edip beni onun kanında debelenmeye bırakmamış gibi.

30

CECILY

“Aaa, onu kaybettik!”

Hem Glyn'i hem de Ava'yı ürküten bir hareketle başımı kaldırdım, şu anda dikkatimi çeken Ava oldu.

Anni'nin yaklaşık bir buçuk ay önce ayrılmasından bu yana ilk kez kızlar gecesi düzenliyoruz.

Bu toplantı çok fazla içki içmeyi içeriyor çünkü hiçbirimiz çevremizdeki boş nokta ya da onun yokluğunun

yankılanan sesi hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyoruz.

Ava'nın fikri olan kabarık pijamalarımızı giymiş halde kanepede oturuyoruz. Eğer evde parti yapacaksak siyah

beyaz filmlerdeki göz alıcı karakterlere benzememiz gerektiğini söyledi.

Yani hepimiz onun tüylerle, suni kürkle ve rahatsız edici her şeyle kaplı elbiselerini giyiyoruz.

"Diyorum ki, haberleri duydun mu?" Ava sağımdaki konumundan soruyor.

"Ne haberi?"

"Jonah uyuşturucu temin etmek ve reşit olmayan bir çocuğa saldırmak suçlarından teslim oldu."

Bira şişesi elimde sallanıyor. Sarhoş değilim. Lanet olsun, bunu daha yeni aldım ve daha yarısı bitti, o yüzden

hayal edemiyorum.

Az önce Jonah'ın teslim olduğunu mu söyledin? Tanıdığımız Jonah mı?”

"Evet, eski sevgilin."

"Vay canına," diye nefes alıyor Glyn. "Bu kadar aşağılık biri olduğunu bilmiyordum. Orada bir kurşundan kaçtın,

Ces.”

Parmaklarım titriyor ve ürpertiler sırtımdan aşağı, midemin çukuruna doğru yılan gibi iniyor.

Ava, kafamı işgal eden sesten habersiz, "Sanırım Kim Teyze onun hakkında kötü hisleri olduğunu söylerken

haklıydı" diye devam etti.

İşaretle.

İşaretle.

İşaretle.

"Evet. Bu çok ürkütücü. İnsanların ne sakladığını gerçekten bilmiyorsun. Glyn kendine sarılıyor. "Peki onun

teslim olduğunu nasıl duydunuz?"

“Ah, merhaba? Bütün haberlerde bu vardı. Kendisi bir bakanlığın üst düzey yöneticilerinden birinin oğlu ve

birçok kişi babasının suçlarını gizlemek için oğlunu günah keçisi olarak kullanabileceğini düşünüyor.

Dolayısıyla o da soruşturma altında. Bütün bu maskaralığı takip etmek patlamış mısıra değer, sana

söylüyorum.

Muhtemelen annem ve babam da haberi görmüştür. Bu yüzden mi annem bu sabah herhangi bir konuda

konuşmak istersem yanımda olacağını söyledi?

"Cecy?" Ava kolumu tutuyor, sesi korkulu. “Aman Tanrım, neden ağlıyorsun?”

Gözlerimi okşadım ama elim gözyaşlarıyla doldu. Yıllardır biriktirdiğim her şey bir kasırga gibi yüzeye çıkıyor

ve ardındaki her şeyi yok ediyor.

Kalbim buruşuyor, gözyaşlarım akmayı bırakmıyor ve sonra her şey birdenbire ortaya çıkıyor.

"Ces." Glyn kolumu tutarken gözleri sulandı. "Neler oluyor? İyi misin?"

"Değilim," diye itiraf ediyorum, sesim alçak ve duygusaldı. Genellikle onlara bu parçamı asla göstermezdim. En

yakın arkadaşlarıma karşı bile savunmasız kalmaktan nefret ediyorum ama bu sefer bununla savaşamam.

“Jonah…hareket edemeyene kadar bana ilaç verdi, ama bana saldırmaya çalıştığında bunu hissedebilmem için

hala çevremin farkında olmamı sağladı. Onu durduran tek şey üzerine kustuğumda hissettiği tiksintiydi.”

Ava'nın dudakları aralandı. Glyn'in gözleri sulandı.

İkisi de şoka girmiş durumda ve bunu anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu deneyim hakkında yüksek sesle

konuşacağım bir günün geleceğini hiç düşünmediğim bir zaman vardı. Eğer bunu daha derine gömersem,

kendi başıma halledersem biter diye düşündüm.

Meğerse tam tersi olmuş. O gece ruhumu yiyip bitirdi, hayatımı tüketti. O olaydan sonra ne kadar değiştiğimi

ancak Ava geçen sefer söyleyene kadar fark ettim. Evet, her zaman içe dönük biriydim ama ancak o

travmadan sonra kendime kapandım. Elbise ve etek giymeyi bıraktım ve kot pantolon ve alaycı tişörtlere

geçtim çünkü bunlar dikkati dağıtmaya yardımcı olabilirdi. Bol, gösterişten uzak kıyafetler. Beni o geceki kadar

güzel yapmayan herhangi bir şey.

Bunun kurbanı suçlayan bir zihniyet olduğunu biliyorum ama bunu fark ettiğim an artık çok geçti. Ruhum

çoktan kararmıştı ve kurtarılacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Bazen nasıl sınır dışına çıktığımı biliyor musun?" Bir Netflix filminin oynatıldığı televizyona bakarak devam

ediyorum. “Bunun yüzünden. Bende de o gecenin taklidi olan şiddetli uyku felci var. Etrafımdaki her şeyi

hissediyorum ama hareket edemiyorum. Yardım için çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor. Siz sormadan

söyleyeyim, onu şikayet edemezdim çünkü elinde benim çıplak fotoğraflarım vardı ve bunları kamuoyuna

açıklayıp babama gönderirdi. Bunları büyükannem ve büyükbabamın siyasi ve diplomatik itibarını mahvetmek

için kullanırdı. Annemin kariyeri. Her şey. Ben sadece… beni bu şekilde görmelerini istemedim.”

Son sözümde boğuluyorum ve Ava beni kucaklıyor.

"Ah, Cecy." Boynumda ağlıyor, gözyaşları tenimden aşağı süzülüyor.

Glyn de sessizce burnunu çekerek kollarını bana doluyor. "Çok üzgünüm Ces. Orada olamadığımız için çok

üzgünüm."

“Bilmiyordun. Kimsenin bilmediğinden emin oldum. Babam ya da annem bile. İyi olacağımı düşünmüştüm

ama değilim. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum. Çok

yorgunum."

Bana sımsıkı sarılırken, elleri titrerken, sanki acımın her patlamasını hissedebiliyorlarmış gibi üçümüz hep

birlikte ağlıyoruz.

Onları bu karmaşaya çevirdiğimden, yük haline geldiğimden nefret ediyorum ama yine de onların desteğinin ve

tatlı sözlerinin her zerresini alıyorum.

Ava geri çekiliyor, gözleri kırmızı, gözyaşları ve sümük dolu bir yüzle karşı karşıya. Çocukluğundan beri

kimsenin görmesine izin vermediği bir bakış.

"Bize neden söyleyemediğinizi veya söylemek istemediğinizi anlıyorum, ama eğer bilseydik, o herifi çıplak

ellerimle öldürürdüm."

"Bu konuda konuşmaya hazır değildim. Şimdi de öyle olduğumu sanmıyorum ama bunun hakkında konuşmak,

bunu aşmanın ilk adımıdır. Ayrıca sizlerin bu konuda yük hissetmenizi istemedim."

"Saçmalık." Glyn yanıma doğru burnunu çekiyor. "Bebek bezi kullandığımızdan beri birlikteyiz Ces. Biz farklı

bayların kardeşleriyiz, yani iyi günde de kötü günde de birbirimizin yanındayız."

"Sizin mağdur olduğunuz bir durum nedeniyle neden kendimizi yük altında hissedelim ki? Bu saçmalık! Bütün

bu duyguları ve daha kötülerini hisseden kişi o olmalı. İnsanlık dışı olduğu için özür dilemeli." Ava'nın sesi

bozuldu. "Fark etmediğimiz için üzgünüm."

"Yapamazdın. O yazı yeniden enerji toplamak için büyükannem, büyükbabam ve Kirian Amcamla geçirdim,

dolayısıyla ne sen ne de ailem hiçbir şey fark etmediniz. Şimdi onun teslim olduğunu söylediğiniz için, başka

birine saldırdığı için kendime öfkeyle karışık bir rahatlama hissettim. Eğer onu ilk seferinde ihbar etseydim,

bunu bir daha yapmazdı."

Glyn kararlı bir sesle, "Seni tehdit etti," dedi. "Bu senin hatan değil. Bu onun."

"Ve ben de onu unutamadığın için ondan beri kimseyle çıkmadığını sanıyordum." Ava başının yan tarafına

vuruyor. "Aptal ben."

"Hatalı değilsin. Beni cinsel olsun ya da olmasın tüm ilişkilerden korkuttu.

"Ben çok üzgünüm." Ava'nın sesi gözlerinde yaşlar kadar boğuk çıkıyor. “Remi'nin, gerçeği bilmeden senin

erdemli biri olduğun yönündeki şakalarına hep uydum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Daha iyi bir arkadaş

olmam gerekirdi ama olmadım. Çok çok üzgünüm Cecy. Beni affetmen için her şeyi yapmaya hazırım."

"Affedilecek bir şey yok. Senin bildiğin ve bunu bilerek yaptığın söylenemez." Derin, işkence dolu bir iç çekiş

bırakıyorum. “Keşke erdemli biri olarak kalsaydım. Böylece bir daha yaralanmazdım."

"Ah, Ces." Glyn kolumu okşuyor. "Ne oldu?"

"Jeremy'yle mi ilgili?" Ava ihtiyatla soruyor.

"Jeremy?" Glyn soruyor.

"Aramızda bir şey vardı" diyorum ona. "O şeyin ne olduğundan emin değilim ama bölge dışına çıkmamın

arkasında bir şeylerin yanlış olduğunu fark eden ve beni ona Jonah olayını anlatmaya zorlayan ilk kişi oydu."

Aynı zamanda bana sadece fantezimin peşinden gitmem için değil, aynı zamanda bundan utanmamam için de

cesaret veren ilk kişiydi. Kalbimi, dünyamı açtı ve kendimi yeniden güzel hissetmemi sağladı. Yalnız

kaldığımızda etek, şort giymeyi ve açık saçık şeyler giymeyi seviyordum çünkü bana şimdiye kadar gördüğü en

güzel şeymişim gibi bakıyordu.

Eskiden ilişkilerden korkuyordum ama onunla bir ilişki istiyordum.

Tabii bütün bunları ancak onu kaybettikten sonra fark ettim.

"Sen ve Jeremy mi?" Glyn inanamayarak tekrarlıyor. "Killan'ın arkadaşı ve Anni'nin kardeşi olan Jeremy mi?"

Başımla onayladım.

Ava umutla, “Anlaştığınızı sanıyordum,” dedi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ona karşı hislerimin hiçbir önemi yok. Sözümü kesti."

"O orospu çocuğu." Ava ayağa kalkarak ayağa kalkıyor. “Glyn, Kafirlerin malikanesine erişimin var, değil mi?

Erkek arkadaşına söyle bize en iyi silahını versin.

“Arkadaşını öldürmemizi onaylayacağını sanmıyorum.” Glyn gözlerini kısıyor. "Ama bunu onun arkasından

yapabiliriz çünkü Jeremy, Ces'in duygularını incitmeye hiç hakkı olmayan bir pislik."

"Hadi onun kafasını keselim."

Glyn kolunu Ava'nınkiyle birleştiriyor ve "Giyotin!" diye bağırıyor.

Gözyaşları arasında gülümsedim ama başımı salladım, içimden derin bir iç çekiş çıktı. "Tamamen haksız

değil."

"Ne demek istiyorsun?"

“Anni ile bağlarımı kopardığım için sadakatsiz olduğumu hissetti. Başkası olsaydı şaşırmayacağını ama

genellikle herkesi önemsediğim için benden gelmenin en kötüsü olduğunu söyledi.

Anni'den bahsedince omuzları düştü ve iki tarafımdaki kanepeye sürünerek öldürücü ruh hallerini kaybettiler.

Küçüklüğümüzden beri ne zaman baş belası erkek arkadaşlarımızdan uzaklaşmaya ihtiyaç duysak bu

oluşumu yaşarız.

"Açıkçası?" Glyn başlıyor. “Ayrıca bunu Anni'ye yapmamamız gerektiğini düşünüyorum, özellikle de Creigh geri

döndüğü halde asla dönmeyecek. Onun ne kadar korunaklı olduğunu ve burada olmanın onun hayatını

yaşaması için en iyi şans olduğunu biliyorduk."

"Evet ama ona zarar verdi." Ava'nın çenesi titriyor. “Cray Cray kardeşimiz gibidir ve Jeremy, Cecy'yi

sadakatsizlikle suçlamadan önce bu açıyı düşünmeliydi. Onunla biraz konuşmalıyım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ona ulaşabileceğini bile sanmıyorum," diyorum. "Yapamayacağımı biliyorum."

"Elbette." Ava bornozunun kabarık kollarını sıvadı. “Sen söyle, ben de onu sana getireyim. Tam olarak değil.

Ama Glyn erkek arkadaşından yardım isteyebilir.”

"Kesinlikle" diye katılıyor Glyn. "Kill arkadaşları hakkında konuşmayı pek sevmiyor ve kıskanıyor ama

Jeremy'yle bir toplantı ayarlaması için onu ikna etmenin yollarını biliyorum."

Başımı salladım çünkü gözlerindeki o sert bakışı görme ihtimali beni çok korkutuyordu. Yarısı çünkü ne

diyeceğimi bilemiyordum.

Sunacağım herhangi bir özürü kabul edeceğinden şüpheliyim. Ayrıca her şeyin söylenip yapılmasının ne

anlamı var?

Belki bazen neden izleniyormuşum gibi hissettiğimi açıklayabilir. Elimde bir kanıt olmasa da, duygularımı

ezdiği o günden beri ne onu ne de İlya'yı göremedim.

Ya da belki de hâlâ beni izliyor olabileceğini umuyorum. Belki, sadece belki benimle işi henüz bitmemiştir.

Ama bu bir temenni.

Ava, "Sadece olumsuz davranıyorsun" diyor. "İstersen seni tamamen giydirebilir ve kulüpte onu çılgına

çevirdiğin o geceki gibi seni tamamen karşı konulmaz yapabilirim."

"Gerçekten mi?" Glyn aramıza bakıyor. "Neden bu konuda hiçbir şey bilmiyorum?"

"Ah, bu çok uzun bir hikaye." Ava, her şey mahvolmadan önce Jeremy'yle geçirdiğim son geceyle ilgili

dayanılmaz ayrıntılara giriyor.

Bazen bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğimi merak ediyorum. Ya da belki de yapmamam daha iyi.

Muhtemelen İlya'nın bana bahsettiği çıkış yolu bu. Onu ve yollarını anlayamazsam onun hayatında yerim yok.

Ve bu kovalamaca, sert seks ve kan oyunuyla ilgili değil. Bunlar utanmadan sevdiğim şeyler.

Bu onun bir kişi olarak ve sınırlamalarının olmamasıyla ilgili.

Önemli olan onun kim olduğu değil, ne olduğu ve onunla ilgili bunu değiştiremem. Onu Jeremy Volkov yapan

şeyden mahrum edemem.

Ama aynı zamanda onun gibi olmak da istemiyorum.

Bir zamanlar bir çeşit orta yol olabileceğini düşünmüştüm ama belki de bu benim için fazla saflıktı.

Telefonum titriyor ve kontrol etmeden önce gözlerimi siliyorum. Sanırım yine Landon beni rahatsız ediyor ve

onu görmezden gelmeye hazırım. Tekrar.

Ancak ekrandaki isim beni şaşırttı.

Creighton: Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Yakın zamanda okula geri döndü ve dışarıdan iyi görünmesine rağmen, Anni ile yaşadığı kalıcı ayrılıktan bu

yana onun eskisi gibi olmadığını herkes söyleyebilir.

Bırakın yardım istemeyi, mesaj atması bile o kadar nadir ki.

Cecily: Eğer yapabilirsem elbette.

Creighton: Amerika'da Annika ile buluşmama yardım et.

Parmaklarım duraklıyor.

Cecily: Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Babası, erkek kardeşi ve tüm gardiyanları seni görür görmez

öldürebilir.

Creighton: Onunla konuşmam lazım Cecily. Lütfen.

Creighton'ın lütfen dediğini ilk kez görüyorum. O kadar sessiz ve biraz soğuk ki sanki şefkat gösteremiyormuş

gibi geliyor.

Onun isteğini kafamda düşündüm. Başka bir zaman olsaydı, hem onun hem de benim iyiliğim için bu kadar

riskli bir şeyi asla düşünmezdim ama bir şeyler değişti.

Korkak ya da yalancı olmak istemiyorum. Eğer bu şekilde telafi edebilirsem, öyle olsun. Ayrıca Annika'yı

gerçekten özlüyorum.

Bu yüzden uzun zamandır hissetmediğim bir özgüvenle yazıyorum.

Cecily: Ben varım.

Creigh bana yalan söyledi.

Sadece Annika ile konuşmak istemiyordu. Başından beri onu kaçırmak niyetindeydi.

Ve bilmeden de olsa ona yardım ettim.

Onu özel bir uçağa bindirdim ve konuşabilsinler diye oradan ayrıldım. Creigh ve ben o uçağı eve götürmeden

önce uçağın dışında belki yarım saat -en fazla bir saat- beklemem gerektiğini düşündüm.

Yanlış düşündüm.

Beni New York'ta mahsur bıraktı ve gitti. Adaya geri dönmem için bana bir bilet aldı.

Ne kadar düşünceli.

O ortadan kaybolduğundan beri son iki gündür gergindim. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Creigh arkadaşlarına ve ailesine tatile gideceğini söyledi, bu yüzden herkes onun yokluğundan memnun. Her

şeyden sonra izne ihtiyacı olduğunu düşünüyorlar.

Onun sahte suç faaliyetleri hakkındaki gerçeği bilen tek kişi benim. Ona bu konuda yardım ettim.

Annika'nın ailesi her yerde onun nerede olduğunu arıyor olmalı.

Onları karanlıkta bırakmak yerine kiminle birlikte olduğunu söylemeyi düşündüm ama bu kendimi ifşa etmek

ve muhtemelen babası tarafından öldürülmek anlamına gelirdi.

Bu yüzden karışmadan onlara haber vermenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Benim çözümüm bir mektup yazıp onu bir zarfa koymak ve Glyn'e mektubu Jeremy'nin kapısının altından

atmasını söylemekti. Bunun bir aşk mektubu olduğunu düşündüğü için arkadaşım çok heyecanlandı ve

sağduyulu olacağına söz verdi.

Annika Creighton'la birlikte. Onlar güvendeler.

Tek bildiğim bu olduğu için bunu söyledim. Ama umarım bu kadarı ailesinin endişelerini giderebilir.

Glyn, Killian'ın Jeremy'nin son zamanlarda ne kadar tuhaf hissettiğinden bahsettiğini söyledi. Diğerleriyle çok

fazla vakit geçirmiyor ve bunu yaptığında da bu sadece Yılanlara veya Elitlere karşı anarşi planlayabilmeleri

için oluyor.

"Sanki meşgul olmaya çalışarak dikkatini dağıtıyor" dedi.

Glyn ve diğerleri Annika'nın ortadan kayboluşundan habersizdir, bu yüzden ya Jeremy en yakın çevresine

söylememiştir ya da Killian kız arkadaşını endişelendirmekten hoşlanmadığı için bilgiyi kendisine saklamıştır.

Benim oyum ikinci seçeneğe gidiyor.

Barınakta evcil hayvan maması torbalarını yığarken, Jeremy ve ailesinin Annika'yı bulmasına yardım

edebileceğim başka yollar düşünmeye çalışıyorum ama bunu Creighton'a zarar vermeden yapma şansım sıfır.

İnleyerek kafamı metal rafa vuruyorum. Ne yaptım ben?

Yardım etmeye çalıştığımda bile kazara her şeyi berbat ediyorum.

"Cennette sorun mu var?"

Tanıdık gelen tatlı ses karşısında başımı kaldırdım.

Landon kilerin kapısında duruyor; siyah düğmeleri, pantolonu ve lüks mokasenleriyle her zamanki gibi şık

görünüyor. Saçları, köşeli ve yakışıklı özelliklerini vurgulayacak şekilde şekillendirilmiştir.

Elinde beyaz ve altın renkli bir maskeli balo maskesi var. Görünüşü göz önüne alındığında, onun bir partiye

gideceği düşünülebilir, ancak bu muhtemelen kulübünün kargaşayı kışkırtacak etkinliklerinden biridir.

Bir çuval evcil hayvan mamasını yerine itiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bitmek bilmeyen can sıkıntısı ve büyük kedi enerjisiyle içeri doğru yürüyor. Tembel, sessiz ve hiçbir işe

yaramayan.

“Küçük kalbimden yaralandım. Hayır merhaba, nasılsın?”

“Buraya onun ya da nasılsın için geldiğini sanmıyorum. Bu yerin var olduğunu bilmene bile şaşırdım."

Yanımdaki rafa yaslanıp dramatik bir şekilde somurttu. “Çok soğumuşsun, Cecy.”

Başımı yan tarafa doğru eğiyorum. "Senin insanlara davrandığın gibi davranılması hoş bir duygu değil, değil

mi?"

“Aaa, geçen seferki için hâlâ kızgın mısın? Bu yüzyıllar önce insan yıllarında oldu.”

"Başkalarına zarar verip bunu unutabilirsin ama bu ben değilim Lan."

“Kendilerinin incinmesine izin verdiler. Ben kimim ki onları şımartmayayım?”

"Sen imkansızsın ve senin için hiçbir mantık yok." Bir iç çekiş bırakıyorum. “Gerçekten senin neyini sevdiğimi

bilmiyorum.”

Bir Cheshire kedisi sırıtışı dudaklarını kaldırıyor. "Ah? Bu bir itiraf mı?”

“Hayır, bu kendime aptal diyen benim. Sanırım senin fikri hoşuma gitti ama yaklaştığımda senin heykellerin

gibi olduğunu fark ettim. Dışarıdan muhteşem.” Göğsüne iki kez hafifçe vuruyorum. "İçerisi boş."

“Muhteşem mi dedin?”

Başımı sallıyorum. “Git git Lan. Bitirmem gereken bazı işler var."

"Çok hızlı değil." Burnunun aşağısından bana bakarken sanki irtifa kazanmış gibi yolumu kapatıyor. "Bak, beni

Jeremy ile değiştirdiğini biliyorum ve küçük siyah kalbimde yaralanmışken bunun olmasına izin verdim çünkü

onu alt etmeme yardım edebilirsin."

"Biliyordun?"

"Bana olan hislerin hakkında mı?" O sırıtır. “Bundan daha açık olamazdın, Ces.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Yapmadın; neden yapayım? Üstelik bu sadece bir aşamaydı, değil mi? Çünkü bir şekilde Jeremy'nin radarına

girdin ve bundan hoşlanmaya başladın. Senin için kök saldım. Hatta teşvik ettim. O kavgada sana baktığını

fark ettim ve onu test etmek istedim, bu yüzden 'Beni seven birini hayal etmek nasıl bir duygu?' dedim. Bu

yüzden biraz dayak yedi ama sana karşı hisleri olduğunu doğrulamak buna değdi. Luuurve'deki kudretli

Jeremy. Bu çok şiirsel değil mi?”

Nefesim kesildi.

İşte o gün de böyle oldu. Jeremy bu yüzden bu kadar kızmıştı.

Seni sevmiyorum. Hiç yapmadım,” dedim kararlılıkla.

Bu sadece bir aşktı. Yapmamam gereken aptalca bir şeydi bu ama tüm Jonah olayını unutabilmek için bunu

hissetmeme izin verdim.

Eğer gizli aşklarım ve çekimlerim varsa, bu hayatta olduğum anlamına geliyordu ya da en azından beynim

bunu böyle kategorize ediyordu.

"Ama o da böyle düşünüyordu." Lan sırıtıyor. "Özür dilerim, yani düşünüyor."

"Önemli değil." Karşı rafı düzenlemek için onu iterek geçiyorum. Artık birlikte değiliz ve öyle olsak bile ona

zarar vermene asla yardım etmem.

"Emin misin? Çünkü kolundan sarkan ve süper yapıştırıcı gibi yanına yapışan sarışın bir bomba var. Onun dilsiz

klonu da var." Sesi son anlarda kararıyor. "Sokolov kardeşler onun dikkatini çekmek için yarışıyorlar ve eğer bu

konuda bir şeyler yapmazsanız, içlerinden biri onu ele geçirecek."

Parmaklarım rafın kenarını sıkıyor ama yavaşça serbest bırakıyorum. "Ne isterse yapabilir. Ve ona dilsiz deme.

Bu hoş değil."

"Ben hoş değilim."

"Şok edici." Gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca Mia sadece kız kardeşini izlemek için burada. Jeremy'yle

ilgileniyormuş gibi görünmüyordu."

"Ya da onun etrafında bir yılan gibi dolaşırken senin düşünmeni istediği şey bu." Sesi daha önce kullandığını

hiç duymadığım tuhaf bir aralığa indi.

Lan büyüleyici bir tanrı gibi görünebilir ama duygusuz, soğuk ve hesapçıdır. İlk kez onun birinden

bahsedildiğinde ilgi gösterdiğini ya da ses tonunu değiştirdiğini görüyorum.

"Mesele şu ki, Jeremy'yi geri almak." O sırıtır. "Bu, onun boğazını kesip onu en çirkin taşa dönüştürmeden önce

sana sunacağım son nezaket."

"Sana yardım etmiyorum Lan."

"Bana yardım etmeni istemiyorum." Sesi daha da alçalıyor. "Onu piyasadan çıkarın."

"Ah. Anladım. Bu Maya'yla mı ilgili? Belki Mia'dır? İkisi birden?"

"O küçük sevimli kafanı bu konuda endişelendirme ve Jeremy'yle yaşadığın tuhaf şeye devam et."

Bir iç çekiş bırakıyorum. "Yapamam."

"Neden?"

"Artık benimle ilgilenmiyor."

Sanki fazladan bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Seninle ilgilenmiyor musun? Hangi gezegende yaşıyordun

Cecily? Adam seni bir sürüngen gibi takip ediyor ve bunu yaparken aslında gülümsüyor - Tanrıya şükür ki nasıl

olduğunu bilmediğini düşünüyordu. Ayrıca size engel teşkil eden herkesi ortadan kaldırma konusunda tuhaf

bir fetiş geliştirdi. Arkadaşının çocuğuna ayrıcalıklı davranan öğretmen mi? Transfer istemesinin nedeni

Jeremy'ydi. Ders kitaplarınızı çalıp kesen Amerikan futbolu oyuncuları mı? Jeremy onları eledi. Kulüpte seninle

dans eden adamlar mı? Jeremy onları fena dövdü ve birini komaya soktu. Oh, bir de flaş bir haber var, Jonah'a

su işkencesi yaparak neredeyse ölümüne işkence yaptı ve anne babasını, erkek kardeşlerini, kız kardeşlerini ve

değer verdiği herkesi öldürmekle tehdit etti. Daha sonra kirli çamaşırlarının bir kısmını açığa çıkararak ailesine

onları bulaştırabileceği tüm skandalları anlatmaya başladı. Jonah'ın teslim olmasının tek nedeni budur. Hala

her gün hapishanede dayak yiyor çünkü Jeremy ve onun berbat çevresi bunu yapabilen insanlara para

ödeyebilecek güce sahip. İngiltere'nin hapishanelerinin içinde, kendi topraklarından uzakta olması gerekirken,

öyle değil. Hala buna faiz denmediğini mi düşünüyorsun?”

Çenem neredeyse yere değecek.

Bilgi hücumu içimde girdap gibi dönüyor ve neredeyse hiçbir şeyi özümsememe izin vermiyor.

Kaşlarımı çattım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Tıpkı onun beni takip eden biri olduğu gibi benim de onu takip eden biri var."

"Seni takip ediyorum?"

"Evet. Burada olduğumu şimdiye kadar bildiğini mi sanıyorsun?”

“Lan, her ne planlıyorsan, bırak şunu.”

"Sana onun yanında ihtiyacım var, Ces. Ben sormuyorum.” Daha sonra beni yanaklarımdan tutuyor.

İşin nereye varacağını, ne planladığını biliyorum ve onu durdurmak istiyorum ama tepkim gecikiyor.

Dudakları benimkine uzanıyor ve göğsünü itmeye çalışıyorum ama bunu yapamadan Lan beni itiyor.

Bir çift elle değil, iki elle.

Jeremy, Landon'un suratına yumruk atıyor ve yere düştüğünde çok kızgın, çok güzel bir sarışın, öldürücü bir

ifadeyle ona bakıyor.

Sonra onun fındıklarına tekme atıyor. Dev botuyla.

31

CECILY

Hiçbir zaman şu anda olduğum kadar şaşkına dönmemiştim.

Sahne ağır çekimde geçiyor ama o kadar hızlı ki yetişemiyorum.

Hız trenine binerken dünyaya bulanık merceklerle bakmak gibi.

Landon homurdanıyor, inliyor, sonra sırtüstü yuvarlanıyor, kanlı dudağı ve kırmızı çenesi var. Ancak şimdiye

kadar gördüğüm en mutlu, en gerçek gülümsemeye sahip.

“Merhaba fare. Beni özle?"

Mia ona dik dik bakmaya devam ediyor ve kabarık elbisesi, saçına yılan gibi dolanmış kurdeleler ve genel

olarak muhteşem varlığı göz önüne alındığında tehditkar olmaktan çok uzak görünüyor.

Ancak yankılanan ses göz önüne alındığında tekmesi kesinlikle acı vericiydi. Onu ters çevirip Jeremy'ye bir şey

imzalıyor. Ne dediğini anlamıyorum ama arkasında çok fazla enerji var.

Mia bana engeli, moda anlayışı ya da sivri kişiliğiyle tanımlanamayacak türden bir insan gibi geliyor. Sanki akıp

gidiyor, içindekilerin taşmasına engel olamıyor.

Beni arkamdan yakalayan adamla konuşurken geriye baktığımda tenimi şiddetli bir ürperti kaplıyor.

Beni acımasızca ve süresiz olarak hayatından çıkardığından beri Jeremy'yi tam iki kez gördüm. Bir keresinde

kulübenin önünden geçerken onu içeri girerken gördüm.

Diğer sefer ise Ava'nın beni dövüş kulübüne sürüklemesine izin verdiğim ve onun Killian tarafından neredeyse

ölesiye dövülmesini izlediğim zamandı.

Her gece gerçekleşen şu şampiyonluk dışı maçlardan biriydi ve sanki ölüm dileği varmış gibi görünüyordu.

Dövüş bitmeden oradan ayrıldım.

Şimdi ona baktığım için pişmanım çünkü hiçbir şey beni ona bu kadar yakın olmaya hazırlayamazdı.

Bir bakıma değişmedi. Hâlâ vahşi bir yoğunlukla damlayan keskin, erkeksi yüz hatlarına ve toprakları ve

insanları fethetmeyi seven bir savaş ağası yapısına sahip.

Geniş omuzları ufku kemiriyor, görüşümü varlığının göz kamaştırıcı gücüyle dolduruyor.

Siyah tişört pazularını sıkıyor ve dövmeler kaslarının her esnemesiyle dalgalanıyor. Sanki onun gibi onlar da

uçurumun kenarındalar.

Bakışlarım bana dokunduğu yere kaydı. Dirseğim.

Aramıza mesafe koymak istediğinde, bana pis sikişlerinin nesnesinden başka bir şeymiş gibi

davranmadığında her zaman yakaladığı şey bu.

Aslında elimi yalnızca iki kez tuttu.

Onun etinin benimkiyle buluştuğu yer yanıyor, parlıyor ve kendine ait bir hayat kazanıyor. Ve bunun

parmaklarının cildime nasıl saplandığıyla değil, bana dokunduğu gerçeğiyle daha çok ilgisi var.

Silah olarak seri üretilmesi gereken o kül rengi, soğukkanlı gözler Mia'nın imzasına odaklanmış durumda. Bana

bir kez bile bakmadı ya da beni kabul etmedi ama onların dikkatinin ağırlığı yokluğunda hissedilebiliyor.

Mia imzalamayı bitirdi ve şimdi bir eli kalçasında Jeremy'nin cevabını bekliyor.

"O tamamen senin," diyor, belli ki onu anlamış.

"Ah?" Landon ayağa fırlıyor ve maskesini boynuna takıyor, her zamanki gibi soğukkanlı görünüyor, morarma ve

kan yok. “İkinizin yaptığı anlaşmayı reddetmek zorunda kalacağım.”

Diğer elimi de tutuyor. “Cecy ve benim randevumuz var.”

Hayır, yapmıyoruz.

Ama daha bunu söyleyemeden acımasız parmaklar dirseğimi çevreleyen ete daha da battı ve ürktüm.

"Senin sahip olacağın tek tarih bir cenaze törenidir." Jeremy beni Landon'dan uzaklaştırmak için sert bir şekilde

çekiştiriyor ya da daha doğrusu çocukluk arkadaşım son anda bırakıyor.

“Nekrofili. Nefis.” Dudaklarını anlamlı bir şekilde yalayarak sırıtıyor. Mia kasıklarına tekrar tekme atmak için

bacağını kaldırıyor ama adam bir eliyle başının üzerine koyarak onu bloke ediyor ve onu etkili bir şekilde

olduğu yerde hareketsiz bırakıyor. "İsa aşkına, sakin ol ve kuduz bir köpek gibi davranmayı bırak."

Bu, mücadele ederken, yumruklar atarken ve tekmeler atarken, çoğunlukla da havaya, onu daha fazla

kavramak istemesine neden oluyor.

Lan, onun şiddet girişimlerinden zahmetsizce kurtulur ve kışkırtıcı gülümsemesiyle Jeremy'ye bakar. "Cecily'yi

bırak."

"HAYIR."

Dirseğimi serbest bırakıyorum. "Bana dokunmaya hakkın yok."

Sonunda bakışlarını bana dik dik baktı. Hemen ona baktım.

Bizi bitiren kendisiyken neden bu şekilde davranıyor?

"Ne dedi." Mia boşuna mücadele etmeye ve çabalamaya devam ederken Lan tsk ve başını salladı. “İkinci tercih

olmak benim için nasıl bir duygu? Aslında eğer onu takip etmeseydin onun listesinde bile olmazdın.”

Jeremy ona doğru yürüyor ama ben aralarına atlıyorum. Landon'un onu kıskandırarak ne yaptığını tam olarak

biliyorum. Jeremy'nin tekrar benimle olmasını istiyor ama ben öylece durup, sahip olmadığı mülkiyeti talep

etmesini izlemeyeceğim.

Kalbim boğazımda atarken bile Jeremy'ye baktım. "Yapma."

"Uzaklaş."

"Dur dedim."

"Ben de oradan uzaklaşmanı söyledim."

Sözlerinin kırbacı karşısında tüm vücudum titriyor. Sesindeki sert tınıyı çok uzun zamandır duymamıştım ve

şimdi duyduğumda, bu beni sayısız kaotik renk ve çarpık duygularla dolduruyor.

"Buradan çıkıyoruz." Lan, mücadele eden ve açıkça öfkeli olan Mia'yı depodan dışarı sürüklüyor. "Unutma Ces.

İlk sen beni sevdin."

Jeremy harekete geçmeden önce içindeki yıkıcı enerjiyi hissedebiliyorum. Eğer parmaklarını okşuyorsa bu

durur. Ve şiddeti seçmeden önce genellikle saniyenin çok küçük bir kısmı için nefes almayı bırakır.

Onun bu kısmından fena halde korkmama rağmen, yolunu tekrar kapatırken bunu düşünmüyorum.

Jeremy bana çarptı, kafam göğsüne çarptı ve o da ayağıma bastı ama hızla geri çekildi ve gerçekten de durdu.

Her zaman kana susamış olduğundan emin olduğum o yıkıcı enerji, yavaş yavaş dinginleşiyor ve görünüşteki

dinginliğinin yüzeyinin altına saklanıyor.

Avucunu esnetti ve hareketsiz kaldı, muhtemelen Landon'ın çoktan ulaşamayacağı bir yerde olduğunu fark

etti.

Konuştuğunda sesi yoğun bir gerilim ve açığa çıkan öfkeyle titriyor. "Yaralandın mı?"

Sanki çenemdeki titremeyi bir şekilde kamufle edecekmiş gibi alnıma dokunuyorum. Kalbimi parçalayan

kendisi iken neden bunu sormak zorunda olsun ki?

"Hayır teşekkürler."

Eli bana uzandı ve bir anlığına hareketsiz kalıp bekledim, etinin benimki üzerindeki etkisini hayal ettim.

Kapı eşiğinde başka bir varlık belirdiğinde onu geri bırakıyor. Zayn. Barınakta gönüllü olarak çalışan

meslektaşım.

"Bir kargaşa duydum. Her şey yolunda mı?" dikkatli bir ses tonuyla soruyor.

Jeremy'nin vahşi dikkati ona doğru kayıyor ve o sınırsız şiddetli enerjinin başını kaldırdığını görebiliyorum. Eğer

bu durumu etkisiz hale getirmezsem muhtemelen zavallı Zayn'i kum torbası olarak kullanıp ona gaddarca

davranacak. Sonuçta Landon karşılaşmasından sonra hâlâ zirvede.

"Her şey yolunda, Zayn." dedim sakince.

Bakışları benimle Jeremy arasında gidip geliyor, kaşlarının arasına kaşlarını çatıyor. "Emin misin..."

"Siktir git." Jeremy'nin öldürücü sesi çevremizde yankılanıyor.

Zayn doğruldu ve ben de durumu yatıştırmak için çaresizce tuhaf bir gülümsemeyle başımı salladım.

Meslektaşım, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver" diyor ve hızla gözden kayboluyor.

Onu suçlamıyorum. Kimse Jeremy'nin yörüngesinde olmak istemez, özellikle de o öfkelendiğinde.

Sert gözleri bana döndü. "Peki o kimdi?"

"Sizi ilgilendirmez."

“Cecily…beni daha fazla kızdırma.”

“Bu ifade sana yönelik olmalı! Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Neden sürekli yoluma çıkıyorsun?"

"Neden sen?"

"Çok sinir bozucusun."

"Ve sen vahşi bir hayvan gibisin."

“Seni bir hayvan gibi becerdiğimde aldırış etmiyormuşsun gibi görünüyordu. Aslında çığlık attın ve benim pis

küçük fahişem gibi alınmak için yalvardın. Ama artık izim bedeninden kaybolduğuna göre başka bir adamın

sana dokunmasına izin verebileceğini mi sanıyorsun?”

Açlıktan ölen bedenim ısınıyor ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. “Başka bir adamın bana dokunmasına,

beni sikmesine, pis bir fahişe gibi almasına ya da beni kirletmesine izin vermem seni hiç ilgilendirmez. Aslında

Lan'in beni seks kulübü turuna çıkarma teklifini kabul etme fikri beni cezbedebilir.

Yapmayacağım ve böyle konuşacak kadar bana ne oldu bilmiyorum ama intikam almak istiyorum.

Beni ortada bıraktığı bunca zaman boyunca onu incitmek istiyorum.

Beni kendisine bağımlı hale getirdi ve sonra beni en kötü geri çekilmeye zorladı.

Jeremy gibi sahiplenici bir adamı kızdırmanın en iyi yolu nedir? Başka adamlar yetiştirin. Özellikle Landon'a.

Açıkça onunla bir sorunu var.

"Az önce ne dedin?" yavaşça, tehditkar bir şekilde ve bir dağı parçalamaya yetecek gerilimle soruyor.

“Lan'la kulübe gideceğimi söyledim. Biraz deney yapın ve diğer erkeklerin nasıl hissettiğini görün. Hepsinin bu

kadar dramayla gelmediğine eminim.”

Bir an orada duruyorum, sonra beni en yakın duvara çarpıyor ve boynumdan sıkı bir tutuş yapıyor.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı nefesim ciğerlerimden kesiliyor.

Jeremy'nin gücü karşısında şaşkına döndüğüm bir durumdayım, ta ki nefes aldığım tek şey o olana kadar.

Ta ki ciğerlerime sızan tek vuruş olana kadar

“Bu retorik bir soruydu, Cecily. Cevap vermemen gerekiyor."

Bakışlarım onun sert gözleriyle buluşuyor.

Onu kışkırtmak, kızdırmak istiyorum. Bana uyguladığı acının bir zerresini bile hissetmesini istiyorum.

"Neden?" Gerginim. "Ben onun için inlerken başka bir adamın giysilerimi çıkarıp içime battığını hayal etmek

hoşuna gitmiyor mu?"

"Durmak."

“Daha hızlı, daha sert gitmesi için ona yalvaracağım. Adını da söyleyeceğim. Aslında inleyeceğim.”

"Kapa çeneni." Beni boynumdan tutarak öne doğru çekiyor, sonra tekrar geri vuruyor. “Bunu anlamıyor gibisin,

bu yüzden senin için açıklığa kavuşturmama izin ver. Yanına yaklaşan her sik kesilecek ve onun kanında

yıkanacaksın. Sana biraz yer vermiş olabilirim ama hâlâ kıçın bana ait. Ve amcık. Ve ağız. Seninle ilgili her şey

bana ait. Sen bana aitsin. Ancak bunu test etme havasındaysanız kesinlikle yapın. Sen doyuncaya kadar

önünde istediğin kadar orospu çocuğunu sakatlayacağım.

Demek istiyor.

Öyle olduğunu biliyorum.

Jeremy hiçbir zaman söz vermedi ve sözünü tutmadı.

Ve bu çaresizlik, onun sadece benim üzerimde sahiplenme duygusu varken onun ağına fazla kapılmış olma

hissi beni kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettiriyor.

"O adamları hastaneye göndermenin, profesörümü başka bir ülkeye göndermenin ve hatta Jonah'la

uğraşmanın nedeni bu mu? Çünkü ben seninim? Aptal egonun bir uzantısı ve sapkın arzularının bir yansıması

mı?

"Bütün bunları kimse sana zarar veremeyeceği için yaptım."

"Sadece sen yapabilirsin?"

Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Yalnızca ben yapabilirim."

Gözlerim yanıyor ama yaşların akmasına izin vermiyorum. Sözlerinin benim üzerimde ne kadar etkili olduğunu

ona göstermeyi reddediyorum.

"Benden ne istiyorsun Jeremy? Zaten gitmeme izin verdin."

"Ama gitmedin."

"Ha?"

Beni serbest bıraktı ama ancak parmaklarının bastığı noktayı okşadıktan sonra.

"Annika ortadan kayboldu."

Ani konu değişikliğinden ziyade konu hakkında göğsüm daralıyor.

"Ne?"

Bana şeytanı dize getirebilecek bir yan göz veriyor. “Benimle dalga geçme Cecily. New York'a yaptığınız

hazırlıksız ziyaretten sonra gördüğü son kişi sizdiniz. İlk başta iki olayın alakasız olduğuna inanmak istedim

ama meğerse özel bir jetle gitmişsiniz ve ticari bir uçuşla geri dönmüşsünüz. Bu da kız kardeşimin

arkadaşınızla birlikte o özel jetle ayrıldığı anlamına geliyor. Bugün Glyndon'ın bana o notu vermesini

sağladığınızda neredeyse kendinizi ayağınızdan vuracaktınız. Çünkü A, Killian bana notlar verdiğini düşünerek

neredeyse beni öldürüyordu; ve B, o boktan bir casus ve Kill çekilmez bir varlığa dönüşmeye başladığında her

şeyi itiraf etti. Sorum şu: Bunu bana neden bildirdin?”

Vay be.

Glyn'in kişiliğini ve Killian'la olan sıkı bağını dikkate almalıydım.

İçimi çekerek ona gerçeği söylüyorum. "Senin ya da annenle babanın endişelenmesini ya da onun kaçtığını

falan düşünmesini istemedim."

“Neden endişelenmemizi istemiyorsun?”

“Benim hakkımda söylediklerinin aksine ben kalpsiz değilim. Kimseyi incitmek istemiyorum."

“Bundan pek emin değilim.” Kasvetli bir gölge, yüzünü saklamadan önce yüzünü kaplıyor ve daha soğuk bir

ses tonuyla soruyor: "Nerede o?" Onu nereye götürdü?”

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun yoksa söylemek mi istemiyorsun?"

"Gerçekten istemiyorum." Ama bir önsezim var. Creighton'ın herkesin radarından uzak durabileceği ve bunun

için büyükbabasının jetini kullanabileceği tek bir uzak yer var.

“Sen berbat bir yalancısın, Cecily. Yalan söylediğinde asla gözlerimin içine bakmıyorsun.

Ayaklarıma baktığımı fark ettiğimde bakışlarım ona kaydı.

Öfke ya da suçlama yerine üzüntü buluyorum. Hayal kırıklığı belki.

Ve bunun neden kalp tellerimi kanayana ve göğsümden taşana kadar çektiğini bilmiyorum.

"Kimseyi incitmek istemediğini sanıyordum" dedi maskeli bir öfkeyle. "Bunun ailemi ne kadar incittiğine dair bir

fikrin var mı? Annem Annika'nın kendine bir şey yaptığını düşünüyor."

“Sen…onların içini rahatlatabilirsin.”

"Bu ancak onu tekrar görürlerse olur."

"Yapamam. Eğer yaparsam sen ya da baban Creigh'e zarar verirsiniz.

"O orospu çocuğu..." Durdu ve derin bir nefes aldı. “Bu sümüksü herif kendi mezarını kazdı. Daha da

derinleştirmeyin.”

"Bu pek cesaret verici değil." Yumruk haline gelen elini tutuyorum. Uzun zamandır yapmak istememe rağmen

ilk defa yapıyorum.

Yavaşça açtım ve ancak vücudundaki gerginlik biraz geçtikten sonra yavaşça konuştum. “Yaptıklarından

dolayı Creigh hakkında kötü düşündüğünü biliyorum ve bunu anlıyorum. Anni'nin senin tek kardeşin olduğunu

ve koruman altında olduğunu düşündüğün biri olduğunu anlıyorum. Onu seviyorsunuz ve doğduğundan beri

ona değer veriyorsunuz, dolayısıyla biri yaklaştığında onu koruma ihtiyacı hissediyorsunuz, ancak artık kendi

kararlarını verebilecek yaşta olduğunu anlamalısınız. Ayrıca Creigh ve benim birlikte büyüdüğümüzü de

anlamalısınız. O benim kardeşim gibi ve ben de onu koruma ihtiyacı hissediyorum."

"Paylaştığınız bir ebeveyniniz var mı?"

"Oh hayır?"

"O halde o senin kahrolası kardeşin değil." Dudaklarını büzüyor. "Sana son kez kibarca soruyorum Cecily. Onu

nereye götürdü?"

Başımı sallıyorum.

"Çok iyi. Bana pek hoş olmayan yolu kullanmaktan başka seçenek bırakmıyorsun.

Beni kucağına alıp kucağına aldığında çığlık attım.

32

JEREMY

Cecily'yi bırakmaya niyetliydim.

Evet, Ilya'ya, orospu çocuğunun biri onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünürse diye ona göz kulak

olmasını söyledim.

Ve evet, belki de çoğu zaman onun görevini üstlendim ve izlerimi kapatmak konusunda harika bir iş çıkardım,

bu yüzden temelde onun ensesinden nefes aldığımı fark etmedi.

Ama gerçek şu ki, onu bırakabileceğimi düşündüm. Kalıcı olarak değil. Geçici.

Ta ki iblisler ortadan kaybolana ve onun yanında kendimi daha fazla kontrol edebilene kadar. Mesafemi

korursam, ona dokunmazsam ve uyurken onun amına, vücuduna ve yüzüne bu kadar kapılmazsam daha fazla

dengeye sahip olabileceğimi düşündüm.

Tekrar kontrol bende olurdu.

Mia bana bulgularıyla ilgili mesaj attığı anda bu düşüncelerin her biri havaya uçtu.

Cecily'nin bana kız kardeşimin nerede olduğunu söylemesini nasıl sağlayacağımı dikkatlice planlıyordum ama

Landon'ın da işin içinde olduğunu duyduğumda tüm stratejik düşüncemi kaybettim.

Onun sadece bana ait olması gereken yanağını yakaladığını ve onu öpmek için başını eğdiğini gördüğümde,

kötü niyet beni ele geçirdi. Başka hiçbir pisliğin ona dokunmasına izin verilmediğini ona hatırlatmak için onun

önünde boğazını kesme ve kanıyla yıkanma dürtüsüne kapıldım.

Görünüşe göre ona çok fazla yer verdim ve aklına yeni fikirler gelmeye başladı. Artık bu fikirleri silmek benim

görevim.

Kulübenin önünde duruyorum ve Cecily aceleyle bisikletten atlıyor. Başlangıçta mücadele etmeye çalıştı ama

motoru çalıştırıp yola çıktığımda, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutundu.

Ve öyle oldu.

Her zamankinden daha hızlı sürmüş olabilirim. Birincisi, mümkün olan en kısa sürede buraya gelmemiz şart.

İkincisi, bana yapıştığında vücudundan yayılan sıcaklığa daha fazla ihtiyacım vardı.

Ona en son dokunduğumdan, yumuşaklığı etrafımı sardığından ve tenindeki nilüferlerin kokusunu

kokladığımdan bu yana uzun zaman geçti.

Geçtiğimiz ay boyunca huysuz, ulaşılmaz bir sikiğin tekiydim ve ben bile bunun sebebinin tamamen onun

hayatımdaki yokluğundan kaynaklandığını söyleyebilirim.

Her ne kadar onun deyimiyle onu takip etsem de bu yeterli değil.

Cecily Knight'a gelince hiçbir şey yeterli değil.

Çevresini, geniş çimleri ve zifiri karanlık geceyi sanki buraya ilk kez gelmiş gibi inceliyordu.

Cildi solgunlaşmış ve dudakları hafifçe aralanmış, üstteki ince gözyaşı damlası daha da belirginleşiyor.

Kollarını çaprazlıyor, bilinçsizce yuvarlak şımarık göğüslerini öne doğru itiyor. Ve bu, uzun zamandır o

göğüsleri tutmadığımı, emmediğimi veya işaretlemediğimi acımasızca hatırlatıyor.

Tıpkı benim hayatım gibi burası da onsuz bomboştu. O kadar ki sadece iki kez uğradım. Onun kulübenin

duvarları içindeki ve mülkün her yerindeki anısı beni çok rahatsız ediyordu.

Cecily çevresini dikkatle inceledikten sonra gözleri benimkilerle buluştu. Gece gökyüzünün altında karanlık

ama ışıltılıdırlar. Hayat dolu gibi görünseler de gerçek şu ki, tıpkı sahipleri gibi suyun üzerinde kalmak için

mücadele veriyorlar. "Neden buradayız?"

Sesinin tınısından, bizi saran esintiyle uyumlu yumuşak alt tondan keyif alıyorum. Bundan, onun varlığından ya

da yenilmeyi bekleyen bir yemekten farklı görünmemesinden etkilenmemeye çalışıyorum.

Ama benim horozumun başka fikirleri var.

Eşsiz zevkler geliştirdi ve sınırlı bilincinin her yerine metaforik olarak onun adını dövme yaptırdı.

Barınakta ona dokunduğumdan beri seğiriyor, kıpırdıyor ve onun içinde olmayı talep ediyor.

Cecily beni tuzağa düşmüş yaralı bir av gibi dikkatle izliyordu.

Tek çıkış yolunun avcıdan, yani benden geçtiğini anlıyor. Ancak, bana merhamet edecek bir şey yok ve

kesinlikle onu buraya sırf gitmesine izin vermek için getirmedim.

Ben ona doğru ilerliyorum, o ise iki adım geri gidiyor. Verandaya çıkan merdivenlerde tökezledi ama sonra

parmaklıkları tutup yukarı tırmanmaya devam etti.

“Jeremy…yapma…”

“Neyi yapma?” Onun beyhude kaçma girişimlerini sergilemenin tadını çıkararak kedi-fare oyununa devam

ediyorum. "Peki böyle nefes nefese konuşmak istediğinden emin misin? Bir davete benziyordu."

Adımları hızlanıyor ama dönüp kaçmıyor, hayır. Bana sırtını dönmemesi gerektiğini biliyor çünkü beni

durduramayacak. Gerçek davet bu olurdu.

Ama şu anda oyun oynamak istemiyorum. Aklımda daha acil bir şey var.

Cecily kapıya çarptığında nefesi kesildi. Parmakları tokmağa tutunuyor, çılgınca çevirmeye çalışıyor. Bunu

yaptığı anda üzerine atlıyorum.

Kolum beline dolanıyor ve onu etkili bir şekilde bana bağlıyor. Her zamanki gibi bunu benimle kavga etme

fırsatı olarak değerlendiriyor. Onun minyon formu benim daha büyük olanıma çarpıyor, vuruyor, tokatlıyor,

tırmalıyor, pençeliyor.

Onu hala içeri ve kanepeye taşımayı başarabiliyorum. Yüzü, boynu ve kulakları koyu bir kırmızıya dönüştü.

"Gitmeme izin ver!" Sesinde çaresizlik var ve bu sadece bizim her zamanki oyunumuzdan kaynaklanmıyor.

"Beni rahat bırak Jeremy."

"HAYIR."

Tek kelime, tek kelime ama onunla ilgili kararımı aktarmaya yetiyor.

Cecily'nin gitmesine asla izin vermem mümkün değil. Ne yaparsa yapsın, şeytanlarım ne derse desin. O andan

itibaren işler nasıl olursa olsun.

Onu kaçıracağım, saklayacağım ve bir daha gidemesin diye onu benim bir parçam yapacağım.

Kolumu iterken gözlerinde parlak bir nem beliriyor. "Lütfen Jeremy. Bırak beni."

"Daha kazançlı bir şey için dilenmeyi bırak, çünkü bu," beline daha sıkı sarıldım, "asla değişmeyecek. Sen

benimsin, Cecily. Öyle davranmaya başla."

Sonra parmaklarımı gümüş rengi saçlarına batırıyorum, başparmağımı yanağına batırıyorum ve dudaklarına

sahip çıkıyorum.

Onu sınırsız bir açlıkla öpüyorum. Onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum. Ondan önce karşı

cinsle herhangi bir fiziksel yakınlık yalnızca bir ihtiyacı gidermek içindi.

Cecily'ye ihtiyaç var. Bu sikişmek, sahip olmak ya da serbest bırakmakla ilgili değil.

Bu onun ve onun sarhoş edici kokusuyla ilgili. Onu öptüğümde kollarımda nasıl eridiğiyle ilgili.

Ben araştırıyorum, düşüyor.

Dudaklarını çekiştiriyorum, sızlanıyor.

Dilini mahvediyorum ve o bana karşı çok esnek davranıyor, eli göğsümün üzerinde titriyor ve vücudu

benimkiyle bir oluyor.

Ağzım, yapamadığım her zaman onunkini yutuyor. Her zaman ulaşılmazdı çünkü ben dünyayı yalnızca siyah

beyaz gören katı bir pisliktim.

Cecily de öyle değil. O gri olan. O renkler. O, durup izlemeyi hiç düşünmediğim bir gökkuşağı.

Onu öpüyorum çünkü benim için ne kadar farklı olduğunu ve yokluğunun beni ne kadar etkilediğini ona

gösterebilmemin tek yolu bu.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığım anda bir ses, bir sızlanma, bir hayal kırıklığı ya da bu ikisinin arası bir şey

çıkıyor.

Teni daha da kızardı ve sanki beni anlayamıyormuş gibi bakıyor.

Ama o istiyor.

Merak, iri yeşil gözlerinde, derinliklerinde, onu Cecily yapan o masumiyet ve uhrevi vahşet tonunda varlığını

sürdürüyor.

“Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?” Sözlerinden büyük bir acı sızıyor. "Neden duygularımla oynamaya

devam ediyorsun? Seni aşmaya çalışıyorum. Neden bana izin vermiyorsun?”

“Beni unutmana izin yok Lisichka.”

Dudakları titriyor. "Gitmeme izin vermişken bana böyle seslenme."

"Yapmadım."

Ve sonra dudaklarım tekrar onunkileri buldu. Bu kez onu kanepeye doğru itiyorum, nefesi kesilerek sırtüstü

düşüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Yavaş ama emin adımlarla kolları boynuma dolanıyor, parmakları ensemdeki küçük tüylerin üzerinde geziniyor,

dokunuyor, keşfediyor.

İşkence etmek.

Tanrım. Bu kadın beni tek bir dokunuşla öfkeli bir canavara dönüştürebilir.

Parmaklarım kot pantolonuna tutunup mümkün olduğu kadar aşağıya doğru itti.

Cecily kollarımdayken kendimi kontrol altında tutmam imkansız. Dudaklarını çekiştirdiğimde ve onun tatlı terk

edilişini dilimde tattığımda.

Onun ve benim kıyafetlerimin geri kalanını çıkarabilmek için ağzını serbest bırakıyorum. Göğsü hızla inip

çıkarken kaslarıma, dövmelerime ve aletime bakıyor.

Derinlerde, benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilenmesini seviyorum. Vücudumun her eğimini

nasıl da benimkine benzeyen dengesiz bir açlıkla gözlemliyor.

Hayır.

Ona olan ihtiyacım çok daha kötü çünkü dişlerimi onun yarı saydam cildine batırıp kan alma ihtiyacına karşı

koyamıyorum.

Onu işaretle.

Ona sahip ol.

Yani başka hiçbir pislik, özellikle de Landon onun yanına yaklaşamayacak.

Onun her yerine dokunuyorum, hassas meme uçlarını, göğüslerinin, boynunun, karnının ve hatta klitorisinin

kremsi cildini çimdikliyor ve ısırıyorum.

Klitorisini emdiğim anda ağzıma doğru geliyor. Nefesi kesiliyor, titriyor ve uyarılmanın kendine özgü kokusuyla

yüzümü ıslatıyor.

Onun zevkinin görüntüsü ve hissi beni çıldırtıyor. Bir elimi belinin arkasına kaydırıp onu yukarı çekiyorum,

böylece etten kemikten oturuyoruz ve onun hızla yükselen kalp atışı benim yükselen kalp atışımın karşısında

gürlüyor.

Diri meme uçları göğsüme sürtünüyor ve sızlanıyor, sesi birden fazla yönden libidomu okşuyor.

Onu kaldırıp sert aletimin üzerine doğru iterken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Başı inleyerek geriye doğru

eğiliyor ve kolları boynuma dolanıyor.

Kahretsin. Kendini çok iyi hissediyor.

İyiden daha iyi. Bana özel yapılmış gibi hissediyor. Amcığı etrafımda sıkışıp beni boğuyor ve kollarımda o

kadar küçük ve uysal oluyor ki.

Genellikle ritmi yükseltir, aletimin üzerinde zıplamasını sağlar ve onu bıçağımla keserken çığlık atardım. Ağlar

ve durmam için bana yalvarırdı çünkü etrafımda paramparça olduğu için bu çok fazlaydı.

Bugün değil.

Kalçalarımı yavaş ama kararlı bir şekilde döndürüyorum. Derin, ılımlı bir ritimle ona doğru ilerlemeden önce

uyum sağlamasına izin veriyorum ve her vuruşu hissetmesine izin veriyorum. Amının her yukarı ve aşağısı

sikimin etrafında. Birleşmiş bedenlerimizin her molekülü.

İnlemeleri daha gırtlaklaşıyor, sızlanmaları derinleşiyor ve kalçaları doğal olarak benimkilerle aynı ritme uyuyor.

İtişleri kontrol etmek için onu belinden tuttuğumda, etin ete çarptığı tokat havada yankılanıyor.

Ben nazik değilim. O kadar derine iniyorum ki gözleri sulanıyor ve geri dönüyor.

Ama yavaşlıyorum, hiç denemediğim bir hızla ilerliyorum.

"Ah, Tanrım, ben..." nefes alıyor. "Bunu kabul edemem."

“Bundan daha kötüsüne katlandın. Benimle başa çıkabilirsin, Lisichka.”

Tekrar bana baktığında boynu kızarıyor, beni tutarken yüzümü dayanak olarak kullanıyor.

“Yeni gibi geliyor…”

Yukarı.

Aşağı.

“Farklı hissediyorsun.”

"Ne kadar farklı?" Kalçalarından birini bırakıp boğazını tuttum.

"Bilmiyorum. Bu… sadece farklı.”

"Kötü farklı mı?"

Dolgun dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor. "Hayır... Çok farklı."

Başparmağım ağzının yanında hayalet gibi beliriyor ve onu ıslak sıcaklığıyla yutuyor, emiyor, öpüyor ve sanki

benim aletimmiş gibi yalıyor.

Onun içinde daha da sertleşiyorum ve neredeyse hemen oraya geliyorum.

"Farklı olabilirsin ama sadece benimle." Ritimimi artırıyorum ve meme uçları göğsüme doğru daha da

sıkılaşıyor. "Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin, yoksa yemin ederim ki bu onların bir şeye

son dokunuşları olacak."

Ondan bir inilti koptu ve beni daha sıkı kavradı, amcığı daha hızlı aralıklarla etrafıma yapıştı.

“Sikimi alma şeklini ve benim tarafımdan sikildiğindeki görünüşünü seviyorum. Cildin kırmızıya dönüyor,

dudakların aralanıyor ve sen benim ritmime uymaya çalışıyorsun. Ama en çok neyi seviyorum biliyor musun?”

Zirvesini kovalarken derin nefesler alarak başını sallıyor.

“Adımı söylerken dağıldığında nasıl görünüyorsun?” Onu yukarı kaldırıyorum ve sonra tekrar sikime vuruyorum.

Kasılıp kasılırken şiddetli bir ürperti onu sarsıyor.

“Adımı söyle Cecily.”

Orgazmı kovalarken ve bana tutunurken bile dudaklarını büzüyor. Beni kucaklayıp sıkarken bile.

"Lanet adımı söyle."

Nefesi kesilmeye devam ediyor ama ağzını açmıyor ve bunun yerine bana saf bir meydan okumayla bakıyor.

Tam orgazmını yaşarken, ondan çekiliyorum, onu kanepeye doğru itiyorum ve göğüslerinin her yerine

geliyorum.

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. Bunu asla kabul etmez ama Cecily amını boşalmamla

boyamamdan hoşlanıyor. Ve onu içine soktuğumda, bir damlanın bile kaçmasına izin vermediğimde daha da

çok seviyor.

Ama az önce beni kışkırttı, ben de aynısını yaptım.

İkimiz de zorlukla nefes alıyoruz. Ben, çünkü onu boğmak istiyorum. Onun yüzünden ne olduğunu biliyor.

Onu saçlarından yakalayıp kendime doğru çekiyorum. “Lanet olası bir isyanın seni benden koruyacağını mı

sanıyorsun Cecily? Onu senden temizlemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Korkmuyor. Aksine bakışları daha meydan okuyan bir hal alıyor. “Beni yanlış nedenlerle kullanıyorsun. Neden

ben de aynısını yapamıyorum?”

"Yanlış sebepler mi?"

“Beni bir mal olarak düşünüyorsun, değil mi? Sahip olabileceğiniz, kontrol edebileceğiniz ve hayatını dikte

edebileceğiniz biri. Ben seni bir şekilde beni nasıl becereceğini bilen bir pislik olarak görüyorum.

Bu küçük…

Ölümcül düşüncelerime göre hareket etmemek için derin bir nefes alıyorum.

“Sana sahibim Cecily. Her bir santimini. İster alışın ister alışmayın. İsyan etsen de etmesen de, gerçek şu ki

sen benim aletimin fahişesisin. Sen benim için bir fahişesin."

Dudakları titriyor, soluklaşıyor ve ona bakmak istemiyorum. Şimdi değil, benim de parçası olduğum şeytanlarla

savaşırken.

Benim de bir parçası olduğuma zaten karar verdi.

Bu koşullar altında onu olabildiğince nazik bir şekilde serbest bırakıyorum ve etrafı temizlemek için banyoya

gidiyorum.

Islak bir havluyla geri döndüğümde hâlâ sırtüstü duruyor, bacakları iki yana açılmış, kalçaları bizim

salıvermemizle parlıyor, göğüsleri ve karnı benim spermimle boyanmış.

Anında ereksiyon.

Kahretsin.

Ben onu temizlerken Cecily itiraz etmiyor. Tüm bu süre boyunca ifadesi boş kalıyor ve onu oyuncak bebek gibi

çevirdiğimde dokunuşumla ilgilenmiyormuş gibi davranıyor.

Ancak ara sıra çıkardığı istemsiz ürpertiler ve memnun sesler onu ele veriyor.

Ancak bana bakmıyor. Ne ateş yaktığımda, ne ona bir şişe su verdiğimde, ne de bize battaniye getirdiğimde.

Bunun kendisi için olduğunu sanıp almaya başladı ama ben onu kolundan tutup kendime doğru çektim,

böylece ikimiz de altında kaldık.

Geri çekilmeye çalışırken onu kendime yaklaştırdım, böylece çıplak vücudu benim kıvrımıma gömüldü.

Sertleştiğini hissedebiliyorum ve gözlerine bakmak için çenesini kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor ve kafa

karışıklığıyla dolu, yani bu onun dışarı çıkmadığı anlamına geliyor. O güvende.

Gönülsüzce onu bırakıp yangını izliyorum.

"Bu ne içindi?" sessizce fısıldıyor. "Neden bana öyle baktın?"

"Ne gibi?"

"Sanki bir hayalet arıyormuşsun gibi."

Alevler tarafından yenen bir kütük çıtırdıyor ve ona küçük bir gerçeği sunuyorum. "Belki de öyleydim."

Benim tutuşumda daha da rahatladı ve direncini biraz azalttığı hissinden keyif aldım.

"Bunun bölge dışına çıkmamla bir ilgisi var mı?"

Başımla onayladım.

"Benim gibi çok insan tanıyor musun?"

"Sadece bir." Meraklı gözleriyle bana baktığında sessiz kalıyorum ama ona bakmıyorum. Yapamam. Şimdi

olmaz. "Annem."

"Ona ne oldu?" Sesi sessizlikten daha yumuşaktır, her ne kadar onu rahatsız etse de, onu bıçaklasa da, yarasını

yalnız bırakmak istemese de.

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?"

"Bu durumlarda her zaman bir şeyler olur. İnsanlar travmayla farklı şekilde baş ederler. Bazıları bunu

içselleştirir, bazıları ifade eder ama gerçek şu ki yara izleri her zaman orada olacaktır."

"Yani yara izlerinin olduğunu kabul ediyorsun."

"Bunu asla inkar etmedim."

"O halde onları sakladın mı?"

Uzun bir nefes çıkıyor ağzından. "Geçmişte yaptım. Şimdi bunu yapmıyorum."

"Neden?"

"Annem bana her zaman yaralarımı kucakladığımda cildimde daha rahat hissedeceğimi söylerdi. Cildimin

içinde rahat olmayı her şeyden çok istiyorum. Kafamın bana geçmişle eziyet etmesini durdurmak istiyorum.

İçini bir ürperti kapladı ve sanki onun güvenliğiymişim gibi bana daha da yaklaştı. Ben lanet bir güvenlikten

başka bir şey değilim ama şu anda onun için bir sığınak olmak istiyorum.

"Her neyse." Boğazını temizliyor. "Annen bu noktaya gelebilmek için bazı durumlardan geçmiş olmalı."

“Gençken sık sık zihinsel olarak mücadele ediyordu. Bazen yaşayan en iyi anne olurdu; bana bir şeyler öğretir,

benimle dans eder, benimle oynar, beni giydirir ve hatta bana bir şeyler öğretirdi. Diğer zamanlarda bir hayalete

dönüşüyordu. Geçici değildi, birkaç dakika ya da saat sürmedi. Günlerce aralıksız devam etti. Bana bakar ve

içimi görürdü. Onu arardım ama beni duymazdı. Konuşuyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu. Ulaşamadığım bir

alanda sıkışıp kalmış gibiydi."

Cecily yaklaştı ve teninin benimkine sürtünmesi bende derin bir isyan duygusu uyandırdı. Ona değil ama

üzerinden çok zaman geçmesine rağmen çocukluğuma dair o kesitleri asla unutamadığım için kendime

karşıyım.

"İyileşti mi?" Cecily rahat bir şefkatle soruyor. Yazık değil.

"Sonunda. Annika'ya hamile olduğundan beri hayaleti görmedim. Bu on dokuz yıl önceydi. O zamanların canlı

görüntülerinin hâlâ bende olması tuhaf değil mi?”

“Garip değil. Aslında bu tamamen normaldir. Neydin? Beş? Altı? Siz bir çocuktunuz ve bu tür görüntülere

maruz kalan her çocuk, büyüdükçe pekiştirilecek güçlü bir tepki geliştirirdi. Geçmişe dair algımız büyük ölçüde

o olay sırasındaki ruh halimize bağlıdır. Her türlü travma sadece anılarımızı değil, bakış açılarımızı ve

kişiliğimizi de değiştirebilir.”

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun?" Ona gülümsedim. "Bu bir tahrik."

Şakacı bir tavırla göğsümü itiyor ve başını sallıyor. "Senin mantığına göre her şey bir tetikleyicidir."

"Sadece sana gelince. Yaşayan en seksi insan olman benim suçum değil.

Red yüzüne doğru yaklaşıyor ve boğazını temizlemeden önce burnunun kenarını ovuşturuyor. “Mesele şu ki,

çocukluğunuzda olanlar hakkında böyle hissetmeniz sizin hatanız değil. Ama bu annenin de hatası değil."

"Nasıl onun suçu değil?" Gözlerimi yavaşça kapatıyorum ve tekrar açmadan önce biraz zaman ayırıyorum.

"Bakamayacağı bir çocuk doğurdu."

"Bu doğru değil. Akıl sağlığı sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını öğrendikten sonra sizinle ilgilendiğini söylediniz.

Anni her zaman annenin en iyisi olduğunu ve onu şefkatli, sevecen bir figür olarak gördüğünü söylerdi, bu da

onun başına bu tür olayların hiç gelmediği anlamına gelir. Zihinsel mücadelelerin onun hatası olduğunu

söylemek, mağduru suçlamaktan farklı değildir. Sorunlarınızı ve sahip olduğunuz terk edilme hissini anlıyorum,

ancak aynı zamanda elinden gelseydi bunu durduracağını da anlamalısınız. Derinlerde bir yerde sana geri

dönebilmek için şeytanlarıyla savaşıyordu ve sonunda başardı. Kutlamanız gereken kısım burası çünkü kişinin

şeytanlarıyla savaşmak çok fazla irade, enerji ve güç gerektirir.

Sanki dünya dışı bir varlığa bakıyormuşum gibi sessizce Cecily'e bakıyorum.

Anneme olan o hafif düşmanlığımı her zaman tüm dünyadan gizledim. Lanet olsun, bazen bunu kendimden

bile saklıyordum çünkü ona karşı bu tür duygular beslemekten tiksiniyordum.

Ne olursa olsun, bana hayat veren kadın hakkında bu kadar çelişkili hissetmemem gerekiyor ama

hissediyorum. Bazen onun bir hayalet olduğunu düşündüm ve istenmediğim fikrine kapıldım.

Annika gibi ben de anneme değer veriyorum ve onsuz hayatımı asla hayal edemiyorum. Ancak ne kadar

denesem de onun hayalet versiyonunu da silemedim.

Yine de Cecily gözlerimi farklı bir bakış açısına açmayı başardı. Belki de annem o zamanlar çok ileri

gitmemişti. Sonuçta benim için savaşmaya çalışmış olabilir. Belki de bu yüzden hayatımın ilk altı yılı hakkında

konuşmak istemiyor ve o döneme ait neredeyse hiç fotoğraf saklamıyor.

Lanet olsun.

Şimdi kendimi gelmiş geçmiş en kötü pislik gibi hissediyorum.

Bu kadın kartlarımı karıştırıyor ve ben elimden gelse bile bunu durdurmayacağım.

Çenesini kaldırdım ve onu bu sefer yavaşça, bana karşı erimesine yetecek kadar tutkuyla öptüm. Beni geri

öpüyor. Vücudunu benimkiyle birleştiriyor.

Bir an ona kız kardeşimin nerede olduğunu sormam gerektiğini unuttum. Ama buna daha sonra değineceğim.

Çünkü şu anda ona bildiğim tek yolla teşekkür etmek istiyorum.

33

CECILY

En hafif deyimle, işler... kafa karıştırıcı.

Annika ve Creighton ile ilgili her şey ters gittiğinde Jeremy'nin bu tarafına tanık olacağımı düşünmemiştim.

Hatta bu çatlağı yaşamadan önceki durumdan bile farklı.

Aramıza bir duvar örüyor ve kendisiyle ilgili hiçbir şeyi açıklamayı reddediyormuş gibi kendini mesafeli

hissetmiyor. Aslında birlikte geçirdiğimiz son beş günde onun hakkında önceki aylara kıyasla çok daha

fazlasını öğrendim.

Birincisi, kanatları altında olduğunu düşündüğü kişilerle ilgili bir kusurdan sorumludur. Buna ailesi, Nikolai,

Killian, Gareth, Ilya ve hatta gardiyanlar da dahil.

Ah, ve ben. Bana kesinlikle o listeye aitmişim gibi davranıyor.

İki. Soğuk mesafeliliğine rağmen korumacıdır ve ne zaman bir tehlike kıvılcımı hissetse içindeki canavar yanını

serbest bırakmaya hazırdır.

Üç ve en önemlisi, o duygusal bir kasadır. Başlangıçta, onun duygulardan yoksun olduğunu düşünmüştüm ve

bir dereceye kadar da öyle, ama daha derine indiğimde ve yaklaşmama izin verdiğinde, onları çok iyi

sakladığını öğrendim. Ayrıca hangi duyguların zırhından kayıp gitmesine izin vereceği konusunda da son

derece seçicidir.

Gerçek şu ki, Jeremy dünyayı siyah beyaz görüyor, bu yüzden kimseye neredeyse hiç güvenmiyor, ama

güvendiğinde bu ömür boyu oluyor.

Jeremy'nin diğer bir özelliği de bu. Sadakat konusunda gerçekten büyük bir saygısı var, bu yüzden Annika'yı

hayal kırıklığına uğratacağımı düşündüğünde aşırı derecede sinirlendi.

Bütün hikayede kafamı karıştıran bağlantı da bu. Annika'ya ne olduğunu hâlâ çözemedik ama her gece beni

barınaktan, yurttan ya da kütüphaneden alıyor, kimsenin onu görmesine aldırış etmeden. Beni birlikte yemek

pişirdiğimiz, yediğimiz ve ders çalıştığımız kulübeye getiriyor.

Beni bazen kovalayarak, bazen de beni yatağa ya da kanepeye normal pozisyonlara götürerek beceriyor.

Bazı nedenlerden dolayı bundan asla hoşlanmayacağımı, bir çeşit heyecan ya da zorlama duygu olmadan zevk

alamayacak kadar kusurlu olduğumu düşündüm. Jeremy bana sıradan seksten keyif alabileceğimi öğretti.

Ancak buna sıradan demek biraz abartı olur. Hâlâ sert, sert ve bazen bıçak kullanıyor. Şikayetçi olduğumdan

değil.

Jeremy, o ortaya çıkmadan önce uykuda olan yönlerimi uyandırdı. Çevresinde canlanan, bana tekrar

dokunacağı anı bekleyen parçalar.

İster beni kovalıyor, ister beni yere yatırıp beceriyor, hiç önemli değil. Her seferinde daha fazlasını istiyorum.

Gücümü devretmeme rağmen güçlüyüm. Bunu kötüye kullanmıyor ve kollarında kendimi güvende hissetmemi

sağlıyor.

Jeremy olduğu için böyle hissettiğimin farkına vardım. Başkası olsaydı cinselliğimi bu düzeyde arzulamaz ve

barışçıl bir şekilde kabul etmezdim.

Her gece beni temizliyor ya da benimle duş alıyor. Bana günümün nasıl geçtiğini soruyor ve insanların sorup

sonra dışarı çıktığı havadan sudan konuşma tarzıyla değil.

Jeremy aslında söylediğim her şeyi dikkatle dinliyor. Sanki güvenebileceğim biri varmış gibi kendimi önemli ve

isteniyormuş gibi hissettiriyor.

Yine de kimseye karşı iftira atarken, en ufak bir rahatsızlıktan söz ederken dikkatli olmam gerekiyor, çünkü

geçen gün kendisine bir meslektaşımın istemeden arabamı çizdiğini ve ertesi gün o meslektaşımın arabasının

boyasının tamamen harap halde bulunduğunu söyledim.

Jeremy'ye bunu kendisinin yapıp yapmadığını sorduğumda omuz silkti. "İstemeden olmuş olmalı."

Onun kendisi olmasını engellemenin muhtemelen imkansız olacağını bilsem de, onun bu yanıyla uzlaşmaya

çalışıyorum.

Ancak bunu telafi eden kısımlar, kulübede bana raflar inşa ettiği ve onları mangalarla doldurmaya devam ettiği

zamanlardı. Ya da beni rahatsız etmeden onlar hakkında durmadan konuştuğumu dinlediğinde. Bir karaktere

gerçekten ateşli ya da sevimli demediğim sürece, o zaman kesinlikle onlardan kurtulmanın gerekip

gerekmediğini sorgulamaya başlıyor.

Kurgusal bir karakteri kıskanıyorum, kontrol et.

Geceleri üzerimi örtüyor ve sadece kendi kozasında ya da kucağında uyumama izin veriyor.

Şu anda olduğu gibi.

Yüzündeki sert çizgilere, karın kaslarının kayganlığına ve telefonuna yazarken kaslarıyla esneyen mürekkebe

bakıyorum. Diğer eli umursamaz bir şekilde göğsümün üzerinde duruyor, neredeyse tamamını kaplıyor.

Saat sabahın üçünü geçiyor. Birkaç saat önce uyumuş olmama rağmen tekrar uyanmaktan kendimi alamadım.

Bu seferki uyku felci yüzünden değil. Aslında son birkaç gündür hiç yemedim.

Beni rahatsız eden iki şey yüzünden düzgün uyuyamadım. Sanırım az önce en küçük olanı onayladım.

"Uyumuyor musun?" Alçak sesle soruyorum.

Jeremy telefonu yüzünden çekip kanepeye attı ve parmaklarının saçlarımda kaybolmasına izin verdi. Bu

hareket o kadar doğal hale geldi ki, dokunuşuna karşılık olarak gözlerimi bir anlığına kapatmadan

duramıyorum.

"Evet. Sadece sık değil ve çok fazla değil.

"Neden?"

"Ergenlik yıllarımda uykudan kaçınırdım çünkü uyku annemin daha az gösterişli versiyonunun kabuslarını

beraberinde getirirdi ve o zamandan beri bu bir alışkanlık haline geldi."

Elimi göğsümdekinin etrafına doladım, cildi ve arkadaki damarları nazikçe okşadım. "Anladım. Ben de uyku

felci çok fazla olunca uyumamayı tercih ettim. Ne zaman gece çökse ve dünya uyusa, gözlerimi kapatma ve

yaşananların tekrarı karşısında saldırıya uğrama fikri beni gözyaşlarına boğuyordu. Bu beni çok korkuttu."

Parmakları ritmine devam etmeden önce saçlarımda durakladı. Bir saniyeden çok kısa bir süre ama değişimi

hissediyorum ve onun düşünce tarzını çıkarıyorum.

"Jeremy, hayır."

Bir kaşını kaldırıyor. "Hiçbir şey söylemedim."

“Zorunlu değildin. Jonah'a hapishanede biraz daha işkence yapmayı, belki işi bir sonraki aşamaya taşıyıp onu

öldürmeyi planladığını gözlerinden görebiliyorum."

“Henüz ölümü hak etmiyor ve diyelim ki önümüzdeki otuz yıl boyunca da hak etmeyecek. Ancak günde sayısız

kez bunu dileyecektir.”

Ben irkildim ve o da bunu fark etti çünkü gözleri kısılmıştı. "Bir itirazın mı var?"

“Ben sadece... tüm bunlara alışmakta zorlanıyorum. Zaten benim ve diğer kızların tüm fotoğraflarını Jonah'tan

aldın ve yaktın. Zaten işlediği suçlardan dolayı cezaevindeydi. İtibarını ve özgürlüğünü kaybetmiştir. Bu yeterli

değil mi?”

"HAYIR. Onurunu ve aklını kaybetmek zorunda kalacak ve bu bile sana nasıl acı çektirdiğinin bedelini ödemeye

yetmeyecek. O senin gücünü elinden aldı, ben de karşılığında onunkine el koyuyorum. Çıkış yolu bulamadan

sonsuza kadar o hapishanede sıkışıp kalacak. Tıpkı sana kendi bedeninde hapsolmuş hissettirdiği gibi.”

İntikamının karanlık karşıtlığı beni ürpertiyor ve konuştuğumda dudaklarım titriyor. “Dokunulmam mı, yoksa

korkmam mı gerektiğinden emin değilim.”

"Muhtemelen her ikisi de."

Gülüyorum. "Dokunduğunu söylemeliydin."

Parmakları benimkilere dokunuyor, göğsümün üzerine yayılıyor, böylece kalp atışlarımı hissediyor. “Ben iyi bir

adam değilim Cecily. Aksini iddia etmeyeceğim, yoksa sana ve kendime kötülük etmiş olurum. Ancak ben, siz

onlardan kurtuluncaya kadar şeytanlarınızı birer birer katledecek biriyim. Sen onları normalleştirene ve onlarla

yaşayabilene kadar yara izlerine dokunacağım çünkü seni sen yapan şey onlar."

Kutsal...

Kalbimin yere dökülmemesine, ayaklarının dibinde sürünmemesine ve o ruhani gözlerin önünde

kaybolmamasına şaşırıyorum.

Bunu bana kimse söylemedi ve bunun Jeremy gibi sert bir adamdan gelmesi durumu sağlığım açısından on

kat daha kötü hale getiriyor.

Benden nefret ettiğini sanıyordum, diye mırıldandım, iliklerime kadar nefret ettiğim savunmasız bir sesle.

Neden sadece sözlerle kalbimin tellerini çekebiliyor, itebiliyor ve kırabiliyor?

Jeremy saçlarıma daireler çiziyor; cildimde bir ürperti haritası tetikleyen rahatlatıcı, yumuşak daireler. Bana

karanlık bir bakışla baktığında daha da yoğun oluyor. "Sen de benden nefret ediyordun."

“Bana başka seçenek bırakmadın.”

“Nefret bir duygudur. Aslında muhtemelen aralarında en güçlüsü. O kulüpte ilk tanıştığımızda bir şey iç

çamaşırını değiştirmişti.

Gözlerimi kısıyorum. “Sen baskıcı, kontrolcü bir pisliktin ve seni iliklerine kadar küçümsedim. Çok kısa

'Gözlerini çıkarmak istiyorum' listemin başında sen vardın ve Remi'yi yerinden ettin."

"Remi'yi küçümsüyor musun?"

"Elbette hayır ama bazen kışkırtıcı bir salak olabiliyor." İç çekiyorum. “Ama şimdiye kadarki en komik kişi o, bu

yüzden pas geçiyor.”

"Şimdiye kadarki en komik" diye tekrarlıyor sesinde keskin bir ifadeyle, hareketleri doğal akışını kaybediyor. "Bu

bir abartı mı?"

"Hayır dersem, dilinin kesilmesi konusunda bir fikrin olacak mı?" Yüzümü buruşturuyorum, o da gözlerini

kısıyor.

"Hayır mı?"

"Jeremy!" Güldüm. "Cidden, sesini kıs. Remi ve ben temelde birlikte büyüdük ve o benim kardeşim gibi.”

“Biyolojik olarak akraba olmayan çok sayıda kardeşiniz var. Kalbin bu insanların hepsine sığacak kadar büyük.”

"Bu alaycılık mıydı?"

Bakıyor.

"Bunu "hayır" olarak kabul edeceğim. Ve gerçekten de bebek bezi kullanmaya başladığımızdan beri arkadaşız.

Remi, Bran ve Creigh benim için her zaman kardeş kalacaklar."

“Listede bir tanesini atladın. Landon. O neden kardeş değil, hım?”

Bu tüyler ürpertici ses tonu, bu anın bir süre önce yaşanmış olması beni sinirlendirirdi ama şimdi Jeremy'nin

karanlık tarafıyla başa çıkabiliyorum. En azından öğrenmeyi öğreniyorum.

“Aslında iki tanesini atladım. Eli ve Landon. Antisosyal olduklarında ve insanlıktan yoksun olduklarında onları

kardeş olarak görmek zor.”

"Ama yine de ona aşık oldun."

"DSÖ? Eli?” diye sordum çekingen bir tavırla ve o da ben ürkünceye kadar parmaklarımı daha sıkı kavradı.

“Benimle dalga geçme Cecily. Benim de Eli King'le uğraşmam gerekecek mi?"

"Hayır hayır. Tanrım hayır,” diye patladım. İlk etapta Lan'le ilgilenmesi gerektiğini düşünmesi yeterince

sakıncalı. Eli'yi ekleseydin, elimizde bir felaket olurdu.

"Soruma cevap vermedin. Nasıl oluyor da senin kadar çekingen, dikkatli ve metodik biri Landon'a aşık oluyor,

hem de onun antisosyal olduğunu ve insanlıktan yoksun olduğunu gayet iyi biliyor?"

Karşımızda çıtırdayan ateşe bakıyorum. Azaldı, neredeyse yok oluyor. “Ben onun gerçek kişiliğine değil, onun

fikrine aşık oldum. Kimsenin onun gerçek doğasının nasıl olduğunu gerçekten gördüğünden şüpheliyim. Artık

bildiğimi fark ettim ki…” birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu.

Ne oluyor be? Bunu neredeyse yüksek sesle söylüyordum.

Neredeyse en derin, en karanlık sırrımı açığa vuruyordum ve onun beni tekrar incitmesine, zar zor atan kalbimi

ezmesine ve beni zor durumda bırakmasına izin veriyordum.

Son kez aklıma geldikçe hâlâ gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

Bakışlarım benden asla gözlerini ayırmayan Jeremy'ye kaydı. Beni bir kaleyi yerle bir edebilecek bir gaddarlıkla

izliyor.

Bu dikkatli huzur anında, beni vuruyor. Lan'e aşık olduğum şeyin tam tersi şekilde Jeremy'ye aşık oldum.

Lan'in yansıttığı imaj hoşuma gitti ama onun gerçek anarşist, boş kişiliği beni tiksindirdi.

İlk görüşte Jeremy'den nefret ettim. Onun dünya dışı fiziği ve yakışıklı görünümü bir canavarın kamuflajından

başka bir şey değildi, ama onu tanıdıkça onun gizli kısımlarına daha çok aşık oldum.

Stratejik olarak dünyadan sakladığı ama gönüllü olarak bana gösterdiği parçalar.

"Şimdi ne olduğunu biliyorsun?" sessiz kaldığımda soruyor.

"O boş bir kabuk," diye patladım. "Onun şu anda bir önemi yok. Bunu yaptığını hiç sanmıyorum."

Hafifçe, neredeyse fark edilemeyecek kadar gizli ama hafif bir seğirme Jeremy'nin dudaklarını kaldırıyor.

"Sonunda bir konuda anlaştık."

Ben de kendimi hafiflemiş ve biraz uykulu hissederek gülümsüyorum ama elini daha sıkı tutuyorum ve "Hey,

Jeremy?" diye soruyorum.

"Evet?"

"Hakkınızda dolaşan söylentilerin farkında mısınız?"

Dudakları kıvrılıyor. "Hangileri?"

“Demek farkındasın.”

"Az çok."

"Bunlar doğru mu?"

“İnsanları öldürüp öldürmediğimi, işkence yapıp yapmadığımı, ölümün eşiğine getirip getirmediğimi

soruyorsanız, cevabım hepsine evet. Bunu eğlence için ya da herhangi bir kana susamışlığı gidermek için

yapmıyorum ve genellikle bu işi benim için yapan insanlar var ama gerekirse ellerimi kirletmekten

çekinmeyeceğim.

Onun doğasının kaçınılmaz gerçekliği bana çarptığında hareketsiz kalıyorum. Bundan şüphelenmek bir şeydir,

ancak burada kanıta sahip olmak tamamen farklıdır.

"Benden korkuyor musun?" Sorusu dikkatli sessizliği bozuyor.

"Sen değil. Senin dünyan," dedim bir süre sonra. "Ama muhtemelen uzun zaman alacak olsa da anlamaya

çalışacağım."

"Neden bunu yapasın ki?"

Çünkü seni önemsiyorum ve gitmene izin vermektense anlamayı tercih ederim.

Bunu söylemek yerine gülümsedim. "Açık fikirli olmayı seviyorum. Ayrıca Jeremy?"

"Hmm?"

Creighton'ın Annika'yı nereye götürdüğünü açıklamak için neden bana işkence yapmıyorsun? Zaten sığınağa

gelmenin nedeni de bu değil miydi?"

"Ona zarar vermeyeceğini söyledin ve ben şüpheci olsam da sana inanmayı seçiyorum. Seni, arkadaşının

güvenine ihanet etmen gereken bir duruma sokmak istemiyorum, o bir orospu çocuğu bile olsa. Üstelik babam

da bu konuda çalışıyor. Eğer seni dahil etmek zorunda değilsem, yapmayacağım.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor ve beni titretiyor. Yavaş yavaş eriyen kalbimi hiç düşünmeden nasıl böyle

şeyler söyleyebilir?

"Annen... iyi mi?" Soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Annika ile olanlar onu çok etkiledi. Onunla her zaman derin bir bağ paylaşıyordu ve

şimdi onu tamamen kaybettiğini düşünüyor... Hey, sorun ne?"

O zaman titrediğimi fark ediyorum. Bunu yapamam. Pek çok insanın acı çektiğini bilerek Creigh'i korumaya

devam edemem, buna dış dünyadan uzakta kalmaktan hoşlanmayacağından emin olduğum Annika da dahil.

Ama Jeremy'nin ona zarar vermesine de izin veremem.

"Eğer..." duraksadım ve boğazımı tıkayan topu temizledim. "Sana nerede olduklarını söylersem Creigh'e zarar

vermeyeceğine söz verir misin?"

Güçlü çenesinde bir kas çalışıyor. "Kız kardeşimi kaçırdı."

"Onu seviyor Jeremy. İnanmak istemediğinizi biliyorum ama Creighton'ın Anni'ye olduğu kadar kimseye bağlı

olduğunu hiç görmemiştim. Ve ne kadar inkar etsen de onun da onu sevdiğini çok iyi biliyorsun."

Çenesi kasılıyor.

Ayağa kalktım ve kollarımı dikkatlice boynuna doladım, beni itmesini bekledim. Jeremy seks sırasında ona

tutunmama izin verebilir ama bunun dışında ona ne zaman samimi bir şekilde dokunsam sertleşiyor.

Sanki içinden dökülen duygulara alışamıyormuş gibi.

Ancak bu sefer bana izin vermekle kalmadı, aynı zamanda herhangi bir rahatsızlık belirtisi de göstermedi.

Belki benim ona alıştığım kadar o da bana alışıyor.

"Lütfen Jeremy." Bundan ne kadar hoşlandığını bilerek ensesindeki tüyleri okşadım. "Bunu aileniz ve kendiniz

için yapın. Eminim Anni'yi özlüyorsundur, değil mi?"

Tek sunduğu bir homurtu.

"Ona zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Bir saniye.

İki.

Üç...

"İyi. Söz veriyorum."

diye bağırıp onu yanağından öpüyorum. Daha sonra ikimizin de duraksaması çok doğal.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum garip bir şekilde.

“Henüz bana teşekkür etme. Eğer kız kardeşime zarar verirse kafasını keserim."

Eminim Creigh bunu yapmazdı.

Gerçek şu ki, Jeremy'nin şiddet eğilimi eninde sonunda alışmam gereken bir şey.

O bir canavar ama bana hayat veren bir canavar.

O, sırf beni ondan korumak için dünyayı parçalara ayıracak canavar.

O benim canavarım.

Onun için ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

34

JEREMY

“Burada ne yapıyoruz?”

Cecily'nin ürkmüş sesi beni gülümsetiyor. Bunu kastetmiyorum. Öyle olur bazen.

Onunla ilgili birçok şey beni gülümsetiyor. İster kurgusal karakterleri aptalca psikanalize etmesi, ister söz

konusu karakterlere olan bağlılığı, ister hazırlıksız yakalandığında verdiği ifade olsun.

Şu anda olduğu gibi.

Bisikletimden atlayıp kaskı bekleyen İlya'nın eline atıyorum. Önce bana, sonra kaşları neredeyse saç çizgisine

değecek kadar kalkmış olan Cecily'ye başını salladı.

Elini tutup malikaneye doğru yönlendirmeye başladığımda gözlerini kırpmıyor ya da tepki vermiyor. Eşiğe

geldiğimizde fiziksel olarak başını salladı ve bizi durmaya çekti.

"Cidden. Burada ne yapıyoruz?"

“Geçen gün seni neden buraya hiç getirmediğimi sormadın mı?”

Boğazı bir yutkunmayla çalışıyor ve eli benimkinin içinde gevşiyor. O kadar yakınımda ki yanaklarındaki minik

çilleri, gümüş rengi saçlarındaki koyu renkli kökleri görebiliyor ve kokusunu içime çekebiliyorum.

Lanet nilüferler. Bir kokudan Cecily'ninki kadar etkileneceğimi hiç düşünmezdim.

Hiç kimseyi onlara odaklanacak, onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyecek, kendilerini kesip

kanamadan beni çıkaramayacakları kadar derinlerine kazıyacak kadar sevmedim.

Yine de bu kadın hakkında aklımdan geçen düşünceler tam olarak bunlar.

"Bu... sadece mecazi bir soruydu." Hemen arkasından gelen İlya'ya bakıyor. "Her şeyi bu kadar kelimesi

kelimesine mi algılıyor?"

Korumam başını salladı. “Konu sana gelince, korkarım evet.”

"Onunla ilgili bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Sanki burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayı bırak." Çenesini tuttum ve dikkatini tekrar bana

çevirdim. “Bana sorabileceğin zaman İlya ile konuşma.”

“Ah, lütfen. Yardıma ihtiyacın var."

Parmaklarım boğazında esniyor ve o titriyor, hafifçe parmak uçlarına yükseliyor, bu da genellikle benim onun

beynini sikmem için bir davetiye oluyor.

"Davranmak." Boğazımın derinliklerinde inliyorum, sonra tekrar elini avucumun içine alıyorum, çünkü eğer onun

boğazına dokunmayı bırakmazsam, yapmaya çalıştığım her şeyi bir kenara atıp onu akşam yemeğinde yemek

isteğine kapılacağım.

Tekrar durduğunda iki adım bile atamayız. "Sadece merak ettim. Burada olmamıza gerek yok."

“Neden olmamamız gerektiğini anlamıyorum ve sen sadece merak etmiyordun. Hayatımın önemli bir kısmının,

Kafirlerin, dışında kaldığını hissettin ve buradasın çünkü benim kirli küçük sırrım değilsin.”

Alışılmadık bir şey yaptığımda şaşkına dönmüş gibi dudakları hafifçe aralanıyor.

Bu şansı onu da yanıma çekmek için kullanıyorum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca sözlerim ve davranışlarım karşısında hâlâ şoktaydı. Annika ve Creighton ikisi de

yaralanmadan geri döndüklerinden beri daha önemli şeylere odaklanacak zaman buldum.

Cecily'i daha çok tanımak gibi. Evet, etrafı gözetleme ve günlüğünü okuma çabalarına rağmen onun hakkında

öğrenilecek daha çok şey var.

Hakkımda bir yazı bulduktan sonra bunu yapmayı bıraktım. Bana karşı hisleri ne olursa olsun, aldatmak ve

kendine sakladığı düşüncelere ulaşmak yerine, bunları ondan duymayı tercih ederim.

Gecelerimizi hala kulübede geçiriyoruz ama dışarı da çıkıyoruz. Bir defasında onu bir restorana götürdüm ve

başka bir sefer sahilde küçük bir randevu planladı. Ama çoğunlukla kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği kır

evinde yalnız vakit geçirmeyi tercih ediyoruz.

Geçen gün onu gölde yüzmeye ikna ettim ve o da sudaki canavarlardan korkarak hayatı boyunca bana

tutundu.

Hayatındaki en kötü canavar olduğumu pek bilmiyor. Beni anlamaya ve bana alışmaya başlıyor olabilir ama

içimde her zaman bir şekilde her şeyi berbat edeceğim hissine kapılıyorum. Belki onun benden nefret etmesini

sağlayacak bir şey yaparım, bu konuda çekilmez hale gelirim ve sonra her şey cehenneme döner.

Gerçek ortada olduğu için Cecily bazen benden hâlâ korkuyor. Beni hâlâ onu takip eden, onu zorlayan ve ona

başka seçenek bırakmadan hayatına giren kişi olarak görüyor.

Savaşlarını bu kadar kabullenici olarak seçiyor. Eğer ona seçim şansı verilseydi, aslında beni asla seçmezdi.

Bu yüzden asla böyle bir seçeneğe sahip olamayacak.

Girişte Ilya'dan ayrılıyoruz ve Cecily'yi Kafirlerin malikanesinde bir tura çıkarıyorum. Yavaş yavaş endişesi

azalıyor ve dikkatle çevresini inceliyor, eli benimkinde kalıyor.

Bir süre dolaştıktan sonra "Burası çok büyük" dedi.

"Sanki buraya ilk defa geliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Birkaç kez Anni'nin yanına gizlice girmedin mi?”

“Köşkün tamamını incelemedik ve kendimi savunmak gerekirse ben de bunu istemedim. Anni ve Ava kötü bir

etki yaratıyor. Çok sevimli bir şekilde utanmış görünerek burnunun kenarını ovuşturuyor. “O zamanlar beni

gördün mü?”

"Seni hep gördüm."

Boğazını temizlemeden önce eli elimde ısınıyor ve çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak önünde

durduğumuz kapıyı işaret ediyor. "Bu senin odan mı?"

Başımı salladım, kapıyı açtım ve o da orayı keşfetmek için elimi bıraktı; meraklı gözleri benim hakkımda bir

şeyler öğrendiğinde olduğu gibi parlıyordu.

Ona geçmişim, ailem ve vizyonum hakkında ufak bir bilgi sunduğumda aynı tepkiyi verdi. Gerçekten benimle

ilgili her şey.

Bir parçam onun benimle gerçekten ilgilendiğine inanmak istiyor ama tüm o ince geri çekilme hareketleri göz

önüne alındığında bu aptalca olurdu.

Seks sırasında adımı söylememek ya da sanki benimle ilişkilendirilmek istemiyormuş gibi toplum içinde

mesafesini korumak gibi.

Bana geri dönmeyen hiçbir çıkış yolu olmadığını anlayana kadar bunlar üzerinde teker teker çalışacağız.

İsyanlarının boşuna olduğunu ve sadece bana ait olacağını.

Minimalist odaya baktıktan sonra omuzları çöküyor. "Burada hiçbir şey yok."

“İşte bu noktada yanılıyorsun.” Sağa doğru hareket ediyorum. "Bir yatak var."

Gülümsedi ama üniversite kitaplarımdan birine dokunurken başını salladı. "Çılgın bir seks isteğin var,

biliyorsun."

Arkasına gelip kollarımı beline doladım ve kucağımda nasıl titrediğinin tadını çıkardım. Ona her

dokunduğumda bu tepkiyi vereceği hissine asla alışamayacağım.

Kulağına doğru, "Dilendiğinde bu sorun gibi görünmüyor," diye fısıldadım ve bir kez daha ürpererek

ödüllendirildim.

Parmakları sayfaların arasında düzensiz bir ritimle geziniyor, boynu hafifçe yana eğiliyor ve boğazının yarı

saydam derisi ortaya çıkıyor. O deriyi işaretleme ihtiyacına, içimde akmasını sağlamak için kanını emme

ihtiyacına karşı koyamıyorum.

Ama ben başımı eğmeden önce Cecily elini o noktaya vurup arkasını döndü. “Hayır, hayır. Sana yarın ailemi

ziyaret edeceğimi söyledim ve eğer bunu okyanus büyüklüğünde gözle görülür bir işaretle yaparsam, babam

muhtemelen bir arama yapıp el koyacaktır."

Onu iterken elim sırtının alt kısmına uzanıyor ve benimle masa arasında sıkışıp kalıyor. "O kadar korkutucu

mu?"

"HAYIR. Belki biraz. Her zaman çok yakındık ve bana dokunan erkeklere pek iyi tepki vermiyor."

"Görünüşe göre işim benim için biçilmiş kaftan."

"Hiçbir şey yapma." Avuçlarını göğsümün üzerine düzleştiriyor, dokunuyor, keşfediyor, yalvarıyor.

Son birkaç haftadır ilerlemeleri biraz daha cüretkar hale geldi ama yine de yeterince emin ya da kendinden

emin değil. Bana yalnızca beni tuttuğunda ya da beni durdurmak istediğinde dokunuyor. Arada zaman yok.

"Gerçekten babamı kızdırmamayı tercih ederim."

“Beni de yanına al, ben de onun fikrini değiştireyim.”

"Cehennemde olmaz," diye patladı. Sonra daha iyi düşünmüş gibi daha sakin bir tavırla şöyle dedi: "Ona her

şeyi anlatabilmem için zamana ihtiyacı var."

Çenem kasılıyor ve beline daha sıkı tutunmamak için elimden geleni yapıyorum. "Zamana ihtiyacı olanın sen

değil de kendisi olduğundan emin misin?"

Yutkunuyor, dokunuşu dengesizleşiyor. "Geçmişini aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Annika'nınkini açıklamak zorunda mıydın?"

“O farklı. Ona bir mafya imparatorluğu miras kalmayacak ve sizin hayatınızın bu kısmını hiç gerçekten

sevmedi.”

"Ben de öyle."

"Bu doğru değil mi?"

Geçmişim ve kim olduğum hiçbir şeyi değiştirmiyor, Cecily. Eğer bunu beni terk etmek için bir bahane olarak

kullanabileceğini sanıyorsan, kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Görünüşe bakılırsa, bir şeyler yolunda gitmediğinde tehditlerini göz önünde bulundurarak gayet iyi anlıyorum."

Dudakları büzüldü. "Bunu yapmayı bırakmalısın. İlişkiler böyle yürümez."

“Peki nasıl çalışıyorlar? Sanki küçük kirli bir sırmışım gibi beni ailenden saklayarak mı?

"Onu hiç söylemedim."

“Zorunda değilsin. Eylemleriniz sözlerinizden daha yüksek sesle konuşuyor.

“Benim bakış açımı anlayamıyor musun? Bu benim için yeni, tıpkı sizin için de yeni olduğundan eminim. Beni

aileni görmeye götürür müsün?”

"İstersen yarın."

Yüzünde hayranlık ve şaşkınlık karışımı ve çatışması var. "Yapabilirdin?"

"Ben neden görmüyorum."

“Ama senin bir Rusla evlenmen gerekmiyor mu? Maya gibi biri mi?”

"Bu bir tercihtir ve hiçbir şekilde zorunlu değildir."

"Vay. Beni gerçekten ailenle tanıştırırdın.”

"Dediğim gibi sen benim kirli küçük sırrım değilsin. Senden utanmıyorum ki bu senin hakkında söylenemez."

“Senden utanmıyorum Jeremy. Sadece... başkalarını bu işe karıştırmadan önce tüm bunları kendi başıma

halletmem gerekiyor.

"Gerçekten buna mı inanıyorsun yoksa sahip olduklarımızı kabul etmekten mi korkuyorsun?"

Yüzü bembeyaz oldu ve ihtiyacım olan tek cevap bu oldu. Onu serbest bırakıp geri çekiliyorum ve onu beni

bırakmaya zorluyorum.

İleriye doğru bir adım atıyor ama söyleyecekleri kapının sertçe açılıp duvara çarpmasıyla yarıda kalıyor.

Nikolai içeride dolaşıyor, ardından da kuzeni Gareth geliyor.

"Kapıyı çalmayı hiç duydun mu?" Hoşnutsuzluğumu gizlemeyen bir ses tonuyla söylüyorum.

"Fermuarını sıkıştır." Yine gömleksiz kaldığı için, bir saniye sonra kırılacak olan elini kaburgalarıyla birlikte

kaldırıyor.

Gareth kapıda kalıp sahneyi dikkatle izlerken, aklını kaçıran kuzeni bir aslanın aurasıyla etrafımızda dönüyor.

"Burada neyimiz var? Bahse girdim ve gardiyanlara, kız kardeşin olmayan bir kızı getirdiğini söylediklerinde

yalancı dedim. Görünüşe göre birkaç banknot kaybettim ama bu boka değdi. Neden o, Jer? Onun bir rahibeden

daha sıkıcı ve sıkıcı olduğunu söylemiştin."

Bu orospu çocuğu.

Cecily'nin yüzü, bu ikisi içeri girdiğinde yanaklarını kaplayan renkten farklı bir tonla kızardı. Bu, rahatsızlıkla

karışık bir utançtı. Bu öfkedir.

Ve evet, onun sıkıcı ve sıkıcı olduğunu söyledim ama bunu Gareth'in ve özellikle de Nikolai'nin ilgisini ondan

uzaklaştırmak için yapmıştım. Bu pislik ortalıkta dolaşmayı çok seviyor ve Cecily'nin de listesine girmenin bir

yolunu bulması mümkün değildi.

Bu olay, onu ormanda kovalamamdan ve mecazi olarak onun üzerinde hak iddia etmemden çok önce

gerçekleşti.

Gareth bilmiş bir gülümsemeyle, "Aldatıldın, Niko," diyor. "Bazen gerçekten yavaş olabiliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" Hâlâ kayıtsız bir şekilde olay yerini inceleyen kuzenine baktı, muhtemelen Nikolai

onun yanında konuşmaya, hatta var olmaya devam ettikçe patlama noktasına yaklaştığımı hissediyordu.

Yakında arkadaşlık ayrıcalıklarını kaybedecek olan arkadaşım yanıt alamayınca Cecily'e doğru yaklaşıyor. "Adın

Cecilia, değil mi?"

Yüzündeki kırmızılık yavaş yavaş kaybolmuştu ama hem ifadesi hem de sesi soğumuştu. "Cecily."

"Domates, domates." Ona komik bir şekilde bakıyor. “Nilüfer çiçeğine yakınsın, değil mi? Tek boynuzlu atlara,

pastalara ve hayvanları kurtarmaya karşı ortak bir sevginiz var.”

"Lotus ne?"

"Brandon," diyor sanki korelasyon kesinmiş gibi.

Hafifçe ama Cecily'nin bedeninin kaskatı kesildiği ve ifadesinin rahatsızlıktan anne ayı moduna dönüştüğü anı

fark ettim.

Nikolai her zaman kötü bir izlenim bırakmıştır. Her zaman. Sadece steroid kullanarak şiddet uygulamakla

kalmıyor, aynı zamanda o kadar dengesiz ki nereye giderse gitsin kötü bir şöhrete sahip oluyor. Adadaki

herkes gibi Cecily de onun vahşi, acımasız yöntemlerini ve insanları spor olsun diye dövmedeki ustalığını

duymuştur.

Genelde bizden başka kimse onun yanında kendini rahat hissetmiyor, bu da o içeri girdiğinden beri tedirgin

olmasının sebebi.

Ancak arkadaşı, sikik Landon'ın ikiz kardeşini gündeme getirdiği anda, Landon sorunsuz bir şekilde korkudan

korumacılığa geçti. Bu kız, konu kendi hayatına gelince korkmuyor ve aile olarak gördüğü kişiler için her şeyi

yapar.

"Ondan ne haber?" hafif bir sertlikle soruyor.

Nikolai sırıttığı için ondaki değişikliğin farkında değil. "Bilgi alışverişinde bulunabiliriz. Ben sana Jeremy'yi bok

edeceğim, sen de aynısını nilüfer çiçeği için yapıyorsun.

Durakladı, bakışları sanki bu seçeneği ciddi olarak düşünüyormuş gibi keskin bir bakışla bana kaydı ama sonra

başını salladı. “Sana Bran hakkında anlatacak hiçbir şeyim yok.”

Nikolai onun önünde duruyor ve sanki onun ruhuna bakıp ihtiyacı olan bilgiyi almak istiyormuş gibi başını yana

eğiyor. "Küçük bir parça bile değil mi? Tekrar düşünün çünkü Jeremy'nin çıktığı kızlarla ilgili tüm bilgilere

sahibim.

Onu ensesinden tutup kuzeninin üzerine fırlatıyorum. "Onu al ve git."

"Neden?" Gareth onu tekrar içeri itiyor. "Bu eğlenceli olmaya başladı."

Nikolai'yi tekrar yakalamak üzereyim ama son anda kaçıyor. “Beni topmuşum gibi fırlatmayı bırakın, orospu

çocukları.”

"Sana ayıracak vaktimiz yok. Siktir git.”

"Aslında." Cecily öne çıkıp yanımda duruyor. "Yaparız. Beni buraya arkadaşlarınla buluşmam için getirmedin

mi?”

Hayır, yapmadım.

Aslında bu pislikleri görmesin diye onu buradan uzak tuttum.

"Ne dedi." Gareth ona gülümsüyor. "Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Katılacak mısın?"

"Hayır" diyorum.

"Elbette" diyor aynı anda.

Ben ona bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. Eğilip fısıldadım: "Sadece akşam yemeği yiyoruz, sadece

ikimiz."

"Bugün değil," diye fısıldıyor.

“Benimle dalga geçme Cecily. Biz ayrılıyoruz."

"Hayır, değiliz. Bir rahibeden daha sıkıcı olduğumu sanıyordum.” Gümüş rengi saçlarını savurarak Gareth'e

doğru yürüyor. "Akşam yemeğinden bahsettin mi?"

"Evet. Şefin istediğiniz yemekleri eklemesini sağlayabiliriz. Kill seni görene kadar bekle.” Gareth sırıtıyor. "Rahat

dur, Jer."

Ona kuşu fırlatıyorum ve Cecily'nin yanında yürürken sadece sırıtıyor ve diğer tarafta Nikolai daha önceki

sorusuna yanıt bulmak için onu takip ediyor.

Ona cevap vermiyor ama onu vurmuyor da. Bunun yerine, Brandon hakkında bazı zararsız bilgileri ifşa ederek

piçi meşgul ediyor.

Ben de onları yakından takip ederek ilk önce kimi öldüreceğimi ve kan olup olmaması gerektiğini

düşünüyorum.

Kimi kandırıyorum? Tabii ki kan olacak. Şimdi tüm deliklerinden dışarı akacağından emin olmam gerekiyor.

Onları iterek ve bütün akşam boyunca onu yanıma yapıştırarak başlıyorum ama bu, onlarla içmeye başlayınca

ve Killian da kız arkadaşının yanına katıldığında çok az sürüyor.

Benim ve Kill'in kızlarımızı alıp gecenin karanlığında kaybolma yönündeki ortak çabalarımıza rağmen Cecily,

Glyndon buraya geldiğinde ayrılmayı kesinlikle reddediyor.

"Neden onu buraya getirdin? İkisi Nikolai ve Gareth'le aptal bir kart oyunu oynarken Kill bana şunu soruyor:

Glyn artık kımıldamıyor.

"Doğrusu neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Votkamı yudumluyorum ve onun hafifçe görmezden geldiği

bakışlarımı ona doğru fırlatıyorum.

Killian içkisini masanın üzerine kaydırıyor. "Bu şerefsizlere dersini vereceğim."

Daha sonra oyuna geliyor, Nikolai'yi kız arkadaşının yanından uzaklaştırıyor ve ona yapışıyor. Killian'ın onlara

ders verme fikri kopya çekmek, izlerini silme zahmetine bile girmemek.

Hem Gareth hem de Glyndon ona saçmalık diyor ama o tamamen sakin kalıyor ve hatta onları hile yapmakla

suçluyor.

Cecily sirke sadece gülüyor, omuzları titriyor ve gözleri parlıyor.

Ben? Sinirleniyorum.

Sadece bu gece yalnız vakit geçirilmeyeceği için değil, aynı zamanda herkes onu yarı sarhoş, güler yüzlü ve

mutlu görebileceği için.

Belki hastayım ama tüm bu duyguları sadece bana ait olacak şekilde hapsetmek istiyorum.

Kill, kartları çalmak ve Gareth ve Glyndon ile tartışmakla meşgulken Nikolai, art arda atışlar yapar ve Cecily'e

bir atış teklif eder.

Birazını içiyor, yüzünü buruşturuyor, sonra genişçe sırıtıyor. "Vay. Bu çok güçlü."

"Uzmanlık alanım bebeğim."

Bu kadar.

Ne kadar deli göründüğümü umursamadan ayağa kalktım ve onu dirseğinden kaldırdım. İçki içmekten ve

sallanmaktan dolayı biraz uyuşuklaştı, sonra göğsüme indi.

"Biz ayrılıyoruz."

"Hayır, hâlâ oynamak istiyorum," diye geveliyor, sözleri pek tutarlı değil.

“Evet, bırak oynasın Jer. Sıkıcı olma... Kahretsin!” Kaburgalarına tekme attığımda Nikolai yerde yuvarlanıyor.

Daha önceden beri bunu düşünüyordu.

"Bu ne içindi?" diye bağırarak yan tarafını tutuyor.

"Bacağım kaydı."

"Sen yalan söylüyorsun!"

Omuz silkiyorum ve Cecily kıvranmaya devam edip elimden kurtulmaya çalışırken onu kollarıma alıp

merdivenlere doğru taşıyorum.

"Neden bunu yaptın? Nikolai çok hoş.”

"Kapa çeneni, yoksa tabutta daha güzel görünürdü."

İnliyor. “Ah. Seni mağara adamı.”

Başı göğsüme düşüyor ve nefesi düzenleniyor. Son zamanlarda sağlıklı saatlerde uyumaya başladı. Hatta ben

bile geceleri iki saatten fazla uyumaya başladım.

Odama girdiğimizde odayı anahtarla kilitledim, sonra ayakkabılarını çıkarıp üzerini örttüm. Akşamdan

kalmalığına çare aramak üzereyken eli elimi tutup beni aniden aşağı çekti.

Neredeyse ona çarpacaktım ama son saniyede kendimi tuttum.

Gözleri açık, yeşil ve ışıltılı ve sonra yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde savunmasız bir sesle soruyor: "Bir

rahibe kadar donuk muyum?"

O orospu çocuğu Nikolai, sözlerle bile olsa onu incitmeye cesaret ettiği için uykusunda ölecek.

Saçlarını alnından uzaklaştırdım. "Sen değilsin. Sen tanıdığım en eğlenceli insansın."

“Ama sen benim sıkıcı olduğumu söyledin.”

"Çünkü başkalarının dikkatinin senin üzerinde olmasını istemiyorum."

Kızarıyor, sarhoş yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ama o zamanlar birbirimizi tanımıyorduk."

"Önemli değil."

“Eğer o siteye başvurmasaydım kovalayacak başka bir kız mı bulacaktın? Çıktığın kızlardan biri gibi mi?

"Senden önce kimseyle çıkmadım."

"Ama Nikolai dedi ki..."

"Nikolai istediği bilgiyi almak için seni kandırıyordu. Söylediği her şeye inanmayın."

O kadar narin ve zarif bir şekilde sırıtıyor ki, bu anı durdurup benden başka kimsenin tekrar tekrar

yaşayamayacağı bir yere koymak istiyorum.

“Ya... ya... hiç tanışmamış olsaydık?”

"Er ya da geç bunu yapardık."

"Nereden biliyorsunuz?"

“Her zaman benim olman gerekiyordu, Cecily.” Ona sahip olma, onu elinde tutma ve bunun için bir uzvumu

feda etmek zorunda kalsam bile beni terk etmesine asla izin vermeme yönündeki bu şiddetli ihtiyacı başka

hiçbir şey açıklayamaz.

Bu yüzden benden nefret etse bile.

Yıllardır yüzeyin altında sakladığım canavarı sakinleştiriyor. Onu başka kimsenin yapamadığı şekilde

evcilleştiriyor ve sakinleştiriyor.

Her zaman en güçlü organizasyonlardan birinin mirası yüzünden zincire vuruldum ve bu da her adımı saymam

gerektiği anlamına geliyor. Her planı stratejilendirin. Her kararı planlayın.

Onunla değil.

Yanında kendimi özgür hissettiğim tek kişi o. Omuzlarımda ne bir görev duygusu ne de bir yük var.

Sadece ben ve o varız.

Cecily Knight gürültücü, kaotik bir dünyanın sakinliğidir.

Gözlerini ışıltılı bir bakış kaplıyor ve sanırım uykuya dalacak, ama başını kaldırıp dudaklarını sanki ilk defa

yapıyormuş gibi yumuşak, yavaş bir şekilde benimkilere sürtüyor.

“Londra'dayken seni özleyeceğim.” Sarhoş sesi hafif bir esinti gibi etrafımda süzülüyor.

Sonra gözlerini kapatıyor ve göğsü sabit bir ritimle yükselip alçalıyor.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca olduğum yerde donup kaldım.

Siktir et beni.

Sadece iffetli bir öpücük ve o sözler beni nasıl bu kadar etkileyebilir?

Sonuçta bunu yapmasına izin vermeyeceğim gibi görünüyor.

35

CECILY

Göğsümdeki donuk ağrıyı durdurma çabalarım tam bir başarısızlıkla sonuçlandı.

Yine de evime yaptığım ziyaretin tadını huzur içinde çıkarmaya çalışıyorum. Ya da koşullar göz önüne

alındığında olabildiğince huzur.

Annem ve ben birlikte akşam yemeği hazırlıyoruz; bu, çocukluğumdan beri yaptığımız bir şey. Kirian Amca -

annemin küçük erkek kardeşi- genellikle bize katılırdı ama o seyahat ediyor. Umarım okula dönmeden önce

onu görebilirim.

Annem arkamdayken ben hazırlık masasında oturuyorum, ocakta malzemeleri karıştırıyorum.

"Bana tuzu uzat, tatlı bezelye" diyor dikkati dağılmış bir halde.

Saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmış ve her yerden yeşil vurgular göze çarpıyor. Onu tanıdığımdan beri

saçında hep biraz yeşil vardı. Bazen tamamen yeşildir. Diğer zamanlarda, tıpkı şimdi olduğu gibi, yeşil çizgili

kahverengidir.

Diz boyu çiçekli bir elbise ve tahmin edebileceğiniz gibi yeşil bir önlük giyiyor.

Babam, ben küçükken mutfağı bir şefin hayalindeki gibi yeniden düzenledi. Paslanmaz çelik ekipmanlarla dolu,

geniş bir yemek hazırlama alanı var ve annem gibi yeşil temalı.

Babam sırf bizi kızdırmak için araya girerken, mutfağı ortalığı karıştırırken ve sonra yüzünde kocaman bir

sırıtışla izlemeye devam ederken, ben de annemle sık sık internetten tariflerle uğraştığım yer burası.

Şu anda bunu yapmamasının tek nedeni annemin onu eksik olduğumuz birkaç şeyi alması için göndermesi.

Tuzluğu eline veriyorum, biraz koymaya başlıyor, sonra duruyor. “Cecy tatlım, bu biber.”

"Aptallar. Üzgünüm." Bundan kurtulup ona uygun mahzeni veriyorum.

Ben tekrar oturup sebzeleri doğramakla meşgulken o da gülümseyerek başını salladı ve tuzu ekledi. Meşgul

olduğuna ve beni ele vereceğinden emin olduğum yüz ifademi göremediğine minnettarım.

Annem her zaman anne-kız aktivitelerini birlikte yapmamızı sağlar. Yemek pişiriyoruz, yoga yapıyoruz, film

izliyoruz ve alışveriş yapıyoruz. Gerçi ben ikincisinin büyük bir hayranı değilim. Ayrıca babamın aşırı korumacı

tavrını bir adım daha arttırıp benim için 'tehlikeli' olduğu gerekçesiyle bazı şeyleri yapmamı yasakladığında

mükemmel bir avukat rolü oynuyor.

Her zaman bu kadar yakın olmamız benim için çok şey ifade ediyor ama o beni okuyabiliyorken değil. O

kısımdan gerçekten nefret ediyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak.

"Harika, evet."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı tatlım?"

"Ne? Hayır tabii değil." Ben yoldayken dünyamı alt üst eden bir adamdan ona kesinlikle bahsetmek

istemiyorum.

Jeremy'yi en son dün utanç verici derecede sarhoş olduktan sonra gördüm, onu öptüm ve ona onu

özleyeceğimi söyledim ve sonra yatağına çöktüm. Odasından bir hırsız gibi gizlice çıktım, sonra yanlışlıkla

Killian ve Glyn'in oyun odasında öpüştüğünü ve Nikolai'nin sadece boxer giyerek havuzda yüzdüğünü gördüm.

Öldüğünü sandım, bu yüzden çılgınca İlya'yı aradım ama olayın adam için normal olduğu ortaya çıktı.

Sonuçta, gizlice dışarı çıkma seansım, ayrılmadan önce Kafirlerin yerleşkesindeki neredeyse herkesi

görmemle sonuçlandı. Ama en azından Jeremy beni yakalamadı.

Bunun harika bir fikir olup olmadığından emin değilim. Çünkü söylediklerim doğrudur. Onu özlüyorum. Ve

buraya daha dün geldim.

"Cecy!"

"N-ne?" Kendimi kestiğimi, kesme tahtasının ve bazı sebzelerin üzerine kan damladığını fark ettiğimde ayağa

fırladım ve ürktüm.

Annem bir mendil alıp kanayan parmağıma bastırıyor, eli titriyor. Küçük bir kesik olsa bile ne zaman kanasam

bu aşırı tepkiyi veriyordu. Babam da. Bunun bileklerindeki yara izleriyle ilgili olduğunu düşünüyorum, bu yüzden

onları asla aşırı korumacı olmakla suçlamadım.

"İyiyim anne." Dokuyu çıkarıyorum ve ona kanamanın durduğunu gösteriyorum. "Görmek? Mühim değil."

Elimi ileri geri hareket ettiriyor ve ancak kesiğin küçük olduğundan emin olduğunda nefesini bırakıyor. "Bıçağa

dikkat etmelisin tatlım."

Jeremy'nin bana bıçakla ne yaptığını ve bundan gerçekten keyif aldığımı öğrenseydi bayılırdı.

Annem dolaptan bana bir alçı alıp parmağıma koyuyor. İşini bitirdikten sonra kirli sebzeleri atıp yenilerini

alıyorum ve yeniden başlamak için sandalyeye çıkıyorum. Annem ocağı en düşük ısıya koyuyor, kendi bıçağını

alıyor ve karşıma yerleşiyor.

"Bunu kendi başıma yapabilirim" diyorum ona.

“Yardım edersem daha çabuk halledilir. En azından dikkatim dağılmıyor."

"Kim olduğumu söylüyor?"

“Birkaç kez dışarı çıktınız ve telefonunuzu sağlıksız bir şekilde kontrol etmeye devam ediyorsunuz. Bir mesaj

mı yoksa arama mı bekliyorsun?”

Hayır, dedim, baştan sona okuması gerektiğini belirten tuhaf bir gülümsemeyle.

"HI-hı." 'Ben senin annenim ve senin hakkında her şeyi biliyorum' bakışıyla beni sabitliyor. "Geçen gün Silver

Teyzeniz buradaydı ve bana ilginç bir şey anlattı."

"Ve bu nedir?"

“Ava ona Amerikalı bir çocukla görüştüğünü söyledi ve Silver'dan nedime elbisesini seçmeye başlamasını

istedi.”

Şu küçük muhbir.

Ava'nın annesiyle arasının iyi olduğunu ve ona her şeyi anlattığını biliyorum ama bu farklı. Bu durumu

kabullenmediğimi biliyor. Ona göre ben sadece kaçınılmaz olanı, ama anlambilimsel olanı geciktiriyorum.

"Bu doğru mu?" Annem bana bakıyor.

Yanlışlıkla kendimi tekrar kesmemek için bıçağı masanın üzerine koydum. "Karmaşık."

"Ne kadar karmaşık?" Sesi yumuşadı. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun değil mi? Ben her zaman senin

yanındayım."

"O... geleneksel tipte olmasa bile mi?"

“Sen çok sorumluluk sahibi bir kızsın Cecy. Çocukken bile hep öyleydin. O kadar ki hayatını yaşayamadan

erken yaşlanmak istediğinden endişelendim. Ama aynı zamanda doğru seçimi yapacağınıza da bu yüzden

güveniyorum.”

Göğsüm bükülüyor ve kesme tahtasına, yarı kesilmiş sebzelere ve annemin yüzü dışında her yere bakıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil." Elimi okşuyor. “Hazır olduğunda senin için burada olduğumu

bil.”

Beni bıraktı ve yemeği kontrol etmek için ayağa kalktı. Ne zaman çok fazla zorlandığını ya da beni rahatlık

alanımın dışına ittiğini hissetse bunu sık sık yapıyor.

Annem ne zaman şeytanlarımı dürtmeye başladığını biliyor ve şüphesiz her zaman geri çekilip iyileşmem için

bana zaman veriyor.

Hazır olduğumda yanına gelmemi umuyor ama ben bu zamanı hep ondan kaçmak, kendi içimde boğulmak ve

sorunlarımı kendi başıma düzeltmeye çalışmak için kullandım.

Onun bana verdiği şansı kullanabilmek için ilk defa cesaretimi topluyorum.

“Her zaman doğru seçimi yapmadım anne.” Sesim o kadar alçak ki, ocakta kaynayan sudan ve çıkardığı

karıştırma sesinden bile alçak.

Arkasını dönmeye başladı ve ben ağzımdan kaçırdım, “Lütfen bana bakma. Eğer bana bakıyorsan bunu

söyleyemem."

Onun gözlerine bakmaya çok utanıyorum.

"Tamam" dedi şefkatli bir ses tonuyla ve olduğu yerde kaldı.

“Bana Jonah hakkında kötü hislerin olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Haklıydın anne.”

"Bu yakın zamanda saldırı ve uyuşturucudan tutuklanmasıyla mı ilgili?"

"Bunun sonuydu. Asıl hikaye uzun zaman önce başladı.”

Olan biten her şeyi ona anlatacak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum. Ona o geceyi, uyku felcini -bu yüzden

kimse beni bu halde görmesin diye odamı kilitledim- karşı cinsten korktuğumu, ilişkilerimi ve her şeye olan

güvensizliğimi anlattım.

Kelimeler sanki bu kadar zamandır içimde iltihaplanan gerçeği anneme söylememi bekliyormuş gibi, hiçbir

çaba göstermeden doğal bir şekilde akıyor.

"Sana söylemediğim için üzgünüm anne." Sesim sert ve kırılgan. “Bu resimlerin halka açık hale gelmesinden ve

itibarınızın zedelenmesinden çok korktum. Ayrıca ondan hiç hoşlanmadığını ve beni ondan ayrılmaya teşvik

ettiğini bana hatırlatmandan da çok korkuyordum. Eğer bunun için beni suçlasaydınız ya da bunu size

söylediğimi söyleseydiniz beni öldürürdü.”

Tekrar kendi etrafında dönmeye başlıyor.

"Hayır anne lütfen. Ben böyleyken bana bakma."

Ocağı kapatıp bana dönerken parmakları titriyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve yüz hatları benimkileri hayal

ettiğim kadar solgun.

Sonra yavaş yavaş, ölçülü adımlarla yanıma geliyor ve birkaç nefes ötede duruyor. Göğsü benimki kadar sert

bir şekilde inip kalkıyor, sanki benim duygularımı yakalayıp kendi duygularına dönüştürebiliyormuş gibi.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını siliyor. "Neden sana böyle bakamıyorum? Eğer dünya senin bu

versiyonunu ve yaşadığın acıyı görmeyi reddederse, ben göreceğim. Tüm gün. Her gün."

“Seni dinleseydim bunların hiçbirinin olmayacağını söylemeyeceksin değil mi?”

“Hayır, çünkü kimse ne olacağından emin olamaz. Başka yollar bulabilirdi.” Yanağımı, gözyaşlarımı ve acımı

okşuyor. Bunun senin hatan olmadığını bilmeni ve buna inanmanı istiyorum tatlım. Hiçbiri değildi.”

"Ama..."

"Ama yok, Cecily." O da benim kadar ağlıyor, yanaklarından yaşlar damlayana kadar. "Ben de bir zamanlar

kurbandım ve fail, beni koruması gereken tek kişiydi."

"Annen?" Onunla yalnızca bir kez, yedi yaşımdayken kapımıza geldiğinde tanıştım ve o kadından ilk görüşte

nefret ettim. Kendisi dünyaca ünlü bir sanatçı ve beni yanlış yönlendiren kibirli bir ifadesi vardı.

Annemle sanki ona sahipmiş gibi konuşuyordu. Babası ve Kirian Amca oradaydı ve onu dışarı attılar. Annem o

gece o kadar çok ağladı ki, görüşmediği büyükannemin ona acı dolu geçmişini hatırlattığını söyledi.

Annem başını salladı. Evet, yani kurban olmanın ne demek olduğunu tam olarak biliyorum ve eğer o enerjiyi

içeriye doğru itersen, bu yalnızca kendini yok etmeye yol açar, Cecy. Sen bizim küçük mucizemizsin, Xan'la

benim uzun bir iyileşme yolculuğundan sonra yaşadığımız mucizesin ve aşırı korumacı olabileceğimizi

biliyorum, ama bunun tek nedeni seni çok sevdiğimiz ve bizim yaptıklarımızı yaşamanı istememiz. . Bu

yüzden lütfen kendinizi suçlamayın. Bunu sana yalvarıyormuşum gibi kabul et. Bu işaretleri göremeyen berbat

ebeveynler olmamızı suçlayın.”

"Hayır anne." Oturduğum yerden fırlıyorum. “İşaretleri görmene izin vermedim. Onlarla kendi başıma uğraştım

çünkü yaranın eninde sonunda iyileşeceğini düşündüm ama sadece iltihaplandı. Bu senin hatan değil.”

“Bu senin de değil Cecy.”

"Biliyorum."

Umut, yeni ekilen bir çiçek gibi gözyaşlarının arasında yeşerir. "Siz yapıyorsunuz?"

Başımla onayladım. “Bu yüzden şimdi bunun hakkında konuşabilirim, biliyorsun. Bunu kabullenmem uzun

zaman aldı ama suçu kendime yöneltmemeye beni ikna eden biriyle tanıştım. O zamandan beri kafam bana

eskisi kadar işkence etmiyor ve kendimi güvende hissetmeye başladım. Artık panik atak geçirmiyorum ve

uyku felci vakaları giderek azalıyor."

Annemin eli yanağımdan omzuma doğru iniyor ve arasından sıcak bir gülümseme beliriyor. "Bu Amerikalı

oğlanlardan biri mi?"

Burnumun kenarını ovuşturup başımı salladım. "Adı Jeremy."

“Ah, ondan sadece söz edildiğinde bile nasıl utandığına bak.”

"Değilim."

“Az önce burnunu okşadın ki bu, utandığın zaman yaptığın bariz bir alışkanlıktır. Bu Jeremy'nin neye

benzediğini merak ediyorum. Yakışıklı mı? Sana iyi davranıyor mu?”

“İkisine de evet.”

“Ah, neden onu eve getirmedin?”

"Gelmek istedi ama hayır dedim."

Bir mendil alıp gözyaşlarımı siliyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Annika'yı hatırladın mı?"

"Yeni sevimli arkadaşın mı?"

“Evet, mafya prensesi olan.”

"Tabii ki istiyorum. Çok iyi huyluydu.”

“Jeremy onun ağabeyi.”

Bağlantıları birbirine bağlamasını bekleyerek durakladım.

Peki ya buna ne dersiniz? Ah. Annika buna karşı mı?”

"HAYIR. Henüz bilmiyor. Bu... onların geçmişi. Rus mafyası. Babasının imparatorluğunun varisi. Annika'yla

birlikte olduğu için Creigh'i neredeyse öldüren baba mı?"

"Anlıyorum."

"Nihayet. Ama neden bu konuda bu kadar rahat konuşuyorsun anne?”

“Dürüst olmak gerekirse hâlâ bunda yanlış bir şey bulamadım. Baban kesinlikle isterdi ama ben bu Jeremy'ye

zor zamanlarında yanında olduğu ve hatta seni bir kurban gibi düşünmemeye ikna ettiği için sarılmak

istiyorum.

"Ama ailesi tehlikeli."

“Dünya tehlikelidir tatlım. Ama bundan saklanmıyoruz. Başımızı kuma gömüp her şey yolundaymış gibi

davranmıyoruz. Bir şeyi istiyorsanız ya onun için savaşırsınız, ya da başkasının yapabilmesi için onu

bırakırsınız."

"Gitmesine izin vermek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyorum."

Annem gülümsüyor ve ben de ağzımdan o kadar kolay, o kadar doğal bir şekilde çıkan sözcükleri düşünmeme

bile gerek kalmadan duruyorum.

Bu doğru. Jeremy'yi seviyorum.

Daha önce emin olmasam da, son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz onca zaman beni emin kıldı.

"İşte cevabınız." Annem başımın üstünü öpüyor.

“Ama… ama ya beni sevmiyorsa?”

“Güzel bebeğimi kim sevmez ki?”

"Dünya sen ve babandan ibaret değil, anne."

“Bütün arkadaşların, teyzelerin, amcaların ve büyükbabaların seni ölesiye seviyor. Sen çok tatlısın."

"Onlar...onlar da sayılmaz."

Tek kaşını kaldırıyor. "Bunu yapan tek kişi Jeremy mi?"

“Hayır… yani öyle değil…”

Annem gülümsüyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. “İster inanın ister inanmayın, uzun zaman önce ben

de babanın beni sevmediğini düşünüyordum.”

"Mümkün değil." Temelde yürüdüğü yere tapıyor.

"Biliyorum. Biz gençken gerçek bir mastürbasyoncuydu, bu yüzden hayatımızın geri kalanında bunu bana telafi

edecek. Nostaljik bir şekilde gülümsüyor. “O zamanlar artık çok uzak geliyor. Beni sevdiğini nasıl bildiğimi

tahmin et.

"Nasıl?"

"Benim için savaştı. Benimle birlikte olmak için şeytanlarını katletti ve işte o zaman onun sadece beni

sevmediğini, aynı zamanda onun hayatının aşkı olduğumu da anladım."

Hem hayranlıkla hem de hayranlıkla yüreğim sıkışıyor.

Annemle babamın birbirlerini sevmesi, takdir etmesi ve saygı duyması beni her zaman çok etkilemiştir. Aşırı

korumacı olmalarına rağmen, onların sevgisinin ürünü olduğum için kendimi şanslı hissettim. Artık dünyadaki

en iyi ebeveynlere sahip olduğumdan daha da eminim.

"Teşekkürler Anne." Ona sarılıyorum ve o da kollarını etrafıma dolayarak sıcaklığının tadını çıkarmama izin

veriyor.

Hayır, olanlar konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim Cecy. Gücünle gurur duyuyorum."

Şu anda ağlayabilirim ama ağlamıyorum çünkü o da ağlamaya başlar ve eğer babam karısını ağlattığımı

öğrenirse drama başlayabilir.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi girişten babamın sesi geliyor.

"Kim, aşkım, büyükbabamın av tüfeği nerede? Kapımızın eşiğinde kızımızın erkek arkadaşı olduğunu iddia

eden bir piç buldum... Ah, işte burada. Hemen dönecek. Onu vuracağım ve akşam yemeği için zamanında geri

döneceğim.

Annem ve ben birbirimize bakmak için ayrıldık.

Vay be.

Lütfen bana Jeremy'nin beni buraya kadar takip ettiğini söyleme.

En önemlisi, babam onu vuracağını mı söyledi?

36

XANDER

Evimin önünde bir kertenkele var.

Gözlerinde itici bir bakış, hoş karşılanmayan bir varlık ve ağzından küstah sözler çıkan biri. Burada işi yok, bu

yüzden aceleyle ondan kurtulacağım, onu en yakın hendeğe atacağım ve sonra güzel karım ve kızımın yanına

gideceğim.

Büyükbabamın av tüfeğini almam yalnızca bir dakikamı aldı ve kapıya doğru fırladığımda kertenkele içeri

girmiş, hatta kapıyı arkasından kilitlemişti.

Giriş masasının yanında duruyor, uzun boylu, iğrenç derecede iyi yapılı ve iyi giyimli, siyah pantolon ve ona

uygun düğmeli. Gömleğinin yakasından bazı dövmeler sanki lanet bir gangstermiş gibi görünüyor.

Öğleden sonra güneşi uzun Fransız pencerelerinden içeri süzülüyor ve karanlık yüz hatlarına, saçlarına ve

ifadesine gölge düşürüyor. Arkadaşım Aiden'ın kaba versiyonuna benziyor, aramızdaki vahşi sikişmenin

simgesi olduğu düşünülürse bu bir şeyler söylüyor.

Silahı ona doğrultuyorum. "Duvarları beyninle boyamadan önce mülkümden defol."

Hatta çekinmiyor, gözlerini kırpmıyor veya hareket etmiyor. İfadesi aynıydı; boş, okunaksız, kesinlikle kahrolası

bir kertenkelenin neye benzeyeceği gibi.

"Buraya ne için geldiğimi yapmadan gidemem efendim." Kolayca konuşuyor, yirmi beşinden daha yaşlı

görünmeyen biri için kendi halinde fazlasıyla rahattı. Oh, ve kesinlikle iddialı.

Gözlerindeki değişmeyen bakışın anlamı budur. O kadar iddialı ve kendinden emin ki, bir mil öteden

görülebiliyor. İlk bakışta onun hakkında beni sinirlendiren şey de buydu. Şoför arabayı kapımın önünde

durdurduğu anda, bu adamın orada bazı sürüngen eğilimleri olan bir seri katil gibi beklediğini gördüm.

Tanıdık bir ayak sesi bana ulaşıyor, ardından belirgin nefes alışlar ve kızımın yumuşak sesi geliyor. “Baba, ne

yapıyorsun?”

“Geride dur, Cecy. Bu davetsiz misafiri dışarı çıkaracağım ve gelip sana katılacağım. Kim, polisi ara."

Nazik bir el pazılarıma dolanıyor ve karım sakin bir şekilde şöyle derken en sevdiğim sıcaklık beni sarıyor:

"Önce tüfeği yere bırak, Xan. Bu konuyu konuşabiliriz."

"Davetsiz misafirin cesedini dinlendirmenin ardından onunla konuşacağım."

"Baba!"

Cecily'nin Amerikalının yanına koşması beni dehşete düşürüyor, sanki her gün yaşanan bir olaymış gibi onun

elini kendi elinin arasına alıyor ve bakışlarımla dikkatle, utangaç bir şekilde karşılaşıyor ve sonra burnunun

kenarını okşuyor.

Siktir et beni.

Hayır.

Onun yanında olmaktan utandığını görmediğimi varsayacağım.

Peki neden o kahrolası piç ona sanki onu yutacakmış gibi o ateşli gözlerle bakıyor?

Önce onu öldüreceğim. Bu kadar. Bu durumun çözümü ancak cinayet olabilir.

“Bu Jeremy ve o… benim erkek arkadaşım.”

“Kızımdan uzaklaşmazsan öleceksin. Şimdi."

Kuru bir tavırla, "Bu müzeye benzeyen şey dolu bile değil," yorumunu yapıyor.

"Eğer onunla kafanın üstüne vurursam, doldurulmasına gerek yok." Tam da bunu yapmak için ona doğru

hücum ediyorum ama Kim beni geri tutuyor ve hain kızım kurnazca seri katil/gangster/kertenkele Jeremy'nin

önünde duruyor.

Başının üst kısmı köprücük kemiğine zar zor ulaşıyor, bu yüzden onu koruyabileceğini düşünmesi en iyi

ihtimalle komik.

Ya da o pislik tek kızımı çalma sürecinde olmasaydı öyle olurdu. Daha önce hiç bana karşı çıkmamıştı. En son

eve erkek arkadaşını getirdiğinde, o kahrolası Jonah, onu bedensel zarar vermekle tehdit ettiğimde sadece

gülümsedi ve başını salladı.

Ortaokulun son yılında bize aletten ayrıldığını söylediğinde bir şişe şampanya açmış olabilirim.

Ne? Kimse benim küçük kızımı hak etmiyor.

Ama ben bile bir gün onun başka bir ilişkisi olacağını biliyordum. Düşündüğümden daha uzun sürdü.

Neredeyse iki yıl; şikayetçi olduğumdan değil. Yine de Cecily'nin de kimsenin onun için iyi olmadığını anladığını

ve hayatının geri kalanını annesi ve benimle geçirmeye karar vereceğini düşündüm.

Hüsn-ü kuruntu.

Çünkü en kötü kabusum gerçek oldu ve onun bir erkek arkadaşı var. Hayır. Ona bu şekilde hitap etmeyi

reddediyorum. Eski erkek arkadaşı olarak evimden ayrılacağından emin olacağım.

“Baba, lütfen tüfeğini bırakır mısın?” diye yalvarıyor ve herif kurnazca onun önüne geçiyor, böylece onu koruyan

kendisi oluyor, tersi yerine.

"Bağlı olmak. Sümüksü herif sana dokunmayı bırakıp gidebilir mi?”

"Kusura bakmayın ama bu olmayacak." O konuştukça amcığa olan nefretim daha da artıyor.

Bahsetmiyorum bile, hâlâ lanet kızıma dokunuyor.

Dik dik baktığım ve bu herifi bir hendeğe atıp cesedinden kurtulmanın en iyi yolunu planladığım sırada pompalı

tüfek sinsice ellerimden çekiliyor.

Silahı yanında tutarken muzaffer bir şekilde gülümseyen karıma bakıyorum. O dünyadan ve içindeki herkesten

daha güzel ve ona sarılıp öpmekten başka yapmak istediğim hiçbir şey yok. Belki onu yatak odamıza taşıyıp

dünyanın var olduğunu unutturabiliriz.

Ama bu davetsiz misafirden kurtulana kadar bekleyebilir.

Kim gözlerini kısıp bana bakıyor, "İyi ol" diyor ve sonra... onlara doğru yürüyor.

Belki de benim için onu vurmaya karar vermiştir.

Sağ. Kim aynı zamanda bunca mücadeleden sonra bize bahşedilen mucizeyi kimsenin hak ettiğini

düşünmüyor. Aslında o herif Jonah'a benden daha çok karşıydı.

Dudaklarında bir gülümsemeyle önlerinde duruyor; yumuşak, gerçek ve o kadar sıcak ki odadaki sıcaklık bir

miktar artıyor.

"Merhaba Jeremy."

İfadesi tam bir psikopat gibi tam bir kibarlığa dönüşüyor. "Merhaba Bayan Knight."

"Ah, formalitelere gerek yok. Kimberly ya da sadece Kim iyi. Tanıştığımıza memnun oldum. Cecy bana senin

hakkında çok şey anlatıyordu.

Kaşını kaldırıyor, dikkatini önce kızıma, sonra tekrar karıma çeviriyor. "O idi?"

"Neden evet. Senden bahsetme şekli seninle tanışmayı sabırsızlıkla beklememi sağladı."

"Anne!" Cecily başını sallıyor.

"Ne dediğini merak ediyorum." O şerefsiz gizlice kızımın elini okşuyor. “Çok fazla izinsiz girilmezse kalabilir

miyim? Her zaman Cecily'nin evi hakkında bilgi edinmek istemişimdir.”

"Bu bir izinsiz giriş." Onların arasına daldım ve kızımı kendi tarafıma çekerek onu bırakmaya zorladım. “Peki

onun evi hakkında bilgi edinmek istemenin ne anlamı var? Takipçi misin oğlum?”

Cecily kolumu çekiştiriyor ve büyük, yalvaran gözlerle bana bakıyor. Yemin ederim bu ifadeyi Çizmeli Kedi

filminden aldı ve istediği her şeyi bu şekilde elde edeceğine karar verdi.

Annesinin göz rengini miras almış olmasının bir faydası yok. Eşimin her şeyine karşı her zaman zayıf

davrandım.

Kim tüfeğini duvardaki yerine yerleştiriyor ve boştaki elimi tutuyor. Jeremy, bu Xander, Cecy'nin aşırı korumacı

babası. Ona tahammül etmeye çalışın. Kendine gelecektir."

Kesinlikle yapmayacağım. Ta ki mülkü terk edip bir daha kızımın yanına yüzünü göstermediği sürece."

"Dediğim gibi. Aşırı korumacı." Kim ona gülümsedi ve yan tarafımı çimdikledi. Zor.

Lanet olası cehennem.

"Lütfen akşam yemeğinde bize katılın." Eşim aslında kıç deliğini yemek odasına götürmek için yanımdan

ayrılıyor. Ben de peşinden gittim, hâlâ Cecily'e tutunuyordum çünkü evimde ona güvenmiyordum ve onun

hayatımdaki en önemli iki kadınla birlikte olmasına izin veremezdim.

Kim onunla şefkatli, anaç bir ses tonuyla, "Kendini tazeleyebilirsin," diyor. "Yeni mi geldin?"

"Yarım saat önce Londra'ya indim."

"O halde yorulmuş olmalısın. İstersen akşam yemeğine kadar yukarıda dinlenebilirsin?"

"Aslında değilim. Uzun bir uçuş değildi." Piç kurusu, karıma, ağzından çıkaracağım düz beyaz dişlerle

gülümseme cesaretini gösteriyor. "Sorun olmazsa yardım etmeyi tercih ederim."

"Neden, elbette! Cecily'nin sebze kesmede pek faydası olmadı ve onun yerine parmağını kesti."

"Evet, bazen bunu yapıyor." Kızıma bilgiç bir bakış attı, kısa bir süre benimle göz göze geldikten sonra hemen

karıma odaklandı.

"Birlikte yemek mi pişiriyorsunuz?" Kim, sanki bu mutlu bir fırsatmış gibi rüya gibi bir sırıtışla soruyor.

"Çoğu zaman öyle yaparız, evet."

"O kadar tatlı. Bunu duydun mu Xan?”

“Karnını doyurmak için kızımı sömürmesinde tatlı bir şey görmüyorum. Buna bedava emek denir.”

“Ah, lütfen. Senin için yemek yaparsam bedava emek olur mu?”

"Bu farklı. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

"Benim de buna ihtiyacım yok baba." Cecily kolumu okşuyor. "Onunla yemek yapmayı seviyorum."

"Buna Stockholm sendromu deniyor."

Cecily sanki gülünç davranıyormuşum gibi gülüyor. "Beni kaçırmadı."

"Bunu yaparsa şaşırmazdım. Tipine benziyor. Ayrıca sendromun oluşması için kaçırılma olayının olması da

gerekmiyor.”

Kızım başını sallıyor, Kim gözlerini deviriyor ve herif söylediğim tek kelimeyi duymamış gibi davranıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Kim ona yaltaklanıp, yıkanabileceği yeri gösterdiğinde ve hatta yalnızca Cecily ve

Kirian'ın giyme şerefine sahip olduğu yeşil önlüklerinden birini ona verdiğinde sakin kalmaya çalışıyorum.

Hatta şunu fısıldama cesaretini bile gösteriyor: "Lütfen o asık suratı kesip biraz daha anlayışlı olur musun?"

Üzerimi değiştirip mutfakta çalışma alanının karşısına oturup o herife dik dik baktıktan sonra bana.

Kızdıracak bir ipucunu dikkate almıyor ve Kim'in aşçı yardımcısı olarak işini çok ciddiye alıyor.

"Baba." Kızım koluma dokunarak dikkatimi yakında eski erkek arkadaşımdan ona kaydırmaya zorluyor beni.

Annesi bana yardımcı olmadığı için mutfaktaki rahat bankta yanımda oturuyor. Ya da belki de onu bana göz

kulak olması için bir göreve gönderdi böylece komik bir işe başlamayayım. “Bu saatte ekonomi haberlerini

izlemiyor musun?”

"Daha sonra özetini görebilirim." Karşı karşıya gelecek şekilde elini avucuma aldım. “Balım, eğer sana zarar

verirse bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Sana şantaj mı yapıyor? Seni bir şey yapmaya mı

zorluyorum? Erkeklerin onu çok sevdiğini biliyorum. Onlar sofistike bir çekiciliğe bürünmüş küçük salaklar ve

onun seninle oynamasına izin verirsem kahrolurum.”

Gözleri ona doğru kayıyor ve genişliyor, parlıyor ve göğsümü yakan kahrolası renklerden oluşan bir gökkuşağı

halinde patlıyor. Ona bazen annesinin bana baktığı gibi bakıyor ve bunu biliyorum çünkü yıllardır onun

gözlerinde bu tür bir ifadeyi arıyordum. İster Jonah'la birlikteyken ister Landon aletine aşık olduğunu

düşündüğümde olsun, çok şükür bu yanlış bir alarmdı. Kaptan Levi benim arkadaşım ama onun oğlunun,

doğdukları anda Aiden'ın oğlu Eli ile birlikte bir akıl hastanesinde olması gerekirdi.

Demek istediğim şu ki, ilk kez böyle birine sıcaklık ve hayranlıkla bakıyor. Hatta saygı gösterin.

Herifi uykusunda öldürmek, cesedini saklamak ve gece yarısı gitmiş gibi davranmaktan oluşan B planımı

uygulamak için çok mu geç?

“Benimle oynamıyor baba.” Cecily sonunda bu sefer yanaklarında bir kızarıklıkla bana bakıyor. "Ayrıca sen beni

bundan daha iyi yetiştirdin. Kimsenin benimle dalga geçmesine, gururumu ayaklar altına almasına izin

vermem.”

"İşte benim kızım." Gerçi onun yakında eski erkek arkadaşıyla yaşadığı her türlü kötülüğün aslında gerçek ve

durdurulamaz olabileceği ihtimali beni çok üzüyor. “Hala ondan daha iyi birine sahip olabilirsin.”

Hiç kimsenin olmaması çok daha tercih edilir olurdu ama bu küstah alet dışında birine tahammül etmeye

çalışabilirim.

Kimi kandırıyorum? Yapmayacağım. Ama onu ve annesini bunu yapacağıma ikna edebilirim. Belirli koşullar

altında.

“Jeremy beni kendimin en iyi versiyonu yapıyor. Benim sağlığımı düşünüyor, benim rahatlığımın

kendisininkinden önce gelmesini sağlıyor, evinde bana bir kitaplık yaptırıp içini mangalarımla dolduruyor, hatta

kucağında uyumama bile izin veriyor. Yani hayır, daha iyi birini istemiyorum.

"Beklemek. Geri gitmek. Geceleri onunla geçirdiğin gibi kucağında uyumana izin veriyor. Mesela onunla mı?”

Yüzü koyu bir kırmızıya dönüyor ve göğsümde bir mide bulantısı hissi oluşuyor. Küçük kızımın artık o kadar

büyüdüğünü ve bunları yaptığını düşünmek bende orta yaş krizi geçirmeye yetiyor.

Evet, o doğduğundan beri bu anı defalarca düşündüm ama gerçeklik çok farklı bir canavar.

Bu kadar. O şerefsizi öldüreceğim.

Cecily ağzını açınca elimi kaldırdım. "Bu soruya cevap verme."

Kızım sanki ne tür bir sıkıntı yaşadığımı biliyormuş gibi kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma koyuyor.

"Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, ama kabul edersen benim için çok şey ifade eder."

Burnunu omzuma sürtüyor. "Ne olursa olsun sen her zaman benim bir numaralı kahramanım olacaksın. Hiç

kimse senin yerini tutamaz baba."

Kirpiklerini bana vurduğunda inliyorum. Yemin ederim bunu bilerek yapıyor, onu incitmek yerine içimi

parçalamayı tercih ettiğimi çok iyi biliyor.

Bu yüzden cinayet planlarıma rağmen o piçe dik dik bakmamak için kendimi zorluyorum. En azından Kim ve

Cecily bakarken değil.

Akşam yemeğine oturduğumuzda artık soğudum. Ama haşereyi uzaklaştırma ve karımın ona baktığı pembe

dürbünleri kaldırma konusundaki taktikleri değiştirmeye yetecek kadar.

Bifteğimden bir ısırık alıp ona baktım. Eşim ve kızımın sağımda, o ise solumda yalnız olduğundan emin oldum.

"Kaç yaşındasın Jeremy?"

"Yirmidört."

“Üniversite için çok yaşlı değil misin?”

Onun adına Cecily, "Yüksek lisansını bitiriyor ve doktorasını alıyor baba," diye yanıtlıyor. "Eli gibi."

Onunla göz temasını kesmiyorum. "Ne okuyorsun?"

"İşletme."

“Üniversiteden sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Aile işini devralın.”

"Hangisi?"

Hafifçe oldu ama Cecily bana gülümsemeden önce annesinin yanında duruşunun sertleştiğini hissettim.

"Şarap ister misin?"

"Ben içmem, hatırladın mı?"

“Ah, doğru. Üzgünüm."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o da başını eğiyor. Şüpheli bir şeyler var. Cecily, içkiyi o doğmadan çok

önce bıraktığımı biliyor. Geçmişte bazen, özel günlerde ve sadece eşimin elini tutarken içiyordum ama yıllar

önce içkiyi tamamen bıraktım.

Dikkatim ikinci bir deri gibi boş bir ifade giyen Jeremy'ye takıldı.

“Aile işinizin ne olduğunu söylemiştiniz?”

"Hala söylemedim."

"Devam et o zaman. Onunla olsun."

“Babam bir şirketin en büyük hissedarlarından biridir. İthalat ve ihracat, elektronik, tıbbi araştırma, otomobil ve

yatırım dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere her alanda sayısız iştirakimiz var.”

Cecily yavaşça rahatlıyor ve Kim gülümsüyor. "Bu kulağa çok büyük geliyor."

"Bu. Babamın varisi olarak bu sorumlulukları er ya da geç devralmam bekleniyor.”

Kim, "Ama hâlâ çok gençsin" diyor. “Önce kendi hayatını yaşamak istemez misin?”

"Yaş sadece bir rakamdır. Çocukluğumdan beri bu rolü üstlenmeye hazırdım.”

Eşim kızımızın elini okşuyor. “Cecy çocukluğundan beri psikoloji alanına da girmek istiyordu. Kendisini

dinleyen kimsesi olmayanları doğru dürüst dinleyebilmek, onlara ihtiyaç duydukları yardımı verebilmek ama

nasıl isteyeceklerini bilememek istediğini söyledi. Sanırım sorumlu olmak ikinizin de ortak noktasıdır."

"Biliyorum." Annesinin sözleriyle gözleri parıldayan kızıma bakıyor. "Beni kimsenin dinlemediği kadar dinledi."

Cecily başını kaldırdı ve ben bir bardak suyu masaya çarpmadan önce iğrenç bir süre boyunca göz temasını

sürdürdüler.

“Kızımı utanmadan istismar ediyorsun, değil mi?”

"Baba!" Cecily gözlerindeki o yalvaran bakışla beni cezalandırıyor ve Kim elimin arkasını okşuyor ve tek kelime

etmeden benden pislik gibi davranmayı bırakmamı istiyor.

Gerçek şu ki, bu ikisi onlara hayır diyemeyeceğimi çok iyi biliyor.

Benden imkansızı isteseler bile.

Bu yüzden onun kızlarımı zahmetsizce büyülemesini izlerken sert sözlerimi minimumda tutmaya çalışıyorum.

Bu psikopatın maskesini düşüreceğim, böylece onu gerçek haliyle görebilecekler, bu yapacağım son şey olsa

bile.

Akşam yemeğinden sonra ona evi gezdiriyorlar, masa oyunu oynuyorlar. Sadece cesur bir piç gibi kurnazca

kaybetmekle kalmıyor, aynı zamanda Kim'in kendisine sorduğu soruları da memnuniyetle karşılıyor ve

yanıtlıyor.

Konu Jeremy'ye gelince, karım resmen kaybedilmiş bir dava. Belki yanında biraz mojo getirip içkisine katmıştır.

Cecily'nin ilişkilerde olmasının hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadığı halde ona neden yaltaklandığının tek

açıklaması bu.

Ben onu neredeyse omzuma atıp yatak odamıza götürene kadar yanında kalıyor.

Ama önce, mastürbasyoncuya odasına kadar eşlik ediyorum çünkü itirazlarıma rağmen geceyi orada geçiriyor.

Kim, elimizde yeterince yer varken onu otele göndermenin saçmalık olduğunu söyledi ve o hain Cecily de

doğal olarak bunu kabul etti.

Ben de hizmetçiye sırt çantasını Cecily'den en uzaktaki odaya koymasını söyledim.

Benden önce içeri adım atıyor ve bana bakmadan önce mekana kısa bir bakış atıyor. "Misafirperverliğiniz için

teşekkür ederim."

"Sokaklarda olmanızı tercih ederim, bu yüzden birbirimizi saçmalıklardan kurtaralım."

Vücudunu fiziksel olarak gevşemeye zorluyor ve zorlamanın da işin içinde olduğunu biliyorum çünkü o her

zaman dik bir duvar gibi duruyordu.

"Cecily ile olan sıkı ilişkiniz göz önüne alındığında beni kabul etmekte zorlanmanızı anlıyorum, ama ona zarar

vermek istemiyorum, o yüzden onun iyiliği için uzlaşabilir miyiz?"

"Seni cehenneme kadar tehlikeye atacağım, yapacağım şey bu." 'Seni izliyorum' hareketi yapıyorum. “Seni

kızımın odasının yakınında görürsem bu sefer tüfeğimi dolu olarak getireceğim.”

Başını salladı ve ben de ayrılmaya başladım ama sonra tekrar içeri girdim. “Seni izliyorum evlat. Komik bir iş

çıkarsa çıkarsın, anladın mı?”

"Evet efendim."

Sonunda ayrılıyorum ama göt deliğini test etmek için koridorda kalıyorum. Hatta ona göz kulak olmak için

odasının karşısındaki klasik kanepeye bile oturuyorum.

Aslında bu gece burada uyumanın bir sakıncası yok.

Evet, muhtemelen ilişkilerinin o aşamasındalar ki bunu düşünmek istemiyorum ama benim kahrolası çatım

altında hiçbir şey olmayacak.

Bir süre kapalı kapısına dik dik baktıktan sonra arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetindeki telefonumu ve

mesajımı aldım.

Xander: Cecily eve bir pislik getirdi.

Levi: Sana bu günün olacağını söylemiştim. Ben Glyn'i bir pisliğin yüzünden kaybettim, şimdi sen Cecy'yi

kaybediyorsun.

Xander: Onu kaybetmedim. Evimden ayrıldığında onun eski erkek arkadaşı olacak.

Levi: Glyn'in erkek arkadaş aracı hakkında da aynısını söylemiştim ama o süper yapıştırıcıdan çok onun

tarafına yapışmış durumda.

Aiden: İkinizin bir sorunu mu var? Kızlarınıza dokuz yaşındaymış gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi.

Levi: Hayır kızım. Görüş yok.

Cole: Kaptanın söylediği şey King.

Aiden: Kızlarının sana getireceği çifte bela için patlamış mısırla buradayım, Nash.

Cole: Eğer Eli'yi Ava'mdan uzak tutarsan hiçbir sorun olmayacak. Bir gün onun hakkında bir şeyler

öğreneceğim. Üzerinde çalışan adamlarım var.

Aiden: Denemede iyi şanslar, seni zavallı pislik.

Xander: Alo? Sana, takımın pisliği olduğu için kızımı ve annesini de kaybedeceğimi söylüyorum ve sen şaka mı

yapıyorsun?

Ronan: Dur bir dakika. Cecy gerçekten de gelinim olmayacak mı? Ah, onun her zaman Remi'yle birlikte olması

gerektiğini sanıyordum.

Levi: Hiç kimsenin Remi'yle birlikte olması gerekmiyor. Bir hareme ihtiyacı var.

Xander: Bir zamanlar babası gibi her etekli kızı siken Remi mi? Hayır, teşekkürler.

Ronan: Aynıyken, gösterişli ve kudretli davranma, Xan.

Cole: Değildi.

Aiden: Evet, Astor. İnsan hakları ihlali davasını hatırlıyor musunuz? Bekle, son öğrenen sen oldun.

Ronan: Çok komik. Olumsuz. Bunun için hâlâ arkadaşlık haklarını iptal ediyorum.

Levi: Başsağlığı dilerim, Xan. İleriye doğru daha da kötüleşecek.

Lanet olsun öyle olacak.

Yumuşak, sıcak bir varlık hissettiğimde sohbet Ronan'ın dramatikliğine gömülmeden önce cevap vermek

üzereyim.

Kim yanımda oturuyor, koyu yeşil bir uyku bornozunu ortasından bağlıyor ve saçları omuzlarına düşüyor.

"Uyumayacak mısın?"

"Bunu tam burada yapacağım, böylece küçük salak komik bir şey denemez."

"Ah, Xan." Yanağımı okşuyor. "Onu bırakmalısın. Artık o kadar küçük değil ya da senin koruman altında değil."

"O her zaman benim korumam altında olacak."

"Tamam, tamam, yapacak. Ama onun aşık olmasına ve istediğini yapmasına izin vermelisin. Bebeğimiz

sorumluluk sahibi bir yetişkin ve onun seçimine güvenmemiz gerekiyor."

"Jonah hakkında söylediklerin bu değildi. Fikrini nasıl bu kadar değiştirebildiğini anlamıyorum."

"Jonah bu yüzden hapse atılan bir pislikti." Sesi her zamanki melodik tonuna inmeden önce sertleşiyor.

"Jeremy, Cecily'nin şeytanlarıyla savaşmasına yardım eden adam."

"Hangi şeytanlar?"

"Ortaokuldan sonra ne kadar değiştiğinin çok iyi farkındasın. Uzun zamandır bu kadar açıkça gülmemişti ya da

bu kadar özgürce gülümsememişti. Hatta babalarımız, yaşadığı krizler nedeniyle onu terapiye götürmemizi

bile önerdi ama o reddetti ve bize el salladı. İyileşmesine yardım edebilecek birini bulduğuna sevinmeliyiz."

"Sen ve ben bunu gayet iyi yapabilirdik."

"Bazen yeterli olmuyoruz ve bunda bir sorun yok, Xan. Onun gitmesine izin vermek sorun değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Onun uzak bir üniversitede

okumasına izin vermek bile bana çok şey kattı, şimdi de bu. Sanki onu kaybediyormuşuz gibi."

"Değildi. Sadece kanatlarını açmasına ve kendi kişisi olmasına izin veriyoruz. Yanaklarımı öpüyor. "Ayrıca biz

her zaman birbirimize sahip olacağız."

"Piçin seni ne kadar kolay baştan çıkardığını düşünürsek bu kadar emin olamazdım."

"Ah, kızınızın erkek arkadaşı olan yirmi dört yaşındaki birini mi kıskanıyorsunuz?"

Kolumu beline doladım ve onu yanıma çarptığım sırada nefesi kesildi. "Başka bir adamla yakın olmandan

hoşlanmadığımı biliyorsun."

“Babalarımız ve Kir dışında.”

“Zamanına el koyduklarında bile sinirlerimi bozuyorlar.”

"Xan!" Gülüyor ve parmaklarını kirli çenemin üzerinde gezdiriyor. "Asla değişmeyeceksin değil mi?"

"Bu hayatta değil, Green."

"İyi. Çünkü seni olduğun gibi seviyorum."

İnliyorum, onun her dokunuşu aletimde biten bir zevk fışkırmasına neden oluyor.

"Daha iyisini bilmeseydim, çatımızın altındaki istenmeyen varlıktan dikkatimi dağıtmak için beni baştan

çıkardığını söylerdim."

Alt dudağını ısırıyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor, ardından "İşe yarıyor mu?" diye fısıldıyor.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

“O halde ne bekliyorsun?” Eğiliyor, sesi baştan çıkarıcı bir çekiciliğe dönüşüyor. "Beni yatak odamıza götür

kocacığım."

"Beni öldürüyorsun, Green."

Doğrudan onun tuzağına düşüyorum ve onu yatağına taşıyorum. Bu kadına asla karşı koyamayacağım gibi,

ona da asla doyamayacağım.

Her ne kadar kızımı kaybetmeyi hâlâ kabullenemesem de, Kim eninde sonunda mantığı görmemi sağlayacak.

Her zaman öyle yapar.

Çocukluğumuzdan beri o benim evim, huzurum ve hayatımın aşkıydı.

Herkes çocukluk arkadaşına hayatının aşkı diyemez ama ben öyle yapıyorum ve geri kalan günlerimi ona

benim Green'im olduğu için ne kadar şanslı olduğumu göstererek geçireceğim.

Bir zamanlar o beni şövalyesi olarak seçti, ben de onu kraliçem olarak seçtim.

37

CECILY

Uyuyamıyorum.

Saatlerce süren bir dönüp durmanın ardından örtüleri atıp yataktan atlıyorum.

Ev ziyaretim tamamen Jeremy tarafından kaçırıldı ve ilk şoka rağmen onun burada olması, onu annemle

birlikte görmesi ve aslında babamın kurnaz olmayan tehditlerini kabullenmesi kalbimi öyle dolu yaptı ki.

İşlerin böyle gideceğini hiç düşünmezdim ama bir yanım olayların ani gidişatından dolayı seviniyor. Onu terk

ettiğimden beri onu özlediğim için ölesiye sıkışan ve ancak onu evimizde dururken gördüğümde doğru nefes

almaya başlayan kısım.

Doğrudan kapıya gitmek yerine uyku gömleğimi düzeltiyorum, yanaklarımı okşuyorum ve makyaj masamdan

biraz parfüm sıkıyorum.

Aynada yüzüme bakıyorum ve yıllardan beri ilk kez tiksintiyle başımı çevirmiyorum. Yansımamın somurtarak

karşılık verdiğini görmüyorum.

Aslında kendimi güzel hissediyorum ve gülümsüyorum ve bu, yan lambamın ışığı altında yumuşak görünüyor.

Odam Brighton Adası'ndaki oda için ilham kaynağı. Manga sayfaları duvarları ve tavanı kaplıyor, babamın

dikkatli olmadığı zamanlarda yer yer yırtılmış. Odamı dekore ederken dışarıdan yardım almadık. Bir hafta sonu

annem ve babam aptal tulumlarını giydiler, kapıda dekoratör özentisi gibi poz verdiler ve bu işi yapacağımızı

söylediler.

Bütün günü sayfaları yeniden düzenleyip yapıştırarak geçirdik. Annem bazı klişe sahnelere kıkırdadı ve ondan

sonra sevgi dolu aşk hikayeleri aldığımı söyledi. Babam bazı manga seçimlerime kaşlarını çattı.

Bu benim en sevdiğim anılarımdan biri.

Yeterince şık olduğumdan emin olduktan sonra kapıma doğru yöneliyorum. Geç oldu, umarım babam

uyuyordur. Eğer o değilse ve Jeremy'nin odasını gözetliyorsa mutfaktan bir şeye ihtiyacım varmış gibi

davranacağım.

Tanrım. Kendi evinde gizlice dolaşmanın bu kadar sinir bozucu olacağını kim bilebilirdi?

Açık balkondan karanlık bir gölge içeri sızdığında kapıyı açmak üzereyim. Kapıya doğru koşmadan önce bir

saniye kadar olduğum yerde donup kaldım.

Daha iki adım atmamıştım ki büyük bir el ağzımı kavradı ve tanıdık ses kulağımın yakınına geldi.

“Şşş. Bu gece benimle kavga etme. Her ne kadar seni defetmeyi ve amını yırtarken çığlık attırmayı istesem de

baban bundan hoşlanmaz."

Bir dakikalığına onu derin bir nefes alarak sinirlerimin ani yükselişini sakinleştirmeye çalışıyorum.

Elini ağzımdan orta kısmıma doğru kaydırırken sıcaklığı beni sardı. Beni çevreleyen varlığının ağırlığı ve deri

kokusu, vücudumu hiper-farkındalık moduna geçiriyor.

Kulak mememi yalıyor ve iniltisi tenimde titreşirken ben de ürperiyorum. "Parfüm mü sürdün? O kadar güzel

kokuyorsun ki seni yiyebilirim. Lanet nilüferler.”

Biraz sprey sıktığım için mutluyum.

Daha iki saniye önce odasına gizlice girmeyi planlayan ben, "Burada olmaman gerekiyordu," diyor.

"Biliyorum."

"Londra'da olmaman bile gerekiyor."

"Biliyorum."

"En azından bana geleceğini söyleyebilirdin, böylece zihinsel olarak hazırlıklı olabilirdim."

"Biliyorum."

"Bildiğim dışında söyleyeceğin bir şey var mı?"

“Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın, Cecily.”

Ses tonundaki sahiplenici kesinlik ağzımın kurumasına neden oldu ve birkaç kez yutkundum. "Ya senin

gözünün önünden ayrılmak zorunda kalırsam?"

"Bu olmayacak."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Hmm. Bu doğru. Bugün yapamadığım tüm zamanlar için seni doğru düzgün görüp sana dokunmam

gerekiyordu." Eli gömleğimin altına girdi, sonra çıplak amımın üzerinde durdu ve ses tellerinden hırçın bir ses

titreşti. "Kahretsin, hazırsın ve benim için sırılsıklamsın. Ne kadar iyi bir kız Cecily'im."

İki parmağını içime kaydırdığında başım göğsüne doğru düştü. Dokunuşu sert ve hassas noktamı kolayca

bulup emir vererek okşuyor.

Diğer eli gömleğimin altından karnımın üzerinde kaydı ve ardından bir göğsü yakalayıp tıkanmış göğüs

uçlarımı çimdikledi. "Göğüslerini çok seviyorum, çok yuvarlak, diri ve avucuma tam oturuyorlar."

Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor, kıstırıyor, uyarıyor, işkence ediyor. Amımıma bir parmak daha

ekleyerek itiyor, kıvırıyor, itiyor ve göğüslerimin ritmine uyum sağlıyor.

Ağzımdan çıkan inlemeleri kontrol edemiyorum ve bu çabalamadığım için değil. Annemle babamın yatak

odası koridorun sonunda ve her an beni kontrol etmeye gelebilirler ama şu anda endişelerimin en küçüğü bu

gibi görünüyor.

Jeremy seks sırasında her zaman yoğun olmuştur. Daha fazlası için yalvarmanıza ve geri gelmenize neden

olan yoğun bir tür. Ama sanki beni sadece ritimle delirtmek istiyormuş gibi ilk kez yavaşlıyor.

"Söylesene Lisichka, evinde her zaman gömleğinin altında hiçbir şey olmadan mı uyursun?" Parmaklarını G

noktama doğru pompalayarak sözlerini vurguluyor.

"H-hayır..."

"O halde neden bugün yaptın?"

"Ben... sıcak hissettim."

Meme ucumu çimdikliyor ve vahşi bir ritimle içime giriyor. “Senin sıkı küçük amın parmaklarımı yutuyor ve

elimi mahvediyor, belki de sıcak değil de azgındır. Eminim sen o seksi küçük sesinle durmam için bana

yalvarana kadar o kadar güzel sikilmek istiyordur ki.”

"B-böyle konuşmayı bırak."

“Ama benim için azgın olmanı seviyorum.” Kalçalarını döndürüyor ve kıçımın çatlağına kocaman bir ereksiyon

çarpıyor. “Vücudunun benimkine nasıl karıştığını, her bir parçanın benim dokunuşumda nasıl canlandığını

seviyorum. Sanki beni bırakmayı reddediyormuşçasına parmaklarımı sıkmanı ve aletini sıkmanı seviyorum.

Dudakları boğazıma düşüyor ve ince eti yiyor, sonra da köprücük kemiğimi ısırıyor.

Onun tutuşunu geri çektim, çok sayıda uyarı birdenbire içimde parladı. Sözlerinden mi, dokunuşundan mı,

yoksa o olduğundan mı bilmiyorum ama üzerimi kaplayan sel baskınını durduramıyorum.

Orgazmın gücünden göğsüm titriyor ve bacaklarım titriyor. İnlemem bile karnımın alt kısmında art arda gelen

kasılmalarla bölünüyor.

"Kahretsin." Kulak mememi, yanağımı ve dudağımı ısırıyor. "Geldiğinde çok güzel görünüyorsun."

Ağır nefes alıyorum, kucağındaki bir oyuncak bebekten hiçbir farkım olmadığını hissediyorum. Onun

arzusunun öznesi olmayı seviyorum. Bana yeterince dokunamamasını ya da ellerini her yerime yeterince

dokunamamasını seviyorum.

Beni serbest bıraktı ama sadece gömleğini hızlıca çekip şortunu tekmelemek için. O da komandoya gitti ve bu

da nedense ateşimin yükselmesine neden oluyor.

Bakışlarımı pazılarının mürekkepli çıkıntılarına, göğüs kaslarının dalgalarına ve sert, kalın aletinin nabzına

çevirmeden edemiyorum.

İçimden bir endişe duygusu geçiyor. Onu kaç kez gördüğümün, ona dokunduğumun, emdiğimin ya da onun

tarafından unutulmaya yüz tuttuğumun bir önemi yok. Jeremy'nin içime her girdiğinde acı veren kocaman bir

aleti var. İyi tip. Zevkli tip.

Ama yine de o anki şüphem var.

Bir dakikalık saygı duruşu aramızdaki hak iddiasını ortaya koyuyor ve bana sanki etime ziyafet çekecekmiş gibi

bakıyor. Yan masa lambamın loş ışığı altında gözleri neredeyse siyah görünüyor, şehvetten ve diğer saf

duygulardan aç.

Arzu.

Sahiplenme.

Obsesiflik.

Hayranlık.

Sonuncusu sadece bir ipucu ama görüyorum. Bunu daha önce yemek masasında anneme onu kimsenin

dinlemediği kadar dinlediğimi söylediğinde de görmüştüm.

Jeremy gibi sert ve soğuk bir adamla asla özdeşleşmeyi hayal etmediğim bir duyguyu gördüm. Tekrar tanık

olma ihtimali uğruna sol böbreğimi satacağım hissi.

Ve işte bir kez daha, çok yakında ve farklı koşullar altında.

Gömleğimi vahşi bir çekişle çıkarıp bir kenara attığında sessizlik aniden sona eriyor. Parmakları boynumun

arkasına uzanıyor ve beni öpüyor.

Hayır, beni sahipleniyor.

Öpücüğü hem hayranlık hem de sahiplenme duygusu taşıyor. Yumuşaklık ve sertlik arasında gidip gelen titrek

bir duygu. Vücudumun ön kısmını kendisininkine çarpıyor, göğsüyle göğüslerimi eziyor ve aletiyle karnımı

bıçaklıyor.

Hiç hoş değil. Hoş değil. Hayvansal ve yoğun. Bu bir diş çarpışması, bir sahiplenme damgası ve

dinamiklerimizin değiştiğine dair bir kanıt.

Sekse, kovalamaya ve ilginçliğe başladığımızda beni hiç öpmedi. Birbirimizi sadece cinsel ihtiyaçlarımız için

kullandık. Birbirimizin ahlaksız eğilimlerini besledik, birbirimizin kanını içtik. İkimiz de koştuk; ben kovalanmak

için, o da avlanmak için. Ama belki de tek sebep bu değildir. Belki birbirimizin gözlerinde gördüğümüz

duygulardan da kaçıyorduk.

Aylar önce paylaştıklarımız sadece fiziksel olamazdı. En azından benim için değildi.

Belki onun için de öyle değildi, çünkü yeniden bir araya geldiğimizden beri, Jeremy beni sikişmeden önce,

sikişirken ve sikiştikten sonra hep öpüyor. Bazen bu süre boyunca beni öpüyor.

O da muhtemelen bana bunun onun için hiçbir zaman fiziksel olmadığını söylüyor. Eğer benden başkası

olsaydı o bu serbest kalma ve tatmini elde edemezdi.

Ya da öyle umuyorum.

Dudaklarını benimkilerden ayırdı ama kıçımı yakalayıp parmaklarıyla etimi kazarken onlara karşı konuşuyor.

“Bu gece bu deliğe sahip çıkacağım, Lisichka. Amın ve ağzın gibi o da benim olacak. Sen."

Boyutuyla ilgili o endişe duygusu geri dönüyor. Her zaman arka deliğimle oynadı ve parmaklarıyla oynadı ama

asla bunun ötesine geçmedi. Beni amcıktan sikmesi çok zor. Fiziksel olarak onu kıçına sokabileceğimi

sanmıyorum.

Ama diğer yandan onun da benim her parçama sahip olmasını istiyorum.

Bazen keşke beni kovalasaydı, çarpık oyunumuz sırasında beni isteğim dışında ele geçirseydi diye

düşünüyorum. Bu şekilde meşgul beynimin bu konuda söz hakkı olmayacaktı.

"A-bana zarar mı vereceksin?"

Parmakları saçlarımı dolaştırıyor, çekiyor, büküyor ve beni olduğum yerde tutuyor. "Muhtemelen."

Titriyorum, sinirlerden kalbim neredeyse ayaklarıma düşecek. "Zorla al."

"Zorla?"

"Tıpkı beni kovaladığın zamanki gibi. Böylece bu konuyu düşünemeyeceğim."

Hafif bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. Jeremy'nin ne kadar medeni olmaya çalıştığı önemli değil. O her

şeyden önce bir canavar ve peşine düşüyor.

Beni korkutmak konusunda.

Tamamen onun olmamı.

“Sen benim mükemmel küçük fahişemsin ama aynı zamanda benim iyi kızımsın. Seni ikinizmişsiniz gibi

sikeceğim. Parmakları saçlarımdan ayrıldı ve beni serbest bıraktı. "Şimdi koş."

Dokunuşunun olmayışı yüzünden tökezledim ve duvara çarpmadan önce kendimi yakaladım. Kollarını

kavuşturmuş halde, göğsü kontrollü bir ritimle yükselip alçalarak olduğu yerde kalır.

Ama dışarıdaki tavrı beni yanıltmıyor.

Aksine, kaslarım kilitleniyor ve varlığımın her bir parçası, kovalanma vaadiyle yüzeye çıkıyor.

Yere atılıp götürülmekten.

Başım kesinlikle ağrıyor ama o bana benimkine benzeyen bir ateşle baktığında umurumda değil.

Kalan tek yere koşuyorum: banyoya.

Kapıyı açtığım anda arkamdaydı; adımlarının sesi benim hızlı kalp atışlarım ve kulaklarımdaki uğultuyla

kıyaslandığında zar zor duyuluyordu.

Ona bir şey, bir havlu fırlattım ama o sadece eğildi ve günahkar dudaklarına zalim bir sırıtışın yayılmasına izin

verdi.

“Kapana kısıldın Lisichka, peki pes etmeye ne dersin?”

Küvetin arkasına koşuyorum, göğüslerimi sallanmalarını engellemek için tutuyorum ama odaya geri dönme

planım onu kapıda dururken bulduğumda aniden sekteye uğruyor.

Onun tarafsız gözlerine, arkalarındaki acı vaadine bakarken sert nefesim banyoyu dolduruyor. Aniden sağa

gitmeye karar veriyorum.

Sola gidiyor ve benimle ortada buluşuyor.

Beni yakalamak için uzandığında çığlık attım ama eğilip öne doğru koşmayı başardım.

Ondan kaçışımı kutlamaya fırsat bulamadan, güçlü bir el saçlarıma daldı, ensemden dolandı ve beni duş

camına çarptı. Tüm vücudum soğuk yüzeye yapışıyor ve gözlerim karşımızdaki aynaya odaklanıyor.

Jeremy arkamda dev bir canavara benziyor, beni olduğu yere sabitlerken kaslı, bronzlaşmış kalçaları solgun

kalçalarımın her iki yanından görünüyor. Her hava alımında karın kasları, pazıları ve göğsündeki dövmeler

dalgalanıyor ve isyan ediyor.

Ona karşı savaşmaya ve onu itmeye çalışıyorum ama o beni geri çekip yeniden cama çarparak nefesimi

ciğerlerimden dışarı atıyor.

“Şşşt. Kıçını siktiğimde benim için gerçekten sessiz olmana ihtiyacım olacak. Elini karnıma doğru kaydırdı ve

yanaklarımın kasıklarına baskı yapması için kuvvet uyguladı.

Ondan hafif bir homurtu yükseldi ve bunun sürtünmeden mi yoksa ona karşı düpedüz sarsıldığımdan mı

kaynaklandığını bilmiyorum.

Parmaklarını amımdan arka deliğime doğru kaydırıyor. “Hımm. Ne kadar kirli küçük bir sürtük. Kovalamaca

seni öyle ıslattı ki, sen de sırılsıklam oluyorsun.”

Islaklığımı arka deliğime sürdü, ama bu sefer parmağını içeri soktu ve nefesim kesildi. Sık sık onunla

oynuyordu, hatta bir keresinde bıçağın sapına saplamıştı ve ben yoğun bir orgazm yaşadım.

Ama beni burada ilk defa beceriyor.

Bir parmağını daha ekleyerek nefes alamaz hale gelene kadar beni dolduruyor. Sanki bu beni adamın

pençesinden kurtarabilecekmiş gibi kendimi cam kapıya yapıştırıyorum.

Hayır, bir erkek değil.

O artık bir canavar.

Vahşi bir ritimle parmaklarıyla beni sikiyor ama alışmaya başladığımda parmaklarını sorunsuz bir şekilde

çekip arka deliğime tükürüyor. Bu ani hareket ve bunun ne kadar erotik bir his olduğunu görünce parmak

uçlarıma yükseldim.

Tam da sırf bu yüzden geleceğimi düşünürken, sikini içeri soktu. Avuçlarım denge sağlamak için cam kapıya

çarpıyor. Sadece taç içeride ama o kadar sıkı ki yanıyor ve acıyor.

Şu andaki kovalamacaya, uyarılmaya ve tükürüklere rağmen bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Yanağıma tokat attı, nefesim kesildi, o da aynısını tekrar yaptı.

Ve yeniden.

"Beni götürebilirsin." Bu sefer daha kolay bir şekilde bir santim daha ekliyor. “Beni dışarı itmeyin. Sanki bunu

istiyormuşsun gibi sikimi yut.

Bir inç daha. Acı verici bir zevk dalgasıyla kaplanmış başka bir acı verici inilti.

Eli saçlarımı at kuyruğu şeklinde tuttu ve başımı kaldırıp aynada bize bakmamı sağladı.

Kendimi tanıyamıyorum.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor, boynumu ve göğüslerimi ter kaplıyor ve daha önceki kızgın bir hickey

köprücük kemiğimi süslüyor.

Vücudum kızarıyor, ellerim titriyor ama sert göğüs uçlarım cama saplanıyor ve o bana daha fazla sokuldukça

kalçalarım ileri geri sallanırken uyarılmam her şeyi kirletiyor.

Jeremy'nin yüzü hem zevkten hem de canavarca ihtiyaçtan gergindi. Şu anda benden kalan son parçayı da ele

geçiren canavar bir adama bakıyorum.

Tamamen içime büründüğünde bana alışmam için zaman vermiyor, beni rahat bırakmıyor ve kesinlikle nazik

değil.

Hızı artıyor ve beni özel yapım hayvanım gibi sikiyor. Kabaca, şiddetle, sanki ikimiz de bunu istiyormuşuz gibi.

Benden nefret ediyormuş, beni istiyormuş ve bana takıntılıymış gibi beni beceriyor. Beni uzun, sert vuruşlarla

sikiyor; öyle derin ve sert vuruşlarla ki, her vuruşunda cama çarpıyorum.

Gözleri aynadan asla benimkilerden ayrılmıyor, içimi boşaltacak kadar ilkel ve ham bir bağ kuruyor.

Gözlerindeki bakış beni affetmez dokunuşundan daha çok yakıyor.

Başımı eğmeye çalıştığımda, saçımı tutarak başımı yukarıya doğru itti. “Saklanma. Seni bir hayvan gibi

siktiğimde yüzüne bak. Benim aletim tarafından parçalanırken böyle görünüyorsun, Cecily. Beni sağdığında ve

iyi bir kız gibi her şeyimi aldığında. O kadar kendinden geçmiş ve memnun görünüyorsun ki, benimkine

benziyorsun."

Sözlerini zevkimi tetikleyen acımasız hamlelerle vurguluyor. Aynı anda nefes nefese kalıyorum, ağlıyorum ve

yalvarıyorum.

Keskin bir his karnımın alt kısmını sıktı. Orgazm üzerime hücum ederken kaslarım kasılıyor ve amım kasılıyor.

Jeremy ile duş camı arasında sıkışıp kaldığım için minnettarım, yoksa yere yığılacaktım.

Dişleri kulağımın memesini kemiriyor ve ardından karanlık sözlerle emir veriyor: "Adımı söyle."

"Jeremy," diye inliyorum ve ritmiyle uyumlu olarak bunu defalarca tekrarlıyorum.

Çıldırır.

Kesinlikle ve tamamen dengesiz.

Beni terkederek beceriyor, hâlâ saçımı tutuyor, beni orgazm yüzümü görmeye zorluyor, seksle ilgili tüm

endişelerimi ortadan kaldırıyor.

Onun tarafından çok güzel perişan edilmiş görünüyorum.

Canavar modundayken ruhani görünüyor.

Aslında her mod.

Tokat, inleme, inleme sesleri çarpık bir ninni gibi yankılanıyor çevremizde.

Saçlarımı daha da sert bir şekilde kavrıyor ve kulağımın dibinde sıcak, alçak sesle konuşuyor: "Seni siktiğimde

böyle görünüyorum, Cecily. Bir insan değil, bir canavar değil ama ikisi de aynı anda. Sana o kadar kızgın

görünüyorum ki seni sikmeye ve sana sahip olmaya doyamıyorum.

Kalbim neredeyse ayaklarının dibinde dökülüyor ve vücuduma bir duygu seli hücum ediyor. Bunu ifade

edebilmemin tek yolu onun adını söylemek, ben de defalarca söylüyorum ve o da içimdeki yükünü boşaltarak

beni ödüllendiriyor.

Jeremy, zevk sancıları içindeyken görülmesi gereken bir manzaradır. Kasları sertleşiyor, yüzü kasılıyor ve

dişleri hırlamaya benzer bir şekilde kasılıyor. Bir seks tanrısından farklı görünmüyor ve yüzüne bu ifadeyi koyan

kişi olduğum için hissettiğim gurur hissine engel olamıyorum.

Geniş göğsüyle sırtımı kaplıyor, çenemi kaldırıyor ve ağzımın yanında "Benim" diye homurdanıyor.

Bir dakika kadar yapışkan, dağınık ve birbirimiz kokarak öyle kalıyoruz.

Birkaç dakikalık huzur dolu sessizliğin ardından, içimden bir hıçkırık sesi çıkararak dışarı çıktı. Onun sperminin

uyluğumdan ayak bileğime kadar damladığını hissedebiliyorum. Aynada onu gösteriyi izlerken görebiliyorum

ama bakışlarımı başka yere çeviremiyorum.

Jeremy arkamda kayboluyor, spermini parmağının ucunda topluyor ve sonra tekrar kıçıma sikiyor. "Dölümle

kaplandığında çok güzel görünüyorsun, Lisichka."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, titriyorum, inliyorum ve en ufak bir sürtünmeye karşı bacaklarımı kasıyorum.

Benimle oynamayı bırakıp beni az önce becerdiği duşa götürmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. İlk başta

hepimizi temizliyor, sonra amımın içine girip beni duvara daha yavaş yaslıyor.

Ancak tekrar geldiğimde, adını seslenip durması için yalvardığımda, sonunda beni kuruladı ve ikimiz de

çırılçıplak bir şekilde beni yatak odasına taşıdı.

Beni yatağa yatırdı ve çarşafla üzerimi örttü ama ayrılmak yerine örtüyü kaldırdı.

Koluna dokunuyorum. "Muhtemelen gitmelisin. Eğer babam seni burada bulursa seni öldürebilir.”

"Biliyorum" diyor ama hâlâ yanımdaki çarşafların altından kayıyor.

İtiraz etmemekle kalmıyor, aynı zamanda başımı göğsüne gömüp kolumu beline sarıyorum. Sadece

Jeremy'nin getirebileceği yoğun seksi ne kadar sevsem de, sonrasındaki bu küçük hiçlik anları olmadan da

yaşayamam.

Beni yıkamasını, saçımı kurutmasını ve üzerimi örtmesini seviyorum ama hepsinden önemlisi bana sarılma

şekli, parmaklarının omzumu okşaması ya da başımın üstünü öpmesi olmadan yaşayamam. . Şu anda olduğu

gibi.

Dudaklarının kafama değmesinin bile beni eritmeye yetmesi haksızlık.

"Gerçekten gitmelisin," diyorum yarı uykulu bir sesle.

“Parmaklarını yanıma batırıyorsun, Lisichka.”

"Beğendim."

"Neyi beğendin?"

"Sen. Ben. Bunun gibi. Biraz kalabilirsin, sonra gidersin. Tamam aşkım?"

"Tamam." İki ince parmağıyla çenemi kaldırıp beni öyle derinden öptü ki, yeniden eriyorum.

Beni bıraktıktan uzun süre sonra dudaklarımı yalıyorum. "Merhaba Jeremy."

"Hmm?"

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni konfor alanımdan çıkardığın için. Eğer ilk başta beni zorlamasaydın bunu yapmazdım."

Gülümsüyor ve kalbimin sağlığını tehlikeye atabilecek şeyleri yapmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var.

"Bunu göz açıp kapayıncaya kadar tekrar yapardım."

"Eminim öyle yaparsın sadist." Parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdirdim. "Bizim hakkımızda farklı

yapacağın bir şey var mı?"

"Seni Jonah'dan önce ve sen o piç kurusu Landon'a aşık olmadan önce bulurdum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Göğsünü öpüyorum. "Sanırım birbirimize yardım edebilmek için

ikimiz de yorgunken buluşmamız gerekiyordu."

Daha sonra yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum. Sesinin fısıldadığını duyduğumda sanırım rüya

görüyorum: "Artık kimse seni incitemeyecek, Cecily. Söz veriyorum."

Ama bu güzel rüya yavaş yavaş, Jeremy ve benim normal olabileceğimize inandığım için acımasız bir sesin

bana güldüğü bir kabusa dönüşüyor.

"İğrençsin."

38

JEREMY

"Bakıp durmayı bırak."

Kulağımın yanında yumuşak bir ses fısıldıyor ve onu elinden tutup bu yerden çekip çıkarma dürtümü

bastırdığıma şaşırdım.

Cecily'nin isteği üzerine, 'arkadaşlarıyla' toplandıkları barda buluşmak için buradayım. Onun tamamen bana

kalmasını tercih ederim. İki hafta önce anne ve babasıyla tanışmak ve müstehcen bir ses tonuyla ona 'iyi

bakacağıma' dair ona söz vermek dışında, babasının hiçbir misilleme olmadan pislik gibi davranmasına izin

vermek fedakarlığımın boyutuydu.

Bununla birlikte, aynı zamanda onun üzerinde herkesin önünde hak iddia etmem gerekiyordu ve onun arkadaş

grubu arasında bundan daha iyi bir yer olabilir mi?

Bu aslında kız kardeşime arkadaşıyla olan ilişkimi anlatmayı gerektiriyordu. Birkaç gün önce kız kardeşimi ve

isteksizce kabul ettiğim erkek arkadaşını Kafirlerin malikanesinde akşam yemeğine davet ettim. Yemek yerken

Cecily de bize katıldı ve haberi verdik.

Ya da kaşlarını çatan Annika'nın ve şaşırtıcı derecede sakin Creighton'ın önünde onu açıkça öperek bunu

yaptım.

Annika'nın tarafından çok fazla bağırış duyuldu. Ayrıca 'Biliyordum' ve 'Çok mutluyum' gibi şeyler de söyledi.

Siz alışılmadık bir çiftsiniz ama birlikte çok mükemmel görünüyorsunuz.' O küçük şeytanı yetiştirmekten gurur

duyuyordum ama bu sadece Cecily'e dikkatli olmasını çünkü hayatlarımızın tehlikeli olduğunu söyleyene kadar

sürdü.

Bu doğru olsa da uyarı gereksizdi. Özellikle de Cecily hayatımın bu yönüne karşı her zaman ihtiyatlı

davrandığından beri. Babasıyla babamın geçimini sağlamak için ne yaptığı hakkında konuştuğumda bu kısmı

atladığım için bile minnettardı.

Mevcut toplantıya geri dönelim. Özür dilerim, toplanıyoruz. Görünüşe göre bu adamlara ayrılmış büyük bir

masanın etrafında oturuyoruz. İki müttefikim var. Cecily'yi gülümseyip dürtmeden duramayan Annika ve kız

arkadaşına kalçadan bağlı olduğunu düşünmekten hoşlandığı için ortaya çıkan Killian.

Diğer herkes hayran değil.

Ben de sinir bozucu olduklarına inandığım için bu karşılıklı. Sadece söylüyorum. Özellikle Cecily'nin beni sırf

onu güldürmek için cinayet planlarken yakaladığı o pislik palyaço Remi.

Elini ellerimin arasına alıp masanın altında kucağıma koydum ve bedava olanla birlikte votkamdan bir yudum

aldım. "Görmüyorum."

"Öylesin," diyor Killian gereksiz yere solumdan.

"Kimin tarafındasın orospu çocuğu?" Nefesimin altından fısıldıyorum.

“Bu ne tür bir soru? Tabii ki kimsenin değil. Onu sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi. "Ayrıca

Remington'un abartılmış, sinir bozucu bir pislik olduğunu düşünüyorum ve ben de senin yaptığın gibi cinayet

planlarına sahiptim, ama unutma ki onlar da ondan gerçekten hoşlanıyorlar ve bizim tarafımızdan yapılacak

herhangi bir saldırgan eylem geri tepecektir, bu yüzden onu silmekten alacağımız her türlü tatmin değmez."

"Biliyorum ki. Bu yüzden sadece dik dik bakıyorum."

"Görmek?" Cecily son söze odaklanıyor. "Göz kamaştırıyorsun."

Killian, ona bir filmde rol alabilecek ya da bir seri katil posterinde yer alabilecek dostane bir gülümsemeyle, "Bu

onun varsayılanı," diyor.

"Evet," diyor Annika masanın diğer tarafından, tüm gülümsemeler, güneş ışığı ve gökkuşağı. Kız kardeşimin

geri döndüğüne sevindim. “Jer dik dik bakmak istemiyor. Sanırım bu onun ifadesiydi.”

"Sen onun kız kardeşisin ve açık bir çıkar çatışması nedeniyle görüş hakkına sahip değilsin, Anni." Ava bira

şişesini ona doğrultuyor, sonra gözlerini kısarak bana doğrultuyor. “Cecy'ye iyi davranacağın konusunda sana

hâlâ güvenmiyorum.”

“İşte bu noktada yanılıyorsun. O benim Cecy'im. Senin değil."

Ava ifadesini tam bir bakışa dönüştürürken masa sessizleşiyor. “Onu bebekliğimizden beri tanıyorum ve yirmi

yıldır benim en iyi arkadaşım oldu. Bu onu benim Cecy'm yapıyor. Tartışma kapandı.”

"Çok fazla kankanız yok mu?" Onun hakkında topladığım bilgilerle onunla alay ediyorum. "Aslında, bugün

tanıştığınız barmene kanka diyebilirsiniz, dolayısıyla bu kelimeye ilişkin algınız çarpıktır ve bu tartışmada

dikkate alınmaz."

"Jeremy." Cecily beni dürttü, ses tonunu yumuşattı ve yalvardı ama ben şaşmaz dikkatimi Ava'nın üzerinde

tuttum.

"Bunda haksız değil." Remi sırıtıyor ve ağzına bir zeytin daldırıyor.

"Kapa çeneni, Rems." Ava ona yan gözle bakıyor ve ardından kötü niyetli bakışlarını bana yöneltiyor. “Cecily'de

durum farklı. O benim bir numaralı en iyi arkadaşım.”

"Sorunlarınla ilgilenen ve sarhoş olduğunda seni yatağına yatıran kişiyi kastediyorsun," diyorum. "İleride bu

olmayacak."

Ava'nın ifadesi aşağıya doğru düştü. "Hepsi bu değil. Biz… birlikte yerlere gidiyoruz, çok fazla yatıya kalıyoruz,

konuşuyoruz ve… ve… beni anlayan tek kişi o.”

Kulağa zehirli geliyor. Ona çok bağımlısın ve karşılığında hiçbir şey teklif etmiyorsun.”

"Bu doğru değil. Ayrıca ben birinci oldum ve onun hakkında senden daha çok şey biliyorum.”

"Şüphem yok."

"O halde onun göbek adını biliyor musun?" Kaybettiğini fark eden Ava'nın sesi savunmaya geçti. Düzgün bir

insan geri adım atardı, ama ben bu yelpazenin hiçbir yerinde değilim, bu yüzden kibirli saçmalıkları

memnuniyetle ezeceğim.

"Annabelle" diyorum.

Ava dudaklarını büzüyor. "Onun rahat yemeği."

“Waffle ve naneli sakız.”

“Onun...en sevdiği film o halde! Eminim bunu bilmiyorsundur.”

“Japonca. Rashomon.”

Ava'nın dudakları aralanıyor ve Cecily'e bakıyor. "Bunu ona sen mi söyledin? Bunun bizim sırrımız olduğunu

sanıyordum çünkü sadece birkaç kişi bunun psikolojisini anlıyordu. Hatta bunu anlamam için bana birkaç kez

izlettirdin.”

"Bana söylemesine gerek yoktu." Cevap verip arkadaşına odaklanmaya devam edemeden Cecily'nin sözünü

kestim. “Neden ondan beslendiğini ve karşılığında çok az şey teklif ettiğini ya da hiçbir şey teklif etmediğini

kabul etmiyorsun?”

Nem Ava'nın gözlerini çevreliyor ve Cecily'e bakıyor ama sonra hiçbir şey söylemeden başını eğiyor ve içkisini

höpürdetiyor.

"Jeremy!" Cecily alçak sesle tısladı. “Eğer onu ağlatırsan geceyi yurtta geçiririm. Başka bir şey söylemeden

önce bunu düşün.”

Dikkatimi ona kaydırıyorum. Yani amacımın Ava'yı kırmak ve onu rakip olarak ortadan kaldırmak olduğunu

anladı. Onu ağlatmanın binlerce yolunu düşünebiliyorum ama bütün gece boyunca Cecily'ye erişimimi

kaybedersem buna değmez.

Belki başka bir zaman. O etrafta olmadığı zaman.

Cecily bana hem yalvaran hem de kaynayan bir öfke ifadesiyle bakıyor. Gözlerinin altındaki çilleri okşama

isteğime direniyorum. Yüz elli üç tanesi. Ve evet, onları saydım.

Duyguları yüzeyin altına gizlenmiş olmasına rağmen, onları tuzağa düşürmemesini veya onların iltihaplanıp

onu içten dışa yutmasına izin vermemesini her zaman sevmişimdir.

En azından artık değil.

İlk başladığımızda kendine çok kapalıydı, kendi şeytanlarından çok korkuyordu ve çok dikkatliydi. Ama şimdi

durum farklı.

Benim Cecily'im, Ava'nınki değil, yavaş ama emin adımlarla her zaman olması gereken güzel kadına

dönüşüyor. Güvendiği profesörlerinden biriyle terapiye gitmeye başladı ve bana seanslarıyla ilgili her şeyi

anlattı.

Kendi travmasını çözene kadar insanların travmaları konusunda kendisine güvenilmemesi gerektiğini söyledi.

Bu gece bir elbise giyiyor; bu, isteyerek giydiği birkaç olaydan biri. Basit, küçük, siyah bir elbise ama

kıvrımlarına göre şekil alıyor ve spagetti askıları var, bunlardan biri sürekli omzundan düşerek en acı verici

alayı yaratıyor.

Onu ne sıklıkta, nerede ve nasıl becerdiğim önemli değil. Onu bir erkek olarak mı yoksa bir canavar olarak mı

kabul ettiğimin bir önemi yok; Cecily'e bakıp onun sıcaklığına kapılma, ona sahip olma ve onu olabildiğince

yakınıma çekme ihtiyacını hissetmeyeceğim bir gün asla olmayacak. Onu kalbimle göğüs kafesim arasındaki

o küçük köşeye hapsetmek istiyorum ki asla bir çıkış yolu bulamasın.

Ta ki bir gün uyanıp her zaman benim olması gerektiğini anlayana kadar.

Lanet Jonah'ınki değil. Landon'un değil.

Bana ait.

"Yani merak ediyorum." Remington neredeyse masanın üstüne atlayacaktı ama yanındaki Landon'un lanet

klonu onu yakalayıp geri aşağı çekti. "Ces'i nasıl terbiyesizleştirdin, Jeremy?"

"Bu tek kelime bile değil" diyor ona, sesi hararetli.

“Ah, özür dilerim, kelime polisi. Soru hala ortada; erdemli biri olmayı nasıl bıraktın?”

"Ona erdemli demeyi bırak, Remi!" Ava, Cecily adına kızgın görünerek ona bir peçete fırlatır.

"O hiçbir zaman iffetli biri olmadı" diyorum ve Cecily'nin eli benim elimde titriyor, vücudu daha yumuşak oluyor

ve dudakları şaşkınlıktan mı yoksa hayranlıktan mı olduğunu bilmiyorum.

"Farklı bir Cecily'den bahsediyor olmalısın, çünkü bu," Remington başparmağıyla onu işaret ediyor, "seksten

bahsedince kıpkırmızı kesilen sertifikalı bir iffetli. Bakmak! Bayanlar ve baylar, kanıtlar tam burada.”

Tabii ki Cecily'nin kulakları ve yanakları renk değiştiriyor. Elini kendi ellerime okşadım ve o da mırıldandı: "Seni

öldüreceğim Remi."

"Ben de." Ava ona başka bir şey fırlatıyor. Bir zeytin.

“Deneyebilirsin ama başarmak imkansız olacak.” Creighton'ı omzundan tutuyor. "Beni bu çılgın pumalardan

koru, yumurtla!"

Kuzeni, tekrar kız kardeşime odaklanmak için Remi'nin elini kaldırmakla yetindi. Annika'nın konuşmaya dahil

olmak için yaptığı kurnazca çabalara rağmen, etkili bir şekilde masadaki tek kişinin o olduğunu iddia ediyor ya

da aslında öyle düşünüyor.

"Ne oluyor? Asıl mesele ne?” Remington, Creighton'a inanamayarak bakıyor. "Az önce beni başından mı

savdun, yavrum? Buna inanamıyorum. Tüm zamanımı seni büyütmeye harcıyorum ama artık Anni'ye sahip

olduğuna göre beni tamamen terk mi ettin?

Brandon kasvetli bir ifadeyle, "Kes şunu," diyor.

Ava ve Cecily daha sonra Remington'a karşı bir araya gelir. Creighton hâlâ onu görmezden geliyor. Glyndon

kavgayı ayırmaya çalışır.

Killian ve ben bu ucube gösterisini izlemek için sandalyelerimize yaslanırken ben de aynı anda onu bir an önce

buradan defolup göndermeyi planlıyorum.

"Ne sirk," diye mırıldandım alçak sesle.

Kill sırıtarak "İngilizlerin yapmayı sevdiği her şeye hoş geldiniz" dedi. "Eğlenceli."

Onun için çünkü kaosun ortaya çıkmasını görmekten hoşlanıyor. Onu kontrol etmeyi, boğmayı ve

gerekmedikçe nefes almasına izin vermemeyi tercih ediyorum.

Telefonum titredi ve Kill aynı anda kendi telefonunu alırken onu çıkardım.

Grup sohbetindeki bir mesajdır.

Nikolai: Herkes nerede? Ev boş.

Gareth: Aslında seni eğlendirmek dışında da hayatlarımız var Niko.

Nikolai: Oh, siktir git, muhtemelen bir inek gibi çalışıyorsun.

Gareth: Dediğim gibi. Hayat.

Killian, olay yerinin, daha doğrusu, çevresinde oluşan kaosu görmezden gelen, dirseğini masaya dayayan ve

çenesini eline dayayan Brandon'ın fotoğrafını çekiyor. Yüzüne yayılmış sıkılmış bir ifadeyle telefonunu kontrol

ediyor.

Resmi grup sohbetine gönderirken Killian'ın dudakları Cheshire kedisi gibi sırıtıyor.

Cevap gelmeden önce sadece ikinci bir geçiş.

Nikolai: Neredesin sen, Şeytan'ın varisi?

Killian: Seçeneklerimi genişletmek mi?

Nikolai: Defolup git. Sinirlerimi bozma yoksa sen uyurken aletini keserim.

Killian: Ayrıca sana sinirlerimi bozmamanı söylemiştim ama sen devam ettin ve Glyndon'la o içkiyi içtin.

Nikolai: Bu haftalar önceydi.

Killian: Hala sayılır.

Nikolai: Ayrıca neyin sayıldığını biliyor musun? Günlerinizin sayısı.

Jeremy: Sesini azalt.

Nikolai: Jer! Ağzından çıkan saçmalığı gördün mü?

Jeremy: Hak ettiği bir nokta var.

Nikolai: Lanet mi? Onun tarafını nasıl benimkine karşı koyarsın?

Jeremy: Son birkaç haftadır yaptıklarını çok dikkatli düşünmeni istiyorum Niko.

Nikolai: Ciddi olamazsın. Artık Cecily ile konuşamayacak mıyım?

Jeremy: Eğer yardım edebilirsen hayır.

Brandon da dahil olmak üzere masanın fotoğrafını çekip grup sohbetine gönderdim.

Nikolai: Yaralıyım Jer. Neden beni de yanına almadın?

Jeremy: Meşgul olduğunu sanıyordum... yine neyle? Ah, enerjini şiddete korumak için uyuyorsun.

Nikolai: Bunu senin için feda ederdim Jer. Kardeşler ne içindir?

Jeremy: Hı-hı. Yine de bir kurşundan kaçtın. İngilizler Cecily dışında sıkıcıdır.

Killian: Ve Glyndon. @Nikolai Sokolov Sana seni gezintiye çıkarmamı isteyip istemediğini sordum ama sen

hayır dedin.

Nikolai: Ben senin lanet köpeğin değilim, orospu çocuğu. Ayrıca o yerin nerede olduğunu yeni öğrendim. On

beş içinde yaratıcınızla buluşmaya hazırlanın.

Snicker'ları öldürün. Telefonumun ekranını kapatıyorum. Nikolai ortaya çıkıp Remington'unkinden daha önemli

bir dramaya başlamadan önce Cecily ve ben buradan gitmeliyiz, çünkü onun aksine arkadaşım aslında

yumruklarıyla konuşuyor.

Cecily, "Hemen döneceğim," diye fısıldıyor, sonra elini elimden çekip banyoya doğru gidiyor.

Gözlerim biraz kısılarak arkasını izlemeye devam ediyorum. Her ne kadar Nikolai ve onun maskaralıkları

dikkatimi dağıtmış olsa da, onun artık gözden uzakta bir metin okuduğunu fark ediyorum.

Ayrıca ayrılırkenki ifadesinden de hoşlanmıyorum. Biraz sinirlilik ve daha da önemlisi suçluluk duygusu vardı.

Neden kendini bu kadar suçlu hissediyor?

Masanın etrafındaki gürültü ve hareketler girdap gibi dönüyor, karışıyor ve siyah ve gri tonlarında patlıyor, ta ki

ben net göremez hale gelinceye kadar.

Ne yaparsam yapayım, Cecily konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğimi düşünürsem düşüneyim, ona ne

kadar derinden sahip çıktığımı düşünürsem düşüneyim, sanki o her zaman kendisinin bir parçasının bekçiliğini

yapıyormuş gibi geliyor.

Ulaşamadığım kişi. Erişimime izin verilmeyen şey.

Annika'nın bakışlarıyla karşılaştığımda onun beni dikkatle izlediğini fark ettim. İfademdeki değişikliği ve hatta

kafamın etrafında bir hale gibi dolaşan şeytanları görmeli.

Sakin tavrıma rağmen, dış görünüş içimde dalgalanan şiddet ihtiyacının kamuflajından başka bir şey değil.

Ayağa kalkıyorum ve tek kelime etmeden Cecily'nin adımlarını takip ediyorum. Yanımdan ayrıldığından beri

hissettiğim boğucu duygu, onu uzun kuyrukta bulamayınca kötüden felakete dönüşüyor.

Gittiği zamana bakılırsa burada bir yerlerde olması gerekir ama değil.

Koridordan arka girişe doğru yürüyorum. Dışarı çıktığım anda hava yüzüme çarpıyor ama bu, çok tanıdık bir

arabayı gözüme çarptığımda göğsüme çarpan his kadar sarsıcı değil.

Lanet gösterişli bir McLaren.

Cecily arabanın önünde duruyor, kollarını ovuşturarak araba sahibiyle konuşuyor. Yukarı ve aşağı.

İfadesi ciddi, yüzü ruhani bir sakinliğe bürünmüş ve yanakları kızarmış.

Bunun sadece soğuk gece yüzünden olduğunu, o lanet olası Landon'la konuşmadığı için olmadığını hayal

etmeye çalışıyorum.

Beni içeride bıraktıktan sonra.

Nefesimi düzenlemem birkaç dakikamı alıyor. Eğer şimdi harekete geçersem, onu öldüreceğim ve onu

boğacağım.

Sakin ol.

Kaslarım gerilirken, söz verdiğim gibi herifi yere sermemi ve onu kanıyla ele geçirmemi talep ederken,

söylemesi yapmaktan daha kolay.

Gölgelerde bir vuruş bekliyorum. İki. On.

Sonra onlara doğru ilerliyorum. Fiziksel gücümün tam kontrolüne sahip olduğumu söyleyemem ama

önceliklerimin nerede olduğunu tam olarak biliyorum.

"Duramaz mısın?" İlk önce onun sözleri bana ulaşıyor; yumuşak, yalvaran, sanki beni bir şeye ikna etmeye

çalışıyormuş gibi.

Bunu o piç Landon'a karşı kullanması, tüm sakin kalma çabalarımı yerle bir ediyor.

"Öldüğümde duracağım." Gülümseyip ona elini uzatıyor.

O ona dokunamadan onu yakaladım, sonra çevirdim ve bileğini kırmak üzereydim ama o benim hareketlerimi

takip etti ve son saniyede sıvışıp gitti.

"Merhaba Jeremy. Görüyorum ki her zamanki gibi zalimsin." Bileğini havaya fırlatıyor. "Heykel yapmak için

güzel ellerime ihtiyacım var, seni kültürsüz domuz."

"Lanet parmaklarını kırmak için bir neden daha." Ona doğru ilerledim ve o da sızlanmakta olduğu ellerini

yumruk haline getirdi.

Landon, heykeltraşlık geleceğini her an, örneğin bu geceki gibi tuhaf bir olayla kaybedebileceğini çok iyi

bilmesine rağmen, şiddete bulaşan tanıdığım tek sanat öğrencisi.

"Jeremy, kes şunu." Cecily yanıma geldi; vücudu titriyordu ve sesi boğuktu; muhtemelen ne kadar berbat bir

durumda olduğunu biliyordu.

"Kapa çeneni." Omzumun üzerinden ona baktım. "Seninle birazdan ilgileneceğim."

Nazik parmaklar pazılarımı yakalıyor ve zahmetsizce beni geri çekmeye çalışıyor. Dönüp onu omuzlarından

tuttum ve onu öyle sert sarstım ki nefesi kesildi, tüm vücudu şoka girdi.

"Onu savunmayı bırak," diye kükredim ve o donup kaldı, sonra gözlerini kırpıştırdı, alt göz kapaklarında bir

parıltı toplandı. "Sen onun tarafını tuttukça ben de onun sefil hayatını bitirme konusunda daha kararlı

olacağım."

Cecily kucağımda titriyor ve yüzünde bir daha asla görünmeyeceğini düşündüğüm iğrenç bir ifade yavaş yavaş

önümde beliriyor.

Korku.

Benden korkuyor. Etrafımdaki nefeslerini ve sözlerini saydığı ilk kareye geri döndük. Bana güvenmediği yer.

Ve bunların hepsi o orospu çocuğu yüzünden:

"Bu çok güzeldi ama seninle kavga etmekten daha önemli başka meselelerim var Kafir." Arabasının açık

camından bana sırıtıyor. “Cecy'mize sakin ol. Hassas olabilir. Unutma, her zaman daha iyi bir seçim benim,

aşkım."

Ve sonra ben onu dışarı çıkarıp yerle bütünleştirmeye fırsat bulamadan arabası hızla yolda ilerliyor.

Cecily dikkatimi dağıtarak kendini benden kurtarmak için omuz silkiyor. "Ben içeri geri dönüyorum."

Onu dirseğinden tutup kendime doğru çeviriyorum. "Neden bana önce Landon'la ne tür bir randevun olduğunu

söylemiyorsun?"

"Randevu yoktu. Ama sana konuşmak istediğini söyleseydim bana inanmazdın."

"Neden seninle bir sokağın arkasında konuşmak zorunda ki? Eğer gerçekten hiçbir şey yoksa neden gizlice

ortalıkta dolaşmak zorundaydın?"

"Bu nedenle!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne zaman onun adı geçse aklını kaçırıyorsun ve eğer elimden

geliyorsa bu tarafını kışkırtmamayı tercih ederim."

"Onunla gizlice buluşmak çözüm değil Cecily."

"Onunla herkesin önünde tanışmamı mı tercih edersin?"

"O herifle hiç tanışmamanı tercih ederim."

Sert ses tonum karşısında irkildi ve ben de birkaç sakinleştirici nefes aldım. "Maya ile senin arkandan

tanışsam hoşuna gider mi?"

Dudakları büzüldü. "HAYIR."

"Görmek? Tıpkı senin aklının onu düşündüğünde en kötüye gitmesi gibi, benimki de aynı şekilde, ama on kat

daha kötü çünkü ona karşı gerçekten hislerin vardı!

Dudakları seğiriyor ve yüzü saçlarından daha solgunlaşıyor. "Ben... ben öyle demek istemedim."

"Bu sonucu değiştirmez." Sesimi olabildiğince yumuşatarak öne doğru bir adım attım. "Benden sakladığın bir

şey mi var Cecily?"

Yutkunuyor, yanaklarını yumuşak bir renk kaplıyor. "Neden böyle düşündün?"

"Sadece hissediyorum." Ona tam olarak sahip değilim, benim olduğunu hissettiği anlarda bile bir şekilde tam

olmuyor. Bana hatırlatmayı sevdiği gibi, ilk başta bunu görmezden gelmeye, ona güvenmeye ve uzlaşmaya

çalıştım.

Ama artık imkansız.

Landon'ı görmek için gizlice ortalıkta dolaştığını öğrendiğim anda bir parça bana olan güvenimi bozdu. Daha

önce oldu mu?

Tekrar olacak mı?

Bir gün uyanıp onun kıymetli prensine karşı beslediği hislerin yanında sahip olduğumuz her şeyin sönük

kaldığını mı öğreneceğim?

Cecily o iri, parlak gözleriyle bana bakıyor. "Sana söylersem kızmayacağına söz verir misin?"

"Bana ne söyleyeceğine bağlı."

"Eğer böyle davranıyorsan bunu söyleyemem."

"Yani beni karanlıkta bırakmayı mı tercih edersin?"

"HAYIR. Bu bilgiyi saklamak beni canlı canlı yiyor. Bunu senden daha fazla saklayamam."

"Landon'la mı ilgili?"

Bir kez başını salladı. Kanım buz gibi oluyor.

"Beni aldatıyor musun, Cecily?"

"Ne? HAYIR! Sen hayatıma girdikten sonra başkasıyla birlikte olmayı eğlendirecek aklım olacağını mı

sanıyorsun?

Bunun içimdeki soğukluğu gidermesi gerekirdi ama öyle değil. Yakınında bile değil. "O zaman ne?"

"Şu anda çok korkutucu görünüyorsun."

"Açıkla, Cecily."

Birkaç kez yutkunduktan sonra bana odaklanmadan önce ayaklarına baktı. "Erginlenmedeki ilk zamanı

hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

“Bana neden orada olduğumu sordun ve ben sana hiçbir zaman gerçek bir cevap vermedim. O zamanlar Lan'e

aşık olduğumu biliyorsun değil mi?

"Kim istemez ki?"

Elimi ellerinin arasına alıyor, dokunuyor, okşuyor, rahatlatıyor. "Anlamsızdı, bunu şimdi biliyorum, ama o

zamanlar bilmiyordum, bu yüzden benden Creigh adına inisiyasyona gitmemi ve malikaneniz hakkında

elimden geldiğince fazla bilgi almamı istediğinde ben de yaptım."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani sen onun casusu musun?"

“Vardı. Sadece bir kez ve ona verdiğim bilgiyi yangını başlatmak için kullandığını öğrendikten sonra çok

pişman oldum. Yemin ederim bilmiyordum ya da bilmek istemedim. Sadece savunma amacıyla buna ihtiyacı

olduğunu sanıyordum. Eğer bana planından bahsetseydi ona asla yardım etmezdim.”

İşaret parmağımı uyluğuma doğru, yavaş bir ritimle yukarı aşağı, yukarı aşağı kaydırıyorum. Kaslarım

kilitleniyor ve kendimi o kadar soğuk hissediyorum ki, damarlarımdaki kanın donmamasına şaşırıyorum.

“Ama ona yardım ettin. O gün kapıya bu yüzden mi geldin? Suçluluk duygusundan mı?”

Çılgınca başını sallıyor. "Senin için endişelendim. Gerçekten ne senin ne de bir başkasının incinmesini

istemedim.

"Suçluluk o zaman." Elimi ondan çekiyorum, sesim buz gibi. “Başka ne yaptın? Değerli Landon'unuza ne

konusunda yardım ettiniz? Seni yanıma casus olarak mı yerleştirdi?”

"HAYIR! Bunu sana asla yapmam."

“Ama ben içerideyken konağı yakmasına yardım ettin. Bu işe yaramadı, belki de bunu daha ileri götürmeye

karar verdin. Seni baştan çıkarma oyunu için mi eğitti? Bana ulaşmak için kırılganlığı kullanmayı mı öğretti

sana? Sana annem gibi olmanı, zayıflığımı bana karşı kullanmanı mı söyledi?”

Vücudu sarsılıyor ama ben bunu yalnızca başka bir yalan olarak görüyorum. Başka bir hareket.

Başka bir kahrolası aldatmaca.

“Hayır, lütfen kes şunu Jeremy. Asla böyle değildi.”

"Nasıl bilebilirim? Söylediğiniz ve yaptığınız her şey onun dikkatli planının parçası olabilir. Her zaman onun

yanında mıydın ve o sana daha büyük planı için beni kullanmanı mı söyledi? Sana bacaklarını benim için nasıl

açacağını öğretti mi?”

Elini kaldırıp suratıma tokat atıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Neredeyse gerçek olduklarına

inanacaktım.

Neredeyse.

Ağlamasına ve burnunu çekmesine rağmen çenesini kaldırıyor. "Bana bu şekilde saygısızlık etmene izin

vermeyeceğim."

Ellerini tuttum ve onu en yakın duvara çarptım. "Saygısızlık? Bunca zamandır beni kullanırken bu kelime

hakkında ne biliyorsun sen?”

“Ben...” Daha fazla gözyaşı, daha fazla burun çekme. "Bana inanmanız için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum

ama söz veriyorum o yangından sonra Lan'la bağlarımı keseceğim."

"Açıkça. Seni ondan sonra onunla birlikte gördüğüm her zaman, hatta şu andan itibaren bile, bu gerçeği açıkça

kanıtlıyor.”

“Jeremy…” Sesi yumuşayıp yumuşadı. Landon'la aramda bir şeyler olduğu yönündeki mantıksız saplantından

vazgeçmelisin. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Seni seviyorum. O değil. Sen."

Çenemde bir kas tikleri. "Bana söylemeni de sana bunu mu öğretti?"

"HAYIR! Neyin var?" Daha çok ağlıyor. "Az önce sana seni sevdiğimi söyledim ve sen hâlâ bunun bir oyun

olduğunu mu düşünüyorsun?"

Parmaklarımı boğazına doladım ve sıktım. “Bana ilk kez onun adıyla seslendiğinde bunu bitirmeliydim. Ya seni

ya da onu öldürmeliydim.

Bana karşı sarsılırken yüzü kızarıyor, kendini kurtaramıyor ve onun hayatını sona erdireceğimi söyleyebilirim.

Bir dakika sonra ölecek.

Beni değil onu seçti.

Benim sorunum ne? Ne zaman kelimenin tam anlamıyla hayvan oldum?

Bunca zamandır görmeyi reddettiğim gerçek yüzünden içim parçalanıyor diye ona nasıl bu kadar acı

verebilirim?

Yine de iblislerim intikam talep ederek kıvranıyor ve isyan ediyor. Çığlık atıp pençeliyorlar. Çığlık atıp slogan

atıyorlar.

Beni değil onu seçti.

Beni değil onu seçti.

O. Seçtim. O.

Onu bir ani hareketle serbest bırakıyorum ve böylece şeytanlarım sakinleşiyor ve tüm mücadele uzuvlarımı

terk ediyor. Takıntım, kendi kanıyla yerde debelenene kadar kan kaybediyor.

Cecily olduğu yerde duruyor, sert nefesler alıyor, ağlıyor, burnunu çekiyor, gözleri o kadar incinmiş, o kadar

korkmuş görünüyor ki, kendimi bıçaklamak istiyorum.

"Koş," diye fısıldıyorum. "Bu sefer seni bulmama izin verme."

"Jeremy..."

"Koş!" kükredim.

Utanıyor, sanki kabuslarının bir tezahürüymüşüm gibi bana bakıyor, gözleri yaşlarla bulanıklaşıyor, sonra dönüp

koşuyor.

Bu sefer takip etmiyorum.

Bu sefer ilk seferde yapmam gerekeni yapıyorum.

Gitmesine izin verdim.

39

JEREMY

Konağın kontrol odasında oturuyorum, bir şişe alkol alıyorum ve her şeyi değiştiren inisiyasyonun güvenlik

görüntülerine bakıyorum.

Daha doğrusu Cecily'nin mülkten kaçtığı sahneyi tekrar tekrar izliyorum. Muhtemelen kameraların görüş alanı

dışında olduğunu düşünüyordu çünkü koşarak uzaklaşırken peruğunu ve maskesini çıkardı.

Bu sahne garip bir şekilde daha önce, sonunda parmaklarımın arasından kaçmayı başardığı zamanı

anımsatıyor.

Kum gibi.

Muhtemelen benim alanıma dalmadan çok önce bu şekilde olması gerekiyordu.

Cecily ile ilk 'tanıştığım' an, Annika'nın yeni arkadaşlarının yanına gizlice girmenin iyi bir fikir olduğuna karar

verdiği sırada dövüş kulübündeydi. Bu tam olarak inisiyasyondan bir gece önceydi.

O ilk karşılaşmanın görüntüleri bilincime akarken başımı geriye atıyorum.

Nikolai sıkılıyor.

Ne zaman canı sıkılsa bu gerçekten rahatsız edici oluyor. Kendini sabote etme, aşırı şiddet ve yıkıcı yollardan

oluşan kısır bir döngüye giriyor.

Bu nedenle onu tasmalı tutmak şart, bu yüzden dövüş kulübündeyim.

Tıka basa dolu binada gürültü ve heyecanlı enerji dolaşıyor. Kalabalık birbirine karışıyor, sohbet ediyor ve bu

gece kimin kazanacağına dair bahis oynuyor.

Sahnenin tamamına dikkat etmiyorum. Nikolai'yi ensesinden yakalayıp oradan ayrılabilseydim ideal olurdu

ama içimden bir ses, dengesiz arkadaşımın bu fikre karşı çıkacağını söylüyor.

Killian yanımda yürüyor, kayıtsız ruh hali benimkine benziyor. İnsanların çoğu bizi görünce otomatik olarak

dağıldıkları için insanların arasından geçmemize gerek yok. Bizimki gibi bir itibar her gittiğimizde önümüze

çıkıyor.

Yavaşça duruyor ve ileriye bakarken normalde kasvetli olan gözlerine nadir bir parıltı sızıyor. Kill'in duygulardan

yoksun olduğunu bilmeseydim büyülenmiş göründüğünü derdim.

Bana başını salladı ve ardından devam etti. Onun bakış açısını takip ediyorum ve bir grup kızla karşılaşıyorum.

Çok tanıdık bir kişiyi kendine özgü mor elbisesiyle görünce gözlerimi kıstım. Annika.

Kimin kesinlikle burada olmaması gerekiyor?

Ben yan göz Kill'im, eğer kız kardeşimin ilgisini çekerse taşaklarını bir tabağa koymaya hazırım. Ancak onu en

sağdakinin fotoğraflarını çekerken buluyorum. Landon'un kız kardeşi Glyndon. Adını biliyorum çünkü Elitlerin

sümüksü herif olarak da bilinen liderinin geçmişini araştırdım.

Aslında Annika onların yanına taşınmaya karar verdiğinden beri o kız grubundaki herkesi tanıyorum.

Gürültücü sarışın Ava Nash, gümüş saçlı olan ise Cecily Knight.

Hepsi Birleşik Krallık'taki prestijli ailelerden geliyor ve babam Annika'nın onlarla yaşamasına izin vermeyi kabul

etti. Hala bilmiyorum.

Killian yanımda sessizce onlara doğru yürüyorum. Yanlarına vardığımızda Annika'nın şöyle dediğini

duyuyorum: “Sen... haklısın. Jer bana hiçbir şey yapamaz.”

“Bundan emin misin Anuşka?” Arkamdan fısıldıyorum ve o hareketsiz kalıyor.

"Ah, merhaba, Jer." Yüksek perdeden, tuhaf bir ses tonuyla konuşuyor. "Aslında buraya gelmeyi

planlamamıştım. Yeni arkadaşlarımla bir tur atıyordum.”

Dikkatim ondan kaymıyor ve kaşımı kaldırıyorum. "Gitmemen gereken bir yerde tura mı çıkacaksın?"

"Ben sadece..."

"Gidiyordum. Şimdi."

"Hey." Gümüş saçlı olan, çenesini kaldırarak kız kardeşimin önüne adım atıyor.

Sadece gözlerimin içine bakmakla kalmıyor, aynı zamanda burnunun üzerinden bana bakıyor, boy farkını ya da

istersem onun minyon vücudunu bir saniyeden kısa sürede ezebileceğim gerçeğini tamamen göz ardı ediyor.

Ancak küstahlığı burada bitmiyor çünkü şöyle diyor: "Gitmeye mi yoksa kendi başına mı kalmaya karar verebilir

çünkü ah, sanırım kadınlara ne yapacaklarının söylenmediği bir yaştayız."

Bu küçük minx'in cüretkarlığı.

İfadem değişmese de ona farklı bir mercekle bakıyorum.

Tuhaf gümüş rengi saçlarına rağmen Cecily güzel bir kızdır. Çıkık elmacık kemikleri, minyon burun ve dudaklar,

badem şeklindeki yeşil gözler, izlerle zarif görünecek soluk ten ve sikilmek için yalvaran bir vücut.

Eğer onunla farklı koşullar altında karşılaşsaydım, o beyaz saçlarına tutunup bıçağımı etinin üzerinde

gezdirirken onu becerebilirdim. O kıvranıp çığlık atarken onu fena halde kana bulardım.

Anahtar kelime if'tir.

Ancak, o çok gergin ve benim tarzım olan sikişmeyi ve rahatsız edici cinsel zevklerimi ilk görüşte muhtemelen

kaçacaktır.

Arkadaşının benim gazabıma kurban gitme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark eden Annika sarardı ve onu

uzaklaştırdı. "Sorun değil. Geri döneceğim."

Cecily sonunda dikkatini benden uzaklaştırıp kız kardeşime odaklandı. "Eğer istemiyorsan yapmak zorunda

değilsin."

“Gerçekten istiyorum. Buna değmez."

“Önümden yürü Anoushka.” Burada işimiz bitti.

Birden fazla nedenden dolayı.

Eğer bu Cecily hoşgörümü onay olarak algılayıp beni kışkırtmaya devam ederse dikkatimi çekecektir ve kimse

bunu istemez.

Annika başını eğer ve "Özür dilerim" diye mırıldanır.

Sonra o da yanıma geliyor. Killian geride kalıyor ve Glyndon'la tüm bu çetin sınava gerçekten dikkat

edemeyecek kadar ilgileniyormuş gibi görünüyor.

Cecily bize yetişip kolunu Annika'nın koluna geçirdiğinde sakinleşmeye başlıyorum. Ona kısa bir bakış attım, o

da bir bakışla karşılık verdi.

Bu kahrolası...

"Seninle geri dönüyorum Anni," diyor kız kardeşime.

“Zorunda değilsin. Kendi başıma kalmakta iyiyim. Sesi alçaldı. "Ben buna alışkınım."

“Eh, değilim. Bu son derece baskıcı bir davranıştır.” Bana bakıyor. Tekrar.

"Söyleyecek bir şey bulduğumda senin fikrini soracağım," dedim ona açıkça.

Konuşmak üzereydi ama Annika eliyle ağzını kapattı ve vereceği cevabı aniden sonlandırdı.

Kız kardeşimi arabaya bindiriyorum ve Cecily de onun peşinden arka koltuğa geçiyor. Annika konuyu değiştirip

gerilimi gidermeye çalışırken, tüm araba yolculuğu boyunca dikiz aynasından bana bakıyor.

Ben?

Hayatının bir santimetre uzağında ona dayak atıldığında o ışıltılı yeşil gözlerin nasıl görüneceğini görmek

istiyorum.

Ancak bu zahmete değmez.

Parmağımı direksiyonda yukarı aşağı kaydırıyorum ve bu gibi durumlarda genellikle ihtiyaç duymadığım

sabrımı çağırıyorum.

Yatakhaneye vardığımızda Annika arabadan atlıyor ve Cecily de onu takip ediyor.

Pencereyi indiriyorum ve "Artık tehlikeli yerlerde dolaşmak yok Anoushka" diyorum.

"Tamam aşkım!" diyor ve neredeyse içeri koşuyor.

Ancak Cecily'nin yüzü bana dönük ve kollarını çaprazlayarak göğüslerinin tişörtünün kumaşına karşı

dikleşmesine ve gerilmesine neden oluyor.

“Ataerkil tonu azaltmanı öneririm. Bu devirde pek iyi görünmüyor."

"Kendi işine bakmanı öneririm. Meşgul kimse, sahip olunması gereken korkunç bir tanımdır.

Gözlerini kısıyor. “Sen...”

“Yapma.”

Yutkunuyor ve boğazının yarı saydam derisi bu hareketle birlikte yukarı aşağı hareket ediyor. "Söyleyeceklerimi

duymadın bile."

"Gerek yok. Eğer konuşmaya devam edersen bunu kişisel olarak algılarım ve inan bana, bunu istemezsin.”

Vücudu kasılıyor ve bunun benim tartışmasız ses tonumdan mı, yoksa yüzümün her yerinde görmesi gereken

bakıştan mı kaynaklandığından emin değilim, ama bunu zorlamadı.

Ancak yaptığı şey bana küçümseyici bir bakış atmak ve ardından yatakhaneye sıvışmak oldu.

Dudaklarım kıvrıldı çünkü onu inime sürüklemeye o kadar hevesliydim ki.

Tekmelemek.

Bağıran.

Ve aradaki her şey.

40

ADRIAN

Havaalanına indiğim anda bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

İnsanlar sıklıkla altıncı his diye bir şeyin olmadığını ve tehlikeyi tahmin etme yeteneğinin batıl inançlı, kötü

ruhlu inananlar tarafından icat edilen bir efsaneden ibaret olduğunu söylerler.

Ancak bu altıncı his beni bir şeylerin ters gittiği konusunda uyardı ve karşı önlem almamı sağladı. Bu ve kritik

bilgiler ile düşmanın hassas, zayıf noktaları üzerindeki sıkı kontrolüm.

Kusursuz savunma diye bir şey yoktur. Kale benzeri evler, şifreli güvenlik veya muhafız orduları bile yok.

Tehlikeleri ortadan kaldırmanın ve önemli olanları korumanın tek yolu, doğru kişiler hakkında mümkün

olduğunca fazla bilgi toplamaktır.

Bana karşı gelmeye cesaret edemeyen insanlar. Çünkü aralarında bana ulaşamadan boğazlarını kesecek bir

casusun olmasından korkuyorlar.

Onlarca yıldır ailemi etkili bir şekilde korumayı bu şekilde başardım. Kaç kez bir komployu daha icra edilmeden

önce ortaya çıkardığımın ve daha gerçekleşmeden ona hızla son verdiğimin sayısını unuttum.

Bu girişimlerden kıdemli muhafızlarım dışında kimsenin haberi yok. Kesinlikle eşim değil. Her ne kadar yaşam

tarzıma entegre olmuş olsa da, zaten hallettiğim zararlılar konusunda onu endişelendirmek istemiyorum.

Ve bilgi çok önemli olduğu için çocuklarıma küçük yaşlardan itibaren sadece düşmanları hakkında değil aynı

zamanda arkadaşları, çevreleri ve muhafızları hakkında da mümkün olduğunca fazla bilgi edinmelerini

öğrettim.

Temel olarak, yolları kesişen herkes.

Eğer uğraştıkları insanları tanırlarsa, herhangi bir kötü niyetten kaçınabilecekler ve hatta çatışmayı ortaya

çıkmadan önce yok edebilecekler.

Bu yetenek oğluma doğal olarak geliyor. Çevresindeki her şeyin tamamen farkındadır ve bu prensibi günlük

yaşamında uygulamak için ekstra çaba harcar.

Annika korunaklı olabilir ama elde etmeye çalıştığı her türlü bilgiyi insani becerileri aracılığıyla da elde edebilir.

Bunca zamandır dünyamızda hayatta kalmayı bu şekilde başardı.

Ben etrafta olmadığımda bile çocuklarımın hayatta kalma becerilerine güveniyorum. Hala korunmak için bana

güvenmelerini isterdim ama bir gün hayatta kendi yollarını çizeceklerini biliyordum.

Bu güvene rağmen Amerika'dan buraya gelirken bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum.

Kıdemli muhafızım Kolya ile bir bakış paylaşıyorum ve o da muhtemelen benimle aynı duyguyu hissederek

başını salladı.

"Sayın."

Oğlumun kaldığı konağın girişinde duruyorum. Kapıda bizi Jeremy'den muhtemelen birkaç yaş daha genç bir

adam karşılıyor. Kaslı bir yapısı, açık sarı saçları, küçük mavi gözleri ve köşeli yüz hatları var.

İngiltere'nin rahatsız edici havasını ve İngilizlerin yumuşak tavırlarını paylaşan bu kasvetli adaya ilk geldiğinde

Jeremy ile birlikte gönderdiğim korumalardan biri değil.

Sorgulamaya gerek yok çünkü onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Jeremy onun varlığını bana bildirdiğinden

beri Kolya ve ben ona göz kulak oluyoruz.

"Ilya Levitsky," adını sakin ses tonumla söylüyorum.

Vücudu dik bir pozisyonda kasılıyor, muhtemelen benim hakkımda duyduğu tüm söylentilerin doğru olduğunu

fark ediyor.

"Efendim evet efendim."

Kolya, bir yavruyu yutmak üzere olan dev bir kedi gibi onun etrafında dönüyor ve ona kaba bir Rus aksanıyla

"Yaş" diye soruyor.

"Yirmi bir efendim."

“Ebeveynlerin meslekleri.”

"İkisi de öldü."

"Doğum yeri."

"Saint Petersburg."

"Bu adaya nasıl geldin?"

"Burs."

"Neden Yılanlar'a katıldın?"

"Rusya'daki önceki hayatıma geri dönmek istemedim ve New York Bratva'ya katılırsam geleceğimi güvence

altına alacağımı düşündüm."

“Jeremy'den kaçmanın ve Jeremy'yi seçmenin nedenleri.”

“Zorunlu değilken hayatımı kurtardı. Ayrıca bana kaderimi kendi ellerime alabileceğimi ve başarısız olursam

öyle olsun diye öğretti. Her zaman tekrar deneyebilirim.”

“Askeri deneyim.”

"Bir yıl."

"Çok az." Kolya teşekkürler. "Bunun hiçbir şey olmadığı düşünülebilir."

“Üniversiteden sonra tekrar kayıt olmaya açığım.”

"Özel Kuvvetler?" Kolya kaşını kaldırarak soruyor.

"Eğer patronun istediği buysa."

"İstediği bu olmasa bile gideceksin." İleri adım atıyorum. "Oğlumun ilk savunma hattı sen olman gerekiyor ve

eğer onu koruyacağın konusunda sana güvenemezsem, seni ortadan kaldırabilirim ve ortadan kaldıracağım."

Yutkunuyor ama göz temasını kesmiyor. "Evet efendim."

“İyi bir çocuğa benziyorsun İlya, ama seni öldüğün güne kadar izleyeceğim.” Onu ensesinden tutup doğrudan

gözlerinin içine bakıyorum. “Eğer bir ihanet, beceriksizlik, hatta yanlış karar kokusu alırsam Kolya ve ben seni

daha az hoş koşullar altında tekrar görürüz. Ve sözlerime dikkat et, ölüm istediğin her şey olacak. Sadık olun,

karşılığını alacaksınız. Bunun dışındakiler cezalandırılacaktır."

“Ben sadıkım ama size değil efendim. Benim sadakatim Jeremy'ye aittir." Sözleri söylerken hiçbir ritmi

kaçırmıyor.

"Bu ne cüret." Kolya ona uzanıyor ama ben elimi kaldırıp onu olduğu yerde durduruyorum.

Çocuğa bir süre baktıktan sonra onu rahat bir şekilde serbest bıraktım.

Bir adım geri atmıyor, çekinmiyor, hatta rahat bir nefes bile bırakmıyor.

Bu çocuğa hala tam olarak güvenmiyorum ama onu seviyorum. Jeremy'nin tünel görüşünü genişletebilir.

"O nerede?" İlya ve Kolya'yı yanımda gezdirerek içeri giriyorum.

"Kontrol odası. Seni oraya götürmeme izin ver."

"Gerek yok. Burada Kolya'yla kalabilirsin.” Korumam bana 'gerçekten mi?' dediğinde gülümsedim. Bakmak.

“Çocuğun bazı gerçekleri öğrenmesi gerekiyor. Onu Yan olarak düşün.”

"Yapamamak. En azından Yan Özel Kuvvetlerdeydi."

“Züppe olma Kolya.” Kendi kendime gülümsüyorum ve ikinci kattaki kontrol odasına gidiyorum.

Jeremy'yi burada bulunduğu yıllar boyunca birkaç ziyarette bulundum, bunun başlıca nedeni eşimin onu

özlemesi ve eve sık sık gelmesi konusunda onu rahatsız etmek istememesiydi. Onun için bu konağın tüm

ayrıntılarını ezbere öğrendim. Aslında Jeremy buraya ayak basmadan önce bu yer hakkında her şeyi

biliyordum.

Sonuçta, iyi bir şekilde emniyete alındığından emin olmadan onu buraya gönderemezdim.

Odanın kapısını iterek açtım ve eşikte durdum.

Jeremy sayısız monitörün önünde tek başına oturuyor, dirseklerini masaya dayamış, çenesini eline dayamış bir

diziyi döngü halinde izliyor.

Ekranda bir kız, kameranın menzilinden kaybolmadan önce peruğunu çıkararak ve saçını açığa çıkararak

mülkten kaçıyor.

Bu dizi sanki bozuk bir plakmış gibi sürekli tekrarlanıyor.

Jeremy'nin arkasına geçip önündeki şeye bir göz attım. Yarısı boş bir şişe votka, masanın üzerinde ters

çevrilmiş telefonu ve... bir çizgi roman mı? Gençliğinde bunları hiç okumamıştı bile.

Çocuklar süper kahramanlara hayranlık duyar; bana baktı.

Ve palyaçolar. O herifleri bilinmeyen nedenlerden dolayı seviyordu ve Lia'nın onlara karşı hafif bir fobisi

olduğundan, onu sık sık bu şeyleri görmeye götürürdüm.

Bu açıdan bile bana çok benziyor. Karım bundan sık sık nefret ederdi, özellikle de o doğduğunda. Kendisine hiç

benzemediği için üzülüyordu ama sonunda bunu kabul etti.

Sandalyesinin arkasını tutuyorum. "Bu, o orospu çocuğu Creighton'ın kız kardeşini kaçırmasına yardım eden

kız mı?"

Oğlum sonunda orada olduğumu fark etti, hafif sarkık gözleri bana odaklandı, muhtemelen sarhoş olduğu ya

da oraya gittiği için tepkisi gecikti.

"Baba? Burada ne yapıyorsun?"

"Cidden? Bu Allah'ın unuttuğu adaya sekiz saatlik bir uçuş yapacağım ve isteyeceğiniz ilk şey bu mu?”

“Ben... öyle demek istemedim. Şaşırdım hepsi bu. Geleceğini neden bana söylemedin?"

“Son dakika iş toplantısı.”

"Bunun, Anoushka ile birlikte olmaya cesaret ederek Creighton'ın hayatını cehenneme çevirmek için

olmadığından emin misin?"

“O da var. Çoklu görevleri seviyorum.” Gülümsedim, sonra gözlerimi ona diktim. "Bu görevde bana yardım

etmen gerekiyordu."

"Üzgünüm baba. Onun benden nefret etmesini sağlayacak havada değilim.

“O halde ne havasındasın?” Ekrandaki kızı işaret ediyorum. "İntikam?"

Benimkinin bir kopyası olan gözleri karımın üzüntüsüyle tekrar eden videoya kayıyor. Sessizce izliyor, votka

şişesinden bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "Creighton'ın yalnızca Annika ile konuşmak istediğini ve kaçırma

planından tamamen habersiz olduğunu düşünüyordu."

"Böylece?"

Başını sallıyor.

"Başlangıçta düşündüğüm gibi işkence yaparak yerini öğrenmene gerek olmadığını varsayıyorum?"

Başını sallıyor. “Bunu özgürce teklif etti çünkü senin ve annemin hissettiklerinden dolayı kendini suçlu

hissediyordu. Ayrıca Creighton'a yardım etti çünkü kendisinin ve diğer herkesin Annika'nın bağlantısını

kesmesinden dolayı kendini suçlu hissediyordu." Dudaklarında mizahsız bir gülümseme beliriyor. "Pek çok şeyi

suçluluk duygusuyla yapıyor, Cecily."

“Cecily Knight. Tek çoçuk. Ailesi Xander ve Kimberly Knight'tır. Sırasıyla bir işadamı ve üst düzey bir sosyal

hizmet uzmanı. Eski bakan ve eski başbakan olan bir dedesi var. Bir diğeri ise emekli bir diplomat. Dayısı

diplomat babasını örnek almış ve aktivist olmuştur. Yukarıdakilerin hepsine yakın ve ebeveynleri sayesinde

İngilizlerin lüks, zengin yakın çevresine ait. Bu, Creighton'ın ebeveynleri, yani onun lanet olası babası dahil

ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, pek çok nüfuzlu şahsiyete yakın oldukları anlamına geliyor.”

Oğlum sessizce bana bakıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Kaşımı kaldırıyorum ama sessiz kalıyorum.

"İstediğin her bilgiyi alabileceğini biliyorum ama neden onun geçmişini araştırdın?"

“Anoushka'yla arkadaş. Hepsinin geçmişini araştırdım ama sen onunla bu kadar çok ilgilendiğin için belki de

bilgilerimi genişletmem gerekiyor."

"Gerek yok." İçkisinden bir yudum daha alıp elinin tersiyle ağzını siliyor. "Gitmesine izin verdim."

"Emin misin? Kim bilir ne kadar zamandır izlediğiniz tekrarlanan görüntüler aksini gösteriyor."

Birkaç düğmeye basıp kameraların canlı yayınının ekranı doldurmasını sağladı ve sonra sessizliğe büründü.

Tipik Jeremy.

Bazen bana bu kadar benzemesinden nefret ediyorum. Dürtülenip kışkırtılmadığımız sürece asla harekete

geçmeyeceğiz. Sınırlarımıza kadar zorlanmadığımız sürece asla konuşmayacağız. İhtiyacım olan şey bu

olduğundan, genellikle ona kendi başına iyileşmesi için zaman verirdim.

Ancak Jeremy tek başına değil. İşe yaramaz babamın aksine o bana sahip ve oğlumun bir babaya ihtiyacı

olduğunda bunu anlayabiliyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sandalyeyi çekip yanına oturdum. "Neler oluyor?"

Kayıtsız bir elini havaya fırlatıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece bu geceye ihtiyacım var ve

kendimi toparlayıp bu işe devam edeceğim.

"Saçmalık." Parmağımı onun önüne vuruyorum. "Her şey bir kenara atılıp unutulamaz. Bazı şeyler, siz bu

konuda bir şey yapmadığınız sürece sizi içten dışa yok etme niyetiyle zihninizde çürüyor."

İçmeyi bıraktı ve başını bana doğru eğdi. Bana hâlâ onun kahramanıymışım gibi bakıyor. Hayır. Babası. Ve

daha fazla minnettar olamazdım.

"Peki...bunu nasıl yapacağım?"

"Bu büyük ölçüde duruma bağlı. İlk önce bana şu Cecily'den bahset. Annika ve Creighton'la olanlardan beri o

senin yoluna çıktı mı?"

"HAYIR. O daha önce benimdi."

İlginç.

Ondan hiç bahsetmedi ve muhtemelen Annika'ya ya da karıma da ondan bahsetmedi. Ben de bunu bilirdim

çünkü kızımız, erkek kardeşinin tam tersi. O her şeyi gizli tutarken, o her şeyi açığa çıkarıyor.

"Ve?" Onu biraz daha itiyorum. "Neden gitmesine izin verdin?"

Bir yudum daha votka ve bir yudum daha.

Ve başka.

"Başka bir adamdan hoşlanıyordu ama ben özür dilemeden onu ondan çaldım. Ona tamamen sahip

olabileceğimi düşündüm. Zamanla onu unutacaktı." Parmakları şişenin boynunu sıkıyor. "Yanlış düşündüm."

"Bu sonuca varmadan önce olaya her açıdan baktın mı?"

"O görüntüler." Ekranı işaret ediyor. "Bu, onun adına casusluk yapmak için katıldığı inisiyasyon sırasındaydı. Ve

rakip bir grubun lideri oluyor. O zamandan beri onun için casusluk yapmadığını nereden bileyim?"

"Onun bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyorum."

"Ben de öyle düşünmüyordum baba, ama sonuçta en işbirlikçi olanlar sessiz olanlar."

"Gönüllü oluyor ve doğru olan her şeye inanıyor. Annika'nın küçük grubunda bir anne figürü gibi

davrandığından bahsetmiyorum bile. Böyle bir insan, köşeye sıkıştırılmadığı sürece fiziksel olarak herhangi bir

zarar veremez. Onu köşeye mi sıkıştırdın?”

Başını sallıyor.

"Peki iddialarınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Kendisi bana onun adına casusluk yaptığını söyledi. Bunca zaman güvenimi isterken beni sırtımdan

bıçaklıyordu.”

"Bu itiraf baskı altında mı oldu?"

"HAYIR."

"O halde bu iyi bir işaret olmalı."

"Ya da beni daha fazla kandırma girişimi."

"Jeremy." Onu omzundan yakaladım ve sandalyeyi bana dönük olacak şekilde dönmeye zorladım. "Oğul. Sen

ve benim, güven eksikliği denilen sinir bozucu bir sorunumuz var. Her zaman insanların ya bizi ele geçirmek

istediklerini ya da sonunda bunu yapacaklarını düşünürüz ve bu, hayatta kalmak ve Bratva'yı yönetmek için iyi

bir özellik olsa da, kişisel yaşamlarımızda can sıkıcıdır. Uzun zaman önce ben de annene güvenmiyordum ve

buna karşılık o da neredeyse onu kaybedinceye kadar benden uzaklaştı. Bu yüzden eğer bu Cecily senin için

annenin benim için ne anlama geldiğinin küçük bir kısmını bile ifade ediyorsa, benim hatamı tekrarlama.”

"Kalbinde başka bir adamın olduğunu bile bile ona nasıl güvenebilirim? Ne yaparsam yapayım her zaman onun

ikinci tercihi olacağım.”

Sesinden damlayan acı bana hoş olmayan şeyler yapıyor. Jeremy sadece oğlum, kanım ve gururum değil. O

benim bir parçam. O, babama hiç benzemediğimi kanıtlamam için bir şanstı. Onu bu kadar ıstırap içinde

görmek, onun için şeytanlarını katletmeyi dilememe neden oluyor.

Ama yapamam ve yapmayacağım.

"Buna bir cevabım yok. Siz yapıyorsunuz. Herhangi bir dış müdahale yalnızca geçici bir rahatlama

sağlayacaktır. İçine bakmazsan düğümü çözemezsin."

Elini saçlarının arasından kaydırıyor. "Onu kaybetmek istemiyorum ama şu anda ona da güvenemiyorum."

"O zaman acele etme. Ama çok fazla değil, yoksa parmaklarınızın arasından kayabilir. Tabii istediğin bu

değilse?"

"İstediğim bu değil." Elini çizgi romanın üzerinde kaydırıyor. "İlk başta bana annemi hatırlattı. Uyuşuklaştığı,

zihnine kaçtığı, sonunda bir hayalete dönüştüğü anlar yaşadı. Annem bu durumdayken ona yardım edemedim

ama Cecily'e yardım etmek istedim. Şimdi düşünüyorum da, ailemden olmayan birine ilk kez bu kadar ilgi

duyuyordum. Sadece durumu daha iyi hale getirmek ve aynı zamanda ona sahip olmak istedim. Bu plan geri

tepti ama yine de bu bayılmaların nedenini çözebildim. Zamanla çok daha fazlası oldu. Onu kurtardığımı

sanıyordum ama meğerse o beni kendi çözülmemiş sorunlarımdan kurtarıyormuş."

Her kelimesini dikkatle dinliyorum, her ifadesini, çizgi romandaki parmaklarının her hareketini izliyorum.

Mükemmel, sorumlu bir yetişkin olmasına rağmen Jeremy'nin büyürken olan her şeyi sildiğini düşünecek

kadar aptal değilim. 'Hayalet Annesini' tamamen unutabilecek kadar genç değildi.

Ve yedi, sekiz ve dokuz yaşındayken annesinin bu versiyonunun anılarının hala kafasında taze olduğunu

biliyorum, çünkü bazen bana 'Hayalet Anne'nin geri dönüp dönmeyeceğini sorardı.

Ancak Lia tekrar dengeyi bulduğundan beri bundan bahsetmedi ve aslında bu onun hakkında gönüllü olarak ilk

kez konuşuyor. "Seni nasıl kurtardım?" Alçak sesle konuşmaya devam etmesini rica ediyorum.

“Büyürken seni ve beni sildiği için anneme biraz kızdım. Günlerce bizi tanımadığın için. O kadar dalgındım ki

uykusunda sık sık spazm geçirdiğini fark ettim. Bize baktığınız halde bizi göremediğiniz için.”

“Jeremy. Annenin zihinsel sorunları var...”

“Biliyorum ama yine de bazen ondan nefret ediyordum. Yapmadın mı?”

“Onu başından savmak istedim ve o da bazen benden nefret ediyor ama bu normal. Hayatımız boyunca sevgi

ve anlayışla dolu olamayız.”

“Bunu bana Cecily söyledi. Ayrıca annemi suçlamamamı da söyledi çünkü eğer seçme şansı olsaydı hayalete

dönüşmezdi. Ve bizi şeytanlarıyla savaşıp bize dönecek kadar sevdi.”

Ha.

Sanırım bu kızdan hoşlanıyorum.

“Son zamanlarda anneni bu kadar sık aramanın nedeni bu mu?”

Başını sallıyor.

"Bırakmayı öğrendim. Annemi çocukluğumdaki o korkunç versiyon yerine kendisinin en iyi versiyonu olarak

görmek.

Onu bırakmadan önce iki kez omzuna hafifçe vurdum. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

"Değilim."

"Neden?"

"Şu anda kendimi sevmiyorum. Onu unutmaya çalışmalıyım ama burada onun savunucusu oluyorum ve onu

geri almanın yollarını düşünüyorum.

"Onu geri istiyorsan bunu yap. Yoksa ömrünüzün sonuna kadar pişman olursunuz."

"Ya yine ters teperse?"

"Onunla konuş ve dinle. Gerçekten dinle, Jeremy. Aklınızla değil, kalbinizle ve ruhunuzla. İyileşmesine yardımcı

olduğu yanlarınızı anlatarak onu dinleyin. Eğer hâlâ ona güvenemiyorsan öyle olsun."

Votkadan bir yudum almaya başlıyor, sonra vazgeçiyor ve şişeyi masanın üzerine bırakıyor. "Ayık olduğumda

bunu yapacağım."

"Kabul ediyorum. Peki Jeremy?"

"Evet?"

"Annen hakkında az önce yaptığımız konuşma sırrımız olarak kalacak. Hiçbir durumda bunu öğrenemez, yoksa

kendini çok kötü hissedecektir ve biz bunu istemiyoruz."

"Ona söylemeyecektim."

"İyi."

"Teşekkürler baba."

"Ne için?"

“Şu anda beni dinliyorsun ama aynı zamanda yıllar önce hem benim hem de annemin yanında olduğun için. Ne

kadar zor olursa olsun ondan ya da benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim.”

Gülüyorum. “Bunu göz açıp kapayıncaya kadar tekrar yapardım, Malysh.”

Bu sefer votka şişesinden bir yudum alan ben oluyorum ve sonra onu ona doğrultuyorum. “Kızını aldıktan

sonra onu bizimle buluşması için eve getir. Annen onu sevecek."

"Yani benimle birlikte olmak istiyorsa."

"Bunun kolay bir çözümü var oğlum."

"Hangisi?"

“O vazgeçene kadar vazgeçme. Ben de annenle bunu yaptım."

Güzel karımdan bahsetmişken, bu Allah'ın unuttuğu ülkedeki işimi bitirsem iyi olur, böylece onun yanına

dönebilirim.

Lia'dan fiziksel olarak uzakta olmak, kamıştan nefes alıp onu tekrar kollarıma alacağım an için zamanımı

beklemekten farklı değil.

Jeremy ondan vazgeçmediğim için bana teşekkür etti ama ben de benden asla vazgeçmediği için ona

minnettar olan kişiyim.

Oğlum ve kızımın her zaman gitmesi gerekiyordu ama Lia hayatımdaki tek değişmez şey.

Karım.

Benim takıntım.

Bana ait.

41

CECILY

Ağlamayı bırakamıyorum.

Her denediğimde kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, ta ki artık hiçbir şeyim kalmadığını sanıncaya

kadar.

Ama ben yaparım.

Birkaç saattir amaçsızca sokaklarda dolaşıyorum. Ayaklarım ağrıyor, kaslarım çığlık atıyor ama durmuyorum.

Eğer bunu yaparsam, o zaman bu gece olanları düşüneceğim.

Kalbimi yavaşça kıran, içten dışa zarar veren acıdan.

Bu acının sebebini düşünmek istemiyorum. Jeremy'nin bana bakışı ya da bana söylediği sözler.

En önemlisi, beni nasıl öldürecekmiş gibi göründüğünü düşünmek istemiyorum.

Sırf her yerini ezip beni bu boş kabuk olarak bıraksın diye kalbimi onun için yere serdiğim için aptal olan

benim.

Ayaklarım barınağın önünde duruyor. Kapalı ve içerideki güvenlik dışında kimse yok.

Artık yürüyemediğim için kendimi ön basamağa indiriyorum, biraz rahatlamak için kollarımı bedenime doladım

ve başımı soğuk duvara yasladım.

Muhtemelen beni yurda götürmesi için bir Uber çağırmalıyım ama Ava ve diğerlerinin beni bu şekilde

görmesini istemiyorum. Lanet olsun, kendimi bu şekilde, kırık, aptal ve bana asla güvenmeyecek biri için

çaresiz halde görmek istemiyorum.

Beni bu kadar çok inciten birine göre kırdığı parçaları bulamıyorum.

Telefonumu alıp bulanık görüşümle ona baktım ama pili bitti ve karardı.

Bir inlemeyle başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu gecenin zonklayan duygusal acısıyla daha da kötüleşen bir

baş ağrım var.

Jeremy ve ben çok iyi gidiyorduk. Annemle babamla geçirdiğimiz birkaç günden sonra onun benim için doğru

kişi olduğundan, başka hiç kimsenin zihnimi, bedenimi ve ruhumu onun kadar harekete geçiremeyeceğinden

emindim.

İnsanlar hayvani ihtiyaçlarını bastırıyorlar ama Jeremy onları bende besledi. Beni istediğim şeyin peşinden

gitmeye, onu istemeye ve onun derinliklerine inmeye teşvik etti.

Dışarıdan zarif, soğuk ve sakin görünse de, içinde benim hayvani yanıma seslenen bir canavar gizleniyordu.

Evet bazen baskıcı olabiliyor ama bir erkekte istemediğimi düşündüğüm her şeye sahipti.

Uzun bir günün ardından yanında huzur bulduğum kişi oydu.

Daha öncesine kadar.

Ta ki bana ne kadar acımasızca zarar verebileceğini gösterene kadar.

Belki Landon'la konuşmak için dışarı çıkmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Geriye dönüp baktığımda

bunu yapmamalıydım ama Lan içeri dalıp partimizi mahvedeceğini söyledi ve ben de onunla dışarıda

buluşmanın Jeremy, Killian ve hatta Bran ile çatışmasına izin vermekten daha iyi olacağını düşündüm.

Yanlış düşündüm.

Ama yine de Jeremy'nin kendisinin o kısmını serbest bırakması an meselesiydi. Bunun şimdi mi yoksa birkaç

hafta sonra mı olacağı önemli değil.

Yapabildiğim tek şey buradan nereye gideceğimi düşünmek. Benden kaçmamı istemesi, beni yakalamasına

izin vermememi söylemesi ilişkimizi bitirmekten farklı değildi.

Beni incitmesi yeterli değildi ama artık benimle de işi bitti.

Peki neden kendi kafamda zavallı gibi görünüyorum?

Jeremy bana hiçbir zaman fizikselliğin ötesinde bir söz vermedi. Bazı şeyleri kendim hayal ettim ve şimdi

bunun bedelini ödüyorum.

Üzerime bir gölge düşüyor ve onarılamayacak kadar yandığını sandığım kalp, bir anka kuşunun görkemiyle

küllerinden yeniden doğuyor.

Jeremy'nin beni yakalayacağını biliyordum. Her zaman öyle yapar.

Başımı kaldırdığım an göğsümde yeşeren umut solup ölüyor.

Bana bakan Jeremy değil. Bu onun sahte takipçisi Ilya bile değil.

Karşımda tertemiz pantolonu, düğmeli ve özel tasarım ayakkabılarıyla Zayn'den başkası yok. Okuldaki

meslektaşım ve barınaktaki başka bir gönüllü.

"Cecily mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, sadece dinlenmeye ihtiyacım vardı." Tuhaf bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Senden ne haber?"

"Gece nöbetteyim. Soğukta dışarıda kalmak yerine içeri girmek ister misin?”

"Elbette."

Barınağın içinde olmak, yurda dönüp bu konuyu konuşmaktan daha iyidir. Ayrıca Ava'yı tanıdığına göre

muhtemelen diğerlerini geç saatlere kadar içki içmeye ikna etmişti.

Durumunun kötüleşmesinden endişeleniyorum. Artık Glyn ve Anni gecelerinin çoğunu erkek arkadaşlarıyla

geçirdikleri için kimse ona göz kulak olmuyor.

Daha iyi olduğumdan değil ama belki onu beladan uzak tutmaya geri dönerim.

Zayn anahtarıyla kapıyı açtı ve ben de onu takip ederek içeri girdim.

"Hemen döneceğim," dedim ve sonra tazelenmek için banyoya gittim, yüzümü yıkamadan önce on dakika

boyunca ağladım.

Dağılmış haldeyim.

Eğer şimdi babamı ya da annemi ararsam ölesiye endişelenecekler, o yüzden istesem de istemiyorum.

İşimi bitirdikten sonra dışarı çıktım ve Zayn'in elinde bir şişe su ile beni beklediğini görünce durdum.

"İçecek bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bu yüzden sana bunu otomattan aldım."

"Teşekkürler." Onu elinden alıyorum ve kapağını çevirdiğimde mühürlü olmadığını görünce duruyorum.

Bu ikinci kez yaşandı. İlki o oteldeydi.

Biraz keyifsizim ama ikinci seferde tehlike işaretlerini görmezden gelecek kadar değil. Evet, muhtemelen fazla

düşünüyorum ama üzgün olmaktansa tedbirli olmak daha iyidir.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmek biraz çaba gerektiriyor. “Uber'i arayacağım. Bunun için teşekkürler."

"İçmelisin." Sesi alçaldı ve rahatsız edici bir tondaydı. "Susuz kalmış görünüyorsun."

Parmaklarım şişeyi sıkıyor ama yüzüme belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. "Yapacak. Gece."

Onu geçtim ve çıkışa doğru adımlarımı hızlandırdım. Belki ön taraftaki güvenlik görevlisine ulaşabilirim.

Şimdi düşünüyorum da, onu daha önce görmemiştim. Bu görevinden ayrıldığı anlamına mı geliyor? Bu kasıtlı

mı?

Elimdeki su şişesi yanıyor ama o izliyor olabilir diye onu atmaya cesaret edemiyorum. Lütfen bana gittiğini

söyle.

"Merhaba Cecily."

Sesinin tonu karşısında omurgam dikleşiyor. Tıpkı o geceki gibi. Jonah'ınki gibi.

Sadece Yunus muydu?

Koşarken bunu düşünmüyorum. Paranoyak olmam ya da her şeyin gerçeküstü görünmesi umurumda değil.

Buradan çıktığım sürece her şey yoluna girecek.

Arkamdan dev bir kütle bana çarpıyor ve çığlık atarak yere düşüyorum. Tekmeliyor ve dövüşüyorum, darbenin

gücüyle başım dönüyor.

"Aptal küçük kaltak." Zayn sırtıma oturdu, neredeyse kırıyordu.

Şu anda bir iblis gibi görünüyor ve yüz hatları kötülük kokan akıcı çizgilere dönüştü.

Onu itip dönmeye çalışıyorum ama o sanki bir sandalyeymişim gibi üzerimde otururken bu imkansız.

Çarpmanın etkisiyle yere yuvarlanan su şişesine uzanıp onu açıyor.

"Sana kibarca sorduğumda sarhoş olmalıydın."

Nabzım kulaklarımda kükrüyor ama kendimi sakinleşmeye ve mümkün olduğunca tarafsız konuşmaya

zorluyorum. "Ne...ne yapıyorsun Zayn?"

"Çok akıllı değil misin? Ne yaptığımı tam olarak biliyorken aptal gibi davranma." Yüzümü tutuyor, burnumu

kapatıyor ve ağzımdan nefes aldığım anda suyu içine döküyor.

Ben tükürüyorum ve boğuluyorum ama o dökmeye devam ediyor, ta ki yarısını yutana kadar, diğer yarısı da

yüzümü ve boynumu ıslatıyor

. Elim yere düşüyor, ne kadar kaldırmaya çalışsam da hareket edemiyor.

Vücudumdaki her molekül uyuşuklaşıyor. Uzuvlarım gevşedi ve nefesim korkutucu bir ritimle yavaşladı. Sanki

uykuya dalıyorum.

Ama ben değilim.

Bu çok daha kötü.

Bir iblisin bedeni sanki uyku felcindeymiş gibi üzerime biniyor ve inliyorum, gözlerimden yaşlar birikiyor.

Çığlık atıyorum ama ses çıkmıyor.

Çırpınıyorum ama kollarım ve bacaklarım hareket etmiyor.

Hayır.

Hayır…

"Şşşt." Yanağımı okşuyor. "Dikkatli ol Cecily, ben de sana zarar vermeyeceğim. Fazla. Bitirilmemiş işlerimizden

nefret etmiyor musun? Jonah kalıp o gün anlaştığımız şeyi yapmalıydı ama kusmuk yüzünden geri çekildi ve

gitmene izin verdi. Planı uygulayacaktım ama bir şekilde odadan ilk sen çıktın ve birkaç kişi tarafından

görüldün, ben de bir beyefendiydim ve hatta senin için otelin önünde bir taksi durdurdum.

O muydu?

Elbisemin askısını omzumdan çekerken eli sıcak ve ağırdı. Ya da belki de ateşli ve uykulu olan benim.

“Jonah işi bittiğinde seni bana bırakmalıydı. Her zaman yaptığımız şey buydu. Büyüleyici oydu ve kızları tuzağa

düşürme planları yapan da bendim. Çoğu zaman sabah başlarına ne geldiğini bile hatırlamıyorlardı. Sihir gibi,

puf olur, gider, diye düşünürken elini omzumun üzerinden okşuyor. “Ama sen, Cecily, kaçan tek kişisin.

Ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Ben de yakınımda durdum ve bu sefer sana tam anlamıyla sahip olma şansını

bekledim. Ama sen çok dikkatli davrandın ve hatta planlarımı engelleyen bir sapık bile buldun kendine. Bakın

ben mükemmeliyetçiyim. Acele edip özensiz bir iş yapamazdım. Onun müdahalesi olmadan nihayet sana

sahip olana kadar bekledim, bekledim ve bekledim. İyi bir sporcu değil miyim? Ben de Jonah'tan daha iyiyim. O

aptal nasıl plan yapacağını bilmiyor ve bu yüzden hapse atıldı. Ben? Muhtemelen sabah beni unutacaksın. Acı

dışında. Sanırım bu orada kalacak.”

Hareket etmeye, mücadele etmeye, başımı, elimi, bacağımı kaldırmaya, herhangi bir şeye çalışırken

dudaklarımdan anlaşılmaz sesler çıkıyor. Sanki bedenim benden vazgeçmiş gibi.

Ama yapmadım.

Beynime tam olarak erişemeyebilirim ama bunu durdurmaya çalışmazsam, en azından denemezsem,

hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duyacağımı biliyorum.

“Şşş. Zahmet etme. Her zamankinden daha fazla ilaç koydum. Özel bir kıza özel muamele.” Diğer kayışı da

aşağı çekiyor. “Bakalım amcığın özel mi? Aslında yüzüstü yattığın için kıçından başlayacağım.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor, sıcak ve ağır. Hareket edemiyor olabilirim ama elinin her dokunuşunu

sırtımda hissediyorum. Boğazımda artan tiksintiyi, ağzımda patlama tehlikesini hissediyorum.

Fırlatacağım.

Ben...

Sırtıma sıcak bir sıvı dökülüyor ve lıkırdama sesleri havada yankılanıyor. İlk başta onların benim olduğunu

düşünüyorum. Sanırım tükürüğüm ya da kusmuğum yüzünden boğuluyorum ama sonra ağırlık sırtımdan

kayboluyor.

Bir gümbürtüyle önümde yere düşüyor. Çırpınan bir bedeni, altında bir kan gölünü görüyorum ve o korkunç,

rahatsız edici gurultular kulaklarımı doldurmaya devam ediyor.

Büyük bir gölge manzarayı kapatıyor ve sonra dönüp tanıdık sıcaklığa karşı tamamen kozaya bürünüyorum. Bir

daha asla hissedemeyeceğimi sandığım sıcaklık.

Kolonyasının kokusu beni ikinci bir kucaklama gibi sarıyor; deri, çam ve sıcaklık.

“Cecily… siktir et. Cecily! Beni duyabiliyor musun?"

Onun sert, karanlık ve öldürücü yüzünü gördüğüm anda boğazımdan kırık bir inilti çıkıyor. Bir şey söylemek için

dudaklarımı açmaya çalışıyorum ama hareket etmiyorlar.

Ellerim ve uzuvlarım da öyle.

Başkasının insafına kalmış halde hâlâ felçliyim ama kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Bir şey olursa, sonunda güvendeyim.

Hayatımda hiçbir zaman bu kollarda hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça, çok yavaş bir şekilde gözlerimi kapatıyorum ve bir gözyaşının yüzümün kenarından aşağı akmasına

izin veriyorum.

Güvenli.

"Cecily!"

Güvenli.

Ben. Güvenli.

Bir gün sonra hastanede uyanıyorum.

Uyuşuk. Yorgun. Üzgün.

Gözlerimi açtığımda ağlıyorum ve annem bana sarılıyor, sonra babam, sonra da Ava.

Ama ağlamayı bırakmıyorum. Göğsümde ne kadar ağlasam da geçmeyen bir ağrı var. Sanki kendimi o

sığınakta bulmadan önce sokaklarda dolaştığım zamanlara geri dönmüştüm.

Beni bir ay boyunca rahatsız etmeyeceğini ve bir daha incinmeye cesaret edersem kıçımı tekmeleyeceğini

söyleyen Remi dahil herkes bana yaltaklanıyor.

Kızlar Ava, Glyn ve Anni en çok yanımda kalıyorlar, hemşirenin arkasından atıştırmalıklar getiriyorlar ve birlikte

film izleyebilmemiz için ortalıkta kalıyorlar.

Bu sefer hem son olayla ilgili hem de iki yıl önceki olayla ilgili polise ihbarda bulundum. Zordu ve olayları

anlattıkça midem daha da bulanıyordu ama ailemin ve arkadaşlarımın desteğini aldım. Babam ilk gece

göğsüne yaslanıp ağlamama izin verdi, bilmediği için üzgün olduğunu ve bedelini Jonah'a ödeteceğini söyledi.

Onu yakaladıklarında Zayn da.

Ama yapmayacaklar.

Uyuşturulmuş olabilirim ama duyduğum o gurultu sesinin ne anlama geldiğini ve sırtımı kaplayan sıvının kan

olduğunu biliyorum.

Jeremy onu öldürdü. Buna hiç şüphe yok. Boğazını kesti, yerde spazm geçirerek bıraktı ve sonra beni

hastaneye götürdü.

Muhtemelen cesetle ve temizlikle Ilya ya da gardiyanlarından biri ilgilenmişti çünkü Annika bana sığınakta

hiçbir şey bulamadıklarını ve güvenlik kamerası görüntülerinin silindiğini söyledi.

Jeremy'nin insanları acil servise ve hapishaneye gönderecek kadar dengesiz biri olduğunu bilmeme rağmen,

onun birini öldürmesinden tiksineceğimi düşündüm.

Değilim.

Hiç de değil.

Zayn bir seri tecavüzcüydü, hatta Jonah'tan da beterdi ve benim dışımda pek çok kıza zarar verdi; kızlar

muhtemelen hatırlamadıkları için işleri benden daha zor durumdaydı. Uyanıp tecavüze uğradıklarını

öğrendiklerinde yaşayacakları acıyı hayal bile edemiyorum.

Onun gibi insanlar insan haklarını ya da düzenlenmiş adalet sistemini hak etmiyor. Yalnızca Jeremy gibi birinin

gerçekleştireceği acımasız infazı hak ediyorlar.

Hastanede üç gün geçirdim. Kafamı yere çarptığım için beyin sarsıntısı geçirme ihtimalime karşı beni gözetim

altında tutuyorlar, muhtemelen yarın da giderim.

Jeremy bu üç gün boyunca odama hiç gelmedi.

Ilya bir kez yaptı. Ona Jeremy'nin barınakta olduğumu nereden bildiğini sordum ve o da açık bir şekilde

telefonumda bir takip cihazı olduğunu ve bunun telefonu kapatmadan önce onlara gönderdiği son konum

olduğunu söyledi.

Ben bile şaşırmadım. Geçmişte Jeremy'nin beni aramasına gerek kalmadan bulduğu sık sık durumlar vardı.

Ben kapıya bakmaya devam ettiğimde Annika, Jeremy'nin her zaman dışarıda olduğunu söylüyor. Odama bir

kez bile gelmedi ve bunun babamın sürekli yanımda olmasından kaynaklandığından şüpheliyim.

Bazen onun burada olmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. En azından bu şekilde düşüncelerimi

toparlayabilir ve acıyı işleyebilirim. Bazen de beni görmek istemediği için ona kızıyorum.

Ve arada kalan bu aptallıktan bıktım.

Bu gece Ava ve annem yanımda uyuyakaldıktan sonra odadan gizlice çıkıp kapıyı arkamdan sessizce

kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun? İçeri geri dönün.”

Bu çok tanıdık kaba ses karşısında omurgam seğiriyor ve Jeremy'nin yakışıklı görünümü karşısında dikkatle

arkamı dönüyorum.

Kot pantolon ve kaslı pazularını sıkan siyah bir tişört giyiyor. Saçları dağınık, yüzü yorgun görünüyor ama gri

gözleri her zamanki gibi koyu ve yoğun.

Gerçekten kapının hemen yanında, babam odama girip çıktığında onu tamamen görüyor.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlıyorum. “Madem buradasın, neden ziyaret etmedin?”

Dudaklarını büzdü, çenesini kastı, parmağının uyluğuna bir vuruşu. "Biraz zamana ihtiyacın olabileceğini

düşündüm."

“Ne için biraz zaman? Ah, doğru, gitmeme izin verdin, değil mi? Bana kaçmamı ve bir daha geri dönmememi

söylemiştin. Saldırıya uğramadan hemen önce.”

Bana doğru bir adım attı ve içimin parçalanıp yerde parçalandığını hissedebiliyordum. “Cecily...”

Elimi kaldırdım. "Daha fazla yaklaşma."

Jeremy olduğu yerde kalakaldı, eli açmaya zorlamadan önce yan tarafında yumruk haline geldi. Salonun

sessizliği birkaç uzun saniye boyunca sanki başka bir varlıkmış gibi aramızda atıyor, neredeyse bizi boğuyor.

Düşüncelerimi söylemeden önce düzenlemek istiyorum ama her şey o kadar çiğ ki, kaosu anlamlandırmak

imkansız. Bu yüzden her şeyi akışına bıraktım. Duygular, çaresizlik ve acı.

Her şey.

"O gece beni ne kadar incittiğin hakkında bir fikrin var mı? Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi duygularımı ne

kadar ezdin?”

“Ben...”

“Hayır, konuşma. Şimdi dinleyeceksin. Sana defalarca Landon'a olan aşkımdan vazgeçtiğimi söyledim. Aslında

bunun bir aşk bile olmadığını ve onun hiçbir önemi olmadığını anladığımı söylediğimi hatırlıyorum.”

"Adını söyledin" dedi kırpılmış bir ses tonuyla.

"Ne?"

"Seni güvertede becerdiğim ilk gece, sen bana onun adıyla seslendin."

"Hayır, yapmadım."

"Ne duyduğumu biliyorum, Cecily."

"Ve ne düşündüğümü biliyorum!" Birkaç nefes alıyorum, sonra daha sakin bir ses tonuyla konuşuyorum. “O

anda önemli olmadığını söyleyecektim. Aslında o zaman ona olan aşkımın yüzeysel olduğunu fark ettim. Onu

asla sana tercih etmedim, Jeremy. Ve inisiyasyondaki o aptalca hata dışında ona hiç yardım etmedim. Bana

inanmayı seçebilirsin ya da inanmayabilirsin ama o günden beri onun adına casusluk yaptığım için her gün

pişmanlık duyuyorum. İlişkimizde birbirimizden sır saklamadığımız bir noktada olduğumuzu sanıyordum, bu

yüzden sana o olayı anlatmamayı seçebileceğim halde anlattım. Seninle temiz bir sayfa açmak, sana her şeyi

anlatmak ve güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapmak istedim. Yanılmışım. Beni hemen affetmeni

beklemiyordum ama bana saygısızlık etmeni ve duygularımla alay etmeni de beklemiyordum.

Yavaşça gözlerini kapatıyor ve eğer daha iyisini bilmeseydim, acı çektiğini düşünürdüm. Ama bu sadece

benim duygularımı ve ilkelerimi duygusuz bir adama yansıtıyorum.

Tekrar ağlıyorum, gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor ve çarpık çizgiler ve gölgeler haline gelinceye kadar

görüşümü bulanıklaştırıyor.

Gözlerini tekrar açtığında daha net ve neredeyse pişmanlık dolu oluyorlar. "Üzgünüm. Beni asla seçmeyeceğini

düşünerek acı çekiyordum ve bunun acısını senden çıkardım.

"Bana biraz olsun güvenseydin sana bunu asla yapmayacağımı bilirdin. Ama sen benim duygularımı çiğnemeyi

seçtin, bunu yapmak benim için çok cesaret gerektiren bir itiraftı. Sana seni sevdiğimi söyledim ama sen

öfkeni ve güven sorunlarını bana tercih ettin.

“Siktir et, Lisichka. Üzgünüm. İzin ver bunu telafi edeyim." Elimi avucunun içine alıyor.

Parmaklarının yayıldığı deri yanıyor ve onun fiziksel dokunuşunun üzerimdeki etkisini görmezden gelmek,

içimdeki her şeyi tüketiyor.

"O sokakta neredeyse beni öldürüyordun."

"Bunu asla yapmam. Seni incitmeden önce kendime zarar verirdim.

"Zaten yaptın, Jeremy! Belki fiziksel olarak değil ama reddedilişinle kalbimi deldin. Ve bunu artık yapamam. En

ufak bir sorunda duygularıma neler yapacağından ya da Lan'i tekrar yanımda görürsen korktuğum için seni

affedemem. Biliyor musun, yerde yatarken kabusun yeniden başladığını hissederken, yaşattığın acıdan dolayı

kalbim ağırlaştı. Hayatımın geri kalanı boyunca korku içinde yaşayamam Jeremy. Yapamam.

Her sözümde yüzü sanki duymak yerine hissedebiliyormuş gibi sertleşiyor. "Seni bırakmamı söylüyorsan

bırakmayacağım."

"Yapmak zorunda kalacaksın, yoksa senden nefret edeceğim." Ellerimi onun elinden çekiyorum. "Sigara

içmek."

Gözleri sivriliyor ve derin bir acı yüzünü kaplıyor. "Cecily..."

"Güle güle, Jeremy."

Sonra gözlerimde taze yaşlarla içeri giriyorum ve kalbimi sıkıştırarak karar veriyorum.

Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim.

Hayatımın aşkı olduğundan emin olduğum adam bile değil.

42

JEREMY

Cecily benimle işinin bittiğini açıkça belirtti.

olmadığımı açıkça belirttim.

O zamandan beri boş bir çemberin içinde sıkışıp kaldık.

Bana soğuk davranıyor, ben de güvende olduğundan emin olmak için onu uzaktan takip etmeye devam

ediyorum.

Korumamı istememesi önemli değil, yine de sağlıyorum.

Ve evet, bu çok yapışkan görünebilir ama umurumda değil.

Sınavlardan sonra yaz için Londra'ya geri döndü. Ailemden şimdiden özür diledim çünkü Cecily'nin olduğu

yerde olmayı planlıyordum ve eğer bu, yazı İngiltere'de geçirmek anlamına geliyorsa öyle olsun.

Babam bana bunu yapmamı söyledi ve annem de beni özleyeceğini söyledi ama yaz boyunca ona yüzümü

gösterdiğim sürece bu onun için sorun değildi.

Bunun mümkün olacağını düşünmüyorum.

Neredeyse iki ay oldu ve Cecily yerinden kıpırdamıyor.

Şu anda dünyadaki en sevdiğim kişi olan Kim, neredeyse her gece beni akşam yemeğine ve gezilere davet

ediyordu. Cecily'nin büyükbabalarıyla tanıştım, onlarla masa oyunları oynadım ve onların sorgulamalarına

katlanmak zorunda kaldım. Aynı zamanda babası gibi bana göz kulak olacağını söyleyen amcası tarafından da

köşeye sıkıştırılmıştım.

Şans eseri, etrafı aşırı korumacı erkeklerle çevrili, onu şımartan ama yine de onu şımarık bir prensese

dönüştürmeyi başaramayan bir kız buldum.

Hatta takip edemediğim milyonlarca organizasyonda gönüllü olmayı önemsiyor. Çoğu üniversite öğrencisinin

yaptığı gibi zamanını rahatlamak için kullanmak yerine, başkalarına yardım etmekle daha çok ilgileniyor.

Ava ve Glyn onu Ava'nın Güney Fransa'daki aile tatil evine uçurdular. Bir hafta boyunca Cecily'yi mayoyla izleme

fırsatım olduğu için Ava'ya olan saygısızlığım azalmış olabilir.

Bunun için yine de Kill'in sinir bozucu arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldım. Aradaki fark, yüzmeye ve

yemek yemeye gittiklerinde onlara katılabiliyor olmasıydı.

Ben? Sıcaktan kesinlikle nefret eden ve yanık teninden şikayet edip duran huysuz İlya ile güneşin altında

kaldım.

Cecily geldi, güneş kremini verdi, sonra dönüp gitti.

Onu öldürmeye çok yaklaşmıştım.

İlya dahil herkese gülümsemesinden ve konuşmasından nefret ediyorum ama gözlerimle buluştuğunda neşesi

kayboluyor ve gözlerini başka tarafa çeviriyor.

Aslında Londra'ya ayak bastığımdan beri, onun gelişinden bir gün sonra beni kovmaya çalışıyor. İlk başta

babasının bana olan düşmanlığını kullandı ama ilk birkaç haftadan sonra Xander sırlarımı açığa vurmam için

beni sarhoş etti.

Ben ölsem bile kızından ayrılmayacağımı söyledim, o da kafama bir tokat attı.

Aptal Ilya ona Zayn'den kurtulduğumu ve temizliği kendisinin yaptığını söyledi. Her ne kadar bu bilgiyi kendime

saklamayı planlamış olsam da, Xander'ın o geceden beri bana duyduğu yeni saygıdan dolayı minnettarım.

Hatta kendisi orada olmadığında Cecily'yi koruduğum için bana teşekkür etti. Keşke o piç kurusu Zayn'i

canlandırıp onu yeniden öldürebilseydim dediğimi pek bilmiyor.

Ve yeniden.

Nefes nefeseyken onu sırtüstü otururken gördüğümde, bıçağımı çekip boğazını keserken hiç düşünmedim.

Beni ancak yarasından kan bir çeşme gibi fışkırırken gördü.

Eğer doğru düşünmüş olsaydım onu onun kanıyla kirletmezdim. Ama değildim. O zamanlar düşündüğüm tek

şey onun güvenliği ve onu kaybetme ihtimalinin yarattığı sakatlayıcı duyguydu.

O herife işkence etme şansım olmadığı için pişmanım ama bunu Jonah'la telafi edebilirim. Sefil hayatının geri

kalanı boyunca.

Her neyse, Xander'ın minnettarlığına ve düşmanlığının bir sınırı olmamasına rağmen, kızının talepleri

doğrultusunda hâlâ gitmem gerektiğine inanıyor.

Bununla birlikte, Kim'in çok ileri gittiğini hissettiğinde onunla ustaca başa çıkma şekli beni sayamayacağım

kadar çok kez kurtardı.

Günüm babamın sahibi olduğu bir binanın çatı katında erken uyanarak başlıyor, ardından Ilya ve kendime

kahvaltı hazırlayıp Cecily'nin evine doğru yola çıkıyoruz.

Genellikle ebeveynleri, büyükbabaları, amcası ve Ava ile kahvaltı yapar. Bazen annesinin arkadaşları da onlara

katılıyor. Bazen de babasının arkadaşları bunu yapıyor. Onlarla birkaç kez görüştükten sonra çocukların

kişiliklerini nereden aldıklarını kesinlikle görebiliyorum. Özellikle Remington'u. O, Xander'ın en yakın ve en

soğukkanlı arkadaşı olan babası Ronan'ın daha genç bir versiyonudur.

Daha sonra gönüllü olarak hangi organizasyonlara gidiyorsa onu uzaktan takip ediyorum. Bir keresinde Ilya'yla

beni, personel sıkıntısı olduğu için yiyecek ve bok dağıtmaya zorlamıştı. Daha doğrusu İlya'yı zorladı ve

amaçsız bir sapıklık yapmak yerine bana yardım etmemi söylemesini söyledi.

Yaptığı şey bu. Ben oradayken İlya'ya bana bir şeyler anlatmasını söylüyor ama benimle konuşmuyor.

Yine de onu takip ediyorum ve ertesi sabah onu tekrar göreceğime söz vererek ayrılmadan önce eve sağ salim

vardığından emin oluyorum.

Bazı günler bütün gün evde kalıp kitap okuyor, bok izliyor ve Ava'nın eziyetine maruz kalıyor. Diğer günlerde

Ava onu dışarı çıkmaya ikna ediyor ve bu genellikle onların sinemaya gitmesi, alışveriş yapması ve

eğlenmesiyle sonuçlanıyor. Klasik Ava tarzında, her günlerinin bir belgeseli tüm sosyal medyada yayınlanıyor.

Sosyal kelebek hakkında takdir edilecek bir şey daha var.

Ilya ve ben Cecily'yi rahatsız etmemek için mümkün olduğunca gözden uzak durmaya çalışıyoruz ama o bazen

sanki tam olarak nerede olduğumuzu biliyormuş gibi saklandığımız yere bakıyor.

Sanırım aylardır 'takip edilmemin' hedefi olmak ona bir iki puan kazandırdı.

Geçen gün biraz sarhoştu, tökezleyerek bir köşenin arkasına saklandığım yere geldi ve hakaret ederek şöyle

dedi: "Neden gidemiyorsun?"

"Yapamam," diye yanıtladım ve düşmesin diye onu tuttum.

Bana öyle canlı, büyüleyici ve kahrolası büyük gözleriyle baktı, dudaklarını büzdü ve sonra mırıldandı: "Ya seni

artık sevmiyorsam?"

"O zaman beni tekrar sevmeni sağlayacağım."

"Prick," diye fısıldadı ve sonra göğsümde uyuyakaldı.

Çok uzun süre öyle kaldım, soğuk bir esintiyle titremeye başlayıncaya kadar vücudunun benimkine değmesinin

tadını çıkardım.

İşte o zaman onu eve götürdüm ve Xander'dan kızına bir şey yapıp yapmadığıma dair bir anket aldım.

Keşke müstakbel kayınpederim.

Lanet aylardır ona bu kadar içten dokunduğum tek seferin sarhoş kucaklaşması olduğunu bilseydi mutlu

olurdu.

Elimin ve aletimin ona karşı bir kan davası var ve onu tekrar elime geçirdiğim anda bunu tam olarak

gerçekleştirecek.

Ama bunu beklemeye almalıyım.

Şimdilik.

Onu Glyndon'ın evinin penceresinin karşısındaki ağacın arkasındaki saklandığım yerden izliyorum. Bütün

evlerini ve güvenliklerini öğrendim, sanırım bu sorun değil. Biraz iyileştirmeye ihtiyaçları var ama yine de benim

evimde sahip olduğum yaşam tarzını paylaşmıyorlar.

Görünüşe göre bugün Glyndon'ın doğum günü ve Killian dahil herkes orada. Landon tarafından yumruklanmak

üzere ve sonunda ona karşılık verecek ve ben de gösteri için buradayım.

Şimdi, eğer Kill ondan tamamen kurtulursa, ben de mutlu bir adam olarak öleceğim.

Sanki dışarıda olduğumu biliyormuş gibi Landon eğilip Cecily'ye gülümsediği bir şey söylüyor.

Bisikletin tutamaklarını daha sıkı tutuyorum ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum.

Aralarında hiçbir şey yok. Okul bitmeden onun eğlencesini mahvetmek için yaptığım her şey yüzünden son

sinirimi bozuyor.

Geçen gün ben de onun lastiklerini kestim, sırf pislik olsun diye. Görünüşe göre bundan sonra arabasının

camlarını kırmam gerekecek. O içerideyken.

Bu pisliğe dayanamıyorum.

Cecily'nin her detayını hafızama kazıdım. Kahkahalar, son zamanlarda giymekten çekinmediği güzel çiçekli

yazlık elbiseler.

O felç durumuna da girmiyor.

Cecily'im travmasını aşmayı ve dünyadan saklamak istediğim bu ruhani varlığa dönüşmeyi öğrendi.

Ama yapamam. Ve yapmayacağım.

Ona sahip olmak istiyorum çünkü onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Ona son bir kez baktıktan sonra kaskımı indiriyorum ve yolda hızlanmadan önce bisikletime gaz veriyorum.

Yarım saat sonra havaalanındayım. Babamın muhafızlarından biri başını salladı ve ben de ona karşılık verdim.

Arabayı getirip onu takip etmesi gerektiği için Ilya'yı aramak için arkama bakıyorum.

Birkaç dakika sonra araba uçağın merdiven boşluğunun yanında durur.

Yolcu kapısı hızla açılıyor ve Cecily neredeyse kendini dışarı atıyor. Nefes nefese, nefesi kesilerek bana doğru

koşuyor ve yüzü o kadar solgun ki damarları görebiliyorum.

Elimi ellerinin arasına alıyor, iri yeşil gözlerinde yaşlar birikiyor. Ve onun bana dokunması beni sevindirirken,

gözyaşlarından hoşlanmıyorum.

“Neden bana söylemedin?” Sesi kırılgan ve o kadar üzgün ki içimi acıtıyor.

"Sana ne söyledim?"

Hasta olduğunu. Ölüyor musun?” Neredeyse ağlamaya başlıyor, minik bedeni titriyor, boğuk nefesi havayı

dolduruyor.

Sonra Ilya arabadan iniyor, tamamen sakin görünüyordu.

"Ölüyorum?" ağzım.

“Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu her ne ön sevişme ise onu izlemek çok sıkıcı.” Daha sonra merdivenlerden

inip uçağa biniyor.

“Bana söyleyebilirdin.” Kollarını bana doluyor, gözleri ağlarken vücudu benimkine şekil veriyor. "Bu kadar zalim

olmazdım. Seninle mümkün olduğu kadar çok zaman geçirirdim."

Elimi sırtına doladım ve esnek vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkardım.

Kahretsin.

O kadar uzun zaman oldu ki, keşke şu anda zaman dursa diyorum.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" Ilya'nın aptal planına uyuyorum.

"Sanırım seni uzun zaman önce affettim." Tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

"O halde neden bana soğuk davrandın?"

"Çünkü tekrar incinmekten korktum, çünkü beni incitebilecek tek kişi sensin."

“Sana zarar vermeyeceğim Cecily.” Onu çekip, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakacağım. “Sen benim buz gibi

kalbimin ateşisin ve başlangıçta bundan nefret etsem de çok geçmeden o ateş olmadan hayatta

kalamayacağımı fark ettim. Sana olan hislerim gelenekselliğin yakınında bile değil. Ne orantılıdır, ne de

ölçülebilirdir ve erittiğin o yürek, kışkırttığın duygular sana aittir. Sensiz bir bütün olmaktansa seninle

parçalanıp parçalanmayı tercih ederim. Sensiz hayatta kalmak zorunda olan bir adam olmaktansa senin için

bir canavar olarak kalmayı tercih ederim.”

“Ah, Jeremy…” Eli yanağımı okşuyor. “Neden bunların hiçbirini daha önce söylemedin?”

"Bana hiç şans vermedin."

"Ben çok üzgünüm. Korkumun bizi ayırmasına izin verdiğim için üzgünüm."

"Bu beni tekrar seveceğin anlamına mı geliyor?"

"Hiç durmadım aptal."

"Ölüyor olsam bile mi?"

Daha çok ağlıyor. “Bunu söyleme! Tıp bugünlerde çok ilerledi ve mutlaka bir çözümü var.”

"Birkaç aylık ömrü kalmış bir adamı mı seversin?"

"Başka bir erkeğim olmazdı." Daha fazla gözyaşı. Daha fazla burun çekme.

Yüzünü tutup ağzını derinden öpüyorum ve o da beni eve davet ederken bana sarılıyor. Vücudu benimkine

düşüyor ve içindeki her şey eriyor.

Onu öpemediğim her an için onu öpüyorum. Birbirimize nefes verene kadar onu öpüyorum.

Geri çekildiğimde ağzına doğru fısıldıyorum: “Ölmüyorum Lisichka.”

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Ama İlya dedi ki..."

"Tekrar bir araya gelmemiz için yalan söyledi."

"Peki ya uçak? İsviçre'de özel bir kliniğe gitmiyor musun?”

"Annemle babamı ziyaret etmek için eve uçuyorum, sonra geri dönmeyi planlıyordum."

Geri adım attığında yanakları koyu bir kırmızıya bürünüyor. "Ah."

Kaçmasına fırsat vermeden onu kolumdan beline doladım. "Artık ölmeyeceğime göre söylediğin her şeyi geri

mi alıyorsun?"

Gözlerimi karşılıyor ve başını sallıyor. “Her kelimeyi kastettim.”

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi. Bir süredir seninle konuşmak istiyordum ama ne zaman yaklaşsam korkup geri çekiliyorum.

Her ne kadar kahrolası bir yalancı olsa da Ilya'nın bana bu desteği vermesine sevindim."

"Ben de." Başının üstünü öpüyorum. "Benimle eve gelmek ister misin? Ailem bir süredir seninle tanışmak

istiyordu."

"Onlar...onlar mı?"

Başımla onayladım.

Sırıtıyor ve başıboş bir gümüş teli kulağının arkasına sıkıştırıyor. "İsterdim."

Dudaklarım yeniden onunkilerle buluştu ve onu kaldırıp kollarıma taşıdığımda ciyakladı.

Cecily Knight resmen benim.

Şimdi.

Gelecekte.

Sonsuza kadar.

Sonsöz 1 - CECILY

İKİ HAFTA SONRA

Jeremy'nin evine biraz aceleyle gelmiş olabilirim.

Hiçbir şeyi toplamadığım ve tüm ihtiyaçlarımı buradan satın almak zorunda kaldığım gibi, aynı zamanda

uçaktayken annemi ve babamı da aramak zorunda kaldım ki bu da tabii ki babamın açısından biraz dram

yarattı. Jeremy'yi beni kaçırmakla suçladı ve ona durumun böyle olmadığına dair güvence verdiğimde gözünü

ondan ayırmadığını söyledi ve ardından ekledi, "Bir gün sana biraz pislik bulaştıracağım evlat."

Gülmeden edemedim. Jeremy beni öpüp uçağa taşıdığından beri bunu sık sık yapıyorum.

Geçtiğimiz iki hafta bir balayından farklı değildi. Ailesi beni evlerinde karşıladı ve içtenlikle kabul ettiler. Ancak

babası hâlâ biraz korkutucu görünüyor. Ancak Jeremy'nin annesi Lia ortalıkta olduğunda aradaki fark biraz

azalıyor.

Geçen gün Anni ve Creigh, Creigh'in ailesiyle birkaç hafta geçirdikten sonra bize geldiler ve birlikte plaja gittik.

Ama Jeremy kıçıma dokunmaya cesaret eden bir adamı neredeyse boğuyordu. Creigh'in onu durdurmaya

yardım edeceğini düşünmüştüm ama Anni'ye bakan bir adamla kendi kavgasını başlatıyordu ve sonra onu bir

havluyla örttü.

İyi zamanlar.

Sanırım Creigh beni kıskanıyor çünkü Adrian hâlâ onayını almak için çabalarken benden hoşlanıyor.

Jeremy bana sarılırken, "Onun kıymetli küçük kızını aldın," dedi. “Cecily ailesine katılıyor. Bu farklı."

"Ailesine katılabilirim."

“İşe yaramaz. Hala farklı.”

İşte o zaman aklıma geldi; gerçekten Volkov ailesine katılacağım. Yani evlilikte falan değil. Bunu düşünmek

için henüz çok erken.

Ama Jeremy'yle birlikte olduğum sürece, tüm güvenliğin, siyah giyinmiş korkutucu muhafızların -cidden, artık

Ilya'ya karşı derin bir takdirim var- ve aradaki her şeyin bir parçasıyım.

Bir mafya prensine aşık oldum.

Ve hâlâ pişmanlık duymadan öldürmenin onun kişiliğinin bir parçası olduğu gerçeğini kabul etmeye

çalışıyorum.

Birkaç yıl içinde babası gibi olacak.

İlya'nın bana söylediği gibi ya onu olduğu gibi kabul ederim ya da gitmesine izin veririm. Fiziksel olarak onsuz

olamayacağım için onun bu kısmına alışmam gerekecek.

Cidden, Glyn'in doğum gününde pencereden dışarı baktığımda ve onu her zamanki sapkınlar gibi ağacın

altında gizlendiğini görmediğimde kalbim o kadar sert bir şekilde sıkıştı ki, kesinlikle kriz geçireceğimi

düşündüm.

Bir an için beni Lan'le konuşurken gördüğüne inandım ve onu nasıl aldattığımla ilgili önceki inançlarına geri

döndü, ama çoğunlukla asıl acı veren şey onun sonsuza dek gittiğini düşünmesiydi.

Hareketlerimi gölgelemesine, her yerde olmasına, hatta büyükbabamla arkadaş olmasına o kadar alışmıştım

ki. Şaka yapmıyorum. Büyükbaba Calvin, ne zaman ziyarete gitsem onu soruyordu, ta ki ben kıçıma zarar

verene kadar ve torunun aramızda kim olduğunu sorana kadar.

Demek istediğim, Jeremy değişmez biriydi ve onu sadece birkaç dakikalığına kaybettiğimde, mücadelemin ne

kadar nafile olduğunu fark ettim. İncinmekten ne kadar korktuğumun bir önemi yoktu. Onu kaybetmek beni

daha çok korkuttu.

Sanki fobimin farkındaymış gibi Jeremy benimle mümkün olduğu kadar çok zaman geçiriyor. Anne ve

babasından biraz uzakta ayrı bir ev inşa etmesi ona yardımcı oluyor. Bu şekilde, beynimi siktiğinde insanların

bizi duyması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor.

Buraya birlikte geldiğimizden beri doyumsuz bir canavardan başka bir şey değildi. En sevdiği şeye

dokunmasına izin vermediğim her zaman için intikamla ilgili bir şey. Ben.

"Cidden, kes şunu." Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Beni becermeyi yeni bitirdi ve zar zor hareket edebiliyorum ama onun aleti sert ve bir sonraki tura hazır.

"Yapamam." Jeremy arkadan kollarını bana doluyor, ereksiyonu kıçımın yanaklarına doğru uzanıyor. Kulak

mememi, boğazımı, göğsümün yan tarafını, her yerimi kemiriyor. Ve ona daha fazla erişim sağlamak için

başımı yana eğmeden duramıyorum.

Beni yatak odasından buraya kadar kovaladıktan sonra evinin ortasında, oturma odasında duruyoruz.

"Yaralıyım." Boğazımdaki hassas noktayı ısırdığında sızlandım.

"Bununla ilgileneceğim ama önce..." Aleti arka deliğime doğru dürttü.

“Ne kadar ağrıdığımla ilgili kısmı duymadın mı?”

"Burada değil." Arka deliğime sığ bir hamle yapıyor ve ben ürperiyorum.

“Jeremy…”

“İsmimi inlemeni seviyorum.” Sesi sertleşiyor, dokunuşu daha tutkulu, çaresiz bir hal alıyor, sanki içime

yeterince hızlı giremiyor ya da bana yeterince sahip olamıyormuş gibi.

"Jeremy," diye fısıldıyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Jeremy, Jeremy, Jeremy."

“Siktir et, Cecily. Sen benim ölümüm olacaksın."

"Tıpkı benim olacağın gibi."

"Beni sevdiğini söyle."

Seni seviyorum Jeremy, diye mırıldandım.

"Sevdiğin tek kişi ben miyim?"

"Sadece sen." Yanağına dokunuyorum, bana doğru eğildiğinde eriyorum. "Beni seviyor musun?"

“Senin için deli oluyorum, Lisichka. Seni kelimelerin ifade edebileceğinden daha çok seviyorum.

"Benim hakkımda neyi seviyorsun?"

“Melodik sesin ve zarif konuşma tarzın.” Boğazımı ses tellerimin olduğu yerden öpüyor. “Bağımlılık yaratan

zevkiniz.” Nabız noktamı kemiriyor. "Senin lanet nilüferlerin kokusu öyle kokuyor ki eğer koklamazsam başım

ağrıyor." Burnumu, yanağımı ve gözlerimi öpmeden önce önce boynumu, sonra da kulaklarımın arkasını

kokluyor. “Yüzün, bana bakış şeklin, beni gördüğünde bakış şeklin, sana dokunduğumda bakış şeklin.”

Sözlerinin etkisiyle o kadar yükseğe uçuyorum ki, ulaştığım yüksekliklerden çarpıp yanmadığıma şaşırıyorum.

"Sana bakış açım nasıl farklı?"

"Bana sanki beni seviyormuş gibi bakıyorsun. Beni gördüğünde dudakların aralanıyor ve gözlerin biraz

genişliyor. Sana ne zaman dokunacağıma gelince? Bana sahip olmayı, kovalanmayı, ele geçirilmeyi seviyor

gibi görünüyorsun. Benim olmayı seviyorsun."

"Evet. Çok çok fazla."

“Ve benim olmanı seviyorum, Cecily.”

"Ben de."

"Sadece benim?"

"Evet." Kıkırdadım. "Bu kadar kıskanç olmayı bırak."

Kolları beni sarıyor. “Ben kıskanç bir adamım. Her zaman o lanet Landon'a ezdiğin yılları düşüneceğim.

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum. “Geri kalan yıllarımı sen geçirebilirsin, Jeremy.”

Kapının açılma sesi kulaklarıma ulaştığında beni döndürmeye başladı. Jeremy beni arkasına itip çıplaklığımın

üzerine ince bir battaniye örttü.

Jeremy koridora bakarken, çabalayarak onu etrafıma sardım.

"Kim...?" Ufak tefek bir kadının yüzünde bir gülümsemeyle içeri girmesiyle sözleri yarıda kesildi. "Anne!"

Benim sardığım battaniyenin bir kısmıyla kendini örtme sırası onda.

“Kimden saklanıyorsun? Ben senin annenim,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle, bir paket servis sepetini

sehpanın üzerine koyarken.

"Burada ne yapıyorsun?" Battaniyeyi benimle paylaştıktan sonra daha sakin bir sesle sordu.

“İki gündür konuk evinden ayrılmadığın için seni kontrol ediyorum. Sen de sana gönderdiğim yemekleri zar zor

yiyorsun.”

Jeremy'ye irkiliyorum ve dik dik bakıyorum.

O kadar uzun zaman oldu ki, zaman kavramını yitirmemi sağladı.

"Zavallı kız susuz kalmış görünüyor."

"Ona gayet iyi içki içiriyorum."

Yanaklarım ısınıyor ve ayağına basıyorum ama yüzündeki gülümsemeyi düşünürsek ona dokunmasam daha

iyi olur.

Lia başını salladı. "Baban seni görmek istiyor. Üzerini değiştir ve ana eve gel. Akşam yemeğini birlikte

yiyeceğiz."

"Tamam. Önce sen git anne. Biz yetişeceğiz.”

"HAYIR. Cecily'i buraya kilitlemeye devam edeceksin. Sen aşağı inene kadar bekleyeceğim."

Annesi bunu yapma planını mahvettiğinde homurdanıyor, sonra garip bir şekilde üst kata çıkıyoruz. Hızlı bir

duş alıyoruz ve o da tıraş olmak için banyoda kalıyor ama ben karşıma çıkan ilk kot pantolonu ve üstümü

üzerime geçirip aşağı iniyorum.

Birincisi, onu bekletmek istemiyorum.

İkincisi, onun orada sıçtığımızı düşünmesini gerçekten istemiyorum.

Lia'yı, her ne kadar tertemiz olsa da oturma odasını toplarken buldum. Olay daha önce merdivenlerde

yaşandığı için minnettarım, bu yüzden kanepede buna dair hiçbir kanıt yok.

“Cecily, buradasın.” Bana gülümsüyor. "Ondan nasıl kaçtın?"

Boynuma, kulağıma ve saçlarıma dokunuyorum. "Ben... şey..."

"Şaka yapıyorum." Elimi tutup beni kanepede yanına oturttu. "Sen buraya geldiğinden beri, bariz sebeplerden

dolayı pek konuşmadık ama sana teşekkür etmek istedim, Cecily."

"Ne için?"

“Jeremy'nin dünyaya gösterdiği soğuk dış görünümü değil, içindeki adamı gördüğünüz için. Daha derine

inmek, onun gerçekte ne olduğunu görmek ve bundan geri adım atmamak cesur bir ruh gerektirir.

Başımı sallıyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. O da içimi kazdı. O, şöhretinin iddia ettiğinden çok daha

fazlası.”

"Sağ? Babası gibidir. Sadece seçilmiş birkaç kişi onun içeride ne sakladığını görebiliyor.” Nostaljik bir bakış

gözlerini kaplıyor. “Zor bir çocukluk geçirdi meleğim, bunun nedeni her zaman onun yanında olamamamdı ve

bunun için kendimden her gün nefret ediyorum. Bu kadar iyi büyüdüğü için minnettarım."

"Lütfen kendinizden nefret etmeyin." Elini okşadım. "Jeremy anlıyor."

Yumuşak bir ışık onun hatlarını kaplıyor. "O yapıyor?"

Çılgınca başımı salladım. “Bildiğinden çok daha fazlası.”

Aynalamadan edemeyeceğim bulaşıcı bir sevinçle yeniden gülümsüyor.

“Bu hayata yeni geldiğini biliyorum ama umarım alışırsın. Tanrı biliyor ya, yıllarımı aldı ama oraya ulaştım ve

alışmana yardım edeceğim... Tabii eğer istersen.”

"Evet lütfen. Sonsuza kadar minnettar kalacağım.”

"Biz kızlar bir arada olmalıyız. Sen ve Jeremy birbirinizi seçtiğiniz için çok mutluyum.

"Ben de."

Jeremy merdivenlerin başında belirdi ve gözlerini kısarak bize doğru indi. “Adımı duydum. Sen neden

bahsediyordun?”

"Bu bizim sırrımız." Lia bana göz kırpıyor ve ben gülümsüyorum.

Sonra üçümüz Adrian'la aile yemeği yemeye giderken Jeremy'ye sarılıyorum.

Görünüşe göre kendime yeni bir aile buldum.

Ve hepsi sevdiğim adam sayesinde.

Onsuz yaşayamayacağım canavar.

Sonsöz 2 - JEREMY

BİR AY SONRA

Yeni bir üniversite yılının bir anlamı var.

Başlatma.

Bu dönem bunu farklı yapıyoruz. Geçen seferki gibi avla ilgili değil bu.

Bu, kimin mümkün olduğu kadar çok katılımcıyı vuracağıyla ilgili değil. Hayır.

Bu yılın başlangıç teması çok daha ilginç.

Avlanmaktan daha iyi ne olabilir? Belirli bir hedefi avlamak.

Bu planı ben yaptım ve Killian hemen kabul etti çünkü bu ona Glyndon'ın peşine düşme şansı veriyordu.

Nikolai eğlencenin içindeydi. Beyaz da.

Gönülsüz olan tek kişi Gareth'ti ama onu dörde bir yendik.

Kurallar basit. Tüm katılımcıların koşması gerekiyor, ancak hedeflerin kim olduğunu yalnızca biz biliyoruz.

Maalesef onlar için kazanan olmayacak ve kulübe yeni üye kabul edilemeyecek, ancak katılımcılar bunu

bilmiyor.

Ama yine de yeni üye almak için hiçbir girişimde bulunmadık. Bu sadece bir güç gösterisiydi.

Belirlediğimiz X dışında, istemediğimiz sürece diğerlerini ortadan kaldırmak zorunda değiliz. Nikolai ve White

kesinlikle yapacaklar.

Yapmayacağım.

Bütün bu oyunu onu avlayabilmek için uydurdum.

Benim hedefim.

Avım.

Çalıların arkasından onu takip ederken adımlarım duyulmuyor. Cecily'im bugün kot elbise ve tenis ayakkabısı

giyiyor. Gümüş rengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve beyaz maskesi yüzünün etrafına sıkıca sarılmış.

Benim avım olduğunu biliyor.

Her avın yapacağı gibi dikkatli yürüyor.

Ama bilmediği şey ne kadar dikkatli olursa olsun doğrudan benim tuzağıma düşeceğidir.

Onun hareketlerini yansıtıyorum ve o da duraklıyor, muhtemelen beni hissetmiş. Son zamanlarda bu konuda

çok iyi hale geldi. Ahlâksızlığımı üstlenip bundan keyif alma konusunda o kadar mükemmel ki.

Hatta şimdi iyi bir küçük kız gibi bunu istiyor.

Onun arkasından takip ederken aletim sertleşiyor. Beni üzerinde hissettiği anı tam olarak görebiliyorum.

Onun kokusu, nilüferler ve laneti burun deliklerimi dolduruyor.

Ona dokunmaya o kadar yaklaştım ki ama o ulaşamayacağı bir yere fırladı ve genellikle kaçmasına izin

verirdim. Onunla oynardım, ona umut verirdim, ama onu kapmak için bugün çok açım.

Çok sabırsız.

Onu ensesinden yakaladım ve onu yerden kaldırıp önünü ağaca doğru ittiğimde ciyakladı.

Cecily tırmalayarak ve pençeleyerek benimle dövüşmeye çalışıyor. Maskeme baktığında mücadelesi

yoğunlaşıyor ama faydası yok.

Elbisesini beline kadar çektim ve onu altında çıplak bulduğumda inledim. Parmaklarım kaygan sıcaklığının

üzerinde kayıyor ve iniltim vahşi bir homurtuya dönüşüyor. "Benim için ıslanmanı seviyorum."

Elime karşı çıkıyor ama ön sevişme havasında değilim. Birkaç vahşi vuruştan sonra sert aletimi çıkardım ve

arkadan onun amına soktum. Kasığım kıçının yumuşak, yumuşak derisine çarpıyor ve onu yerinde tutmak için

kalçasından yakalıyorum.

Cecily inliyor, parmak uçlarına yükseliyor ve dengesini sağlamak için iki avucunu da ağaca vuruyor. Yüz

hatlarını ve bana nasıl baktığını görebilmek için maskesini çıkardım.

Nefesi benim hamlelerime nasıl da uyum sağlıyor. Ona sahip olduğumda dudakları nasıl da ayrılıyor.

Bu yüzden daha da derine iniyorum, onu daha sert sikiyorum, sikimden sıçrayana kadar tatlı noktasına

vuruyorum.

Onu yakın hissettiğimde, "Adımı söyle," emrini verdim ve maskemi çıkarıp yere fırlattım.

"Jeremy," diye inliyor, sikimi sağıp etrafımda çözülüyor. "Jeremy, Jeremy, Jeremy."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Dışarı çıkıp arka deliğine tükürdüğümde ve kıçına girdiğimde deliye dönüyorum. Zevk çığlığının sesi beni içine

çekiyor.

Onunla ilgili her şey öyle.

Onu sanki gerçekten ölüyormuşum gibi beceriyorum ve o benim tek çarem. Artık onsuz yaşayamayacakmışım

gibi onu beceriyorum.

“Beni kendin için bir hayvana dönüştürüyorsun, Cecily.”

"Ben de senin için hayvanım."

“Konu sana gelince vahşi bir canavarım.”

"Sorun yok." Çenesindeki elimi tuttu ve sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi öptü. "Sen benim

canavarımsın."

Bu, onun içine en uzun süre girmemi sağlamaya yetiyor, boşalmam onun uyluklarının içini kaplıyor ve

elbisesini mahvediyor.

Kabul törenini kaçırmam gerekecek ya da en azından geç kalmam gerekecek çünkü onu tekrar götürmem

gerekecek. Bu sefer düzgün ve istediği gibi yavaş.

Ondan kurtulduğumda irkiliyor ve onu bana doğru çevirirken sabit tutuyorum.

"Kahretsin. Seni incittim mi?" Yüzünü izliyorum.

Homurdandı. "Bunun için biraz geç değil mi sence?"

"Seni incitmek istemiyorum Cecily. En azından bu tür bir acı değil."

"Ben iyiyim." Kayıtsız bir el kaldırdı. "Ayrıca beni incittiğinde hoşuma gidiyor."

Onu kollarıma alıyorum ve başının üstünü, yanaklarını, gözlerini öpüyorum ve dudaklarına yavaş bir öpücükle

bitiriyorum.

Sonunda geri çekildiğimde memnuniyetle iç çekiyor. “Bu zorlu süreçten sonra senin ilgini ne kadar sevdiğimi

söylemiş miydim sana? Bu büyük bir fark yaratıyor.”

"Öyle mi?"

"Beni sevdiğini bu şekilde biliyorum." Bana yaslanıyor. “Kendimi kurtarma yolculuğumda bana yardım ettiğiniz

için teşekkür ederim.”

"Sen de benimkine yardım ettin." Başının üstünü öpüyorum. “Hiçbir zaman kimseyi yakınımda tutmaktan

hoşlanmadım çünkü geride bırakılma fikrinden nefret ediyordum ve korkuyordum. Ama eğer yeniden yapma

şansım olsaydı sana tekrar tekrar aşık olurdum.

"Ah, Jeremy." Çenemi okşuyor. "Sana sahip olduğum için şanslıyım."

“İşte bu noktada yanılıyorsun. Sana sahip olduğu için şanslı olan benim, Lisichka.”

Bir gün, yani yakında bu kadını karım yapacağım. Ortağım.

Her şeyim.

O her zaman benim olacak ve ben de onun olacağım.

Sonsuza kadar.

SON

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram sayfamızı takip edebilirsiniz.

Link İçin: TIK TIK

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: TIK TIK